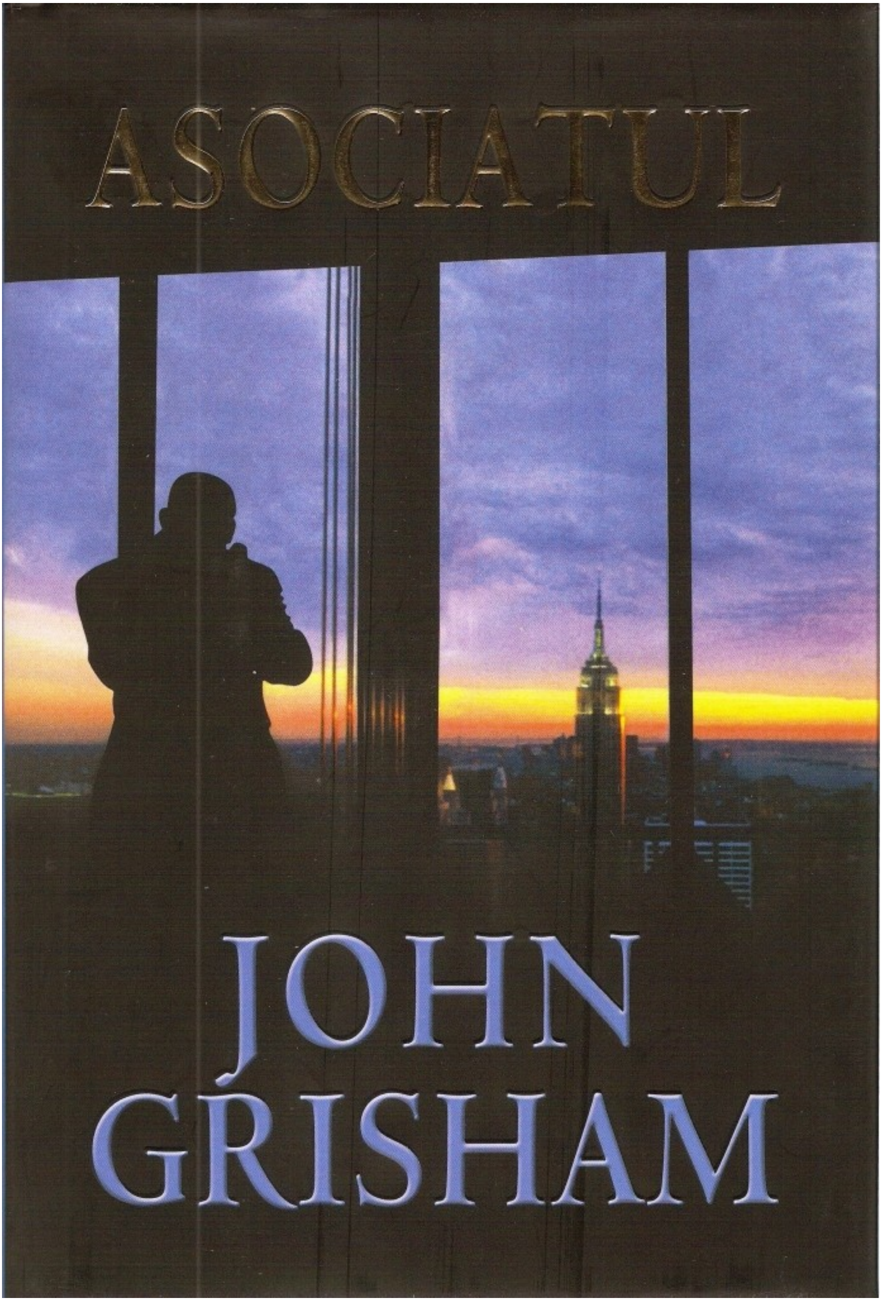

ASOCIATUL

JOHN
GRISHAM

JOHN GRISHAM

ASOCIATUL

Traducere din limba engleză GABRIEL STOIAN
Titlul original: *The Associate* 2009

Pentru
Steve Rubin, Suzanne Hertz, John Pitts,
Alison Rich, Rebecca Holland, John Fontana
şi restul echipei de la Doubleday

1

Regulamentul Ligii pentru Juniori din New Haven prevedea că fiecare component al echipei trebuia să evolueze cel puţin patru minute în fiecare meci. Excepţiile erau admise în cazul jucătorilor care îşi iritaseră antrenorii, chiulind de la antrenamente ori încălcând alte prevederi regulamentare. În astfel de situaţii, antrenorul avea dreptul ca înainte de meci să întocmească un raport şi să-l informeze pe scorer că jucătorul „cutare” nu va juca mult sau nici nu va intra pe teren din cauza comiterii unei infracţiuni. Acest lucru nu era privit cu ochi tocmai buni de cei din conducerea ligii; la urma urmei, jocul era mai curând recreativ decât competitiv.

Cum din meci mai rămăseseră de jucat patru minute, antrenorul Kyle s-a uitat la jucătorii pe care îi mai avea pe banca de rezerve, a făcut semn din cap către un băiat cu faţa serioasă şi îmbufnată, pe nume Marquis, şi i-a zis:

— Vrei să joci?

Fără să mai răspundă, Marquis s-a îndreptat spre masa scorerului şi a aşteptat să audă şuieratul fluierului. Lista păcatelor lui era lungă — chiul de la antrenamente, absenţe de la şcoală, note slabe, pierderea uniformei şi limbaj necorespunzător. De fapt, după zece săptămâni de campionat şi cincisprezece meciuri, Marquis încălcase până la ultima cele câteva reguli pe care antrenorul lui se străduise să le impună. Kyle înţelesese cu multă vreme în urmă că orice regulă nouă ar fi fost imediat încălcată de vedeta echipei, şi tocmai din acest motiv reducea numărul acestora şi îşi înfrâna tentaţia de a adăuga noi interdicţii. Efortul lui nu avea niciun efect. În sezonul de iarnă, încercările lui de a impune cu duhul blândeţii disciplina în rândul celor zece puşti de la periferie făcuse ca echipa Red Knights să ocupe ultimul loc în divizia rezervată juniorilor de 12 ani şi sub această vârstă.

Marquis avea doar unsprezece ani, dar era de departe cel mai bun jucător de pe teren. Prefera să arunce şi să marcheze, lăsând în sarcina altora pasele şi apărarea, iar în mai puţin de două minute trecuse în dribling şi se înălţase din apropierea unor jucători mai masivi şi de statură mai mare şi marcase deja şase puncte. Media lui pe meci era de paisprezece puncte, iar dacă i se îngăduia să joace mai mult de jumătate din meci, probabil că ar fi ajuns să marcheze chiar treizeci. După părerea lui de jucător neformat, nu avea nicidecum nevoie să participe la antrenamente.

În ciuda acelui spectacol oferit de un singur jucător, diferenţa de scor era aproape imposibil de recuperat. Kyle McAvoy stătea tăcut pe bancă, urmărind jocul şi aşteptând ca în curând cronometrul să indice sfârşitul meciului. Încă o etapă, apoi sezonul se va încheia, ultimul pentru el ca antrenor de baschet. În doi ani câştigase douăsprezece meciuri şi pierduse de două ori mai multe, şi se întreba ce om în toate minţile s-ar mai arăta dispus să antreneze la un nivel sau altul. O făcea pentru puşti, aşa îşi spusese în sinea lui de o mie de ori, copii fără taţi, proveniţi din familii dezorganizate, adolescenţi care aveau nevoie de o influenţă pozitivă din partea unui bărbat. Şi încă mai credea toate acestea, dar, după doi ani de dădăceală, de discuţii în contradictoriu cu părinţii — asta când catadicseau să apară — de hârâieli cu alţi antrenori care nu se sfiau să apeleze la aranjamente şi de încercări de a nu-i lua în seamă pe arbitrii diviziei, care nu se pricepeau să deosebească un blocaj de un fault, i se acrise de toate. Îşi făcuse norma de servicii în folosul comunităţii, cel puţin în acel oraş.

Urmărea jocul şi aştepta încheierea lui, strigând indicaţii când şi când, pentru că asta se aşteaptă din partea antrenorilor. S-a uitat în jur, la sala de sport aproape pustie, din clădirea veche din cărămidă de la periferia oraşului New Haven, care era de cincizeci de ani gazda ligii pentru juniori. Câţiva părinţi, să-i numeri pe degetele de la două mâini, stăteau dispersaţi prin tribune, cu toţii aşteptând fluierul final. Marquis a marcat încă un coş. Nu l-a aplaudat nimeni. Red Knights erau conduşi cu douăsprezece puncte şi mai aveau de jucat două minute.

La capătul celălalt al terenului, chiar sub tabela de marcaj, veche de când lumea, un bărbat îmbrăcat într-un costum de culoare închisă a intrat pe uşă şi s-a rezemat de tribunele mobile. Sărea în ochi oricui, pentru că era alb. În niciuna din echipe nu evolua vreun copil alb. Şi mai ieşea în evidenţă prin faptul că purta un costum care era fie negru, fie bleumarin, cu cămaşă albă şi cravată de un roşu-închis, toate pe sub un trenci care anunţa prezenţa unui agent sau a unui poliţist de la cine ştie ce departament.

Antrenorul Kyle l-a văzut întâmplător pe bărbat intrând în sală, şi a gândit în treacăt că omul nu avea ce căuta acolo. Probabil era detectiv, ori poate vreun tip din Brigada Antidrog venit în căutarea unui traficant. Nu ar fi fost prima arestare ce se opera în sau în apropierea sălii de sport.

După ce s-a rezemat de tribună, agentul a aruncat o privire bănuitoare şi insistentă către banca de rezerve a celor de la Red Knights, iar ochii lui s-au oprit asupra lui Kyle, care i-a întors căutătura vreme de o secundă, după care, simţindu-se stânjenit, şi-a mutat privirea în altă parte. Marquis a efectuat o aruncare aproape de la mijlocul terenului, mingea a ratat panoul, iar antrenorul Kyle a sărit în picioare şi, desfăcându-şi braţele larg, a clătinat din cap, de parcă ar fi întrebat: „De ce?” Marquis nici nu s-a sinchisit şi s-a întors alene spre propriul teren, în apărare. Cronometrul s-a oprit pentru un fault intenţionat, prelungind suferinţa. În timp ce se uita la jucătorul care executa loviturile libere, Kyle a aruncat o privire dincolo de acesta şi l-a văzut în fundal pe agent, încă privind ţintă, nu la fază, ci la antrenor.

Pentru un student la Drept, în vârstă de douăzeci şi cinci de ani, fără cazier şi fără obiceiuri sau înclinaţii care să ducă la încălcarea legii, prezenţa şi atenţia arătate de un om care prin înfăţişare părea să fie angajatul unei instituţii cu răspunderi în aplicarea legii nu ar fi trebuit să constituie un motiv de îngrijorare. Însă acest lucru nu funcţiona în cazul lui Kyle McAvoy. Poliţiştii de stradă şi cei de la poliţia călare nu-l intimidau în mod deosebit. Aceştia erau plătiţi să reacţioneze, pur şi simplu, la orice violenţă. Însă indivizii în costume de culoare închisă, anchetatorii şi agenţii, cei instruiţi să scotocească adânc şi să descopere secrete — aceşti oameni încă îl speriau.

Mai erau treizeci de secunde din meci, iar Marquis se încontra cu un arbitru. Cu două săptămâni în urmă îi aruncase nişte injurii unui arbitru şi asta îi atrăsese o suspendare pe o etapă. Antrenorul Kyle a răcnit la vedeta echipei, care niciodată nu asculta de nimeni. Apoi a cercetat sala cu privirea, ca să vadă dacă agentul numărul unu era singur ori însoţit de vreun agent numărul doi. Nu, omul venise singur.

Încă un fault intenţionat, iar Kyle s-a răstit la arbitru, cerând să lase jocul să curgă. Aşezându-se, şi-a trecut un deget pe gât, într-o parte, apoi şi l-a scuturat de transpiraţie. Se găseau la început de februarie, iar sala de sport era, ca întotdeauna, foarte friguroasă.

Şi atunci, de ce transpirase?

Agentul nu se clintise din loc; de fapt, se părea că îl amuză să privească ţintă la Kyle.

În cele din urmă, sirena veche şi prăpădită a sunat izbăvitor. Slavă Cerului, meciul se sfârşise. Jucătorii uneia din echipe au ovaţionat, pe când componenţilor celeilalte le era totuna. Ambele formaţii s-au aliniat pentru a-şi adresa salutul obligatoriu, acel ritual caracterizat prin lovirea palmelor cu adversarii şi prin adresarea de felicitări pentru „jocul bun”, gesturi la fel de lipsite de sens pentru jucătorii de doisprezece ani ca şi pentru cei de colegiu. În timp ce îi adresa felicitări antrenorului echipei adverse, Kyle s-a uitat prin sală. Bărbatul alb dispăruse.

Să pună rămăşag că avea să fie aşteptat afară? Sigur că asta mirosea a paranoia, dar această stare se instalase în viaţa lui Kyle cu atâta vreme în urmă, încât acum nu putea decât să o confirme, să o accepte şi să trăiască pe mai departe cu ea.

Jucătorii echipei Red Knights s-au strâns în vestiarul destinat oaspeţilor, un spaţiu îngrămădit şi cu tavanul scund, aflat sub tribunele permanente de pe latura lungă a sălii. Acolo, antrenorul Kyle le-a spus jucătorilor cuvintele potrivite unei asemenea ocazii — efort bun, circulaţie satisfăcătoare a mingii, jocul echipei se îmbunătăţise în anumite privinţe, dacă se putea, nu ar fi fost rău să încheie cu o victorie meciul de duminică. Băieţii îşi schimbau hainele şi ascultau cu gândurile în altă parte. Se săturaseră de baschet, pentru că li se făcuse lehamite să tot piardă şi, desigur, toată vina cădea în capul antrenorului. Era prea tânăr, prea alb, prea aducea mult cu unul care studiase la vreo universitate şic de pe Coasta de Est.

Puţinii părinţi care veniseră la meci aşteptau acum în faţa vestiarului, iar momentele acelea de încordare erau cele mai cumplite pentru Kyle în ceea ce privea serviciul pe care îl presta în folosul comunităţii. Va trebui să asculte aceleaşi nemulţumiri legate de timpul cât jucaseră odraslele lor. Marquis avea un unchi, un fost jucător cu renume în tot statul, în vârstă de douăzeci şi doi de ani, slobod la gură, căruia îi făcea plăcere să se plângă de modul nedrept în care antrenorul Kyle îl trata pe „cel mai bun jucător din liga pentru juniori”.

Din vestiar se putea ieşi pe o altă uşă, care dădea într-un coridor îngust şi întunecos, trecând prin spatele tribunei principale şi, în cele din urmă, ducea spre o uşă de unde se putea ajunge pe o alee. Kyle nu era primul antrenor care descoperise respectiva cale de scăpare, iar în acea seară voia nu doar să evite familiile şi nemulţumirile lor, ci şi să-l ocolească pe agent. În câteva secunde a ajuns afară, pe alee, după care a pornit grăbit pe trotuarul îngheţat. Zăpada fusese îndepărtată, dar pe trotuar rămăsese un strat subţire de gheaţă, foarte lunecos. Temperatura aerului era cu mult sub punctul de îngheţ. Era ora 20:30, într-o seară de miercuri, iar el se îndrepta spre birourile ziarului de drept de la Facultatea de Drept Yale, unde avea să lucreze până cel puţin spre miezul nopţii.

Nu a fost să fie.

Agentul stătea rezemat de bara de protecţie a unui Jeep Cherokee roşu, parcat paralel pe stradă. Vehiculul era înmatriculat pe numele lui John McAvoy din York, Pennsylvania, însă în ultimii şase ani fusese companionul de toată încrederea al fiului său, Kyle, care era şi adevăratul proprietar al maşinii.

Cu toate că şi-a simţit dintr-odată picioarele ca de plumb, iar genunchii i s-au înmuiat, Kyle a reuşit să se apropie ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic ieşit din comun. „Nu numai că m-au descoperit, şi-a zis el, încercând să gândească limpede, dar şi-au făcut bine temele şi mi-au găsit şi maşina. Ceea ce nu presupune o investigaţie chiar atât de laborioasă. Dar nu am făcut nimic ilegal”, şi-a spus el, repetând de câteva ori apăsat vorbele din urmă.

— Slăbuţ joc, domnule antrenor, i-a spus agentul atunci când Kyle a ajuns la vreo trei metri de el şi a încetinit ritmul paşilor.

Kyle s-a oprit şi l-a examinat pe tânărul masiv, cu obrajii roşii şi cu perciuni roşcaţi care îl urmărise în sala de sport.

— Cu ce vă pot ajuta? a întrebat el, observând imediat umbra numărului doi traversând grăbit strada.

Oamenii aceştia acţionau întotdeauna în tandem. Numărul unu a vârât mâna în buzunar.

— Exact cu asta ne poţi ajuta, a spus el şi a scos un portofel din piele pe care l-a deschis. Bob Plant, de la FBI!

— O adevărată încântare, a zis Kyle, simţind că i se învălmăşesc toate gândurile şi nereuşind să-şi ascundă o tresărire.

Numărul doi a apărut şi el în câmpul vizual al lui Kyle. Era mult mai slab şi cu zece ani mai vârstnic decât celălalt, având părul cărunt la tâmple. A vârât la rându-i mâna în buzunar şi a executat manevra de prezentare a legitimaţiei cu un gest ce trăda un antrenament îndelungat.

— Nelson Ginyard, FBI, a spus el.

Bob şi Nelson. Amândoi irlandezi. Şi amândoi din nord-est.

— Mai e cineva? a întrebat Kyle.

— Nu. Ai un minut ca să stăm de vorbă?

— Nu tocmai.

— Ar fi de dorit, a spus Ginyard. S-ar putea dovedi foarte fructuos.

— Mă îndoiesc.

— Dacă pleci, ne vom ţine scai, a spus Plant, ridicându-se din poziţia aceea lenevoasă şi făcând un pas mai aproape de Kyle. Sper că nu vrei să intrăm cu tine în campus, nu?

— Mă ameninţaţi? a întrebat Kyle.

Transpira din nou, acum la subsuori, şi, în ciuda aerului glacial, a simţit o broboană sau două alunecând pe coaste.

— Încă nu, a spus Plant, cu un surâs.

— Ascultă, hai să stăm zece minute de vorbă la o cafea, a propus Ginyard. Ştiu un mic local chiar după colţ. Sunt convins că acolo e mai cald decât pe stradă.

— Am nevoie şi de un avocat?

— Nu.

— Aşa spuneţi voi întotdeauna. Tatăl meu e avocat, iar eu am copilărit în biroul lui. Vă ştiu tertipurile.

— Fără tertipuri, Kyle, îţi jur, l-a asigurat Ginyard, iar glasul lui a sunat sincer. Îţi promit că nu vei regreta!

— Despre ce este vorba?

— Hai, doar zece minute! Doar atât îţi cerem.

— Daţi-mi un indiciu despre ce va fi vorba, altfel vă refuz!

Bob şi Nelson s-au consultat din priviri. Amândoi au ridicat în acelaşi timp din umeri. La o adică, de ce nu? Mai devreme sau mai târziu, oricum trebuiau să-i spună.

Ginyard s-a întors şi a privit de-a lungul străzii, rostind ca pentru sine:

— Duquesne University. Acum cinci ani. O beţie a câtorva studenţi dintr-o frăţie şi o fată.

Mintea lui Kyle a reacţionat diferit faţă de trup. Corpul a confirmat — printr-o pleoştire bruscă a umerilor, un icnet slab, o tresărire sesizabilă a picioarelor. Însă mintea a respins totul instantaneu.

— Asta-i o prostie! a spus el, apoi a scuipat pe trotuar. Am mai trecut prin asta. Nu s-a întâmplat nimic, iar voi ştiţi prea bine!

A urmat o tăcere lungă, Ginyard continuând să privească în lungul străzii, în timp ce Plant observa fiece reacţie a subiectului. Kyle simţea cum i se învârtejesc gândurile prin minte. De ce se amesteca acum FBI-ul într-o presupusă infracţiune statală? În anul doi de facultate, la cursul de Procedură Judiciară, studiase noile legi referitoare la interogarea de către FBI. Mai nou, o simplă minciună spusă unui agent într-o situaţie ca aceasta devenise o infracţiune. Să-şi ţină gura? Să-l sune pe tatăl lui? Nu, nu-şi va apela tatăl sub niciun motiv.

Ginyard s-a întors, a făcut trei paşi spre el, apoi, ca un actor nepriceput, a strâns din dinţi şi a încercat să-şi rostească şuierat cuvintele de ameninţare, ca un dur ce era:

— Hai să trecem la esenţa problemei, domnule McAvoy, pentru că îngheţ. E o acuzare formulată în Pittsburgh, de acord. Viol. Dacă vrei să faci pe isteţul ca orice student sclipitor de la Drept şi să joci tare chemând un avocat, sau dacă-l suni pe tăticu', atunci acuzaţia va fi făcută public mâine, iar viaţa pe care ai visat-o se va duce cu totul naibii! Cu toate astea, dacă ne oferi zece minute din preţiosul tău timp, chiar acum, în localul ăla de după colţ de care vorbeam mai devreme, acuzaţia va fi pusă în adormire, dacă nu chiar ştearsă cu totul.

— Poţi scăpa de acuzare, i-a spus Plant, aflat într-o parte. Fără niciun cuvânt.

— De ce să am încredere în voi? a izbutit să spună Kyle, simţindu-şi gura uscată.

— Zece minute.

— Aveţi şi aparat de înregistrare?

— Sigur.

— Îl vreau pe masă, la vedere, bine? Ţin să mi se înregistreze fiecare vorbă, pentru că nu am încredere în voi.

— Mi se pare cinstit.

Cei doi şi-au vârât mâinile adânc în buzunarele trenciurilor asemănătoare şi s-au îndepărtat cu pas apăsat. Kyle şi-a descuiat jeepul şi a urcat. A pornit motorul, a dat radiatorul la maximum, apoi prin minte i-a trecut gândul de a pleca de acolo.

2

Localul Buster’s Deli avea o sală lungă şi îngustă, cu separeuri decorate cu material plastic roşu, înşirate pe partea dreaptă. În stânga se aflau barul şi un grătar în spatele tejghelei, precum şi un rând de maşini de jocuri mecanice. Pe pereţi erau atârnate la întâmplare diverse obiecte ce aminteau de Universitatea Yale. Kyle mâncase acolo de câteva ori în primul an de facultate, dar asta se întâmplase cu multe luni în urmă.

Ultimele două separeuri erau rezervate, aşa cum se cuvenea pentru o instituţie guvernamentală. Un al treilea individ îmbrăcat în trenci stătea la ultima masă, flecărind cu Plant şi cu Ginyard, aşteptând. Când Kyle a apărut mergând încet, agentul l-a măsurat din priviri, apoi i-a adresat un surâs, după care s-a aşezat în separeul alăturat. Acolo, sorbind dintr-o ceaşcă de cafea, îl aştepta numărul patru. Plant şi Ginyard comandaseră platouri cu sendvişuri şi cartofi prăjiţi cu murături, toate rămase neatinse. Masa era încărcată de mâncare şi ceşti cu cafea. Plant s-a ridicat în picioare şi a trecut de cealaltă parte a mesei, astfel ca amândoi agenţii să-şi poată urmări victima în mod direct. Rămaşi îmbrăcaţi în trenciuri, cei doi stăteau umăr la umăr. Kyle s-a strecurat în separeu.

Sistemul de iluminare era vechi şi sărăcăcios; colţul acela de la capătul localului era cufundat în semiîntuneric. Hărmălaia făcută de automatele de joc se întrepătrundea cu zgomotul unui meci transmis de canalul de programe sportive ESPN, meci pe care barmanul îl urmărea când şi când pe un televizor cu ecran plan.

— Era nevoie de patru pentru treaba asta? a întrebat Kyle, făcând semn cu capul peste umăr, spre separeul din spatele lui.

— Doar atât poţi tu vedea, i-a răspuns Ginyard.

— Nu vrei un sendviş? l-a întrebat Plant.

— Nu.

Deşi, cu o oră în urmă, Kyle era rupt de foame. Acum sistemul lui digestiv, deopotrivă cu cel excretor şi cel nervos, erau pe punctul de a se autodistruge. Se chinuia să respire normal, cu aceeaşi disperare cu care se străduia să pară netulburat. Şi-a scos un pix de unică folosinţă şi un carneţel de notiţe şi, cu tot calmul pe care l-a putut afişa, a spus:

— Mai întâi aş vrea să vă revăd insignele.

Reacţia lor a fost identică — uimire totală, insultă, apoi un soi de „ce-dracu'-i-asta?" — după care, încet, a dus fiecare mâna în buzunar, extrăgând obiectele personale cele mai preţuite de ei. Le-au aşezat pe masă, iar Kyle a ales-o întâi pe aceea a lui Ginyard. Şi-a notat numele complet — Nelson Edward Ginyard — apoi numărul de agent. A ţinut pixul strâns între degete şi a notat cu grijă toate aceste informaţii. Îi tremura mâna, dar a socotit că acest lucru a scăpat neobservat. Şi-a trecut degetul peste emblema din alamă, neştiind sigur ce anume căuta, dar făcând efortul de a nu se grăbi.

— Pot să văd şi un alt act cu fotografie? a întrebat el.

— Ce dracu'? a mârâit Ginyard.

— Un act cu poză, te rog!

— Nu.

— Nu vorbesc decât după ce termin cu verificarea preliminară. Arată-mi permisul de conducere. Ţi-l arăt şi eu pe al meu.

— Avem deja o copie după permisul tău.

— Mă rog. Să-l văd şi eu pe-al tău.

Ginyard şi-a dat ochii peste cap şi a dus mâna spre buzunarul de la spate al pantalonilor. Dintr-un portofel ceva mai ros decât celălalt a scos un permis de conducere emis în statul Connecticut, purtând o fotografie sinistră. Kyle a examinat-o şi a notat data naşterii şi datele legale de permis.

— Arată mai rău decât o fotografie pentru paşaport, a remarcat el.

— Nu vrei să-mi vezi şi soţia cu copiii? l-a întrebat Ginyard, apoi a scos o fotografie color pe care a aruncat-o pe masă.

— Nu, mulţumesc! De la ce birou sunteţi?

— Hartford, a zis Ginyard. A făcut semn din cap către celălalt separeu şi a adăugat: Ei sunt din Pittsburgh.

— Frumos.

Kyle a examinat apoi insigna şi permisul de conducere ale lui Plant; după ce a terminat, şi-a scos telefonul mobil şi s-a apucat să butoneze.

— Ce faci? s-a mirat Ginyard.

— Intru pe net să vă verific.

— Crezi că suntem postaţi pe vreun web site frumuşel al FBI-ului? a întrebat Plant, într-o scurtă izbucnire de iritare.

Procedura li s-a părut amuzantă amândurora. Niciunul nu părea prea deranjat de astfel de căutări.

— Ştiu eu ce site să accesez, a spus Kyle, introducând adresa unui îndrumar federal puţin cunoscut.

— N-o să ne găseşti, a spus Ginyard.

— Nu durează decât o clipă. Unde e aparatul ăla înregistrare?

Plant a scos un dispozitiv digital, subţire, de mărimea unei periuţe de dinţi electrice, pe care l-a pornit.

— Te rog să precizezi data, ora şi locul, a zis Kyle cu un aer de siguranţă care l-a surprins şi pe el. Şi te rog să aminteşti că interogatoriul urmează să înceapă, şi că până în acest moment nu s-a dat nicio declaraţie.

— Am înţeles, domnule! Mamă, ce-mi plac studenţii la Drept, a spus Plant.

— Te uiţi prea mult la televizor, i-a zis Ginyard.

— Oricum, daţi-i drumul!

Plant a aşezat aparatul în mijlocul mesei, având un sendviş cu caşcaval de o parte şi unul cu ton de cealaltă. S-a întors puţin spre aparat şi a rostit datele preliminare. Kyle se uita încă la ecranul telefonului mobil, iar când i-a apărut site-ul căutat, a introdus numele lui Nelson Edward Ginyard. Au trecut câteva secunde şi, lucru ce nu a luat pe nimeni prin surprindere, agentul Ginyard a fost confirmat drept agent operativ FBI, de la biroul din Hartford.

— Vrei să vezi? a întrebat Kyle, îndreptând micul ecran al telefonului spre el.

— Felicitări, nu s-a putut abţine Ginyard. Acum eşti mulţumit?

— Nu. Aş prefera să mă aflu în altă parte.

— Poţi pleca oricând doreşti, a ţinut să precizeze Plant.

— Aţi spus că durează zece minute, a zis Kyle, consultându-şi ceasul.

Ambii agenţi s-au aplecat în faţă, punându-şi coatele pe masă şi alcătuind astfel un şir, făcând ca separeul să devină brusc mai strâmt.

— Mai ţii minte un om pe nume Bennie Wright, anchetator-şef, infracţiuni de natură sexuală, de la Poliţia din Pittsburgh?

Cuvintele fuseseră rostite de către Ginyard, dar ambii agenţi se uitau fix la Kyle, urmărind orice tresărire nervoasă a pleoapelor acestuia.

— Nu.

— Nu l-ai cunoscut acum cinci ani, în cursul anchetei?

— Nu-mi amintesc numele de Bennie Wright. S-ar putea să-l fi întâlnit, dar nu ţin minte numele. La urma urmei, au trecut cinci ani de când acest non-eveniment nu s-a petrecut.

Cei doi au ascultat cu atenţie, apoi au analizat mintal spusele, menţinând însă contactul vizual. Kyle avea senzaţia că amândoi ar fi vrut să spună: „Minţi”.

În loc de asta, Ginyard a zis:

— Ei bine, detectivul Wright se află în oraş şi ar dori să purtaţi o discuţie peste vreo oră.

— Altă discuţie?

— Dacă nu te deranjează. Nu va dura mult, şi ai toate şansele să scapi de acuzare.

— Acuzare, pentru ce?

— Viol.

— Nu s-a petrecut niciun viol! Poliţia din Pittsburgh a stabilit asta acum cinci ani.

— Ei bine, s-ar părea că fata şi-a reconsiderat poziţia, a explicat Ginyard. Şi-a reorganizat viaţa, a urmat o terapie psihiatrică intensă şi, lucrul cel mai interesant, acum şi-a angajat un avocat.

Cum Ginyard nu a încheiat printr-o întrebare, Kyle nu s-a simţit obligat să răspundă. Însă s-a scufundat puţin pe bancheta separeului. A aruncat o privire spre tejghea, la scaunele înalte, goale. Apoi s-a uitat la ecranul plat al televizorului. Se desfăşura un meci de colegiu, iar tribunele erau pline de studenţi care urlau cât îi ţineau bojocii; Kyle s-a întrebat ce căuta el în acel loc.

„Continuă să vorbeşti, a gândit el, dar nu le spune nimic.”

— Pot întreba ceva? a zis Kyle.

— Sigur.

— Dacă s-a depus deja plângerea, cum mai poate fi oprită? Ce rost mai are discuţia asta?

— Din ordinul tribunalului, e deocamdată blocată, a spus Ginyard. Potrivit afirmaţiilor făcute de detectivul Wright, procurorul vrea să-ţi propună o înţelegere, una pe care a pus-o la cale avocatul victimei, una care îţi va permite să scapi din toată mizeria asta. Dacă tu accepţi condiţiile, atunci plângerea penală împotriva ta nu va vedea lumina zilei.

— Tot nu înţeleg. Poate c-ar trebui să-l sun pe tata.

— Asta depinde de tine, dar, dacă eşti deştept, ar fi mai bine să aştepţi până ce stai de vorbă cu detectivul Wright.

— Nu mi-aţi precizat drepturile pe care le am.

— Ceea ce facem noi nu este un interogatoriu, a spus Plant într-un târziu. Asta nu este o anchetă.

După aceea, agentul a întins mâna spre coşuleţul cu ton afumat şi a luat o bucăţică plină de grăsime.

— Atunci, ce naiba e?

— O discuţie amicală.

Ginyard şi-a dres glasul, s-a lăsat pe spetează şi a continuat:

— E o infracţiune comisă într-un alt stat, Kyle, şi ştim asta cu toţii. În mod normal, noi nu trebuia să intervenim, dar, cum tu te afli în Connecticut, iar acuzaţia e în Pennsylvania, băieţii din Pittsburgh ne-au rugat să organizăm discuţia asta. La o adică, noi ne dăm deoparte.

— Tot nu pricep!

— Hai, lasă. O minte sclipitoare ca a ta… Doar nu vrei să te credem prost.

A urmat o pauză lungă, timp în care fiecare a analizat următoarea cale de atac sau de apărare. Plant a molfăit o a doua bucăţică de ton, dar fără a-l slăbi din ochi pe Kyle. Ginyard a luat o gură de cafea, gustul făcându-l să se încrunte, însă a continuat să-l fixeze pe Kyle. Automatele de joc amuţiseră. Localul se golise, în el rămânând doar cei patru agenţi, barmanul absorbit de meci şi Kyle.

În cele din urmă, Kyle s-a rezemat la rândul său pe coate şi, având aparatul de înregistrare la doar câţiva centimetri de gură, a zis:

— Nu a avut loc niciun viol, nicio infracţiune. Nu am făcut nimic rău!

— Bine, dar spune-i asta lui Wright.

— Dar el unde e?

— La ora 22, se va afla la Holiday Inn de pe Saw Mill Road, camera 222.

— Nu-mi place ideea. Mi-ar trebui un avocat.

— Poate că da, poate că nu, a spus Ginyard, aplecându-se mult peste masă, astfel încât capetele lor au ajuns la două palme depărtare. Ascultă, ştiu că nu ai încredere în noi, dar te rog să ne crezi când îţi recomandăm să stai de vorbă cu Wright înainte de a te consulta cu cineva. Ce naiba, poţi apela la un avocat sau la tatăl tău, pe la miezul nopţii. Ori mâine. Dacă reacţionezi nepotrivit acum, rezultatul ar putea fi dezastruos.

— Eu plec. Am încheiat discuţia. Închideţi aparatul!

Niciunul dintre agenţi nu a făcut vreun gest către aparat. Kyle s-a uitat la acesta, apoi s-a aplecat spre el şi, cum nu se poate mai clar, a rostit:

— Sunt Kyle McAvoy. Este ora 20:50. Nu mai am nimic de declarat. Nu am făcut nicio depoziţie şi părăsesc chiar acum localul Buster’s Deli.

S-a ridicat de pe banchetă şi era aproape ieşit din separeu, când Plant a rostit brusc:

— Are o înregistrare video!

Nici măcar o lovitură de copită în vintre nu l-ar fi cutremurat atât de tare. Kyle s-a prins de masa de plastic roşu, lăsând impresia că mai avea puţin să leşine. Încet, s-a aşezat la loc. La fel de încet, a întins mâna după un pahar de plastic şi a luat o înghiţitură lungă de apă. Buzele şi limba îi erau uscate iască, iar apa nu a reuşit să-l ajute deloc.

Înregistrarea video. Se spusese că un tânăr din frăţie, unul dintre cei beţi de la acea mică petrecere, înregistrase ceva pe telefonul mobil. Se presupunea că imaginile înfăţişau fata goală de pe canapea, prea beată ca să se ridice, şi trei sau patru fraţi Beta, toţi despuiaţi ori pe cale de a se dezbrăca. Kyle îşi amintea ca prin ceaţă întreaga scenă, dar nu văzuse înregistrarea. Potrivit celor din gruparea Beta, ea fusese ştearsă. Poliţiştii din Pittsburgh efectuaseră percheziţii, dar nu reuşiseră să o găsească. Dispăruse, fusese făcută uitată, îngropată între secretele frăţiei Beta.

Plant şi Ginyard stăteau din nou cot la cot, privindu-l fix, fără să clipească.

— Ce înregistrare video? a izbutit să îngaime Kyle, dar atât de pierit şi de neconvingător, încât nici el nu a dat crezare acelui protest.

— Cea pe care voi aţi ascuns-o faţă de poliţie, a spus Plant, abia mişcându-şi buzele. Cea care constituie dovada că ai fost de faţă. Cea care îţi va distruge viaţa şi te va scoate din rândul lumii vreme de douăzeci de ani.

Aha, înregistrarea *aceea.*

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, a rostit Kyle şi a mai luat o înghiţitură de apă.

Valuri de greaţă i-au traversat stomacul, îndreptându-se spre cap, atât de violent, încât a crezut că va vărsa.

— A, eu sunt de părere că ştii, a zis Ginyard.

— Aţi văzut voi înregistrarea asta? a întrebat Kyle. Cei doi au dat din cap în semn de încuviinţare.

— Atunci ştiţi că nu m-am atins de fata respectivă.

— Poate că da, poate că nu. Dar ai fost acolo, a spus Ginyard. Ai fost complice.

Ca să-şi reprime starea de vomă, Kyle, a închis ochii şi s-a frecat la tâmple. Fata aceea fusese o libertină împieliţată, care îşi petrecuse mai mult timp în sediul frăţiei Beta decât în propria cameră. O fată de gaşcă, o lipitoare, o fiinţă dornică doar de petreceri, care avea bani gârlă puşi la dispoziţie de tăticul ei. Fraţii Beta şi-o pasau unul altuia. Când ea ţipase în gura mare că fusese violată, fraţii amuţiseră instantaneu şi alcătuiseră un zid impenetrabil de negare şi de nevinovăţie. În cele din urmă, după ce fata nu adusese amănunte incriminatorii, poliţiştii renunţaseră. Nimeni nu fusese pus sub acuzare. Ulterior, ea plecase de la Duquesne şi, spre uşurarea tuturor, dispăruse. Marele miracol legat de micul incident neplăcut fusese că totul rămăsese tăinuit. Nu se distrusese viaţa nimănui altcuiva.

— În actul de acuzare sunteţi numiţi tu şi încă trei băieţi, a spus Ginyard.

— Nu a avut loc niciun viol, a zis Kyle, continuând să se frece la tâmple. Dacă a făcut sex cu cineva, vă asigur că a fost cu acordul ei.

— Nu şi dacă şi-a pierdut cunoştinţa, a spus Ginyard.

— Kyle, noi nu avem chef să ne contrazicem cu tine, a zis Plant. Ăsta e rolul avocaţilor. Noi am venit aici ca să încheiem o înţelegere. Dacă eşti dispus să cooperezi, facem totul uitat ori măcar o parte.

— Despre ce învoială este vorba?

— De asta se ocupă detectivul Wright.

Lăsându-se încet pe spate, Kyle s-a proptit cu capul de speteaza banchetei. Îi venea să se roage de ei, să se milogească, să explice că nu era cinstit, că se afla pe punctul de a absolvi, urmând să susţină examenul de barou, pentru a-şi începe cariera. Viitorul lui suna foarte promiţător. Trecutul lui era fără de pată. Aproape.

Dar oamenii aceştia ştiau deja astfel de amănunte. Kyle a aruncat o privire spre aparatul de înregistrare şi a decis să nu mai declare nimic.

— Bine, bine, a zis el. O să mă duc acolo.

Ginyard s-a aplecat şi mai aproape de chipul lui şi i-a spus:

— Ai o oră la dispoziţie. Dacă dai vreun telefon, sigur vom afla. Dacă încerci să fugi, te vom prinde din urmă, înţelegi? Nu-i de glumă, Kyle! Hotărârea asta de acum e cea potrivită, te asigur! Respect-o şi iotul va fi şters cu buretele.

— Nu vă cred!

— O să te convingi.

Kyle i-a lăsat acolo, cu sendvişurile reci şi cafeaua amară pe masă. S-a îndreptat spre jeep, apoi a mers până acasă, la trei intersecţii depărtare de campus. A scotocit prin baia colegului de apartament, a găsit un flacon de Valium, după care a încuiat uşa dormitorului său, a stins lumina şi s-a întins pe podea.

3

Aparţinând reţelei Holiday Inn, hotelul acela fusese construit prin anii 1960, în vremea în care motelurile şi restaurantele din lanţurile fast-food se luaseră la întrecere pentru a se alinia de-a lungul autostrăzilor şi al străzilor principale. Kyle trecuse prin dreptul lui de o sută de ori, probabil, dar nu avusese ochi pentru el. În spatele lui era un local care făcea clătite, iar alături, un mare magazin ce vindea obiecte de uz casnic la preţ redus.

Când a dat în marşarier ca să ocupe un loc alături de o furgonetă din Indiana, Kyle a observat că doar o treime din parcarea întunecoasă era ocupată. A stins farurile jeepului său roşu, dar a lăsat motorul şi instalaţia de încălzire pornite. Cădea o ninsoare uşoară. De ce nu se stârnise vreun viscol, vreun cutremur sau o inundaţie, o invazie chiar, ceva care să pună capăt acelui scenariu îngrozitor? De ce mergea ca un somnambul drept răspuns la planul acelor oameni?

Înregistrarea video.

În ora ce trecuse îi dăduse prin gând să-i telefoneze tatălui său, dar discuţia ar fi devenit cu mult prea lungă. John McAvoy îi putea oferi câteva sfaturi juridice utile, iar asta încă repede, însă povestea aceea veche presupunea prea multe complicaţii. Se gândise să-l sune pe profesorul Bart Mallory, consultantul lui, prieten şi profesor de procedură judiciară, dar şi fost judecător, care ar fi ştiut pe dată cum trebuia acţionat. Cu toate astea, existau prea multe lucruri de lămurit şi nu avea timp de aşa ceva. Se gândise apoi să-i contacteze pe doi dintre membrii frăţiei, aflaţi încă la Duquesne, dar de ce să-şi bată capul? Sfaturile lor puteau fi la fel de şubrede ca şi strategiile care i se fugăreau lui acum prin minte. Nu avea niciun rost să le distrugă vieţile. Şi, în spaima de moment, îi trecuseră prin minte şi diferite stratageme la care ar fi putut apela pentru a dispărea. O goană dementă până la aeroport. O călătorie clandestină cu vreun automobil până la o staţie de autobuz. Un salt în gol de pe o clădire înaltă.

Dar se afla sub supraveghere, nu? Şi probabil că telefonul îi era interceptat, aşa că ar fi avut martori la orice discuţie. Avea convingerea că cineva îl urmărea chiar şi în acele momente. Probabil că în furgoneta cu număr de Indiana se aflau doi indivizi cu căştile pe urechi, înzestraţi cu aparatură de vedere nocturnă, poate chiar făcând poante în vreme ce-l urmăreau, arzând gazul pe banii contribuabililor.

Nu-şi dădea seama dacă Valiumul îşi făcea efectul.

Când ceasul digital de la aparatul de radio al maşinii a indicat 21:58, a oprit motorul şi a coborât în zăpadă. A păşit curajos peste întinderea de asfalt, tălpile lui lăsând urme adânci în stratul de nea. Puteau fi acelea ultimele lui momente de libertate? Citise despre atâtea cazuri ale unor acuzaţi care intraseră de bunăvoie în secţii de poliţie pentru a răspunde câtorva întrebări aparent nevinovate şi care se treziseră de fapt puşi sub acuzare, încătuşaţi, trimişi la închisoare şi plimbaţi de colo-colo de către sistem. Încă putea fugi, nu avea importanţă unde.

După ce uşa de sticlă s-a închis în urma lui, s-a oprit o secundă în holul pustiu şi a avut impresia că aude răsunând zgomotul metalic al unui zăvor de celulă. Se părea că Valiumul avusese un efect contrar, dându-i o stare în care era gata să tresară la orice zgomot, indiferent cât de neînsemnat. L-a salutat cu un gest din cap pe bătrânul funcţionar aflat la recepţie, dar nu a primit răspuns inteligibil. Cât a urcat cu ascensorul vechi şi îngălat până la etajul doi, s-a întrebat ce dement ar fi în stare să pătrundă din proprie iniţiativă într-o cameră de motel plină de poliţişti şi de agenţi, cu toţii pregătiţi să-l acuze de ceva ce nu se petrecuse nicicând. De ce făcea asta?

Din pricina acelei înregistrări.

Nu o văzuse. Nu cunoştea pe nimeni care să o fi vizionat. În lumea secretoasă a fraternităţii Beta circulau zvonuri, negări şi ameninţări, dar nimeni nu ştiuse sigur dacă „treaba cu Elaine” fusese înregistrată. Realitatea că acea înregistrare se făcuse şi că dovada se afla acum în posesia poliţiei din Pittsburgh şi a FBI îl forţa să analizeze la modul serios varianta sinuciderii prin aruncarea de pe un pod.

„Stai puţin. Doar n-am făcut nimic rău. Nu m-am atins de fată, cel puţin, nu în noaptea aceea.”

Nimeni nu se atinsese de ea. În orice caz, aşa suna versiunea verificată şi asupra căreia se făcuseră jurăminte în sânul fraternităţii Beta. Dar dacă înregistrarea dovedea contrariul? Nu va şti decât dacă o va vedea.

Mirosul otrăvitor de vopsea proaspătă l-a izbit de cum a ajuns pe holul de la etajul doi. S-a oprit în dreptul camerei 222 şi a aruncat o privire spre ceas, pentru a se asigura că nu ajunsese nici măcar cu un minut mai devreme. A bătut de trei ori la uşă, apoi a auzit zgomot de mişcare şi glasuri înfundate. Lanţul de siguranţă a zăngănit, uşa s-a deschis brusc, iar agentul special Nelson Edward Ginyard a spus:

— Mă bucur că ai reuşit să ajungi!

Kyle a păşit înăuntru, lăsându-şi fosta lume în urmă. Cea nouă din faţa lui era, dintr-odată, terifiantă.

Ginyard îşi scosese haina, iar peste cămaşa albă avea prins hamul de umăr, de unde ieşea un pistol negru, destul de masiv, stând comod într-un toc negru la subsuoara braţului stâng. Agentul Plant şi ceilalţi doi prezenţi în separeul vecin de la Buster’s Deli se uitau fix la el; toţi trei nu purtau sacouri, astfel că tânărul Kyle a putut evalua pe deplin arsenalul de care dispuneau agenţii. Pistoale Beretta identice, de calibrul nouă milimetri, toate în tocuri şi hamuri de piele neagră. Oameni înarmaţi la modul serios, toţi având aceeaşi expresie pe feţe, ca şi cum ar fi fost mai mult decât încântaţi să-l împuşte pe violator.

— Bună hotărâre, a spus Plant, dând aprobator din cap.

De fapt, gândea Kyle în deruta de moment, venirea lui acolo fusese o greşeală uriaşă.

Camera 222 fusese transformată într-un birou de campanie provizoriu. Patul matrimonial fusese împins într-un colţ. Perdelele stăteau trase perfect în dreptul geamurilor. Se aduseseră două mese pliante, acum pline de obiecte ce trădau o activitate febrilă — dosare, plicuri groase şi carnete de însemnări. Trei laptopuri stăteau deschise şi, pe cel mai apropiat de uşă, Kyle a surprins o imagine a lui, preluată dintr-un anuar al liceului pe care îl absolvise. Liceul Central York, promoţia 2001. Prinse pe peretele gol din spatele meselor pliante se găseau fotografiile color cu dimensiunile de douăzeci pe douăzeci şi cinci de centimetri înfăţişându-i pe trei dintre fraţii Beta. La capătul celălalt, aproape de draperii, se găsea una a lui Elaine Keenan.

Camera avea legătură cu o altă încăpere, a cărei uşă era deschisă. Pe acolo a apărut agentul numărul cinci — aceeaşi armă, acelaşi tip de toc — care s-a holbat la Kyle. Cinci agenţi? „Două camere. Dosare cu nemiluita. Toate eforturile astea, atâţia oameni, doar ca să mă încolţească?” Kyle a simţit că-l ia cu ameţeală observând puterea guvernului ţării sale în plină acţiune.

— Te-am ruga să-ţi goleşti buzunarele, i-a spus Ginyard, întinzând spre el o cutie mică de carton.

— Pentru ce?

— Te rog!

— Credeţi că sunt înarmat? Vă temeţi că aş putea scoate vreun şiş ca să vă atac?

Sesizând gluma, agentul numărul cinci a spart gheaţa cu un hohot sănătos de râs. Kyle şi-a scos brelocul cu chei, le-a zăngănit în faţa lui Ginyard, ca să le vadă mai bine, apoi le-a vârât înapoi în buzunar.

— Ce zici de o mică percheziţie corporală? a spus Plant, apropiindu-se deja de Kyle.

— A, sigur, a zis el, ridicând apoi braţele. Toţi studenţii de la Yale sunt înarmaţi până-n dinţi!

Plant s-a apucat să-l palpeze foarte uşor. A încheiat la câteva secunde după ce începuse, după care a dispărut în cealaltă încăpere.

— Detectivul Wright este în camera de vizavi, a spus

Ginyard.

Aşadar, încă o cameră.

Kyle l-a urmat afară pe agent, ajungând în holul cu aer îmbâcsit, apoi a aşteptat cât timp Ginyard a bătut discret la uşa camerei 225. Atunci când i s-a deschis, Kyle a intrat singur.

Bennie Wright nu era înarmat. I-a întins mâna, i-a strâns-o scurt pe a lui, după care a spus precipitat:

— Detectiv Wright, Departamentul de Poliţie Pittsburgh.

„O veritabilă plăcere, a gândit Kyle, dar nu s-a exprimat cu voce tare. Oare ce caut aici?”

Wright era trecut bine de patruzeci de ani, un bărbat scund, în bună formă fizică, cu chelie, având doar câteva şuviţe de păr negru ce stăteau lipite de ţeastă puţin înapoia urechilor. Ochii îi avea tot negri, aceştia fiind parţial ascunşi dinapoia unei perechi de ochelari minusculi pentru citit, cocoţaţi pe la jumătatea nasului subţire. A închis uşa după intrarea lui Kyle, apoi a făcut un semn larg spre locul dorit şi a spus:

— Te rog să iei loc!

— Ce vreţi de la mine? l-a întrebat Kyle, fără să se clintească.

Wright a trecut pe lângă pat şi s-a oprit alături de o altă masă pliantă, aceasta având în apropiere două scaune ieftine, cu cadru din metal, aşezate faţă în faţă.

— Să stăm de vorbă, Kyle, a spus el pe un ton amabil, iar Kyle şi-a dat seama că omul vorbea cu un uşor accent.

În pruncie, atunci când deprinsese primele cuvinte, acestea nu fuseseră în engleză, dar Kyle nu a reuşit să-şi dea seama care îi era limba maternă. Foarte ciudat. Un bărbat pe nume Bennie Wright din Pittsburgh n-ar prea fi trebuit să vorbească cu un accent străin.

Kyle a observat o cameră video montată pe un trepied aşezat într-un colţ. Cablurile de legătură ajungeau până la masă, la un laptop cu ecran având diagonala de 30 de centimetri.

— Te rog, l-a invitat Wright, făcând semn către un scaun, în vreme ce se aşeza pe celălalt.

— Vreau ca totul să fie înregistrat, a spus Kyle.

Wright a privit scurt peste umăr, către cameră, şi a zis:

— Nicio problemă.

Încet, Kyle s-a îndreptat spre celălalt scaun şi s-a aşezat. Wright tocmai îşi sufleca mânecile cămăşii. Avea deja slăbit nodul cravatei.

În dreapta lui Kyle se găsea laptopul pe al cărui ecran nu se zărea nicio imagine. Spre stânga lui, un dosar gros, rămas nedeschis. În mijlocul mesei trona un blocnotes, peste care fusese plasat un pix de culoare neagră, parcă aşteptând.

— Porneşte camera, a cerut Kyle.

Wright a tastat ceva pe laptop, iar figura lui Kyle a apărut pe ecran. Acesta din urmă şi-a privit chipul şi a citit acolo numai spaimă.

Wright a umblat cu pricepere prin conţinutul dosarului, extrăgând filele strict necesare, ca şi când tânărul Kyle ar fi solicitat doar o carte de credit pentru studenţi. După ce a găsit foile trebuincioase, le-a aşezat în centrul mesei şi a precizat:

— Întâi de toate, trebuie să îndeplinim formalitatea ce ţine de drepturile constituţionale.

— Ba nu, a spus Kyle, cu glas slab. Întâi trebuie să-ţi văd insigna şi un document de identificare personală.

Asta l-a deranjat pe detectiv, dar numai vreme de câteva clipe. Fără să scoată un cuvânt, omul a extras cu oarece efort un portofel din piele cafenie dintr-un buzunar de la spatele pantalonilor, l-a desfăcut şi a spus:

— O am de peste douăzeci de ani.

Kyle a examinat insigna din bronz, care, într-adevăr, evidenţia semne lăsate de trecerea vremii. Benjamin J. Wright, Departamentul de Poliţie Pittsburgh, numărul de ofiţer 6658.

— Pot să-ţi văd şi permisul de conducere?

Wright a tras cu un gest smucit portofelul spre sine, a desfăcut un alt compartiment, a scotocit printre câteva cârduri şi cartele, apoi i-a vârât sub nas un permis emis în statul Pennsylvania.

— Acum eşti mulţumit? s-a răţoit el.

Kyle i l-a înapoiat şi a întrebat:

— Ce amestec are FBI-ul în treaba asta?

— Putem termina cu citirea drepturilor? a zis Wright, aranjându-şi hârtiile în ordine.

— Sigur. Ştiu ce înseamnă asta.

— Sunt convins. Doar eşti un student eminent la o Facultate de Drept care se bucură de un prestigiu deosebit. Un tânăr foarte inteligent.

Kyle citea în vreme ce Wright îi adresa acele cuvinte.

— Ai dreptul de a păstra tăcerea. Orice spui ar putea fi folosit împotriva ta într-o sală de judecată. Ai dreptul la un avocat. Dacă nu îţi poţi permite unul, atunci vei primi unul din oficiu. Ai alte întrebări?

— Nu, a spus Kyle.

S-a semnat pe două formulare şi i le-a împins peste masă lui Wright.

— De ce se amestecă FBI-ul în treaba asta? a repetat el întrebarea.

— Crede-mă, Kyle, FBI-ul este ultima problemă care ar trebui să te preocupe.

Wright avea mâini păroase, nemişcate şi calme, iar degetele îi rămăseseră împreunate pe teancul de file albe. I se adresase încet, cu autoritate. Nu încăpea nicio îndoială că acea discuţie avea să fie condusă de el.

— Kyle, am o sugestie. Avem multe de discutat, iar timpul zboară. Ai jucat vreodată fotbal?

— Am jucat.

— Dacă da, să presupunem că această masă e un teren de fotbal. Comparaţia nu e prea fericită, dar ne va sluji cât de cât. Te afli aici, la linia de pornire a atacului. Cu stânga, Wright a trasat o linie imaginară în faţa laptopului. Ai de înaintat o sută de yarzi, trebuie să marchezi, să câştigi, ca să ieşi întreg de aici. Cu dreapta, Wright a trasat o altă linie de pornire, alături de dosarul voluminos. Palmele îi erau depărtate la mai bine de un metru. O sută de yarzi, Kyle, înţelegi ce spun eu, da?

— Da.

Wright şi-a împreunat palmele şi a bătut uşor peste filele de hârtie.

— Undeva pe aici, cam pe la linia de cincizeci, la jumătatea discuţiei noastre, o să-ţi arăt înregistrarea video care constituie sursa conflictului. N-o să-ţi placă defel, Kyle! O să-ţi vină rău. O să ţi se facă greaţă. Dar, dacă vom putea, ne vom continua înaintarea spre linia de ţintă, iar când vom ajunge acolo, te vei simţi foarte uşurat. Te vei socoti din nou un băiat de aur, un tânăr atrăgător cu un viitor extraordinar în faţă şi cu un trecut nepătat. Fii atent la mine, Kyle, permite-mi să fiu şeful, antrenorul, omul care stabileşte regulile şi, împreună, vom ajunge pe tărâmul făgăduit.

Cu mâna dreaptă, Wright a bătut vag în terenul de ţintă.

— Şi ce se întâmplă cu punerea sub acuzare?

Wright a atins dosarul şi a spus:

— E aici.

— Şi când pot s-o văd?

— Încetează cu întrebările, Kyle! Eu pun întrebările aici. Să sperăm că poţi răspunde la ele.

Accentul acela nu era spaniol. Mai degrabă aparţinea cuiva născut în Europa de Est, iar în unele momente devenea atât de slab, încât aproape că dispărea cu totul.

Wright a atins cu mâna stângă linia de ţintă, aflată în faţa laptopului.

— Kyle, acum trebuie să pornim de la chestiunile de esenţă. Câte ceva despre trecutul tău, bine?

— Cum spui.

Wright a extras câteva file din dosar, le-a examinat preţ de o clipă, apoi a ridicat un pix de pe masă.

— Te-ai născut pe 4 februarie 1983, în York, Pennsylvania, al treilea copil al lui John şi Patty McAvoy. Părinţii au divorţat în 1989, când aveai şase ani, şi niciunul din ei nu s-a recăsătorit, adevărat?

— Corect.

Wright a bifat o casetă, după care s-a lansat într-o serie de întrebări scurte referitoare la membrii de familie, datele lor de naştere, studii, slujbe, adrese, hobby-uri, afiliaţii religioase, ba chiar şi simpatii politice. Pe măsură ce lista se lungea, Wright trecea de la o filă la alta, semnele de marcare înmulţindu-se. Informaţiile sale excelau prin precizie, până la ultima, indiferent despre ce ar fi fost vorba. Ştia până şi data şi locul naşterii nepoatei lui Kyle din Santa Monica, în vârstă de doi ani. După ce a încheiat cu familia, a scos şi alte documente. Kyle începea să resimtă cele dintâi simptome ale stării de epuizare. Iar asta, în vreme ce discuţia încă se afla în faza de încălzire.

— Vrei să bei ceva? l-a întrebat Wright.

— Nu.

— Tatăl tău este avocat pe probleme generale, în orăşelul York?

Aceasta reprezenta o afirmaţie, mai puţin o întrebare.

Kyle nu a făcut decât să dea aprobator din cap. A urmat o rafală de întrebări despre tatăl lui, despre viaţa, cariera şi interesele acestuia. După fiecare a patra sau a cincea întrebare, Kyle simţea nevoia de a întreba: „Chiar e relevantă treaba asta?” Totuşi, şi-a ţinut gura. Wright deţinea toate informaţiile. Kyle nu făcea decât să confirme ceea ce aflase nu se ştie cine.

— Mama ta este, într-un fel, artistă? l-a auzit Kyle întrebând pe detectiv.

— Da, şi cam cum stăm cu fotbalul în momentul ăsta?

— Ai câştigat aproape zece yarzi. Cu ce fel de artă se ocupă?

— Cu pictura.

Au mărşăluit cu bocancii prin viaţa lui Patty McAvoy vreme de zece minute.

În cele din urmă, detectivul a încheiat cu familia şi s-a concentrat asupra suspectului. A pornit cu câteva întrebări simple despre copilăria lui, fără a se opri însă asupra amănuntelor. „Le cunoaşte deja”, şi-a zis Kyle.

— Ai absolvit cu onoruri Liceul Central York, distincţie ca sportiv de frunte, cercetaş cu gradul de Vultur… De ce ai ales Duquesne University?

— Mi-au oferit o bursă pentru practicarea baschetului.

— Alte oferte nu au existat?

— Vreo două, dar de la universităţi mai mărunte.

— Cu toate astea, nu ai prea jucat pentru Duquesne.

— Am jucat treisprezece minute ca boboc, apoi m-am ales cu o rupere de ligament în ultimul minut al meciului.

— Şi ai ajuns pe masa de operaţie?

— Da, dar genunchiul meu era terminat. M-am lăsat de baschet şi am intrat în fraternitate.

— O să ajungem şi la fraternitate, ceva mai târziu. Ai fost rechemat la echipa de baschet?

— Oarecum. Dar nu conta. Genunchiul meu era dus.

— Ai absolvit economia politică, obţinând note aproape maxime. Ce s-a întâmplat cu limba spaniolă în anul al doilea? Cum de nu ai reuşit să iei nota zece?

— Cred că ar fi trebuit să aleg germana.

— O singură notă de nouă în patru ani nu e deloc rău!

Wright a mai întors o pagină, apoi şi-a notat ceva. Aruncând o privire spre imaginea lui de pe ecranul computerului, Kyle a socotit că ar trebui să se calmeze.

— Onoruri, membru la vreo zece, douăsprezece organizaţii, campionate de softball de sală, secretar al fraternităţii, apoi preşedintele acesteia. Rezultatele tale academice sunt impresionante şi, cu toate acestea, ai reuşit să duci o viaţă socială extrem de activă. Povesteşte-mi despre prima ta arestare.

— Sunt convins că deţii evidenţele în dosarul de pe masă.

— Prima ta arestare, Kyle!

— Doar una. Una singură, nu a existat o a doua. Până în momentul de faţă, presupun.

— Ce s-a întâmplat atunci?

— O chestie obişnuită pentru membrii fraternităţii. O petrecere gălăgioasă, care nu s-a oprit decât după apariţia poliţiei. Am fost surprins cu un recipient deschis, o sticlă de bere. Mărunţişuri. Un delict minor. Am plătit o amendă de trei sute de dolari şi m-am ales cu o perioadă de probă de şase luni. După aceea, evidenţa privind acea infracţiune avea să se şteargă, astfel că oficialităţile de la Yale nici nu trebuiau să afle despre ea.

— Tatăl tău s-a ocupat de problema asta?

— A intervenit, dar puţin, pentru că eu aveam un avocat în Pittsburgh.

— Pe cine?

— O doamnă, pe nume Sylvia Marks.

— Am auzit de ea. Nu cumva s-a specializat în apărarea celor care fac tot felul de năzbâtii în cadrul fraternităţilor?

— De ea e vorba. Numai că-şi cunoaşte meseria.

— Am avut impresia că a existat şi o a doua arestare.

— Inexact. La un moment dat, am fost oprit de poliţişti în campus, dar nu am fost arestat. Am primit doar un avertisment.

— Ce făceai?

— Nimic.

— Atunci, de ce te-au oprit?

— Câţiva membri ai fraternităţii trăgeau unii în alţii cu rachete din sticlă[1]. Băieţi isteţi. Eu nu aveam nicio treabă cu bătălia lor. Nimic nu a ajuns în cazierul meu, aşa că mă întreb de unde ai aflat dumneata de acest incident.

Wright s-a făcut că nu aude şi a notat ceva în carneţelul lui. După ce a terminat de scris, a spus:

— De ce ai decis să urmezi dreptul?

— Am luat hotărârea când aveam doisprezece ani. De mic am vrut să devin avocat. Prima mea slujbă în domeniu a fost să mă ocup de aparatul de copiat din biroul de avocatură al tatei. Practic, acolo am crescut.

---

[1] *Bottle rockets* (în orig.) — artificii ce se lansează din sticle şi care, spre deosebire de alte tipuri, pot zbura în orice direcţie, în funcţie de desenul aripioarelor stabilizatoare sau de lungimea cozii, devenind astfel periculoase, motiv pentru care sunt interzise în unele state din SUA. (n.tr.)

— Unde ai depus cereri pentru a urma dreptul?

— La Pennsylvania, Yale, Cornell şi Stanford.

— Şi unde ai fost acceptat?

— La toate patru.

— Şi de ce ai ales Yale?

— Mereu am socotit-o prima pe listă.

— Cei de la Yale au oferit o bursă în bani?

— Da, nişte stimulente financiare. La fel şi celelalte.

— Ai împrumutat bani?

— Da.

— Ce sumă?

— Chiar ţii să afli asta?

— N-aş pune întrebarea dacă nu aş ţine să mă asigur. Îţi închipui că pun întrebări doar de amorul artei?

— La întrebarea asta nu pot răspunde.

— Să revenim la împrumuturile contractate ca student.

— În mai, când voi absolvi facultatea, voi fi dator cam şaizeci de mii de dolari.

Wright a dat din cap, ca şi cum ar fi fost de acord că aceasta era suma corectă. A trecut la altă pagină, iar Kyle a văzut că şi aceea era plină de întrebări.

— Scrii articole pentru ziarul Facultăţii de Drept?

— Sunt redactorul-şef al *Yale Law Journal.*

— Iar aceasta e cea mai prestigioasă onoare ce se acordă de către facultate?

— Aşa susţin unii.

— Vara trecută ai lucrat la o firmă din New York. Povesteşte-mi despre acea activitate.

— Era la una dintre firmele alea uriaşe de pe Wall Street, Scully & Pershing, o slujbă tipică pentru perioada de vară. Ni s-a oferit o masă şi băutură, după care ni s-au acordat condiţii lesnicioase de lucru, practică obişnuită la care apelează marile firme. Ele îşi cocoloşesc funcţionarii, după care îi ucid când le devin asociaţi.

— Şi cei de la Scully & Pershing ţi-au oferit un post după absolvire?

— Da.

— Ai acceptat, ai refuzat?

— Niciuna, nici alta. Nu am luat o decizie. Firma mi-a lăsat la dispoziţie o oarecare perioadă pentru a lua o hotărâre.

— Şi de ce durează atâta până să te decizi?

— Mai am câteva oferte. Una este aceea de a deveni consilier al unui judecător federal, numai că acesta ar putea fi promovat. În privinţa asta, lucrurile sunt cam neclare.

— Mai ai şi alte oferte de slujbă?

— Da, am primit şi altele.

— Povesteşte-mi despre ele.

— Chiar prezintă relevanţă?

— Tot ce spun eu prezintă relevanţă, Kyle!

— Dar nişte apă ai aici?

— Sunt sigur că găseşti la baie.

Kyle a sărit în picioare, s-a strecurat printre patul matrimonial şi o comodă, a aprins lumina din baia strâmtă, apoi a umplut un pahar subţire din plastic cu apă de la chiuvetă. A băut pe nerăsuflate, după care şi-a reumplut paharul. Revenind la masă, şi-a aranjat paharul undeva în preajma liniei proprii de douăzeci de yarzi, verificând felul în care îi apărea chipul pe monitor.

— Eram curios, a spus el. Cum mai stăm cu partida de fotbal?

— Ai o a treia încercare şi mult teren de câştigat. Povesteşte-mi despre ofertele de slujbă, de la celelalte firme.

— Ce-ar fi să-mi arăţi acum înregistrarea, ca să putem sări peste toate prostiile astea? Dacă ea există cu adevărat şi chiar mă implică, atunci o să plec de aici şi o să-mi angajez un avocat.

Wright s-a aplecat în faţă, şi-a aşezat coatele mai bine pe tăblie şi s-a apucat să-şi lovească uşurel vârful degetelor între ele. Partea de jos a feţei i s-a relaxat într-un zâmbet, însă cea superioară a rămas distantă. Cu multă răceală în glas, a spus:

— Îţi pierzi cumpătul, Kyle, iar asta te-ar putea costa viaţa.

L-ar costa viaţa în sens de deces? Ori l-ar costa viaţa în sensul spulberării unui viitor strălucit? Kyle nu era tocmai sigur. A tras adânc aer în piept, apoi a mai luat o înghiţitură de apă. Fulgerătoarea izbucnire de furie dispăruse, înlocuită fiind de apăsarea derutei şi spaimei.

Surâsul prefăcut s-a lăţit pe faţa lui Wright.

— Kyle, te rog, până aici e bine. Doar câteva întrebări şi apoi o să pătrundem pe un teritoriu ceva mai delicat. Prin urmare, celelalte firme.

— Mi s-a oferit o slujbă la Logan & Kupec, în New York, la Baker Potts în San Francisco, şi la Garton, în Londra. Am spus nu tuturor, încă vreau să obţin o slujbă de interes public.

— Ca să faci, ce? Şi unde?

— Undeva în Virginia, un post de jurist care să-i ajute pe muncitorii imigranţi.

— Şi câtă vreme vrei să faci asta?

— Vreo doi ani, probabil, dar nu sunt sigur. E doar o opţiune.

— La un salariu mult mai mic?

— A, sigur! Mult mai mic.

— Şi cum o să-ţi achiţi împrumuturile contractate în perioada studenţiei?

— Găsesc eu o soluţie.

Wright nu a prea agreat răspunsul şmecheresc, dar a decis să lase de la el. A aruncat o privire la notiţele din faţă, deşi nu avea nevoie de o recapitulare. Ştia că tânărul Kyle datora 61.000 de dolari pe care îi contractase ca student, situaţie ce avea să fie trecută cu vederea de către cei de la Yale dacă absolventul îşi petrecea următorii trei ani într-o slujbă în care primea salariul minim pentru a proteja categoriile defavorizate, oprimate, abuzate sau mediul înconjurător. Oferta i se făcuse lui Kyle de către Piedmont Legal Aid, iar funcţia avea să fie finanţată printr-o bursă acordată de o firmă de avocatură mamut din Chicago.

Potrivit surselor lui Wright, Kyle acceptase verbal acea funcţie, de pe urma căreia avea să câştige 32.000 de dolari pe an. Wall Street-ul putea să mai aştepte. Nu se muta din loc. Tatăl lui îl încurajase să lucreze câţiva ani la nivelul cel mai de jos, mânjindu-se pe mâini, departe de stilul corporatist de activitate juridică pe care el, John McAvoy, îl dispreţuia.

Potrivit datelor de la dosar, Scully & Pershing oferea un salariu de bază de 200.000 de dolari, plus acoperirea altor cheltuieli obişnuite. Ofertele făcute de celelalte firme erau similare.

— Când o să-ţi alegi slujba? l-a întrebat Wright.

— Foarte curând.

— Şi în ce parte înclini?

— Deocamdată nu mi-e clar.

— Sigur?

— Bineînţeles!

Wright a întins mâna spre dosar, clătinând din cap cu un aer sumbru şi încruntându-se, de parcă ar fi fost insultat. A extras alte câteva file, le-a răsfoit, după care l-a ţintuit pe Kyle cu privirea.

— Nu ai făcut niciun angajament verbal să accepţi o funcţie la o instituţie numită Piedmont Legal Aid, din Winchester, Virginia, începând din 2 septembrie anul acesta?

Lui Kyle i-a scăpat o răsuflare fierbinte printre buzele uscate. În timp ce analiza vorbele lui Wright, s-a uitat instinctiv la monitor şi, bineînţeles, arăta la fel de pierit precum se şi simţea. A fost cât pe ce să exclame: „De unde dracu' ştii şi asta?!”, dar, dacă ar fi făcut-o, ar fi însemnat să recunoască adevărul. Însă nici nu-l putea nega. Wright ştia deja.

Pe când el se chinuia să găsească un răspuns cât de cât satisfăcător, adversarul i-a administrat lovitura nimicitoare:

— Să numim asta Minciuna Numărul Unu, Kyle, de acord? a zis Wright rânjind dispreţuitor. În caz că ajungem şi la Minciuna Numărul Doi, o să oprim camera, ne spunem noapte bună şi ne revedem mâine, când vei fi arestat. Cătuşe, parada de identificare, poza din faţă şi din profil, poate şi un reporter, doi. N-o să te mai gândeşti să protejezi imigranţii ilegali, şi nici la Wall Street n-o să-ţi mai stea gândul. Kyle, nu mă minţi! Ştiu prea multe.

Kyle a fost pe punctul de a răspunde: „Am înţeles, domnule”; a reuşit însă să se abţină şi să dea numai din cap în semn de acceptare.

— Deci, plănuieşti să desfăşori o activitate caritabilă vreme de doi, trei ani?

— Da.

— Şi după aceea?

— Nu ştiu. Sunt convins că o să mă angajez la o firmă, undeva, ca să-mi încep cariera.

— Ce părere ai de Scully & Pershing?

— Mare, puternică, bogată. Cred că e cea mai mare firmă de avocatură din lume, în funcţie de cele cu care a fuzionat sau pe care le-a înghiţit ieri. Cu birouri în treizeci de oraşe de pe cinci continente. Cu angajaţi foarte deştepţi care lucrează din greu şi exercită o presiune enormă unii asupra celorlalţi, îndeosebi asupra celor tineri.

— Şi reprezintă tipul tău preferat de activitate?

— Greu de spus. Salariul e grozav. Activitatea e brutală. Dar te afli în frunte. Probabil că voi ajunge acolo.

— În ce departament ai lucrat acolo vara trecută?

— M-am plimbat peste tot, dar am stat cel mai mult la cei de la Litigii.

— Îţi place să te ocupi de aşa ceva?

— Nu în mod deosebit. M-aţi putea lămuri ce legătură au întrebările astea cu treaba petrecută nu ştiu când la Pittsburgh?

Wright şi-a ridicat coatele de pe masă şi s-a străduit să se aşeze mai comod pe scaunul pliabil. Şi-a pus picior peste picior şi a aşezat blocnotesul pe pulpa celui stâng. A morfolit capătul pixului vreme de câteva clipe, privindu-l pe Kyle de parcă ar fi devenit un psihiatru ce-şi analizează pacientul.

— Să discutăm despre fraternitatea de la Duquesne.

— Cum doreşti.

— Avea vreo zece membri din anul tău de studiu, adevărat?

— Nouă.

— Mai păstrezi legătura cu ei?

— Într-o oarecare măsură.

— Acuzaţia vă priveşte pe tine şi pe alţi trei, de aceea propun să vorbim despre ceilalţi trei. Unde se află Alan Strock?

Acuzaţia. Undeva în blestematul ăla de dosar, aflat la mai puţin de un metru de el, se găsea acuzaţia. Cum se putea ca numele lui să ajungă pe lista acuzaţilor? El nu se atinsese de fată. Nu fusese martor la vreun viol. Nu văzuse pe nimeni făcând sex. Îşi amintea ca prin negură că fusese prezent în cameră, dar că, la un moment dat în cursul nopţii, în timpul desfăşurării episodului, i se rupsese filmul. Cum de ajunsese complice, dacă el îşi pierduse cunoştinţa? Acesta va fi argumentul apărării lui la proces, şi va beneficia de o apărare beton, însă spectrul unui proces era prea îngrozitor. La proces se va ajunge la multă vreme după arestare, publicitatea ce ar însoţi totul, groaza de a-şi vedea poza în ziare… Închizând ochii, Kyle a prins să-şi maseze tâmplele şi să se gândească la telefoanele pe care va trebui să le dea acasă, întâi tatălui, apoi mamei. Vor urma şi altele: câte unul către directorii de recrutare care îi oferiseră slujbe; apoi, fiecăreia dintre surorile lui. Îşi va susţine nevinovăţia, şi aşa mai departe, dar ştia că asta nu va zdruncina suspiciunea de viol.

În acel moment, Kyle nu avea deloc încredere în detectivul Wright şi în înţelegerea pe care acesta o avea în vedere. Dacă exista cu adevărat o punere sub acuzare, atunci niciun miracol n-o putea menţine îngropată.

— Alan Strock? a repetat Wright întrebarea.

— E la Facultatea de Medicină de la Ohio State.

— Ai întreţinut corespondenţă cu el în ultima vreme?

— Un e-mail, acum două zile.

— Iar Joey Bernardo?

— E la Pittsburgh, unde lucrează la o firmă de brokeraj.

— Contacte recente?

— Un telefon, acum câteva zile.

— S-a adus vorba despre Elaine Keenan în discuţiile cu Alan sau cu Joey?

— Nu.

— Încercaţi să uitaţi de Elaine, adevărat?

— Da.

— Ei bine, a revenit în forţă!

— Constat.

Wright s-a aşezat mai bine pe scaun, a renunţat la poziţia picior peste picior, s-a îndreptat de spate şi a revenit la cea mai comodă dintre posturi, aceea cu ambele coate proptite de tăblia mesei.

— Elaine a plecat de la Duquesne imediat după anul de boboc, a început el cu glas ceva mai molcom, semn că avea de spus o poveste lungă. Era tulburată. Avea note ca vai de lume. Acum susţine că violul i-a produs suferinţe emoţionale grave. A locuit la părinţi timp de un an, în Erie, după care a pornit-o în derivă. Multe medicamente nerecomandate neapărat de medici, băutură şi droguri. A mers la câţiva terapeuţi, dar nimic nu i-a fost de folos. Ai auzit ceva din toate astea?

— Nu. După ce a plecat de la facultate, nu am mai auzit de ea.

— În orice caz, are o soră mai mare în Scranton, care a luat-o la ea, i-a acordat ceva ajutor şi a plătit cura de dezintoxicare. Apoi au găsit un psihiatru care, evident, a făcut treabă bună şi a reuşit să o pună pe Elaine din nou pe picioare. Acum nu mai consumă droguri, nu bea, se simte grozav, iar memoria ei s-a îmbunătăţit în mod spectaculos. Şi-a găsit şi o avocată şi, desigur, cere să i se facă dreptate.

— Pari cam sceptic.

— Sunt poliţist, Kyle. Sunt sceptic faţă de orice, dar, iată, o am pe această femeie tânără care spune că a fost violată şi mai am o înregistrare video care constituie o probă foarte convingătoare. În plus, mai există şi avocata, care e pusă pe fapte mari şi vrea să vadă sânge.

— Avem de a face cu un mare şantaj, nu? E vorba doar de bani?

— La ce te referi, Kyle?

— Cel de-al patrulea acuzat e Baxter Tate şi, desigur, ştim despre ce vorbim. Familia Tate este foarte înstărită. Una dintre familiile vechi şi bogate din Pittsburgh. Baxter a avut fonduri la dispoziţie încă de la naştere. Cât vrea fata?

— Eu pun întrebările aici. Ai făcut vreodată sex cu…

— Da, am făcut sex cu Elaine Keenan, la fel ca mai toţi colegii de an. Era cât se poate de libertină, îşi petrecea mai mult timp în sediul clubului Beta decât oricare membru, bea de ne băga pe toţi ceilalţi sub masă şi avea mereu poşeta doldora de pastile. Problemele ei au început cu mult înainte de sosirea la Duquesne. Crede-mă, sunt convins că nu vrea să ajungă în faţa tribunalului.

— De câte ori ai făcut sex cu ea?

— O dată, cu aproximativ o lună înainte de presupusul viol.

— Ştii cumva dacă Baxter Tate a întreţinut relaţii sexuale cu Elaine Keenan în noaptea respectivă?

Kyle a rămas o clipă tăcut, a respirat adânc, apoi a spus:

— Nu. Nu ştiu. Eu am adormit.

— A recunoscut Baxter Tate că a făcut sex cu ea în noaptea aceea?

— Faţă de mine, nu.

Wright a terminat de notat o frază lungă pe blocnotesul lui şi atmosfera a părut că se mai înseninează. Kyle a avut impresia că se auzea zgomotul subtil al camerei video aflate în stare de funcţionare. A aruncat o privire spre aceasta şi a observat luminiţa roşie clipind spre el.

— Unde e Baxter acum? a întrebat Wright, după o pauză lungă şi apăsătoare.

— Undeva în Los Angeles. A absolvit cu chiu, cu vai, apoi s-a dus la Hollywood să devină actor. Nu prea e întreg la minte.

— Ce înseamnă asta?

— Provine dintr-o familie bogată, care e chiar mai disfuncţională decât majoritatea familiilor înstărite. E mort după petreceri, îi plac băutura, drogurile şi femeile. Şi nu dă semne că ar fi depăşit faza asta. Scopul lui în viaţă e să ajungă actor şi să moară de tânăr, cam ca James Dean.

— A apărut în vreun film?

— În niciunul. În schimb, a apărut în multe baruri.

Brusc, Wright a părut plictisit de atâtea întrebări. Încetase să-şi mai ia notiţe. Privirea lui a început să-şi piardă concentrarea. A vârât la loc nişte hârtii în dosar, apoi a bătut uşor cu un deget în tăblie, la mijlocul mesei.

— Am făcut ceva progrese, Kyle, bravo! Balonul a ajuns la mijlocul terenului. Mai vrei să vezi înregistrarea aia?

4

Wright s-a ridicat pentru prima oară în seara aceea, s-a întins, apoi a păşit spre un colţ, unde se găsea o cutie de carton de mici dimensiuni. Era albă, iar pe ea, cu un scris îngrijit, cineva notase, cu un marker negru, cuvintele: „ÎN RE: Kyle L. McAvoy et al.” Kyle McAvoy şi ceilalţi. Wright a extras ceva din cutie şi, cu hotărârea concentrată a unui călău care se pregăteşte să apese pe comutatorul ce pune în funcţiune scaunul electric, a scos un disc din plicul lui, l-a introdus în tăviţa DVD-ului de pe laptop, a tastat ceva, după care s-a aşezat pe scaun. Kyle abia dacă mai respira.

În timp ce computerul a scos un declic şi un uşor zbârnâit de roţi dinţate, Wright a început să vorbească:

— Telefonul a fost un Nokia 6000 Smartphone, produs în 2003, având instalat un soft ETI Camcorder, cartelă de memorie de un gigabyte, care poate stoca aproape trei sute de minute de imagini video comprimate, calitate de ordinul megapixelilor, cincisprezece cadre pe secundă, comenzi vocale, activat prin voce, ultimul răcnet la vremea respectivă. Un telefon cu adevărat tare.

— Proprietatea cui?

Wright i-a aruncat o privire de om care le ştie pe toate, spunând:

— Regret, Kyle!

Din anumite motive, Wright a socotit că ar fi util să îi arate chiar telefonul în sine. A apăsat o tastă, iar pe ecran a apărut o fotografie a aparatului Nokia.

— Ai văzut vreodată aşa ceva?

— Nu.

— Aşa mă gândeam şi eu. Uite scena, Kyle, în caz că eşti cam confuz în privinţa amănuntelor. Suntem pe 25 aprilie 2003, ultima zi de cursuri, examenele de absolvire încep peste o săptămână. E o zi de vineri, neobişnuit de cald pentru Pittsburgh, treizeci de grade, aproape un record pentru acea perioadă a anului, iar puştii de la Duquesne decid să procedeze la fel ca toţi cei din colegiile de pretutindeni. Se apucă de băut încă de după-amiază şi-şi fac planuri mari, adică să bea toată noaptea. La complexul unde, împreună cu alţi trei băieţi, ai închiriat un apartament, se strânge multă lume. Petrecerea se înfiripă în apropierea piscinei. Mai toţi, fraţi Beta şi câteva fete. Înotaţi puţin, vă bronzaţi o idee, beţi bere şi ascultaţi muzica trupei Phish. Fetele sunt în bikini. Viaţa e frumoasă. După căderea întunericului, petrecerea se mută înăuntru, în apartamentul vostru. Comandaţi pizza. Muzica, de data asta grupul Widespread Panic, este dată tare. Mai aduceţi bere. Cineva apare cu două sticle de tequila care, bineînţeles, se termină aproape imediat. Mai ţii minte ceva din treburile astea?

— În mare parte, da.

— Ai douăzeci de ani, tocmai ai încheiat anul de boboc…

— Am înţeles asta.

— Amestecaţi tequila cu Red Bull, iar tu şi compania începeţi să daţi păhărele pe gât. Sunt sigur că şi tu ai dat câteva de duşcă.

Kyle a confirmat cu un semn din cap, fără să-şi dezlipească ochii de la ecran.

— La un moment dat, începeţi să vă scoateţi hainele, iar proprietarul telefonului mobil decide să filmeze acest lucru în secret. Cred că a vrut să aibă propriul filmuleţ cu fete fără sutien. Kyle, mai ţii minte cum arăta apartamentul?

— Da, am locuit acolo timp de un an.

— L-am examinat. E un jeg, bineînţeles, ca mai toate spaţiile de cazare din colegii, dar, potrivit părerii proprietarului, el nu s-a schimbat mai deloc. Noi am bănuit că tipul a plasat telefonul pe pervazul îngust care desparte bucătărioara de restul suprafeţei de locuit. Pervazul ăla părea un spaţiu care atrăgea toate manualele, cărţile de telefoane, cutiile goale de bere, aproape mai tot ce trecea prin apartament la un moment sau altul.

— Adevărat.

— Şi-atunci, omul nostru scoate telefonul din buzunar şi se furişează spre pervaz; profitând de agitaţia petrecerii, îl porneşte şi-l ascunde lângă o carte. Scena de început e un dezmăţ total. Am studiat-o cu atenţie, şi la ea participă şase fete şi nouă băieţi, dansând cu toţii în diferite stadii de dezbrăcare. Îţi sună cunoscut aspectul ăsta, Kyle?

— În parte, da.

— Le ştim numele tuturor.

— Îmi şi arăţi, ori te mulţumeşti doar să-mi povesteşte despre cele petrecute?

— Nu fi chiar atât de nerăbdător să vezi. Şi, spunând asta, Wright a apăsat o tastă. Înregistrarea începe la 23:14, a spus el, şi a tastat ceva.

Pe ecran apar primele imagini, în explozia de frenezie a muzicii date la maximum — Widespread Panic interpretând „Aunt Avis” din albumul *Bombs and Butterflies* — şi a trupurilor care se contorsionează. Undeva, în străfundurile minţii, Kyle sperase că înregistrarea va înfăţişa imagini întunecate, cu granulaţie mare, în care o adunătură de idioţi Beta beau de sting. Cu toate astea, s-a trezit holbându-se la imagini video uimitor de limpezi, captate de o cameră miniaturală de pe un telefon. Unghiul ales de proprietarul necunoscut al telefonului asigura o imagine ce cuprindea întregul apartament 6B din East Chase, numărul 4880.

Toţi cei cincisprezece petrecăreţi gălăgioşi par să fie beţi criţă. Toate fetele şi-au lepădat sutienele, iar băieţii sunt la bustul gol. Dansul e o viermuiala comună, în care doi parteneri nu se mişcă împreună decât cel mult câteva secunde. Fiecare ţine în mână câte un pahar de băutură; jumătate dintre cei din imagine au câte o ţigară în cealaltă mână, fie cu tutun obişnuit, fie cu marijuana. Sânii ce se leagănă în ritmul dansului sunt disponibili pentru a fi mângâiaţi sau strânşi de către băieţi. De fapt, pielea dezgolită, indiferent de sexul participantului la petrecere, este disponibilă tuturor. Se încurajează unii pe alţii să se atingă şi să se strângă în braţe. Trupurile se ating, se strâng şi se împing, apoi se despart, pentru a se mişca şi a se atinge din nou în altă formulă. Unii dintre oaspeţi sunt gălăgioşi şi brutali, în vreme ce alţii par să se stingă sub avalanşa de alcool şi de substanţe halucinogene. Mai toţi par să cânte împreună cu membrii grupului rock. Se văd câteva perechi înlănţuite în săruturi lungi, în vreme ce mâinile cotrobăiesc prin locuri şi mai intime.

— Cred că ăla cu ochelari de soare eşti tu, a spus Wright cu satisfacţie în glas.

— Mersi de informaţie.

Ochelari de soare, şapcă de culoare galbenă cu logoul echipei de baseball Pittsburgh Pirates pe ea, pantaloni scurţi de un alb decolorat, oarecum căzuţi, un trup zvelt cu pielea palidă care ar avea nevoie de puţin soare. Un pahar de plastic într-o mână, o ţigaretă în cealaltă. Cu gura cât şura, lălăind alături de trupa rock. Un prostănac beat. Un dement de douăzeci de ani, aflat în preajma unei noi pierderi a cunoştinţei.

Acum, la distanţă de cinci ani, nu mai simţea nicio nostalgie, nicio dorinţă de a retrăi acele zile lipsite de griji şi scandaloase de care avusese parte în colegiu. Nu-i era deloc dor de vânzoleala hărmălăioasă, de stările de mahmureală, de trezirea târzie în paturi pe care nu le recunoştea din prima clipă. Însă, în acelaşi timp, nu simţea deloc remuşcări. Trăia o stare de jenă că fusese surprins pe acea înregistrare, dar totul se petrecuse cu foarte mult timp în urmă. Perioada de colegiu fusese una tipică, nu? Practic, nu participase la mai multe petreceri decât alţi colegi, şi nici nu se manifestase mai activ decât unii pe care îi cunoştea.

Muzica s-a oprit vreme de o clipă, între două cântece, timp în care erau pregătite alte doze de tărie pentru a fi trecute din mână în mână. Una dintre fete s-a prăbuşit pe un scaun, lăsând impresia că petrecerea putea continua şi fără ea. Apoi a început un alt cântec.

— Ceea ce vezi continuă timp de încă opt minute, a precizat Wright, aruncând o privire spre notiţe.

Kyle nu se îndoia câtuşi de puţin că Wright şi ai lui analizaseră şi memoraseră fiecare secundă, fiecare cadru.

— După cum bagi de seamă, Elaine Keenan încă nu a apărut, a continuat detectivul. A declarat că se afla într-un apartament alăturat, unde bea cu nişte prieteni.

— Aşadar, şi-a schimbat din nou declaraţia.

Wright a ignorat respectiva remarcă şi a zis:

— Dacă nu te superi, o să dau cu viteză mai mare înainte, până în momentul când apare poliţia. Kyle, mai ţii minte poliţiştii?

— Da.

Înregistrarea a înaintat cu viteză mare vreme de un minut, după care Wright a apăsat o tastă.

— La 23:25, petrecerea se opreşte brusc. Ascultă.

În mijlocul unui cântec, moment în care mai toţi cei cincisprezece petrecăreţi sunt încă vizibili, dansând, bând şi zbierând, cineva aflat în afara unghiului surprins de cameră a strigat: „Poliţia! Poliţia!” Kyle s-a urmărit pe sine cum a înşfăcat o fată de braţ şi a dispărut din cadru. Muzica s-a oprit. Luminile s-au stins. Ecranul s-a întunecat aproape complet.

Wright a continuat:

— Dacă ţinem seama de evidenţe, în acea primăvară poliţia a intervenit de trei ori la apartamentul vostru. În înregistrarea noastră vedem cel de-al treilea apel. Un tânăr, pe nume Alan Strock, unul dintre colegii tăi de apartament, a deschis uşa şi a stat de vorbă cu poliţiştii. A jurat că nu era o petrecere la care participau persoane sub vârsta majoratului. Totul era cât se putea de în regulă. A promis că va opri muzica şi că va păstra liniştea. Poliţiştii i-au dat numai un avertisment, apoi au plecat. Au presupus că toţi ceilalţi se ascunseseră în dormitoare.

— Majoritatea au şters-o pe uşa din spate, a precizat Kyle.

— Nu are importanţă. Telefonul mobil era programat pe activare vocală, astfel că, după şaizeci de secunde de linişte aproape mormântală, s-a oprit. Se afla la cel puţin şase metri de uşa de intrare în apartament. Proprietarul lui a fugit panicat, uitând de el, iar în graba aia dementă, cineva a răsturnat câteva lucruri de pe pervaz, telefonul a fost deranjat din loc, astfel că imaginea s-a autoreglat. Nu mai vedem la fel de multe lucruri ca înainte. Au trecut aproape douăzeci de minute, şi liniştea predomină. La 23:48, se aud voci, iar luminile se aprind.

Kyle s-a apropiat şi mai mult de ecran. Aproape o treime din ecran era ocupată de ceva de culoare galbenă.

— Arată ca o carte de telefon, *Pagini aurii,* probabil, a spus Wright. Muzica a pornit din nou, dar la un volum mult mai scăzut, suportabil.

Doar în şorturi şi tricouri, având pahare cu băutură în mână, cei patru colegi de apartament — Kyle, Alan Strock, Baxter Tate şi Joey Bernardo — trec prin faţa camerei. Elaine Keenan se plimbă şi ea prin dreptul telefonului, vorbind fără şir, după care se aşază pe marginea canapelei, fumând ceva ce arată ca o ţigară cu marijuana. Doar jumătate din canapea este vizibilă. Un televizor, rămas în afara cadrului, funcţionează la volum sonor normal. Baxter Tate se apropie de Elaine, îi spune ceva, apoi lasă paharul pe podea şi îşi trage şortul în jos. El şi Elaine se prăbuşesc grămadă pe canapea, din câte se pare, îmbrăţişându-se, în vreme ce restul se uită la televizor şi se plimbă fără noimă prin apartament. Discută, dar muzica şi televizorul ce funcţionează le acoperă vocile. Alan Strock ajunge în faţa obiectivului, îşi dă şortul jos şi-i spune ceva lui Baxter, care nu apare în imagine. Dinspre Elaine nu se aude niciun sunet. Acum rămâne vizibilă doar jumătate din canapea, dar se vede o învălmăşeală de picioare goale.

După aceea, luminile se sting şi, vreme de o secundă, întunericul domină în încăpere. Treptat, lumina dinspre televizor se concentrează şi se reflectă din pereţi, asigurând o oarecare iluminare. Joey Bernardo apare în obiectiv, scoţându-şi la rândul său tricoul. Se opreşte şi priveşte ţintă spre canapea, unde se desfăşoară o activitate frenetică.

— Ascultă, i-a şoptit Wright lui Kyle.

Joey spune ceva ce nu se înţelege prea clar.

— Ai reuşit să auzi? l-a întrebat Wright.

— Nu.

Wright a oprit derularea discului şi a zis:

— Experţii noştri au analizat foarte atent partea audio. Joey Bernardo i-a spus lui Baxter Tate: „Mai e trează?” Din câte rezultă, Tate face sex cu Elaine, care şi-a pierdut cunoştinţa din cauza băuturii, iar Bernardo s-a oprit în dreptul lor, a priceput cum stăteau lucrurile şi s-a întrebat dacă fata mai era conştientă. Vrei să mai asculţi o dată?

— Da.

Wright a dat înapoi înregistrarea, după care a reluat-o. Kyle s-a aplecat spre laptop şi, stând cu nasul la o palmă de ecran, şi-a concentrat privirea, a ascultat foarte atent şi a auzit cuvântul „trează”. Detectivul a clătinat din cap cu gravitate.

Activităţile au continuat la fel, muzica şi sonorul televizorului devenind doar zgomote de fundal şi, cu toate că mai tot apartamentul era cufundat în întuneric, prin umbră se pot zări câteva siluete. Baxter Tate coboară în cele din urmă de pe canapea, se ridică în picioare, părând a fi complet gol, şi se îndepărtează. O altă siluetă, cea a lui Joey Bernardo, îi ia locul lui Baxter. Unele dintre sunete abia se mai aud.

Dinspre scena filmată se aude un pocnet ritmic.

— Am considerat că sursa zgomotului este canapeaua, a spus Wright. Nu prea cred că ne-ai putea ajuta în privinţa asta, adevărat?

— Nu.

Curând, dinspre sofa se aude un şuierat ascuţit, iar pocnetele încetează. Joey se ridică de pe canapea şi dispare din imagine.

— Aici se cam termină filmul, a anunţat Wright. Înregistrarea a continuat vreme de alte douăsprezece minute, dar nu s-a mai întâmplat nimic. Dacă fata, Elaine, s-a clintit de pe canapea, asta nu mai apare pe film.

Suntem aproape siguri că Baxter Tate şi Joey Bernardo au făcut sex cu ea. Nu avem nicio probă că tu şi Alan Strock le-aţi urmat exemplul.

— Sigur nu. Jur că nu!

— Ai idee unde te aflai în timpul acestor două scene de viol? l-a întrebat Wright pe Kyle, după care a tastat ceva şi ecranul s-a stins.

— Sunt convins că ai emis deja o teorie.

— De acord. Wright s-a înarmat din nou cu pixul şi cu blocnotesul. Elaine a declarat că s-a trezit câteva ore mai târziu, cam pe la trei dimineaţa, goală, încă pe canapea, şi, brusc, şi-a dat seama destul de confuz că fusese violată. S-a speriat, nu ştia prea bine unde se afla, a recunoscut că încă era foarte beată, în cele din urmă şi-a găsit hainele, s-a îmbrăcat şi te-a văzut pe tine, adormit buştean, într-un şezlong în faţa televizorului. Când te-a văzut, şi-a dat seama unde se afla, amintindu-şi mai multe lucruri despre ceea ce i se întâmplase. Nici urmă de Strock, de Tate sau de Bernardo. A vorbit cu tine, te-a scuturat de umăr, dar tu nu ai reacţionat, aşa că a ieşit precipitată din apartament şi ajungând alături, a adormit într-un târziu.

— Şi vreme de patru zile nu a vorbit despre viol, corect, domnule detectiv? Ori şi-a schimbat iarăşi declaraţia?

— Ai dreptate cu cele patru zile.

— Mulţumesc! Nu a scos o vorbă faţă de nimeni vreme de patru zile. Nici faţă de colegele de apartament, nici faţă de prieteni, de părinţi sau de altcineva. După care, pe nepusă-masă, a socotit că a fost violată. Poliţia s-a arătat foarte bănuitoare faţă de o asemenea poveste, adevărat? Într-un târziu, au ajuns şi la apartamentul nostru, dar şi la sediul Beta, şi au pus o mulţime de întrebări, primind foarte puţine răspunsuri. De ce? Pentru că nu a fost viol. Totul a fost cu consimţământul părţilor. Crede-mă, domnule detectiv, fata aceea ar fi consimţit la orice!

— Cum putea să-şi dea consimţământul, Kyle, dacă îşi pierduse cunoştinţa?

— Dacă era inconştientă, cum de şi-a dat seama că a fost victima unui viol? Nu s-a efectuat niciun examen medical. Nu s-a folosit trusa pentru stabilirea violului. Nu s-a obţinut nicio probă. S-a ţinut seama doar de amintirile neclare ale unei femei derutate. Poliţia a renunţat la caz acum cinci ani, şi aşa ar fi trebuit să rămână.

— Numai că nu s-a întâmplat aşa. A ieşit din nou la suprafaţă. Marele juriu a socotit că înregistrarea video dovedeşte că este vorba de un viol.

— Asta e o tâmpenie, şi o ştii prea bine! Nu vorbim aici de viol, ci despre bani. Familia lui Baxter Tate este dezgustător de bogată. Iar Elaine şi-a găsit o avocată hrăpăreaţă. Acuzaţia nu este altceva decât un şantaj.

— Aşadar, eşti dispus să rişti spectacolul creat de un proces, plus o condamnare? Vrei ca juriul să vizioneze acea înregistrare? Cu tine şi cei trei colegi de apartament beţi criţă, incapabili să mai gândiţi, în vreme ce profitaţi de o tânără care nu are posibilitatea de a se apăra?

— Eu nu m-am atins de ea!

— Adevărat, dar ai fost de faţă, foarte aproape, la mai puţin de trei metri de ea. Hai să fim serioşi!

— Nu mai ţin minte.

— Ce comod din partea ta!

Kyle s-a ridicat încet în picioare şi s-a îndreptat spre baie. Şi-a umplut încă un pahar de plastic cu apă de la robinet, l-a golit, l-a umplut din nou şi l-a băut şi pe acesta. După aceea, s-a aşezat pe marginea patului, unde şi-a îngropat capul între mâini. Nu, nu voia ca juriul să vadă acele imagini. El vizionase totul pentru prima oară şi se ruga să nu mai fie silit a mai vedea totul încă o dată. Cu ochii minţii, se vedea pe sine şi pe cei trei colegi, stând într-o sală de tribunal plină de lume, cu luminile scăzute, îl vedea pe judecător încruntându-se, în vreme ce juraţii se holbau la ei; Elaine plângea, iar părinţii ei răbdau cu stoicism în băncile din primul rând, în timp ce publicul urmăreşte fascinat imaginile video. Scena aceea îi crea o greaţă de nedescris.

Se simţea nevinovat, dar nu avea convingerea că juriul va fi de aceeaşi părere.

Apăsând un buton, Wright a făcut tăviţa computerului să scoată discul afară, după care a pus grijuliu CD-ul înapoi în plic.

Kyle rămăsese cu privirea ţintă la mocheta de calitate proastă. Dinspre hol se auzeau zgomote, voci înăbuşite, sunete de picioare târşâite pe podea; probabil că agenţii se plictisiseră. Chiar că nu se sinchisea de asta. Îşi simţea urechile vuind, şi nu-şi dădea seama de ce.

Indiferent cât de efemer ar fi fost, fiecare gând era alungat de un altul, astfel că i-a fost imposibil să se concentreze, să gândească raţional, să-şi îndrepte atenţia asupra lucrurilor ce trebuiau spuse şi a celor ce trebuiau tăinuite. Deciziile luate în acel moment extrem de neplăcut puteau avea efecte de durată. Pe moment, s-a gândit la cazul celor trei jucători de lacrosse[2] de la Duke University, care fuseseră acuzaţi pe nedrept de violarea unei dansatoare exotice[3]. Cei trei fuseseră absolviţi de orice vină, dar numai după chinuri de nedescris. Şi, în acel caz, nu existase vreo înregistrare video, nici vreo legătură cu presupusa victimă.

„Mai e trează?” îi spusese Joey lui Baxter. De câte ori avea să răsune acea întrebare în sala de judecată? Cadru cu cadru. Cuvânt cu cuvânt. Până să analizeze verdictul, juraţii vor ajunge să ştie filmul pe de rost.

Wright s-a aşezat răbdător la masă, împreunându-şi mâinile păroase deasupra blocnotesului. Timpul nu însemna nimic pentru el. Era capabil să aştepte şi o veşnicie.

— Am ajuns cumva la mijlocul terenului? a întrebat Kyle, rupând astfel tăcerea.

---

[2] Sport tradiţional american, înrudit cu hocheiul pe iarbă (n.tr.)

[3] Caz real, petrecut în martie 2006, cei trei presupuşi violatori fiind acuzaţi de procurorul districtual Mike Nifong, cu toate că probele ridicau dubii referitoare la credibilitatea afirmaţiilor dansatoarei care a făcut denunţul. Cei trei au fost reabilitaţi şi repuşi în drepturi în cadrul universităţii abia în aprilie 2007, după ce cazul fusese larg mediatizat de numeroase posturi de televiziune şi de publicaţii de prestigiu, (n.tr.)

— Am trecut deja, mai avem patruzeci de yarzi de câştigat şi avem mingea.

— Aş vrea să văd plângerea.

— Sigur.

Kyle s-a ridicat şi a privit spre masa pliantă. Detectivul a început să facă o serie de mişcări care au devenit imediat derutante. În primul rând, şi-a scos portofelul din buzunarul de la spate al pantalonilor, a extras permisul de conducere şi l-a aşezat pe masă. Apoi a scos insigna de poliţist şi a pus-o pe masă. Dintr-o cutie aflată pe podea a luat alte cartele şi insigne, pe care le-a aranjat într-un şir pe masă. A întins mâna spre un dosar, i l-a înmânat lui Kyle şi a zis:

— Lectură plăcută!

Dosarul se intitula „INFORMAŢII”. Kyle l-a deschis şi a luat un teanc de file capsate laolaltă. Cea aflată deasupra avea un aspect foarte oficial. Cu litere mari de tipar, pe ea scria: „Statul Pennsylvania, Districtul Allegheny, Tribunalul pentru Cauze Civile”. Un titlu cu litere mai mici suna astfel: „Statul Pennsylvania contra Baxter F. Tate, Joseph N. Bernardo, Kyle L. McAvoy şi Alan B. Strock”. Exista şi un număr de registru de şedinţă, un număr de dosar şi alte însemne oficiale.

Wright a scos apoi la iveală o foarfecă şi s-a apucat metodic să-şi taie permisul de conducere în două pătrate aproape perfecte.

Primul alineat suna:

Prezenta punere sub acuzare în numele şi în baza autorităţii Statului Pennsylvania împotriva mai sus menţionatelor persoane…

Wright tocmai forfeca alte cartele din plastic, majoritatea părând a fi permise de conducere sau cărţi de credit.

…care, având în vedere jurisdicţia prezentei curţi…

Wright şi-a smuls insigna de bronz din portofelul de piele şi a aruncat-o pe masă, insigna făcând pe tăblie câteva salturi înainte de a se opri.

— Ce faci? s-a mirat într-un târziu Kyle.

— Distrug probele.

— Care probe?

— Citeşte pagina a doua.

Kyle, care abia ajunsese la partea de jos a primei pagini, a trecut la cea de-a doua. Era albă, pe ea nu apărea niciun cuvânt, nici măcar o literă, nimic. A sărit la pagina a treia, la a patra, apoi la a cincea. Toate, albe. Wright îşi făcea de lucru cu celelalte insigne. Kyle a ridicat actul fals de punere sub acuzare şi s-a holbat la detectiv.

— Ia loc, domnule Kyle, i-a spus Wright cu un zâmbet, făcând un semn către scaunul pliabil rămas vacant.

În efortul de a rosti ceva, Kyle a izbutit doar să scoată un scâncet slab. Apoi s-a aşezat.

— Kyle, nu există nicio punere sub acuzare, a continuat Wright, ca şi cum totul se lega în cele din urmă. Nu avem niciun mare juriu, nici poliţişti, nici arestări, nici proces. Nimic altceva decât o înregistrare video.

— Fără poliţişti?

— A, nu! Toate chestiile astea sunt falsificate. A făcut semn către mormanul de documente ciopârţite. Nu sunt poliţist. Iar băieţii de peste drum nu sunt agenţi FBI.

Kyle şi-a rotit capul ca un boxer rănit, apoi s-a frecat la ochi. Punerea sub acuzare a căzut pe podea.

— Atunci, cine sunteţi? a reuşit el să mormăie.

— Bună întrebare, Kyle, dar ar dura prea mult ca să primeşti răspuns la ea.

Nevenindu-i a crede, Kyle a ridicat de pe masă una dintre insigne — cea a lui Ginyard de la FBI. A şters-o şi a spus:

— Dar l-am verificat pe omul ăsta pe net. Chiar lucrează la FBI!

— Da, numele sunt reale. Noi doar le-am luat cu împrumut în noaptea asta.

— Deci, tu te-ai dat drept poliţist?

— Sigur, dar asta e doar o infracţiune minoră. Nu merită să-ţi faci griji.

— Dar de ce?

— Ca să-ţi reţinem atenţia, Kyle! Să te convingem să vii aici pentru a purta această discuţie cu mine. În caz contrar, probabil c-ai fi rupt-o la fugă! Plus că am vrut să te lăsăm mască în privinţa resurselor pe care noi le avem.

— Noi?

— Da, firma mea. Vezi tu, Kyle, eu lucrez pentru un contractor, unul privat, şi am fost angajaţi să facem o anumită treabă. Avem nevoie de tine, şi în acest fel ne recrutăm oamenii.

Kyle a lăsat să-i scape un hohot încordat de râs. Căldura îi revenise în obraji, iar sângele începuse să-i circule din nou prin vine. Trăia un colosal sentiment de uşurare la gândul că nu va fi pus sub acuzare, că scăpase de plutonul de execuţie. Însă furia abia ce începuse să-i fiarbă în sânge.

— Faceţi recrutări prin şantaj? a întrebat Kyle.

— Dacă este nevoie. Deţinem înregistrarea video. Ştim cine e fata. Iar ea chiar are o avocată.

— Ea ştie de înregistrarea asta?

— Nu, dar, dacă ar vedea-o, viaţa ta s-ar complica enorm.

— Nu cred că pricep unde baţi.

— Hai să ne lămurim, Kyle! În Pennsylvania, violul se prescrie după o perioadă de doisprezece ani. Mai sunt şapte ani până atunci. Dacă Elaine şi avocatul ei ar şti de filmul ăsta, ar ameninţa cu procesul penal ca să forţeze o înţelegere civilă. Aşa cum spuneai chiar tu, n-ar fi decât un şantaj, însă ar da roade. Viaţa ta s-ar desfăşura mult mai elegant dacă ai juca alături de noi, iar noi îţi promitem că păstrăm secretul acestei înregistrări.

— Aşadar, mă recrutaţi?

— Da.

— În ce scop?

— Ca să fii jurist.

5

Simţind că povara strivitoare ce îi apăsase pe umeri se ridicase brusc şi având senzaţia că putea respira din nou cât de cât normal, Kyle a aruncat o privire spre ceasul de la încheietura mâinii. Trecuse bine de miezul nopţii. S-a uitat la Wright, sau cum Dumnezeu i-o fi fost numele, şi i-a venit să surâdă, ba chiar să-l strângă în braţe pe individ, pe motiv că nu era poliţist din Pittsburgh şi că nu venise pentru a-i prezenta un denunţ. Aşadar, nu putea fi vorba de arestare, de punere sub acuzare, nici de vreo umilire şi, ţinând seama de aceste lucruri, Kyle a devenit euforic. Însă, în acelaşi timp, i-a trecut prin minte gândul de a se repezi peste masă pentru a-l pocni pe Wright peste bot, cât de tare ar fi fost în stare, după care să-l doboare la podea şi să-l piseze sub tălpi până ce rămânea ţeapăn.

A respins ambele idei. Wright era bine clădit şi probabil pregătit de luptă, şi-şi putea purta singur de grijă. Şi, evident, nu era nicidecum tipul de om pe care să vrea oricine să-l strângă în braţe. Kyle s-a rezemat de speteaza scaunului, şi-a aşezat glezna piciorului drept peste genunchiul stâng şi, pentru prima oară în ultimele câteva ore, s-a liniştit.

— Şi atunci, cum te numeşti de fapt? a întrebat el.

Wright tocmai îşi pregătea un nou blocnotes pentru o altă serie de întrebări şi de notiţe. A trecut data în colţul din stânga sus.

— Kyle, nu vreau să ne pierdem vremea cu întrebări frivole.

— A, de ce nu? Nu-mi poţi spune nici măcar cum te cheamă?

— Să ne mulţumim deocamdată cu Bennie Wright. Practic, nu prezintă nicio importanţă, pentru că niciodată nu îmi vei şti numele real.

— Hai, că-mi place! Asta e ceva ce ţine de misterele cu muşchetari! Vă pricepeţi, băieţi, trebuie să recunosc! M-aţi ţinut ca pe jăratic vreme de aproape patru ore. Am simţit că mă constip pentru cel puţin o săptămână. Chiar mă gândeam să găsesc un pod de pe care să-mi fac vânt în gol. Vă urăsc din adâncul fiinţei mele, şi vă rog să nu uitaţi asta!

— După ce termini de dat din gură, ne putem apuca de treabă.

— Pot pleca de aici chiar acum?

— Sigur!

— Şi nimeni n-o să mă împiedice? N-o să mă abordeze falşi agenţi FBI?

— Nu. Chiar te rog! Eşti un om liber.

— A, îţi mulţumesc!

A trecut un minut, fără ca vreunul din ei să scoată un cuvânt. Ochii aprigi ai lui Wright nu l-au slăbit pe Kyle, în vreme ce acesta din urmă, oricât de mult s-a străduit, nu i-a putut întoarce aceeaşi privire. A simţit cum îi zvâcnea laba piciorului, ochii ţâşnindu-i încoace şi încolo, în vreme ce degetele băteau darabana în tăblia mesei. Prin minte i s-au derulat o sută de scenarii, dar nu i-a dat nicio clipă prin gând să părăsească încăperea.

— Hai să discutăm despre viitorul tău, Kyle, a propus Wright în cele din urmă.

— Sigur. Acum că am scăpat de arestare, viitorul meu a devenit dintr-odată mai luminos.

— E vorba despre slujba pe care doreşti să o accepţi. La Piedmont Legal Aid. De ce vrei să-ţi risipeşti câţiva ani din viaţă salvând lumea?

— Eu nu văd lucrurile chiar aşa. În Virginia există o mulţime de lucrători migratori, dintre care, o mare parte sunt ilegali, iar aceştia sunt supuşi la numeroase abuzuri. Locuiesc în cutii de carton, mănâncă orez de două ori pe zi, muncesc pentru doi dolari pe oră, deseori nu sunt plătiţi pentru activităţi ce le frâng spinările, şi aşa mai departe. Consider că aceşti oameni merită să fie ajutaţi.

— Dar de ce?

— E vorba despre lege în interesul public, de acord? Se vede treaba că nu înţelegi. Unii avocaţi îşi sacrifică timpul pentru a-i ajuta pe aceşti năpăstuiţi. Asemenea lucruri încă se predau la facultăţile de drept. Iar unii dintre noi mai cred în ele.

Wright nu s-a lăsat impresionat.

— Hai să discutăm despre Scully & Pershing.

— Ce e cu firma asta? Sunt convins că aţi făcut verificări minuţioase.

— Ţi-au oferit o slujbă?

— Corect.

— Începând de când?

— Din 2 septembrie, anul acesta. Îmi iau examenul de barou în iulie şi încep activitatea din septembrie.

— Ca asociat?

— Nu, ca partener cu drepturi depline. Sau ca secretar, sau ca arhivar? Fii serios, Bennie, doar ştii cum se desfăşoară lucrurile!

— Nu te înfuria, Kyle! Avem un drum lung de străbătut.

— Înţeleg. Şi s-ar cuveni să cooperăm chiar acum, să devenim amici la cataramă, pentru că ne străduim pentru atingerea unui scop comun. Doar eu şi tu, adevărat, Bennie? Doi prieteni vechi. La naiba, încotro duc toate astea?

— Duc spre Scully & Pershing.

— Dar dacă nu am poftă să lucrez acolo?

— Nu prea ai de ales.

Kyle s-a rezemat pe coate, apoi şi-a frecat ochii. Masa pliantă era îngustă, astfel că feţele lor se aflau la mai puţin de jumătate de metru una de cealaltă.

— Ai zis că nu vrei să lucrezi la Scully & Pershing? a întrebat Wright.

— Presupun că ştii deja răspunsul la întrebarea asta. Şi mai cred că mi-ai ascultat discuţiile telefonice de ceva vreme.

— Nu pe toate.

— Eşti un nemernic!

— Nemernicii te lasă fără picioare, Kyle! Noi suntem prea deştepţi ca să procedăm astfel.

— Nu, nu le-am spus „nu” celor de la Scully & Pershing. I-am informat că mă gândesc serios să devin jurist în interesul public vreme de doi ani, şi am analizat posibilitatea unei amânări. Cei de la firmă mi-au oferit ceva timp suplimentar de gândire, dar trebuie să iau o hotărâre.

— Prin urmare, încă vor să te angajeze?

— Da.

— Cu un salariu de pornire de 200.000 de dolari pe an?

— Ceva de genul ăsta. Doar ştii cifrele ce se vehiculează în domeniu.

— Da, e vorba de una dintre cele mai mari şi mai renumite firme de avocatură din lume.

— Cea mai mare, cel puţin aşa se laudă ei peste tot.

— Firmă uriaşă, clienţi importanţi, parteneri înstăriţi, cu contracte în toată lumea. Vino-ţi în fire, Kyle, e o ofertă pentru care aproape orice student la Drept ar fi în stare de crimă! De ce nu o accepţi?

Kyle a sărit în picioare şi s-a plimbat nervos până la uşă şi înapoi. S-a uitat aspru la Wright şi a zis:

— Stai puţin, să mă asigur că te-am înţeles bine. Vrei să accept slujba de la Scully & Pershing, din motive care, sunt convins, îmi afectează interesele, iar dacă voi refuza, atunci o să mă şantajaţi cu filmuleţul ăla şi cu acuzaţia de viol. Corect? În direcţia asta ne îndreptăm, Bennie?

— Mai mult sau mai puţin. Iar „şantaj” e un cuvânt foarte urât.

— N-am vrut să supăr pe nimeni, Bennie! Am toată convingerea că eşti un tip extrem de sensibil. Dar tot şantaj, sau extorcare, se numeşte, indiferent cum i-ai spune. E o infracţiune, Bennie! Iar tu eşti un nemernic.

— Ţine-ţi gura, şi nu-mi mai spune că sunt un nemernic!

— Mâine m-aş putea duce la poliţie ca să te denunţ. Te-ai dat drept ofiţer de poliţie şi ai făcut o tentativă de şantaj.

— Nu merge.

— Aş putea fi crezut.

Wright s-a ridicat cu încetineală şi, vreme de o clipă, îngrozindu-l pe Kyle, a sugerat că îi va trage un pumn drept în figură. Apoi, cu un aer degajat, a împuns cu degetul spre Kyle şi, cu o voce fermă şi distantă, a zis:

— Nu eşti decât un ţâşti-bâşti, care-şi închipuie că ştie drept. Dacă vrei să dai fuga la poliţie, poftim, du-te! Pune-ţi în aplicare teoriile de doi bani despre cine are dreptate şi cine nu, dar ştii ce se va întâmpla, Kyle? Hai să-ţi spun eu ce o să se întâmple. N-o să mă mai vezi. Băieţii de peste drum, agenţii FBI, au şters-o deja. Nicio urmă, nicăieri. Toţi au dispărut, fără să-i mai vezi vreodată. Dar, peste foarte scurt timp, eu, împreună cu procurorul, îi voi face o vizită lui Elaine Keenan, îi arăt înregistrarea, mă uit încă o dată la averea lui Baxter Tate, îi pun la dispoziţie domiciliile, numerele de telefon şi adresele de e-mail ale tale, ale lui Alan Strock şi ale lui Joey Bernardo, o îndemn să poarte o discuţie cu procurorul din Pittsburgh şi, până să vă dezmeticiţi, lucrurile vor scăpa de sub control. Poate că acuzaţiile vor fi formulate oficial, poate că nu. Oricum ar fi, crede-mă, te voi distruge!

— Unde este Elaine acum? Ai ascuns-o în vreun buncăr, undeva?

— Nu are importanţă! Avem toate motivele să credem că ea este convinsă că a fost violată în apartamentul vostru.

— Foarte bine, atunci!

— Kyle, fata asta e o bombă cu ceas, iar filmul o va face să explodeze. Mai ai şapte ani în care să-ţi rozi unghiile.

După ce a rostit aceste cuvinte, Wright a revenit pe scaunul lui şi s-a apucat să-şi noteze ceva. Kyle s-a aşezat pe marginea patului, cu faţa spre oglindă.

— Lucrurile ar putea deveni de-a dreptul neplăcute, a continuat Wright. Gândeşte-te bine, Kyle! Cel mai sclipitor student la Drept de la Yale, arestat sub acuzaţia de viol. Organizaţiile de femei care urlă, cu gând să te castreze. Filmul acela, postat pe internet. Un proces fără menajamente. Posibilitatea de a te alege cu o condamnare. Închisoarea. O carieră distrusă.

— Taci!

— Nu vreau! Aşadar, dacă-ţi închipui cumva că mă sperie ameninţările tale de două parale, te rog să fii convins că mă doare în cot! Hai să discutăm clar. Să luăm filmul ăla şi să-l ascundem undeva, astfel încât să nu-l mai vadă nimeni de aici înainte. Cum îţi sună propunerea asta, Kyle?

Îi suna foarte bine în acele momente. Kyle şi-a trecut palma peste miriştea de pe faţă şi a zis:

— Ce doreşti?

— Doresc să accepţi slujba de la Scully & Pershing.

— De ce?

— A, acum ne mai înţelegem, Kyle! Acum putem discuta cu cărţile pe faţă. Credeam că n-o să întrebi niciodată de ce!

— De ce? De ce? De ce?

— Pentru că am nevoie de informaţii.

— Grozav! Asta chiar limpezeşte lucrurile. Mulţumesc foarte mult!

— Ascultă-mă cu atenţie câteva clipe, Kyle! În situaţia de faţă ai nevoie de puţină documentare. Avem două corporaţii gigantice, aflate într-o competiţie acerbă. Ambele au dovedit că sunt nemiloase, ambele valorează miliarde de dolari şi se dispreţuiesc una pe cealaltă. Între ele au existat procese, chiar urâte, spectacole publice respingătoare, în care nu a existat un câştigător sau un perdant clar. De aceea, de-a lungul anilor, amândouă s-au străduit să evite apariţia în justiţie. Asta, până acum. Acum, sunt pe cale să se înfrunte în cel mai mare proces din istorie. Procesul urmează să se înainteze peste câteva săptămâni la tribunalul federal din New York City. Este în joc o sumă de aproximativ opt sute de miliarde de dolari, şi s-ar putea ca partea care pierde procesul să nu supravieţuiască. E vorba de un litigiu urât, perfid. O adevărată mină de aur pentru avocaţi. Fiecare din companiile astea a apelat la câte o firmă de pe Wall Street, dar, să vezi minune! Cele două firme de avocatură sunt la cuţite.

— Abia aştept să nimeresc eu la mijloc!

— Păi, într-acolo ne îndreptăm. Una din firme este Scully & Pershing. Cealaltă este Agee, Poe & Epps.

— Cunoscută şi sub numele de APE.

— Da.

— Am mers la un interviu acolo.

— Ţi-au oferit o slujbă?

— Credeam că ştiţi totul.

— Doar ceea ce trebuia să ştiu eu.

— Nu, nu mi-a plăcut firma aia.

— Bravo, băiete! Acum poţi să-i urăşti pe drept cuvânt.

Kyle s-a dus în baie, a lăsat apa rece să curgă în chiuvetă, s-a spălat pe faţă şi pe gât, după care s-a privit îndelung în oglindă. „Nu te lăsa doborât de oboseală, şi-a zis el. Nu lua în seamă epuizarea şi spaima, încearcă să anticipezi ce va urma. Încearcă să-l plimbi, dă-i planurile peste cap, dejoacă-i intenţiile.”

S-a întors în încăpere şi s-a aşezat vizavi de Wright.

— Unde aţi găsit înregistrarea aia?

— Kyle, Kyle, ce-ţi mai pierzi vremea cu asemenea întrebări?

— Dacă filmul se foloseşte în cadrul unui proces, proprietarul telefonului va trebui să depună mărturie. În acel moment, nu veţi mai putea să-i ascundeţi identitatea. El ştie asta? I-aţi explicat cum stau lucrurile? E unul dintre fraţii mei de fraternitate, şi pariez că va refuza să depună mărturie la proces.

— Vorbeşti de proces? Chiar vrei să ajungi până acolo? Procesul presupune pericolul de a fi condamnat, ceea ce înseamnă închisoare, iar închisoarea pentru băieţii albi şi frumuşei, condamnaţi pentru viol, nu sună deloc bine.

— Pun rămăşag că fata nu va depune plângere!

— Nu ai motive să pariezi pe asta. Fata are nevoie de bani. Dacă-i poate stoarce de la domnul Tate, plus ceva mărunţiş de la tine şi de la ceilalţi doi, atunci aşa va face. Crede-mă pe cuvânt!

— Nu ţi-aş încredinţa nici rufele mele murdare.

— Ajunge cu insultele! Mergem la avocata ei şi-i vom explica precis ce şi cum să facă. Ori poate că nu vom proceda astfel. Poate că o să postăm pe internet o versiune cenzurată a filmului, chiar în noaptea asta. Tăiem partea cu violul şi le oferim tuturor ocazia să vadă scenele de petrecere. Transmitem filmul prin e-mail către toţi amicii tăi, familiei, potenţialilor angajatori, întregii lumi, Kyle! Apoi, poate că îl mai prelucrăm puţin, poate includem o parte din viol, şi îl postăm din nou. Când o să-l vizioneze şi Elaine, o să ajungi să-ţi vezi şi poza în ziare.

În acea clipă, Kyle s-a trezit că rămăsese cu gura căscată, iar umerii i se pleoştiseră. Nu a reuşit să găsească un răspuns prompt, însă i-a trecut fulgerător prin minte gândul că ar putea să fie împuşcat. Acest domn Wright era un nemernic fără pic de milă, care acţiona în slujba unui grup cu resurse nelimitate şi extrem de hotărât. Acei oameni erau dispuşi să-l distrugă. Ba chiar să-l ucidă.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Wright s-a aplecat peste masă şi i-a zis:

— Kyle, nu suntem la cursurile de cercetaşi. Iar eu m-am săturat să tot oscilez ba încoace, ba încolo. Nu mă aflu aici ca să negociez cu tine. Am venit să-ţi dau ordine. Ori faci exact ce-ţi spun, ori dau un telefon la birou şi le spun amicilor mei să te termine.

— Te dispreţuiesc!

— N-o să mor eu din asta. Eu nu-mi fac decât treaba.

— Mizerabilă treabă.

— Putem discuta despre noua ta slujbă?

— Nu am urmat dreptul ca să devin spion.

— Kyle, să nu numim activitatea asta drept spionaj.

— Atunci, dă-i tu alt nume, Benny!

— Transfer de informaţii.

— Hai, lasă-mă! Nu e altceva decât spionaj!

— Mă interesează prea puţin cum o numeşti.

— Despre ce fel de informaţii e vorba?

— După ce se declanşează procesul, vor fi emise un milion de documente. Poate chiar zece milioane, cine ştie?

O sumedenie de documente şi tot atâtea secrete. Anticipăm că fiecare din cele două firme de avocatură va desemna câte cincizeci de jurişti pentru acest caz — poate câte zece parteneri, iar restul, asociaţi. Tu vei face parte din Departamentul Litigii de la Scully & Pershing, astfel că vei avea acces la o mulţime de materiale.

— Măsurile de securitate la astfel de firme sunt foarte stricte.

— Ştim asta. Dar experţii noştri în probleme de securitate sunt mai buni decât ai lor. Noi am scris manualul, Kyle!

— Sunt convins. Îmi dai voie să te întreb pentru ce se războiesc aceste două firme uriaşe?

— Pentru secrete. Tehnologie.

— Grozav! Mulţumesc! Şi companiile astea au nume?

— Sunt în topul *Fortune 500.* O să-ţi dau informaţii suplimentare pe măsură ce progresăm.

— Să înţeleg că o vreme vei face parte din viaţa mea?

— O să fiu instructorul tău. Noi vom petrece o grămadă de timp împreună.

— Atunci, prefer să ies din joc. Hai, n-ai decât, împuşcă-mă! Nu vreau să spionez, şi nici să fur. În momentul când o să ies de la Scully & Pershing cu vreun document ori disc pe care n-ar trebui să-l scot din firmă ca să ţi-l dau ţie sau cine ştie cui va însemna că am încălcat legea şi canoanele eticii. Voi fi scos din barou şi condamnat.

— Doar dacă vei fi prins.

— Sigur mă vor prinde.

— Ba nu. Suntem prea deştepţi, Kyle! Am mai făcut asta şi-n alte ocazii. Asta ne e meseria.

— Adică firma voastră e specializată în furtul de documente?

— Să numim activitatea asta drept spionaj corporatist. O facem tot timpul şi ne pricepem de minune.

— Atunci, duceţi-vă şi şantajaţi pe altcineva.

— Nu. De tine avem nevoie, Kyle. Gândeşte-te numai. Accepţi slujba pe care ţi-ai dorit-o dintotdeauna, primeşti un salariu revoltător de mare, şi o să trăieşti elegant într-o metropolă. Te vor exploata la sânge vreme de câţiva ani, dar te vor recompensa pe măsură. Până la treizeci de ani o să ajungi asociat senior, cu un salariu de patru sute de mii pe an. Un apartament drăguţ în SoHo. O parte dintr-o casă de vacanţă în Long Island, în zona Hamptons. Un Porsche. Un cerc de prieteni, cu toţii inteligenţi şi bogaţi, urcând pe scară socială la fel de repede ca şi tine. Apoi, într-o bună zi, procesul se încheie, iar noi dispărem. Cazul din Pittsburgh se prescrie. Înregistrarea video se face uitată în cele din urmă, iar când o să ajungi la treizeci şi doi sau treizeci şi trei de ani, vei fi invitat să faci parte din Scully & Pershing ca partener cu drepturi depline. Salariu, un milion sau două pe an. Culmea succesului. Cu o carieră extraordinară în faţă. Viaţa e minunată. Şi nimeni de acolo nu va şti despre transferul de informaţii.

Durerea de cap, care în ultima oră abia mocnise, a ajuns la împlinire şi i-a explodat exact în mijlocul frunţii. Kyle s-a întins pe pat şi s-a masat la tâmple. A închis ochii, dar, în bezna ce-l înconjura, a izbutit să vorbească în continuare:

— Ascultă, Bennie, ştiu că tu nu te sinchiseşti de probleme morale sau etice şi altele asemenea, dar eu ţin la ele. Cum anume o să suport viaţa când ştiu că trădez încrederea acordată de firmă şi de clienţii ei? Încrederea este cel mai important lucru pentru un jurist. Am învăţat asta de la tatăl meu încă de când eram adolescent.

— Pe noi ne interesează exclusiv obţinerea de informaţii. Nu ne pierdem vremea gândindu-ne la moralitate.

— De treaba asta mi-am dat şi eu seama.

— Am nevoie de un angajament, Kyle! De un cuvânt de-al tău.

— N-ai cumva un Tylenol?

— Nu. Batem palma, Kyle?

— Nu ai nimic pentru dureri de cap?

— Nu.

— Pistol ai?

— În haină.

— Dă-mi-l!

S-a scurs un minut fără ca vreunul din ei să scoată vreun sunet. Wright nu l-a slăbit din ochi pe Kyle, care a rămas neclintit, cu excepţia degetelor, pe care şi le apăsa delicat pe frunte. Apoi Kyle s-a ridicat încet şi a întrebat în şoaptă:

— Cât plănuieşti să mai rămâi aici?

— A, să ştii că mai am de pus multe întrebări!

— Chiar mă temeam de asta. Nu mai pot continua. Îmi crapă capul de durere.

— Cum spui, Kyle! De tine depinde. Dar vreau un răspuns. Încheiem înţelegerea, batem palma, ceva?

— Am de ales?

— Nu prea văd cale de scăpare.

— Nici eu.

— Şi atunci?

— Dacă n-am de ales, atunci asta e.

— Excelent! Înţeleaptă decizie, Kyle!

— A, mersi foarte mult!

Wright s-a ridicat şi s-a întins de parcă tocmai ar fi încheiat încă o zi de muncă la birou. Şi-a aranjat o parte din hârtii, şi-a făcut de lucru cu camera video şi a închis laptopul.

— Vrei să te odihneşti, Kyle?

— Da.

— Am închiriat mai multe camere. Dacă vrei, poţi să tragi un pui de somn ori putem continua mâine.

— S-a făcut deja dimineaţă.

Wright a ajuns la uşă. A deschis-o, iar Kyle l-a urmat pe coridor; l-au traversat împreună, apoi au intrat în camera 222. Fostul aşa-zis centru de comandă FBI revenise acum la starea dinainte, o cameră de motel de 89 de dolari pe noapte. Ginyard şi Plant, dar şi ceilalţi falşi agenţi, dispăruseră de mult, luând cu ei tot ce se aflase acolo — dosare, computere, fotografii mărite, trepiede, genţi diplomat, cutii, mese pliantă. Patul revenise în mijlocul camerei, făcut impecabil.

— Să te trezesc peste câteva ore? l-a întrebat Wright cu amabilitate în glas.

— Nu. Lasă-mă singur.

— Mă găseşti peste drum.

După ce a rămas singur, Kyle a tras deoparte cuvertura, a stins lumina şi curând a adormit.

6

În ciuda celor mai bune intenţii ale sale, Kyle s-a trezit după câteva ore. Voia cu disperare să doarmă pe veci, să se scufunde pur şi simplu în somn şi să fie uitat acolo. S-a deşteptat într-o cameră călduroasă, pe un pat tare şi, preţ de o secundă, nu şi-a dat seama unde se afla şi nici cum ajunsese acolo. Durerea de cap nu dispăruse şi îşi simţea gura uscată. Curând totuşi, coşmarul a revenit, iar el a simţit dorinţa presantă de a fugi, de a ieşi afară, de unde să poată privi peste umăr la motel şi să-şi spună convingător că întâlnirea cu detectivul Wright nu avusese, de fapt, loc. Avea nevoie de aer curat şi probabil de cineva cu care să stea de vorbă.

A ieşit pe furiş din cameră şi a mers pe vârfuri pe coridor, coborând apoi scările. În holul mare, câţiva agenţi de vânzări beau cafea şi discutau precipitaţi, abia aşteptând să înceapă ziua de muncă. Ninsoarea încetase, iar soarele se ivise pe cer. Afară, aerul era rece şi proaspăt, şi el l-a tras cu nesaţ în plămâni, de parcă până atunci s-ar fi sufocat. S-a îndreptat spre jeep, a pornit motorul, apoi instalaţia de încălzire şi a aşteptat ca sistemul de climatizare să topească gheaţa formată pe parbriz.

Şocul dispărea treptat, dar realitatea era şi mai cumplită.

Şi-a verificat mesajele primite pe telefon. Prietena lui îl sunase de şase ori, colegul de apartament, de trei ori. Erau îngrijoraţi. Avea un curs la ora nouă dimineaţa şi un munte de lucru la jurnalul juridic. Dar, în acel moment, nimic — nici prietena, nici colegul de apartament, nici facultatea sau activitatea la revistă — nu prezenta vreun interes pentru el. A plecat de la Holiday Inn şi a luat-o spre est, pe Autostrada 1, cale de câţiva kilometri, până a lăsat în urmă New Haven. A condus în spatele unui plug de deszăpezire şi s-a arătat mulţumit să se târâie cu cel mult cincizeci de kilometri pe oră. Alte maşini s-au aliniat în spatele lui şi, pentru prima oară, s-a întrebat dacă nu era cumva urmărit de cineva. A început să se uite în oglinda retrovizoare.

Ajuns în orăşelul Guilford, s-a oprit la un magazin general şi a găsit Tylenol. A înghiţit pastila cu o băutură răcoritoare şi tocmai se pregătea să pornească înapoi spre New Haven, când a observat un restaurant pe cealaltă parte a străzii. Nu mâncase de la prânzul din ziua precedentă şi, brusc, s-a simţit hămesit. A perceput imediat în aer mirosul de untură de şuncă.

Restaurantul gemea de oameni din zonă care luau acolo micul dejun. Şi-a găsit un loc la tejghea şi a comandat ouă jumări, şuncă, cartofi pai prăjiţi, pâine prăjită, cafea şi suc de portocale. A mâncat tăcut, în vreme ce, zgomotoşi, mesenii hohoteau şi schimbau ultimele bârfe. Durerea de cap se stingea cu repeziciune, astfel că s-a apucat să-şi facă planuri pentru restul acelei zile. Prietena îi putea crea probleme: fusese de negăsit vreme de douăsprezece ore, îşi petrecuse noaptea în altă parte decât acasă — o purtare cu totul neobişnuită pentru o persoană atât de ordonată ca el. Doar nu-i putea spune adevărul, corect? Nu, adevărul era ceva de domeniul trecutului. Prezentul şi viitorul vor fi alcătuite din minciuni, din legende, hoţie, spionaj şi alte minciuni.

Olivia era studentă în anul întâi la Drept, la Yale. Venea din California, fiind absolventă a University of California, Los Angeles, o fată extrem de inteligentă şi de ambiţioasă, care deocamdată nu ţinea să se ataşeze de cineva pe vecie. Se întâlneau de patru luni, iar relaţia dintre ei era mai curând amicală decât romantică. Cu toate acestea, Kyle nu se arăta prea dornic să însăileze nesigur o poveste pentru a-şi justifica modul în care îşi pierduse noaptea.

Din spate s-a apropiat cineva. A văzut apoi mâna cuiva, ţinând între degete o carte de vizită. S-a uitat spre dreapta şi s-a trezit faţă în faţă cu bărbatul pe care îl cunoscuse drept agent special Ginyard, îmbrăcat acum cu o haină sport din păr de cămilă şi cu blugi.

— Domnul Wright ar dori să te întâlnească azi la trei după-amiază, după cursuri, în aceeaşi cameră, a spus el, apoi a dispărut înainte ca tânărul să apuce să deschidă gura.

Cu excepţia mesajului scris de mână: „3:00 P.M., azi, camera 225, Holiday Inn”, cartea de vizită era albă. Kyle s-a uitat la ea vreme de câteva minute, timp în care i-a pierit cu totul interesul faţă de restul de mâncare din farfurie.

„Asta să-mi fie viitorul? s-a întrebat Kyle. Urmărit mereu de câte cineva, supravegheat, pândit din umbră, ascultat?”

Lângă uşă mai erau oameni care aşteptau să se elibereze locuri. Chelneriţa i-a strecurat nota de plată sub ceaşca de cafea şi i-a adresat un surâs grăbit care îi sugera: „Eliberează locul”. A plătit la casă şi, ajuns afară, a refuzat să verifice maşinile parcate în jur pentru a-l descoperi pe eventualul urmăritor. I-a telefonat Oliviei, care dormea.

— Ai păţit ceva? l-a întrebat ea.

— Nu, n-am nimic.

— Nu vreau să ştiu nimic altceva, doar spune-mi că eşti teafăr.

— Sunt teafăr. Sunt bine, şi-mi pare rău!

— Nu-ţi cere scuze!

— Ba-mi cer scuze, e bine? Trebuia să fi sunat.

— Nu vreau să ştiu ce s-a întâmplat.

— Ba da. Accepţi scuzele mele?

— Nu ştiu.

— Asta e ceva mai bine. Mă aşteptam să te înfurii.

— Nu mă stârni!

— Ne vedem la prânz?

— Nu.

— De ce?

— Am treabă.

— Dar nu poţi sări masa de prânz.

— Unde eşti acum?

— La Guilford.

— Unde mai e şi asta?

— Pe drumul dinspre New Haven. Am descoperit un loc grozav pentru micul dejun. O să te aduc odată până aici.

— Abia aştept!

— Ne vedem la The Grill, la amiază. Te rog!

— Mă mai gândesc.

A pornit înapoi spre New Haven, refuzând să se uite în oglinda retrovizoare după fiecare kilometru parcurs. S-a strecurat discret în apartamentul lui şi a făcut un duş. Mitch, colegul de apartament, era în stare să doarmă şi dacă ar fi avut loc un cutremur, iar când acesta a ieşit, în cele din urmă, somnoros, din camera lui, Kyle îşi bea deja cafea la masa din bucătărie şi citea un ziar online. Mitch i-a pus câteva întrebări vagi despre felul cum îşi petrecuse noaptea precedentă, dar Kyle le-a evitat cu abilitate şi a lăsat impresia că abia cunoscuse o fată, şi că lucrurile mergeau extrem de bine. Mitch s-a întors în pat.

În urmă cu câteva luni, căzuseră de acord asupra unei fidelităţi depline, astfel că, după ce s-a convins că nu fusese înşelată, Olivia s-a mai înmuiat niţel. Povestea pe care Kyle o încropise vreme de câteva ore suna cam aşa: se zbătuse să analizeze dacă să urmeze o carieră în dreptul civil sau să accepte o slujbă la o mare firmă de avocatură. Nu plănuia să facă din meseria de jurist de interes public o carieră, astfel că nu avea rost să înceapă de acolo. Până la urmă, tot la New York avea să ajungă, aşa că, la ce bun să amâne inevitabilul? Şi aşa mai departe. Iar seara trecută, după meciul de baschet, a socotit că trebuia să ia decizia definitivă. A închis telefonul şi a făcut o călătorie lungă cu maşina, spre est, fără să ştie de ce pornise într-acolo, pe Autostrada 1, trecând de New London şi ajungând în Rhode Island. Şi aşa a pierdut noţiunea timpului. După miezul nopţii, ninsoarea se înteţise, astfel că s-a oprit la un motel ieftin, unde a dormit câteva ore.

Se răzgândise. Avea să accepte oferta celor de la Scully & Pershing din New York.

A povestit toate acestea la masa de prânz de la The Grill. Olivia l-a ascultat cu un aer sceptic, dar nu l-a întrerupt.

Părea să dea crezare poveştii despre noaptea precedentă, dar nu înghiţea defel brusca schimbare legată de planurile de carieră.

— Cred că glumeşti, a spus ea, când el a ajuns la capătul istorisirii.

— Nu mi-e uşor, a spus el, adoptând deja o atitudine defensivă. Ştia că urma ceva nu tocmai plăcut.

— Tu, domnul Pro Bono, domnul Jurist în Interes Public?

— Ştiu, ştiu. Mă simt un trădător.

— Păi, *eşti* trădător! Te vinzi, asta faci, la fel ca orice student la drept din anul trei.

— Vorbeşte mai încet, te rog, i-a spus Kyle, privind în jur. Să nu dăm naştere la o scenă.

Ea a coborât glasul, dar nu şi ochii cu care îl fixa:

— Kyle, tu singur ai spus-o de o sută de ori. Toţi pornim spre Facultatea de Drept cu gânduri măreţe, că vom face bine, că-i vom ajuta pe unii, că vom lupta împotriva injustiţiei, dar pe drum ne vindem sufletele. Ne lăsăm seduşi de bani. Devenim nişte târfe ale corporaţiilor. Astea sunt chiar cuvintele tale, Kyle!

— Mi se păreau mie cunoscute.

— Nu-mi vine să cred!

Au luat câteva îmbucături, dar şi-au pierdut curând orice interes faţă de mâncare.

— Avem la dispoziţie treizeci de ani ca să facem bani, a spus ea. De ce să nu petrecem câţiva ajutându-i pe oameni?

Kyle se simţea înghesuit în corzi, ca un boxer cu figura şiroind de sânge.

— Ştiu, ştiu, a bolborosit el moale. Dar momentul este important. Nu sunt sigur că Scully & Pershing îşi va păstra oferta şi peste doi, trei ani.

Încă o minciună, dar, ce naiba? Odată pornit pe panta asta, se mai putea oare opri? Minciunile aveau să se ţină lanţ de acum încolo.

— Hai, fii serios! Poţi obţine o slujbă la orice firmă din ţară, şi acum, şi peste cinci ani.

— Nu sunt chiar atât de convins. Piaţa slujbelor s-a cam redus. Unele dintre firmele mari ameninţă cu disponibilizări.

Olivia a împins deoparte farfuria cu mâncare, şi-a încrucişat braţele şi a clătinat încet din cap.

— Nu cred asta, a spus ea.

În acele momente nici Kyle nu credea, dar era important, acum şi pe viitor, să lase impresia că el cântărise cu atenţie problema şi doar aşa ajunsese să ia respectiva decizie. Cu alte cuvinte, trebuia să-şi vândă şi să-şi promoveze varianta. Iar Olivia reprezenta primul judecător. Urmau prietenii, după care, profesorii preferaţi. După ce va exersa acest rol de câteva ori, iar minciunile se vor perfecţiona, devenind ceva mai convingătoare, îşi va face cumva curaj pentru a-şi vizita tatăl, dându-i vestea care sigur avea să nască o ceartă de pomină. John McAvoy detesta ideea de a-şi vedea fiul lucrând pentru o firmă corporatistă de pe Wall Street.

Încercarea lui Kyle de a-şi vinde povestea nu a prea reuşit să o convingă pe Olivia. Au schimbat ironii răutăcioase vreme de câteva minute, apoi au lăsat baltă prânzul şi au plecat fiecare în treaba lui. Nu au făcut-o nici măcar cu un sărut fugar pe obraz, de despărţire, nici nu s-au îmbrăţişat, nici nu şi-au promis să se sune mai târziu. Kyle şi-a petrecut o oră în biroul de la sediul revistei de drept, apoi, fără niciun chef, a plecat, ducându-se din nou la motel.

Încăperea suferise unele schimbări. Camera video şi laptopul dispăruseră; nu se vedea nici urmă de echipamente electronice, deşi Kyle era convins că, într-un fel sau altul, avea să fie înregistrat fiecare cuvânt rostit acolo. Masa pliantă continua să fie terenul central, dar ea fusese mutată mai aproape de fereastră. Aceleaşi două scaune pliante. Decorul era la fel de frust ca o cameră de interogatorii de la poliţie, plasată undeva într-un subsol.

Durerea de cap revenise.

Kyle a aruncat pe masă cartea de vizită lăsată de

Ginyard şi a rostit cu eleganţă:

— Spune-i, te rog, ticălosului ăstuia să nu mă mai urmărească!

— Suntem şi noi puţin curioşi, Kyle!

— Bennie, nu-mi place să fiu urmărit, înţelegi?

Acesta a etalat un surâs şmecheresc.

— Înţelegerea cade, Bennie! Nu vreau să-mi trăiesc viaţa urmărit de o bandă de nenorociţi, care vor să ştie tot ce fac. Bennie, încetează cu supravegherea, cu interceptarea convorbirilor mele, cu microfoanele ascunse şi scotocirea prin e-mailuri. Mă auzi? Nu vreau să merg prin New York întrebându-mă cine se ţine coadă de mine. Nu vreau să vorbesc la telefon gândindu-mă că nu ştiu ce imbecil mă ascultă. Mi-ai distrus viaţa, domnule, aşa că te rog măcar să-mi permiţi o doză de intimitate!

— Nu ne-am pus în plan să…

— Asta-i o minciună şi ştii foarte bine! Bennie, îţi propun o înţelegere nouă. Convenim acum ca tu şi oamenii tăi să nu vă mai vârâţi cu bocancii în viaţa mea. Nu mai trageţi cu urechea, nu mă mai urmăriţi, nu vă mai ascundeţi prin cotloane întunecate şi încetaţi joaca asta de-a şoarecele şi pisica. O să fac ce vreţi voi, indiferent despre ce-ar fi vorba, dar să-mi daţi pace!

— Altfel?

— Aha, altfel. Altfel, îmi asum toate riscurile legate de treaba cu Elaine şi presupusa ei reclamaţie de viol. Ascultă, Bennie, dacă viaţa mea se duce de râpă, ce mai contează? Măcar îmi aleg singur otrava. O am pe Elaine pe de o parte, şi de cealaltă, pe voi.

Bennie a expirat încet, şi-a dres glasul şi a zis:

— Da, Kyle, dar pentru noi e important să stăm aproape de tine. Asta e natura muncii noastre. Asta ştim să facem.

— E şantaj, pur şi simplu!

— Kyle, lasă asta acum, te rog! Aşa balonul nu ajunge nicăieri.

— Te rog, n-am putea să lăsăm baltă treaba asta cu partida de fotbal? Nici nu ştii cât mă oboseşte o asemenea discuţie.

— Nu te putem lăsa chiar de capul tău în New York.

— Uite care e treaba: nu vreau să fiu urmărit sau supravegheat, înţelegi asta, Bennie?

— Asta ar putea ridica probleme.

— Deja a creat. Ce doreşti? Vei şti unde locuiesc şi unde lucrez — practic, va fi acelaşi loc pentru următorii cinci ani, cel puţin. Voi sta la serviciu optsprezece ore pe zi, dacă nu mai mult. De ce, mă rog, va fi necesar să mă ţii sub supraveghere?

— Există anumite proceduri ce trebuie respectate.

— Atunci, schimbă-le! Nu mă târgui în privinţa asta, a zis Kyle şi a sărit în picioare, îndreptându-se către uşă. Când ne revedem?

— Unde pleci? l-a întrebat Bennie, ridicându-se la rândul său.

— Nu e treaba ta, şi să nu te ţii de mine! Să nu mă urmăriţi, a zis Kyle, având mâna pe clanţă.

— Bine, bine. Ascultă, Kyle, în privinţa asta putem fi flexibili. Am înţeles ideea.

— Când şi unde?

— Acum.

— Nu, am de rezolvat nişte treburi, fără să fiu urmărit.

— Dar avem multe de discutat, Kyle!

— Când?

— Ce zici de ora şase, în seara asta?

— Vin la opt, şi stau doar o oră. Şi mâine nu mă mai vezi!

7

La gara New Haven, Kyle s-a urcat în trenul de 7.22 care mergea spre Grand Central. Purta cel mai bun din cele două costume ale sale, o cămaşă albă, simplă, cu o cravată din cale-afară de comună, pantofi negri, şi ducea în mână o frumoasă geantă diplomat de piele, pe care i-o făcuse cadou tatăl lui de Crăciun, în anul precedent. De asemenea, avea cu sine ediţiile de dimineaţă din *New York Times* şi *Wall Street Journal,* şi nu se deosebea câtuşi de puţin de ceilalţi funcţionari cu ochi somnoroşi care se grăbeau să ajungă la birou.

Pe măsură ce peisajul îngheţat se derula neclar prin dreptul ochilor, a ignorat ziarele cumpărate, lăsându-şi mintea să o ia razna. S-a întrebat dacă va locui într-o bună zi în suburbii şi dacă va fi silit să călătorească cu trenul trei ore pe zi, astfel încât copiii lui să poată urma şcoli bune şi să poată merge pe biciclete de-a lungul unor străzi umbrite de copaci. La vârsta de douăzeci şi cinci de ani, perspectiva nu era prea îmbietoare. Acum însă, mai toate gândurile lui de viitor erau complicate şi sumbre. Se va socoti norocos dacă va scăpa neprins, fără a fi pus sub acuzare şi/sau scos din barou. Viaţa în cadrul firmelor mari era îndeajuns de brutală, iar acum îl aştepta sarcina aproape imposibilă de a traversa trudind primii ani, şterpelind în acelaşi timp informaţii confidenţiale şi rugându-se zilnic să nu fie descoperit.

Poate că, până la urmă, naveta cu trenul nu reprezenta chiar o idee proastă.

După trei zile şi multe ore de discuţii, de târguieli, de proteste şi de ameninţări, Bennie Wright părăsise în sfârşit oraşul. Se topise în umbră, dar, desigur, avea să apară din nou destul de curând. Kyle îi detesta vocea, clişeele, mâinile mari şi păroase, mutra vicleană, atitudinea lui sigură de sine şi insistentă. Îl detesta pe Bennie Wright de la cap la coadă, precum şi compania sau firma lui, sau orice ar fi fost, iar de multe ori în cursul săptămânii ce trecuse se răzgândise la miez de noapte şi le spusese să se ducă dracului cu toţii.

Apoi, ca întotdeauna, tot pe întuneric, simţea cătuşele la mâini, îşi vedea faţa în ziare, îşi închipuia expresiile de pe figurile părinţilor lui şi, mai rău decât orice, se vedea pe sine, prea speriat ca să se uite la juraţi atunci când înregistrarea video avea să fie prezentată unor privitori amuţiţi din sala de tribunal.

„Mai e trează?” întreabă Joey Bernardo, în vreme ce Baxter Tate o poseda pe Elaine pe canapea.

„Mai e trează?” Cuvintele vor răsuna cu ecou în sala de judecată.

Peisajul rural a dispărut pe măsură ce trenul gonea prin suburbii şi prin orăşele, pătrunzând apoi în subteran; la un moment dat a trecut pe sub East River şi a intrat în Manhattan. Kyle a ieşit din Grand Central şi a oprit un taxi la intersecţia dintre Lexington Avenue cu Forty-Fourth Street. Până să ajungă acolo, se uitase peste umăr de câteva ori.

Scully & Pershing avea spaţii de birouri închiriate în jumătatea superioară a unei clădiri numite 110 Broad, un edificiu zvelt, cu faţada de sticlă, de patruzeci şi patru de etaje, chiar în inima cartierului financiar. Kyle îşi petrecuse acolo zece săptămâni în vara precedentă în calitate de intern — procedura obişnuită folosită de marile firme de a seduce şi introduce în sistem, de a invita la masă, de a vizita baruri, de a urmări câte un meci al celor de la Yankees şi de a efectua câteva ore plăcute de muncă. Era o glumă de slujbă, şi toţi cei implicaţi în acel joc ştiau asta. Dacă treaba cu mesele şi cu barurile mergea — şi mergea mai mereu — după absolvire, internii deveneau asociaţi, iar vieţile lor se cam terminau acolo.

Era aproape 10:00 dimineaţa, iar liftul era gol. Avocaţii se găseau deja la mesele lor de lucru de câteva ore bune. Kyle s-a oprit la etajul treizeci, recepţia principală a firmei, şi a zăbovit vreme de o clipă ca să admire plăcuţa masivă din bronz care îi informa pe toţi vizitatorii că acum se aflau pe terenul sfânt al firmei Scully & Pershing. Avocaţi, toţi cei două mii o sută de oameni din respectiva parte a clădirii, cea mai mare firmă de avocatură care a existat vreodată pe lumea asta. Prima şi în continuare singura firmă din lume ce se putea lăuda cu mai bine de două mii de angajaţi care absolviseră dreptul. Consiliind juridic mai multe companii incluse în anuarul *Fortune 500* decât orice altă firmă de avocatură din istoria Americii. Cu birouri în zece mari oraşe americane şi în douăzeci de peste hotare. O sută şi treizeci de ani de tradiţie şi de recunoaştere. Un adevărat magnet pentru cele mai mari talente din domeniul juridic ce puteau fi atrase cu bani. Putere, avere, prestigiu.

Se simţea deja ca un intrus.

Pereţii erau decoraţi cu obiecte de artă abstractă, mobilierul era contemporan şi trăda bogăţia. Un anume geniu asiatic se ocupase de decorarea interiorului la o calitate demnă de o revistă de design interior, iar pe o masă se găsea chiar şi o broşură care intra în amănunte privind acest aspect. Ca şi cum cineva care lucra acolo ar fi avut vreme să se oprească pentru a admira şi a analiza planurile de design interior. O recepţioneră extrem de atrăgătoare, purtând pantofi cu toc cui, i-a notat numele şi l-a rugat politicos să aştepte. Kyle a întors spatele tuturor celor ce-l înconjurau, lăsându-se fascinat de o operă de artă atât de bizară, încât nici nu îşi dădea seama ce anume privea. După câteva minute de contemplare absentă, a auzit-o pe recepţioneră anunţându-l:

— Domnul Peckham vă aşteaptă! Două etaje mai sus.

Kyle a pornit-o pe scări.

Asemenea multor firme de avocatură din Manhattan, Scully & Pershing cheltuia bani buni pe lifturi, pe spaţii de primire şi pe săli de conferinţă — locurile pe care le vedeau de fapt clienţii şi vizitatorii — însă, în birourile firmei, acolo unde trudeau avocaţii, domnea o eficienţă glacială. Coridoarele erau mărginite de dulapuri cu dosare.

Secretarele şi dactilografele — toate femei — munceau în cubiculumuri strâmte, şi practic îşi puteau atinge vecinele. Curierii şi alte ajutoare lucrau fără să se aşeze; spaţiile închiriate din New York erau pur şi simplu prea scumpe ca să li se poată oferi şi acestora un spaţiu sau vreun colţişor pe care să-l poată numi al lor. Asociaţilor seniori şi partenerilor juniori li se acordau mici birouri aflate spre exterior, de la ferestrele cărora puteau vedea clădiri similare.

Asociaţii începători erau îngrămădiţi în spaţii strâmte, fără ferestre; câte trei sau patru dintre ei, vârâţi alături în cubiculumuri de mici dimensiuni, poreclite „cuburi”. Aceste „birouri” erau mai izolate şi ascunse vederii vizitatorilor. Spaţii jenant de sărăcăcioase, un program cumplit de lung, şefi cu tendinţe sadice, o presiune insuportabilă — toate acestea făceau parte din experienţa oricărei firme de avocatură de prestigiu, iar Kyle auzise tot soiul de poveşti de groază încă înainte de a termina primul an de drept la Yale. Scully & Pershing nu constituia o excepţie faţă de alte megafirme care dădeau de-a azvârlită cu bani după studenţii cei mai buni, după care îi storceau de toată vigoarea.

La colţurile fiecărui etaj, în birourile cele mai spaţioase, partenerii adevăraţi aranjau lucrurile şi aveau un cuvânt important de spus în ceea ce privea decorul general. Unul dintre aceştia era Doug Peckham, un partener de patruzeci şi unu de ani de la Departamentul Litigii, absolvent al Yale University, care îl îndrumase pe Kyle în cursul perioadei petrecute acolo ca intern. Stabiliseră relaţii destul de amicale.

Kyle a fost invitat în biroul lui Peckham la câteva minute după ora zece, imediat după plecarea unei perechi de asociaţi. Indiferent despre ce fusese vorba, discuţia dinainte nu mersese bine. Asociaţii păreau cam scuturaţi, iar Peckham se străduia să se calmeze.

Au schimbat saluturi şi câteva amabilităţi, bârfele obişnuite despre draga lor universitate Yale. Kyle ştia că

Peckham era plătit cu 800 de dolari pe oră, şi lucra cel puţin zece ore pe zi, aşadar, timpul pe care Kyle i-l risipea acum era foarte scump.

— Nu mai sunt convins că vreau să-mi petrec vreo doi ani lucrând ca jurist care să-i ajute pe cei fără mijloace, a spus Kyle, la scurtă vreme după ce începuseră discuţia propriu-zisă.

— Să ştii că nu te acuz deloc pentru asta, Kyle, i-a spus Peckham cu glas vioi, cam repezit. În lumea reală, ai un potenţial prea mare. Aici e viitorul tău.

Şi-a desfăcut braţele, ca şi cum ar fi vrut să cuprindă între ele vastul imperiu pe care îl stăpânea. Biroul lui era frumos, mare prin comparaţie cu altele, dar nicidecum un regat.

— Aş dori tare mult să lucrez la Departamentul Litigii.

— Nu văd niciun impediment. Ai fost grozav în vara pe care ai petrecut-o aici. Ne-ai impresionat pe toţi. Voi face chiar eu cererea. Ştii totuşi că litigiile nu sunt pentru oricine.

Aşa susţineau toţi. Durata medie a carierei unui specialist în litigii nu depăşea douăzeci şi cinci de ani. Activitatea aceasta presupunea presiuni imense, un stres deosebit. Chiar dacă avea patruzeci şi unu de ani, lui Peckham i se putea da cu uşurinţă vârsta de cincizeci de ani. Încărunţise complet, avea cearcăne la ochi, fălcile îi atârnau şi pusese deja cam multă grăsime în talie. Probabil că nu mai alergase de ani de zile.

— Termenul meu a trecut, a spus Kyle.

— Când?

— Acum o săptămână.

— Nu-i nimic! Să fim serioşi, Kyle, redactor-şef la *Yale Law Journal.* Suntem fericiţi să trecem cu vederea un astfel de amănunt. O să discut cu Woody, de la Personal, ca să rezolve problema. Recrutarea noastră a mers foarte bine. Vei face parte din cea mai bună echipă de începători pe care am avut-o în ultimii ani.

Acelaşi lucru se spunea despre fiecare echipă de novici de la firmele mari.

— Mulţumesc! Mi-ar face plăcere să mă integrez în grupul celor care se ocupă de litigii.

— S-a făcut, Kyle! Consideră că s-a şi aranjat.

Imediat după aceea, Peckham s-a uitat discret la ceas. Întâlnirea se încheiase. Telefonul lui suna deja, din faţa uşii se auzea zvon de glasuri stăpânite. În vreme ce îi strângea mâna şi-şi lua la revedere, Kyle se gândise că nu voia defel să devină un al doilea Doug Peckham. Nu avea habar ce dorea să fie, sau dacă voia cu adevărat să devină altceva decât un avocat alungat din barou, însă vânzarea propriului suflet pentru a ajunge partener sigur nu intra în planurile sale.

Asociaţii aşteptau la uşă, tineri îmbrăcaţi elegant, nu cu mult mai vârstnici decât Kyle. Plini de importanţă, dar în acelaşi timp fugăriţi, agitaţi, aceştia au pătruns în bârlogul leului, însă, chiar în clipa când uşa s-a închis, Kyle l-a auzit pe Doug ridicând glasul. Ce viaţă... Şi aceea era doar o zi oarecare din activitatea Departamentului Litigii. Adevărata presiune se întâlnea în sala de judecată.

În vreme ce cobora cu liftul, Kyle a fost izbit de absurditatea activităţii pe care urma să o desfăşoare. La plecarea de la birourile Scully & Pershing, mergând cu liftul până la parter alături de alţi zeci de oameni, el trebuia să poarte ascunse asupra sa ori între obiectele personale informaţii strict secrete care nu îi aparţineau lui, ci firmei şi, îndeosebi, clientului acesteia. Iar el va transmite aceste date valoroase lui Bennie cel cu mâinile păroase, sau cum naiba l-o fi chemând, care le va folosi împotriva firmei şi a clientului acesteia.

„Pe cine păcălesc eu aici?” s-a întrebat Kyle. În lift se mai găseau patru persoane. Simţea cum pe frunte îi apar broboane de sudoare.

„Aşadar, cam la asta se va rezuma viaţa mea. O ocazie de a ajunge în închisoare sub acuzaţia de viol în Pennsylvania sau posibilitatea de a ajunge după gratii în New York pentru furt de secrete. O a treia cale nu există?

Patru ani de colegiu, trei de drept, şapte ani destul de reuşiţi, cu tot potenţialul din lume, iar eu devin un hoţ plătit regeşte.”

Şi nici nu avea cu cine să se sfătuiască.

Voia să scape de toate astea. Să scape din lift, din clădire, din oraş. Să scape de situaţia aceea infernală. A închis ochii şi a vorbit în sinea lui.

În Pennsylvania existau dovezi, dar în New York, niciuna. Încă. Era convins că va fi prins. Cu luni bune înainte de a comite vreo infracţiune, el ştia că va fi prins.

La două intersecţii depărtare, a găsit o cafenea. S-a aşezat pe un scaun înalt de bar la fereastră şi a privit îndelung şi pierdut spre 110 Broad, clădirea-turn care avea să-i devină curând cămin ori temniţă. Cunoştea cifrele, statisticile. Scully & Pershing va angaja o sută cincizeci de noi asociaţi, o sută doar pentru birourile din New York. Li se va plăti un salariu frumuşel, care se va ridica la aproximativ 100 de dolari pe oră, iar, la rândul ei, firma va taxa clienţii foarte bogaţi la un tarif de câteva ori mai mare decât îşi plătea asociaţii. La fel ca toţi începătorii în ale meseriei de pe Wall Street, Kyle va trebui să lucreze cel puţin două mii de ore pe an, deşi va trebui să facă mai multe ore pentru a crea o impresie bună. Săptămânile în care va sta la birou în jur de o sută de ore nu vor reprezenta o excepţie. Cam după doi ani, asociaţii vor începe să se sature de un asemenea program, căutându-şi locuri de muncă mai omeneşti. Peste patru ani, jumătate dintre ei vor fi plecat. Zece la sută dintre începători vor supravieţui şi, slujindu-se de dinţi şi de gheare, se vor căţăra până în vârf, căpătând, după şapte sau opt ani de activitate, titlul de parteneri. Cei care nu se pierdeau pe drum aveau să fie eliminaţi chiar de firmă, dacă nu erau socotiţi demni de a deveni parteneri.

Munca devenise atât de îngrozitoare, încât se crease tendinţa ca firmele de avocatură să se prezinte drept firme ce asigurau „calitatea vieţii”. Era de anticipat ca asociaţii să lucreze mai puţine ore, să beneficieze de concedii mai lungi şi aşa mai departe. Totuşi, de cele mai multe ori, acesta nu era decât un truc folosit la recrutare. În cultura activităţii trudnice fără program normat din cadrul fiecărei firme, asociaţii cei mai proaspeţi trebuiau să scoată la fel de mulţi bani ca şi partenerii, indiferent de ceea ce le promiseseră recrutorii cu câteva luni înainte, atunci când luaseră masa împreună.

Bineînţeles că salariul era grozav. Cel puţin 200.000 de dolari pentru început. Peste cinci ani, ca asociat senior, acesta se dubla. Iar peste şapte ani se dubla din nou, ca partener junior. Şi peste un milion de dolari la vârsta de treizeci şi cinci de ani, ca partener cu drepturi depline, cu un viitor ce promitea câştiguri salariale şi mai consistente.

Cifre, cifre. Kyle era sătul de ele. Ducea dorul Munţilor Blue Ridge din Apalaşi şi al unui salariu de 32.000 de dolari pe an, lucrând la o organizaţie nonprofit, fără stres şi presiuni şi fără tracasarea pe care o presupunea viaţa într-o metropolă. Tânjea după libertate.

În loc de toate astea, a avut parte de o nouă întâlnire cu Bennie Wright. Taxiul a oprit în faţă la Millenium Hilton, de pe Church Street. Kyle i-a plătit şoferului, a salutat din cap portarul, după care a urcat cu liftul până la etajul patru, intrând apoi într-o cameră unde îl aştepta instructorul lui. Bennie i-a făcut semn să se aşeze la o masă rotundă, în centrul căreia se afla un vas cu mere de un verde strălucitor, dar Kyle a refuzat să se aşeze ori să-şi scoată haina.

— Oferta este încă valabilă, a spus el. Voi începe din septembrie, odată cu ceilalţi asociaţi.

— Bun. Nu mă surprinde. Şi vei lucra la litigii?

— Aşa crede Peckham.

Bennie avea un dosar în privinţa lui Peckham, precum şi dosarele tuturor partenerilor din Departamentul Litigii şi cele ale altor avocaţi din cadrul firmei.

— Dar nu am nicio garanţie, a adăugat Kyle.

— Poţi forţa puţin nota.

— Vom vedea.

— Te-ai gândit să-ţi închiriezi un apartament aici, în

Manhattan?

— Deocamdată, nu.

— Ei bine, noi am făcut unele cercetări, am aruncat o privire.

— Ciudat, nu ţin minte să vă fi cerut ajutorul.

— Şi am găsit câteva locuri care ar fi ideale.

— Ideale pentru cine?

— Pentru tine, bineînţeles! Ambele apartamente sunt în Tribeca, foarte aproape de birou.

— Ce te face să crezi că o să mă instalez chiar unde vreţi voi?

— Iar noi acoperim costul chiriei. Preţurile sunt cam piperate în zona respectivă.

— A, înţeleg! Îmi găsiţi voi apartament şi plătiţi chiria, ca nu cumva să-l împart cu cineva. Despre asta este vorba, Bennie? O persoană mai puţin, şi lucrurile se simplifică pentru voi. V-ar conveni să trăiesc izolat. Plus că plata chiriei ne face fraţi siamezi din punct de vedere financiar. Tu mă plăteşti, eu îţi dau secretele, suntem doi oameni de afaceri deştepţi, nu-i aşa, Bennie?

— Găsirea unui apartament în oraşul ăsta e lucrul naibii. Nu vreau decât să te ajut.

— Mulţumesc de intenţie. Fără îndoială că sunt locuri uşor de supravegheat, poate chiar înţesate de microfoane sau compromise cum nici nu-mi pot imagina. Frumoasă încercare, Bennie!

— Chiria e cinci mii de dolari pe lună.

— Păstrează-ţi banii! Nu mă las cumpărat. Evident, pot fi şantajat, dar nu cumpărat.

— Şi unde intenţionezi să locuieşti?

— Unde vreau eu. Găsesc eu ceva, şi o s-o fac fără amestecul vostru.

— Cum doreşti.

— Poţi să fii sigur de asta! Despre ce vrei să mai vorbim?

Bennie s-a apropiat de masă, a ridicat un blocnotes şi l-a examinat de parcă nu ar fi ştiut ce scrisese deja în el.

— Ai fost vreodată la psihiatru?

— Nu.

— Dar la psiholog?

— Nu.

— La vreun consilier sau terapeut de orice fel?

— Da.

— Amănunte, dacă nu te superi!

— A fost o nimica toată.

— Atunci, să discutăm despre acest nimic. Ce s-a întâmplat?

Kyle s-a rezemat de perete, apoi şi-a încrucişat braţele la piept. Nu avea nicio îndoială că Bennie ştia mai tot ce urma el să-i explice. Cunoştea prea multe lucruri despre el.

— După incidentul cu Elaine şi după ce poliţia a încheiat ancheta, am stat de vorbă cu o consilieră în probleme de sănătate tipice pentru studenţi. Ea m-a trimis la un anume doctor Thorp, specialist în dependenţa de droguri şi de alcool. El m-a trezit la realitate, s-a băgat pe sub pielea mea, silindu-mă să mă privesc bine în oglindă, şi m-a convins că problema cu băutura se va agrava.

— Erai alcoolic?

— Nu. Doctorul Thorp nu era de această părere. Nici eu nu credeam asta. Dar în viaţa mea era prea multă băutură, mai ales atunci când mergeam la vreo petrecere. De fumat droguri, mi s-a întâmplat rareori.

— Şi acum nu bei?

— Am terminat cu treaba asta. M-am maturizat, mi-am găsit alţi colegi cu care să împart apartamentul, aşa că nu a mai existat tentaţia, încă nu duc dorul mahmurelilor.

— Nu bei nici măcar o bere, ocazional?

— Nu. Nici nu mă gândesc la aşa ceva.

Bennie a dat din cap, în semn că aproba acest lucru.

— Ce se întâmplă cu fata? a întrebat el.

— Ce e cu ea?

— Cât de serioasă e relaţia?

— Nu prea înţeleg ce treabă ai tu cu relaţiile mele, Bennie! Mă poţi ajuta în privinţa asta?

— Viaţa ta va fi destul de complicată şi în lipsa unei relaţii amoroase. Iar una serioasă ar putea crea probleme neplăcute. Ar fi mai bine dacă ai amâna chestiunea respectivă vreo câţiva ani.

De frustrare şi uimire, Kyle a pufnit în râs. A clătinat din cap şi a încercat să se gândească la un răspuns potrivit, dar nu i-a venit nicio idee. Din păcate, era de acord cu gâdele său. Iar relaţia cu Olivia se îndrepta destul de precipitat spre despărţire.

— Altceva mai e, Bennie? Pot avea măcar câţiva prieteni? Părinţii pot să mi-i vizitez din când în când?

— Nu vei avea vreme.

Kyle s-a îndreptat brusc spre uşă, a deschis-o şi, ieşind, a trântit-o în urma lui.

8

La etajul unu al clădirii Facultăţii de Drept de la Yale există un salon al studenţilor, iar pe pereţii din faţa uşii se află afişe şi anunţuri ce prezintă ocazii de a lucra ca interni şi chiar cariere de jurişti în domeniul asistenţei sociale. Studenţii sunt încurajaţi să lucreze câţiva ani pentru a ajuta femei abuzate, copii proveniţi din familii dezorganizate, deţinuţi aflaţi pe lista de aşteptare în vederea execuţiei, imigranţi, adolescenţi fugiţi de acasă, inculpaţi lipsiţi de mijloace financiare, oameni fără adăpost, persoane în căutare de azil politic, refugiaţi haitieni sosiţi în America pe calea mării, americani care sunt deţinuţi în străinătate şi străini care sunt deţinuţi în închisori americane, proiecte ce ţin de Primul Amendament, proiecte ce au drept scop demonstrarea nevinovăţiei unor persoane pe baza testelor de ADN, grupuri care luptă pentru conservarea habitatului animalelor sălbatice, activişti din domeniul mediului şi aşa mai departe.

Dorinţa de a sluji publicul larg are o tradiţie îndelungată la Yale. Admiterea acolo este deseori condiţionată de dovezi privind acţiunile de voluntariat ale solicitantului şi de părerile sale, scrise ori exprimate prin viu grai referitoare la folosirea diplomei şi a cunoştinţelor de drept pentru a aduce beneficii lumii. Studenţilor din anul întâi li se propovăduiesc virtuţile meseriei de jurist în domeniul asistenţei sociale, anticipându-se că ei se vor implica în asemenea activităţi imediat ce vor absolvi.

Şi majoritatea aşa procedează. În jur de 80% dintre boboci susţin că sunt atraşi de profesiunea de jurist din dorinţa de a-i ajuta pe oameni. La un moment dat totuşi, de obicei pe la jumătatea anului doi, lucrurile încep să se mai schimbe. În campus apar reprezentanţii marilor firme de avocatură pentru a intervieva studenţii şi pentru a demara procesul de selecţie. Aceştia oferă posturi de interni pe durata verii, cu salarii atractive şi cu perspectiva de a beneficia de zece săptămâni de distracţie şi de joacă la New York, la Washington sau la San Francisco. Ceea ce este mai important, aceştia deţin cheia carierelor bănoase. La Facultatea de Drept de la Yale se produce un clivaj, la fel cum se întâmplă în mai toate universităţile de prestigiu. Mulţi dintre îndrăgostiţii de visurile justiţiare ce au în vedere ajutorarea celor amărâţi schimbă brusc registrul şi încep să viseze la cum să ajungă în cadrul marilor echipe din dreptul american, în vreme ce alţii ignoră o asemenea seducţie şi se agaţă de ideile idilice de a sluji comunitatea. Separaţia este evidentă, dar civilizată.

Când un redactor de la *Yale Law Journal* acceptă o slujbă plătită modest, în cadrul serviciilor sociale, el devine un erou pentru cei care sunt de partea lui şi pentru majoritatea profesorilor din facultate. Iar când el cedează brusc ademenirii Wall Street-ului, este privit cu ochi mai puţin buni de către aceiaşi oameni.

Viaţa lui Kyle a devenit ca vai de lume. Prietenilor săi care aleseseră să fie folositori societăţii nu le venea să creadă. Cei care înclinau spre partea corporată erau prea ocupaţi ca să se sinchisească. Relaţiile lui cu Olivia s-au redus la o partidă de sex o dată pe săptămână, şi asta doar pentru că amândoi simţeau nevoia de aşa ceva. Ea susţinea că el se schimbase. Kyle devenise mai capricios, mai sumbru, preocupat de chestiuni neclare, refuzând să-i spună Oliviei despre ce era vorba.

„Dacă ai şti ce e în capul meu…” gândea el.

Ea acceptase să lucreze ca intern pe timpul verii, în cadrul unui grup din Texas care milita împotriva pedepsei cu moartea; astfel că se simţea plină de zel şi nutrea planuri mari, sperând să schimbe lucrurile în acel stat. Se vedeau din ce în ce mai rar, însă reuşeau cumva să se certe tot mai mult.

Unul dintre profesorii preferaţi ai lui Kyle era un vechi radical care în anii şaizeci participase la mai toate marşurile organizate în favoarea sau împotriva unui lucru ori altuia, şi tot el era primul întotdeauna gata să emită o petiţie împotriva oricărui lucru pe care îl percepea drept injust în cadrul campusului. Când acest profesor a aflat vestea că studentul Kyle McAvoy îşi schimbase părerea în privinţa slujbei pentru următorii ani, l-a sunat şi l-a invitat la masă. Vreme de o oră, cât au mâncat enchilada la un mic restaurant mexican din apropierea campusului, au discutat în contradictoriu. Kyle a dat de înţeles că nu agrea acel amestec în viaţa lui, dar, în adâncul sufletului, ştia că nu avea dreptate. Profesorul a protestat şi l-a îmboldit, însă fără niciun folos. S-a despărţit de Kyle cu o replică supărătoare şi descurajantă:

— M-ai dezamăgit!

— Mulţumesc, i-a răspuns Kyle, apoi, în timp ce se îndrepta spre campus, s-a ocărât în sinea lui.

Apoi i-a blestemat pe Bennie Wright şi pe Elaine Keenan, şi pe Scully & Pershing, şi tot ce mai exista în viaţa sa în acel moment. Ajunsese să înjure şi să blesteme destul de mult în ultima vreme.

După câteva runde de confruntări urâte cu prietenii, Kyle şi-a făcut în cele din urmă curaj ca să dea ochii şi cu familia.

Neamul McAvoy a migrat spre estul Pennsylvaniei spre sfârşitul secolului al XVIII-lea, la fel ca mii de alţi colonişti de origine scoţiană. Au fost fermieri vreme de câteva generaţii, apoi şi-au continuat drumul, ajungând în Virginia, în Carolina de Nord şi de Sud, şi chiar mai departe în sud. Unii au rămas pe loc, între care şi bunicul lui Kyle, un preot prezbiterian, care a murit înainte de naşterea lui. Reverendul McAvoy a păstorit câteva biserici de la marginea oraşului Philadelphia, după care a fost transferat în York în 1960. Singurul lui fiu, John, a absolvit liceul acolo şi a revenit acasă după ce mai întâi a terminat colegiul, apoi serviciul militar efectuat în Vietnam şi Facultatea de Drept.

În 1975, John McAvoy şi-a părăsit slujba de conţopist prost plătit la o mică firmă din domeniul imobiliar cu sediul în York. A traversat Market Street, a închiriat un „apartament” de două camere dintr-o casă ca atâtea altele, şi-a atârnat tăbliţa cu numele la uşă şi a declarat că era gata să se bată în tribunal. Activitatea juridică legată de imobiliare era prea plicticoasă. John dorea conflicte puternice, săli de tribunal, dramatism şi verdicte. Viaţa din York era lipsită de evenimente notabile. Iar el, fost puşcaş marin, avea chef de luptă.

A muncit cu îndârjire, tratându-şi clienţii omeneşte. Aceştia aveau libertatea de a-i telefona şi acasă, iar, dacă era necesar, el era dispus să îi întâlnească şi sâmbătă după-amiaza. Făcea vizite la domiciliu, la spital, în închisoare. Se socotea un avocat al străzii, un sfătuitor pentru clienţii care lucrau în fabrici, care sufereau vătămări sau discriminări, ori pentru cei care intrau în conflict cu legea. Clienţii lui nu erau bănci sau companii de asigurare ori corporaţii. Clienţii lui nu erau taxaţi cu ora. Deseori, ei nu plăteau niciun cent. Notele de plată erau achitate câteodată sub alte forme: lemne de foc, ouă şi pui, fripturi şi muncă de voie prin casă ori grădină. Activitatea biroului a căpătat amploare, extinzându-se şi la etajul casei, astfel că, în cele din urmă, John a cumpărat toată casa. Avocaţii tineri veneau şi plecau, niciunul nu rămânea la el mai mult de trei ani. Domnul McAvoy emitea pretenţii faţă de asociaţii lui. Mai blând era cu secretarele. Una dintre ele, o tânără divorţată pe nume Patty, s-a căsătorit cu şeful ei după ce acesta a curtat-o două luni, şi curând a rămas gravidă.

Biroul de avocatură John McAvoy nu avea o specializare anume, ci doar reprezenta clienţi fără posibilităţi financiare deosebite. Cu programare sau fără, oricine putea intra ca să discute cu John imediat ce acesta devenea disponibil. Se ocupa de testamente şi de proprietăţi, de divorţuri, de vătămări, de mici infracţiuni şi de nenumărate alte cazuri ce se înfăţişau în biroul său de pe Market Street. Activitatea era constantă, uşile stăteau deschise de dimineaţă devreme până seara târziu, iar sala de aşteptare rareori rămânea pustie. Prin volumul de muncă şi datorită simplităţii traiului, rod al educaţiei prezbiteriene, biroul îşi acoperea cheltuielile şi asigura familiei McAvoy un venit care o situa în rândul clasei mijlocii de sus din York. Dacă ar fi fost mai lacom sau mai pretenţios, sau chiar ceva mai ferm în privinţa onorariilor, John ar fi putut să-şi dubleze veniturile şi să devină membru al unui country club. Însă el detesta golful şi nu-i înghiţea pe înstăriţii oraşului. Lucru şi mai important, el socotea avocatura drept o chemare, o misiune pentru ajutorarea celor mai puţin favorizaţi de destin.

În anul 1980, Patty a născut două gemene. În 1983, s-a născut Kyle, care a început să-şi facă veacul prin biroul tatălui încă înainte de a merge la grădiniţă. După divorţul părinţilor, a preferat stabilitatea biroului de avocatură în locul chinului creat de custodia comună, astfel că, în fiecare zi, după şcoală, se înfiinţa într-o cameră mică de la etaj şi-şi termina temele. La vârsta de zece ani se ocupa de funcţionarea copiatorului, făcea cafea şi punea în ordine cărţile din mica bibliotecă de specialitate. Era plătit cu un dolar pe oră în numerar. La cincisprezece ani ajunsese să stăpânească tainele investigaţiei juridice şi putea alcătui întâmpinări pe teme simple. În liceu, atunci când nu mergea să joace baschet, se afla la birou sau într-o sală de tribunal, alături de tatăl lui.

Kyle ţinea la biroul de avocatură al tatălui său. De multe ori stătea de vorbă cu clienţii care aşteptau să fie primiţi de John. Flirta cu secretarele şi îi sâcâia pe asociaţi. Făcea glume atunci când situaţia era încordată, mai ales în momentele în care domnul McAvoy se înfuria pe vreun subordonat, şi le juca feste avocaţilor veniţi în vizită. Orice avocat şi judecător din York îl cunoştea pe Kyle, şi nu era un lucru neobişnuit ca el să se strecoare în vreo sală de judecată goală, pentru a prezenta judecătorului vreo cerere către instanţă, susţinând conţinutul acesteia dacă era necesar şi plecând apoi cu o hotărâre semnată. Grefierii tribunalului îl tratau de parcă ar fi fost deja avocat.

Înainte de a pleca la colegiu, în fiecare marţi, se găsea mereu la birou în jurul orei cinci după-amiază, când domnul Randolph Weeks trecea pe acolo pentru a aduce alimente — primăvara şi vara, fructe şi legume din grădina lui, iar toamna şi iarna, carne de porc sau de pui, ori chiar vânat. În ultimii zece ani, în fiecare zi de marţi, la ora cinci, domnul Weeks venea să-şi achite o parte din onorariu. Nimeni nu ştia cu exactitate cât de mult datora sau cât din datorie restituise, dar era limpede că domnul Weeks socotea că încă îi rămăsese dator domnului McAvoy. Cu mulţi ani în urmă, el îi explicase lui Kyle că tatăl lui, un mare avocat, săvârşise un miracol şi-l salvase de la închisoare pe fiul lui cel mare.

Iar Kyle, deşi doar adolescent, fusese avocatul neoficial al domnişoarei Brily, o bătrână scrântită care fusese alungată de toate birourile de avocatură din York. Aceasta umbla pe străzile oraşului târând după sine un dulăpior de lemn pe roţi, cutii cu documente despre care ea susţinea că dovedeau clar că tatăl ei, care decedase la vârsta de nouăzeci şi şase de ani (şi, cu toate acestea, femeia pretindea că nu murise de moarte bună), era moştenitorul de drept al unor zăcăminte uriaşe de cărbune din estul Pennsylvaniei. Kyle citise mai toate „documentele” aflate în posesia ei şi ajunsese imediat la concluzia că femeia era încă mai ţicnită decât bănuiau majoritatea avocaţilor din oraş. Însă el o liniştea şi îi asculta plângerile cum că ar fi victima unor conspiraţii. La vremea aceea, el câştiga deja patru dolari pe oră, şi erau bani meritaţi din plin. Tatăl lui îl instala deseori în sala de aşteptare ca să-i descoasă şi să-i îndrume pe clienţii noi care, la prima vedere, lăsau impresia că îl puteau face pe domnul avocat să piardă prea mult timp.

În afara visului obişnuit pentru un adolescent, acela de a deveni sportiv profesionist, Kyle a avut mereu convingerea că va fi avocat. Nu ştia sigur ce fel de avocat sau unde-şi va practica meseria, dar, la data când a părăsit Yorkul pentru a merge la Duquesne University, se îndoia că se va mai întoarce acolo. Şi John McAvoy se îndoia, deşi, ca orice tată, se gândise deseori la sentimentul de mândrie pe care l-ar trăi dacă firma ar fi căpătat numele de McAvoy & McAvoy. Se arăta exigent, cerând muncă îndârjită şi note excelente, dar până şi el a rămas oarecum surprins văzând rezultatele academice ale lui Kyle de la colegiu şi de la Facultatea de Drept de la Yale. Când Kyle a mers pentru interviuri la mari firme corporate de avocatură, John a avut multe de spus în această chestiune.

Kyle a telefonat în cele din urmă şi i-a spus tatălui său că va sosi la York vineri după-amiază târziu. Au convenit să ia masa împreună. Ca de obicei, la birou era încă activitate la ora 17:30, când Kyle a sosit acolo. Majoritatea firmelor de avocatură se închideau devreme vinerea, iar majoritatea avocaţilor erau deja în baruri sau la country club. John McAvoy lucra până târziu întrucât mulţi dintre clienţii lui erau plătiţi la sfârşit de săptămână, iar unii treceau pe acolo ca să scrie cecuri pentru sume modeste sau pentru a se interesa de mersul proceselor pe care le aveau pe rol. Kyle nu mai fusese acasă de şase săptămâni, de la Crăciun, iar biroul i s-a părut a arăta ceva mai ponosit decât îl ştia. Mocheta trebuia înlocuită. Rafturile bibliotecii se cocoşaseră şi mai rău sub greutatea cărţilor. Tatăl lui nu reuşea să se lase de fumat; drept urmare, fumatul era permis în birouri, şi, la acea oră târzie de după-amiază, un soi de ceaţă albăstrie stătea în suspensie în apropiere de tavan.

Sybil, secretara-şefă, a închis brusc telefonul în clipa în care Kyle a pătruns pe uşă. Femeia a sărit în picioare, a scos un chiot reţinut, l-a prins în braţe şi l-a împuns cu sânii ei gigantici. S-au sărutat uşor pe obraz, bucurându-se din plin de acel salut fizic. Tatăl lui Kyle se ocupase de cel puţin două divorţuri de-ale lui Sybil, iar soţul actual avea să ajungă în curând pe stradă. Kyle auzise amănunte despre asta în cursul vizitei de Crăciun. Firma avea la acea dată trei secretare şi doi asociaţi, astfel că a mers dintr-o cameră în alta, întâi la parter, apoi la etaj, unde îşi aveau mesele de lucru tinerii avocaţi, discutând cu angajaţii care îşi strângeau lucrurile în gentile diplomat sau în poşete şi-şi făceau ordine pe birouri. Poate că şefului îi făcea plăcere să stea până mai târziu vinerea, dar ceilalţi se simţeau obosiţi.

Kyle a sorbit o băutură răcoritoare dietetică în camera unde se pregătea cafeaua şi a ascultat vocile şi sunetele ce veneau dinspre birourile în care activitatea se încheia. Contrastul era izbitor. Aici, la York, în firmă găseai oameni care erau prieteni, oameni demni de încredere. Ritmul de lucru era intens uneori, dar niciodată disperat. Şeful era un băiat de treabă, o persoană pe care ţi-ai fi dorit-o ca avocat în caz de nevoie. Clienţii aveau chipuri şi nume. Avocaţii de peste drum erau vechi amici. Lumea de aici se deosebea mult de aceea din New York City.

Nu era prima oară când se întreba de ce nu-i spunea totul tatălui său. De ce nu-şi descărca sufletul. Începând cu Elaine, cu acuzaţiile ei, cu poliţiştii şi cu întrebările acestora. În urmă cu cinci ani fusese cât pe ce să vină acasă valvârtej pentru a cere ajutorul tatei. Apoi, situaţia trecuse, totul fusese uitat, iar John McAvoy nu se mai văzuse împovărat cu acel episod neplăcut. Niciunul dintre cei patru — Kyle, Joey Bernardo, Alan Strock şi Baxter Tate — nu povestise părinţilor ce se întâmplase. Investigaţia se stinsese înainte ca aceştia să fie siliţi să apeleze la familii.

Dacă i-ar fi povestit acum, tatăl lui ar fi întrebat imediat: „De ce nu mi-ai spus atunci despre asta?” Iar Kyle nu era pregătit să aibă o confruntare de acest fel. Ar urma alte întrebări, mai nemiloase, un interogatoriu în toată regula ţinut de un luptător de instanţă, care îşi supusese fiul la astfel de tratamente încă de când era ţânc. Era preferabil pentru Kyle să păstreze secretul, sperând că totul va merge bine.

Avea să-i fie şi aşa destul de greu să dea ochii cu părintele său.

După ce a plecat şi ultimul client, iar Sybil şi-a luat la revedere şi a încuiat uşa de intrare, tatăl şi fiul s-au aşezat comod în biroul spaţios şi au discutat despre campionatele de baschet şi de hochei ale colegiilor. Apoi, despre familie: întâi despre surorile gemene, ca întotdeauna, şi la urmă despre Patty.

— Mama ta ştie că eşti în oraş? l-a întrebat John.

— Nu. O sun mâine. Cum se simte?

— Nimic nu s-a schimbat. E bine.

Patty locuia şi lucra în podul unui vechi depozit din York. Avea un loc spaţios, cu multe ferestre, care îi asigurau lumina necesară pentru a picta. John plătea chiria, utilităţile şi tot ce mai avea ea nevoie printr-un stipendiu lunar de 3.000 de dolari. Acei bani nu reprezentau pensie alimentară, nici vreo sumă pentru îngrijirea copilului, ci pur şi simplu un cadou pe care el se simţea dator să îl facă pentru întreţinerea lui Patty, deoarece ea nu-şi putea asigura subzistenţa. Nimeni din familie nu ştia ca ea să fi vândut vreo pictură sau vreo sculptură în ultimii nouăsprezece ani.

— Îi telefonez în fiecare marţi seara, a spus Kyle.

— Ştiu asta.

Patty nu avea ce face cu telefonul mobil sau cu computerul. Suferea de o gravă depresie bipolară, iar schimbările ei de dispoziţie erau câteodată extrem de şocante. John încă o iubea şi nu se recăsătorise, deşi avusese câteva prietene. Patty traversase cel puţin două legături amoroase ruinătoare, ambele cu artişti, bărbaţi mult mai tineri, iar John fusese acela care trebuise să rezolve problemele. Relaţia dintre ei era complicată, deşi acest cuvânt nu exprimă întregul adevăr.

— Cum merge şcoala? l-a întrebat John.

— E pe sfârşite. Peste trei luni sunt absolvent.

— Nici nu-mi vine să cred.

Kyle şi-a înghiţit nodul din gât şi a decis să joace cu cărţile pe masă.

— M-am răzgândit în legătură cu slujba. Mă duc pe Wall Street. Scully & Pershing.

John şi-a aprins alene o nouă ţigară. Avea şaizeci şi doi de ani, era masiv, dar nu gras, iar părul său cărunt, încă viguros şi ondulat, îi începea chiar deasupra frunţii. La cei douăzeci şi cinci de ani ai lui, Kyle pierduse mai mult păr decât tatăl său.

John a tras un fum lung din ţigara Winston, apoi şi-a examinat fiul din spatele ochelarilor de citit, cu ramă metalică, pe care îi ţinea pe vârful nasului.

— Ai vreun motiv anume?

Lista de motive fusese învăţată pe de rost, dar Kyle ştia că argumentele vor suna neconvingător, indiferent cum le-ar fi îmbrăcat el.

— Chestia cu asistenţa socială e o pierdere de vreme. Oricum o să ajung pe Wall Street, şi atunci, de ce să nu-mi încep cariera chiar de acum?

— Nu te cred!

— Ştiu, îmi dau seama. E vorba în fond de o întoarcere cu o sută optzeci de grade.

— Te vinzi. Nimic nu-ţi impune să urmezi carieră într-o firmă corporatistă.

— Dar e în înalta societate, tată!

— Din ce punct de vedere? Al banilor?

— E şi ăsta un început.

— Nu ţine. Există avocaţi pledanţi care câştigă de zece ori mai mult pe an decât cei mai renumiţi parteneri din New York.

— Da, dar la fiecare mare avocat pledant există cinci mii de avocaţi cu cabinete individuale care pier de foame. În medie, salariile sunt mai generoase la o firmă mare.

— O să urăşti fiecare clipă trăită la o firmă atât de mare.

— Poate că nu.

— Sigur aşa va fi. Ai crescut aici, printre oameni şi clienţi adevăraţi. La New York poţi să lucrezi şi zece ani, şi nu o să apuci să vezi vreun client la faţă.

— E o firmă bună, tată! Una dintre cele mai renumite.

John a scos un pix dintr-un buzunar.

— Uite, o să scriu cuvintele astea pe care le-ai rostit, ca să ţi le citesc peste un an.

— Chiar te rog! Am zis: „E o firmă bună. Una dintre cele mai renumite”.

John şi-a notat şi a spus:

— O să urăşti firma asta, avocaţii ei şi cazurile de care va trebui să te ocupi, şi probabil că o să ajungi să le deteşti până şi pe secretare, laolaltă cu ceilalţi asociaţi începători. O să ţi se aplece de atâta trudă, de rutină, de lucrările plicticoase şi lipsite de logică pe care ţi le vor arunca în braţe. Ai ceva de spus la asta?

— Nu sunt de acord.

— Grozav, a spus John, încă notând pe hârtie. Apoi a scos încă o ţigară şi a suflat un nor impresionant de fum. A lăsat jos pixul. Mă gândeam că vrei să încerci ceva diferit şi prin asta să-i ajuţi pe unii oameni. Nu cuvintele astea le-am auzit din gura ta acum câteva săptămâni?

— M-am răzgândit!

— Atunci, mai răzgândeşte-te o dată! Nu e timpul pierdut.

— Nu.

— De ce, mă rog? Trebuie că ai un motiv.

— Nu vreau să-mi petrec trei ani în Virginia rurală, străduindu-mă să învăţ suficientă spaniolă cât să înţeleg problemele oamenilor care, în primul rând, au venit aici în mod ilegal.

— Regret, dar mie mi se pare o modalitate extraordinară de a-ţi petrece următorii trei ani. Nu mă păcăleşti cu asta. Mai dă-mi un motiv.

Spunând acestea, John şi-a împins în spate scaunul rotativ îmbrăcat în piele şi a sărit în picioare. Kyle văzuse faza asta de nenumărate ori. Când era agitat sau când turuia întrebare după întrebare, tatăl lui prefera să se plimbe de colo-colo şi să-şi vânture mâinile. Era un vechi obicei, deprins în instanţă, şi nu venea deloc pe neaşteptate.

— Aş vrea întâi să fac nişte bani.

— Pentru ce? Ca să cumperi lucruri, jucării noi? Nici nu vei avea vreme să te foloseşti de ele.

— Vreau să economisesc…

— A, sigur aşa vei face! Viaţa în Manhattan e atât de ieftină, încât o să economiseşti o avere! John se plimba prin dreptul Peretelui Vanităţii, pe care, de la podea până în tavan, erau etalate certificate şi fotografii înrămate. Nu mă îmbrobodeşti tu pe mine şi nu-mi place că încerci asta.

Obrajii lui căpătaseră culoare. Temperamentul scoţian ieşea la iveală.

„Vorbeşte calm, şi-a spus Kyle în gând. Un cuvânt prea repezit ar înrăutăţi situaţia.” Va supravieţui acestei mici confruntări, aşa cum trecuse şi peste altele, şi, cât de curând, toate vorbele aspre aruncate vor fi date uitării, iar Kyle va fi departe, la New York.

— Totul se reduce la bani, Kyle, adevărat? a spus John. Credeam că te-am crescut mai bine.

— N-am venit să mă insulţi, tată! Am luat hotărârea. Te rog să mi-o respecţi. Mulţi părinţi ar fi încântaţi de o asemenea slujbă.

John McAvoy s-a oprit din plimbare şi a rămas cu ţigara în mână, fără să mai tragă din ea, apoi s-a uitat la chipul atrăgător al singurului fiu pe care-l avea, un tânăr de douăzeci şi cinci de ani care se maturizase şi devenise incredibil de inteligent, şi a hotărât să lase lucrurile aşa cum picaseră. Decizia fusese luată. Iar el spusese destule. Dacă mai adăuga ceva, se putea să împingă lucrurile prea departe.

— Bine, a zis el. În regulă. E viaţa ta. Eşti suficient de deştept ca să ştii ce vrei, dar eu rămân tatăl tău şi voi avea dreptul să-mi exprim părerile despre următoarea ta hotărâre importantă şi aşa mai departe. Pentru asta mă aflu aici. Dacă n-o să faci alegerea care ţi se potriveşte cel mai bine, fii sigur că o să ţi-o spun fără fereală.

— N-o să fac nicio alegere greşită, tată!

— Eu nu mai vreau să discutăm pe tema asta.

— Mergem la masă?

— Da, pentru că vreau să beau ceva.

Au mers împreună până la restaurantul Victor, cu specific italian, ritualul de vineri seara al lui John, pe care Kyle îl cunoştea de când era copil. John a comandat obişnuitul său martini de sfârşit de săptămână. Kyle a cerut să i se aducă băutura tipică — apă minerală cu o idee de lămâie. Au comandat paste cu chifteluţe şi, după cel de-al doilea martini, John a început să se mai înmoaie. Era totuşi ceva de laudă să-şi ştie fiul la cea mai mare şi mai prestigioasă firmă de avocatură din ţară.

Era însă derutat de neaşteptata schimbare de plan a fiului său.

„Dacă ai şti”, îşi zicea Kyle mereu în gând. Şi se simţea îndurerat că nu putea mărturisi adevărul nici măcar faţă de tatăl lui.

9

Kyle a oftat uşurat atunci când mama lui nu i-a răspuns la telefon. Înainte de a suna, a aşteptat până la ora unsprezece în dimineaţa zilei de sâmbătă. A lăsat un mic mesaj plăcut, spunând că ar dori să treacă pe la ea pentru a o vedea câteva minute, întrucât era în trecere prin York cu anumite treburi, pe care nu le-a precizat. Ea dormea sau luase calmante ori, dacă avea o zi bună, se afla în studioul ei, absorbită cu totul în procesul de creaţie a vreunei opere de artă înfiorătoare, aşa cum nu puteai vedea niciodată într-o galerie sau într-o expoziţie. Vizitele la mama lui erau dureroase. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, ea părăsea rareori podul în care locuia, astfel că orice sugestie de a se întâlni la o cafea sau pentru a mânca la prânz era respinsă aproape invariabil. Dacă medicamentele tocmai îşi făceau efectul, ea vorbea neîncetat, forţându-l în acelaşi timp pe Kyle să-i admire ultimele capodopere. Cu medicamentele neluate, mama lui stătea întinsă pe o canapea, cu ochii închişi, neîmbăiată, neîngrijită, deseori de neconsolat în suferinţa şi în mohoreala ei. Rareori îl întreba despre propria lui viaţă — despre colegiu, facultate, prietene, planuri de viitor. Era mult prea cufundată în propria lume măruntă şi îndurerată. Surorile gemene ale lui Kyle se ţineau cât de departe cu putinţă de York.

Kyle a lăsat mesajul pe robot în timp ce părăsea oraşul, sperând ca ea să nu-i răspundă prea curând. Nici n-a făcut-o; în realitate, ea nu i-a dat niciun răspuns, ceea ce nu era deloc neobişnuit. Patru ore mai târziu, Kyle se afla în Pittsburgh. Joey Bernardo avea bilete la meciul de hochei de sâmbătă seară dintre Penguins şi Senators. Trei bilete, nu două.

S-au întâlnit la Boomerang’s, un bar preferat de pe vremea când erau la colegiu. După ce se lăsase de băut (Joey nu făcuse asta), Kyle evitase să mai pună piciorul în baruri. Pe drumul spre Pittsburgh, sperase că putea petrece puţin timp în tihnă cu fostul coleg de apartament, dar nu avea să fie aşa.

Cel de-al treilea bilet era pentru Blair, logodnica pe care Joey avea să o prezinte familiei în curând. Imediat ce toţi trei s-au aşezat într-un separeu îngrămădit, Joey a anunţat vestea că el şi Blair tocmai se logodiseră şi plănuiau data nunţii. Amândoi radiau iubire şi sentimente frumoase şi păreau să nu observe nimic altceva din ceea ce se petrecea în jurul lor. Se ţineau de mână, stăteau lipiţi unul de celălalt, chiar chicoteau la lucruri doar de ei ştiute, astfel că, după vreo cinci minute Kyle a început să se simtă de prisos. Ce se petrecuse cu prietenul lui? Unde era vechiul Joey — tipul dur din South Pittsburgh, fiul unui căpitan de pompieri, un boxer desăvârşit, fundaş de netrecut al echipei de fotbal din liceu, cu un apetit enorm pentru fete, un pontos cu aere de superioritate şi de cinism care îşi închipuia că femeile trebuiau schimbate pe bandă rulantă, omul care jurase că nu se va căsători decât după ce va împlini cel puţin patruzeci de ani?

Blair făcuse o marionetă din el. Kyle rămăsese înmărmurit văzând o asemenea transformare.

Într-un târziu, cei doi au obosit să tot vorbească despre planurile lor de căsătorie şi despre posibilele destinaţii pentru petrecerea lunii de miere, şi discuţia a cârmit-o spre carierele pe care voiau să le urmeze. Blair, o limbută care îşi începea fiecare frază cu „eu” sau cu „pe mine” sau cu „mie”, lucra la o agenţie de publicitate şi le-a tocat o mulţime de timp vorbindu-le cu lux de amănunte despre cele mai recente manevre de marketing. Joey îi sorbea fiece cuvânt, pe când Kyle a început să se uite pe furiş la ceasul de perete din spatele lor, plasat sus pe zid, deasupra unui şir de ferestre. În vreme ce ea turuia în continuare, Kyle s-a străduit din greu să menţină contactul vizual cât să mimeze interesul, însă în minte începuse să deruleze o parte a înregistrării video.

„Mai e trează?” îl întreabă Joey pe Baxter, care face sex cu Elaine Keenan, primejdios de beată.

— Blair călătoreşte la Montreal foarte des, a precizat la un moment dat Joey, atunci când ea se apucase să vorbească despre acel oraş şi frumuseţile lui.

Unde mai pui că învăţa şi franceză!

„Mai e trează?” Stând acolo, cu o mână pe sub masă şi, fără îndoială, pipăind-o pe Blair, Joey habar nu avea de existenţa acelei înregistrări. Când se gândise Joey ultima oară la respectivul incident? O făcuse vreodată măcar? Ori uitase cu desăvârşire de el? Şi atunci, ce rost ar mai fi avut să redeschidă Kyle subiectul?

După ce poliţia din Pittsburgh închisese discret dosarul legat de Elaine şi de violul reclamat de ea, fraţii Beta procedaseră la fel. În cursul ultimilor doi ani de colegiu, Kyle nu-şi aducea aminte niciun moment în care episodul respectiv să fi fost măcar menţionat. Elaine dispăruse, iar tot ce fusese legat de ea trecuse în uitare.

Kyle ar fi vrut să ştie dacă Bennie Wright şi oamenii lui scotociseră pe la Duquesne şi la Pittsburgh în săptămânile din urmă. Se putea întâmpla ca Joey să fi văzut sau să fi auzit ceva. Ori poate că nu. Joey nu mai băga de seamă multe lucruri în ultima vreme, mai ales dacă era cu Blair.

— Ai mai vorbit cu Baxter? l-a întrebat Joey, atunci când Blair s-a oprit într-un târziu ca să mai şi respire.

— N-am mai vorbit cu el de vreo lună sau cam aşa ceva.
Joey tocmai surâdea, semn că pregătea o glumă.

— În sfârşit, a fost şi el distribuit într-un film, ştiai?

— Hai, nu mai spune! Nu m-a anunţat.

Blair a chicotit ca o şcolăriţă, pentru că ştia restul poveştii.

— Asta pentru că nu vrea să afli tu, a continuat Joey.

— Înseamnă că e un film tare!

— Da, într-o seară s-a făcut praştie… apropo, acum a ajuns să bea de nu se mai opreşte… şi m-a sunat să-mi spună că şi-a făcut debutul. Era un film prost pentru televiziunea prin cablu, despre o fată care descoperă un picior de om adus de valuri pe plajă, iar în restul filmului are coşmaruri în care este urmărită de un ucigaş cu un singur picior.

— Şi ce rol joacă marele Baxter Tate în el?

— Ei, trebuie să urmăreşti filmul cu mare atenţie, altfel nu-l observi. Apare într-o scenă pe o şalupă, când poliţiştii contemplă oceanul, din câte se pare, căutând restul cadavrului, deşi intenţia asta nu rezultă prea clar. Filmul cuprinde o mulţime de incertitudini. În fine, unul dintre adjuncţi se apropie de şerif şi-i spune: „Domnule, combustibilul e pe terminate”. Ăsta-i rolul stelei noastre de film.

— Baxter joacă rolul adjunctului de şerif?

— Şi încă prost de tot. Are de spus doar replica aia şi o face ca un puşti timorat când joacă într-o piesă şcolară.

— Măcar era treaz?

— Cine ştie? Dar eu cred că da. Dacă ar fi fost beat, ca de obicei, n-ar fi nimerit replica.

— Abia aştept să-l văd!

— Te rog să n-o faci, şi nu-i spune că ţi-am povestit eu despre asta. M-a sunat apoi a doua zi dimineaţă, implorându-mă să nu mă uit şi ameninţându-mă că-mi face şi-mi drege dacă mai spun cuiva. E terminat.

Iar asta i-a adus aminte lui Blair de una dintre prietenele ei „de acolo” care a prins un rol într-o nouă comedie, şi apoi nimeni n-a mai fost în stare să o oprească. Kyle a surâs şi a dat amabil din cap, dar creierul lui s-a blocat, gândind alte lucruri. Dintre cei trei foşti colegi de apartament, Joey era singurul care îi putea oferi vreun ajutor, dacă era posibil aşa ceva. Baxter Tate avea nevoie disperată de un tratament de dezintoxicare. Alan Strock era ocupat până peste cap cu enormul material ce trebuia învăţat la Facultatea de Medicină de la Ohio State şi, dintre cei patru, din câte se părea, el avea să se implice cel mai puţin.

Pentru Joey riscurile erau mari. El apărea pe înregistrare, întrebându-se cu voce tare dacă Elaine mai era trează şi conştientă, în vreme ce Baxter îşi făcea treaba cu ea, după care chiar Joey îi luase locul. În prezent, el se ocupa de conturi la o firmă regională de brokeraj din Pittsburgh şi fusese deja promovat de două ori. Era înamorat lulea de aeriana Blair, iar orice aluzie la violul petrecut demult le putea da peste cap acestora vieţile care le mergeau aproape perfect.

Pe de o parte, Kyle se simţea de parcă ar fi fost ales el drept ţap ispăşitor pentru Joey. Nu se atinsese de Elaine în acea noapte, şi totuşi viaţa şi cariera îi fuseseră confiscate de către Bennie Wright şi de filmuleţul lui scârbos. Nu se cuvenea ca Joey să aibă măcar habar de asta?

Pe de altă parte, Kyle nu se putea convinge pe sine că trebuia să lanseze bomba în faţa lui Joey chiar în acele momente. Dacă el, Kyle, accepta slujba de la Scully & Pershing şi îndeplinea cererile lui Bennie Wright, şi dacă nu era prins, exista o şansă oarecare ca înregistrarea video să fie făcută uitată.

Câteva ore mai târziu, în timpul unei pauze a meciului, cât Blair se dusese la toaletă, Kyle a sugerat să se vadă din nou duminică la micul dejun. Trebuia să plece devreme din oraş, a precizat el, şi se puteau vedea pentru o oră, două, fără să mai fie de faţă şi Blair? Să o lase dormind, de pildă?

S-au întâlnit la un local ce făcea parte dintr-un lanţ de magazine, unul ce nu exista atunci când Kyle era la Duquesne. Blair încă dormea, iar Joey a recunoscut că avea nevoie de momente de respiro.

„Simpatică fată”, spusese Kyle în câteva rânduri, şi de fiecare dată se simţise vinovat pentru faptul că minţise. Nu se putea închipui trăind alături de o asemenea morişcă de vorbe. Totuşi, avea picioare lungi, grozave, în genul celor după care Joey se dăduse mereu în vânt.

Au discutat îndelung despre New York — despre viaţa în cadrul unei mari firme, despre stresul exercitat de oraş, despre echipe de tot felul, despre alţi prieteni care se aflau acolo şi aşa mai departe. În cele din urmă, Kyle a adus discuţia către fostul grup Beta, şi amândoi au derulat o serie de amintiri comune. Au râs de glumele făcute, de consumul de droguri, de petrecerile date şi de poantele neroade făcute de ei altora sau ale căror victime fuseseră. Acum trecuseră cu toţii de douăzeci şi cinci de ani, lăsaseră în urmă nebuniile de pe vremea colegiului, iar nostalgiile prindeau bine vreme de câteva minute. „Chestia cu Elaine” a apărut în discuţie de câteva ori, aşteptând un comentariu ori vreo întrebare, dar Joey a trecut de fiecare dată mai departe. Pentru el, „chestia” era uitată.

Când şi-au luat rămas-bun, Kyle avea convingerea că Joey îngropase episodul acela pe vecie şi, mult mai important, nimeni nu i-l reamintise în ultima vreme.

A mers cu maşina spre nord, spre autostrada Interstate 80, după care a pornit spre est. New Yorkul nu era departe, nici ca timp, nici ca distanţă. Încă două, trei săptămâni în confortabila lume universitară, apoi două luni de pregătire pentru examenul de barou, după care, în septembrie, avea să se prezinte la post ca să înceapă să lucreze pentru cea mai mare firmă de avocatură din lume. Vor fi acolo o sută de asociaţi din aceeaşi promoţie, toţi tineri inteligenţi, proveniţi de la cele mai bune facultăţi din ţară, toţi sclipitori şi îmbrăcaţi cu cele mai bune şi mai scumpe haine, toţi dornici să pornească în trombă în strălucitoarele lor cariere ca avocaţi.

Zi după zi, Kyle se simţea tot mai singur.

Însă nu era chiar izolat, nici pe departe. Deplasările lui spre, în şi în jurul Yorkului şi Pittsburghului erau urmărite cu atenţie de Bennie Wright şi de oamenii lui. Un mic emiţător magnetic, de mărimea unui portofel, era culcuşit undeva sub un strat de noroi şi de alte mizerii, în bara de protecţie spate a Cherokee-ului roşu al lui Kyle. Se alimenta de la stopul stânga şi emitea în permanenţă un semnal GPS cu ajutorul căruia se putea şti în orice clipă încotro se deplasa vehiculul. Din biroul lui aflat în sudul Manhattanului, Bennie ştia cu precizie unde se găsea maşina. Nu a fost surprins de vizita lui Kyle acasă, însă călătoria făcută pentru a-l vedea pe Joey Bernardo fusese cu mult mai interesantă.

Bennie avea dispozitive cu grămada — unele de înaltă performanţă, altele comune, dar toate foarte eficiente, pentru că el se ocupa de urmărirea unor civili, nu a spionilor adevăraţi. Spionajul industrial se făcea mult mai uşor decât cel militar sau cel care viza securitatea naţională.

Telefonul mobil al lui Kyle era interceptat de multă vreme, astfel că membrii echipei ascultau fiecare convorbire a lui. Puştiul încă nu menţionase chinurile prin care trecea către nimeni, cel puţin, nu prin telefon. Ascultau şi flecărelile Oliviei, la fel şi pe ale lui Mitch, colegul de apartament al lui Kyle. Deocamdată, nimic.

Îi citeau şi mesajele e-mail. În medie, avea cam douăzeci şi şapte pe zi, dar aproape toate erau legate de probleme de facultate.

Alte încercări de a-i intercepta discuţiile erau mai greu de realizat. Un agent cinase la localul Victor din York, la o masă situată la vreo şase metri depărtare de aceea la care Kyle se întreţinuse cu tatăl lui, dar nu auzise aproape nimic. Un altul reuşise să găsească un loc la meciul celor de la Penguins, la două rânduri depărtare, dar fusese un efort inutil. Cu toate acestea, la Boomerang’s, unul dintre localurile unde Bennie avusese cel mai mare succes, o blondă de douăzeci şi şase de ani, în blugi strâmţi, reuşise să ocupe separeul aflat alături de cel în care se găseau Kyle, Joey şi Blair. Fata trăsese de o bere timp de două ore, citise o carte de aventuri şi raportase că Blair vorbise fără încetare şi, de fapt, nu spusese nimic.

Bennie era în general mulţumit de progresele făcute. Pe neaşteptate, Kyle refuzase oferta de a-şi lua o slujbă în domeniul serviciilor sociale în Virginia. Se deplasase la New York şi lămurise lucrurile cu cei de la Scully & Pershing. Se întâlnea tot mai rar cu Olivia şi era evident, cel puţin pentru Bennie, că relaţia se destrăma.

Însă călătoria neaşteptată până la Pittsburgh fusese supărătoare. Plănuise să i se destăinuiască lui Joey? Făcuse deja asta? Urma Alan Strock? Va face Kyle încercarea de a lua legătura cu el şi/sau cu Baxter Tate?

Bennie trăgea cu urechea în toate locurile potrivite şi stătea în aşteptare. Închiriase două sute de metri pătraţi de spaţiu pentru birouri într-o clădire situată vizavi de Broad Street şi la două intersecţii de Scully & Pershing. Numele sub care se făcuse închirierea era Fancher Group, o companie proaspăt înfiinţată, specializată în servicii financiare, cu sediul social în Insulele Bermude. Reprezentantul acesteia la New York se numea Aaron Kurtz, cunoscut şi sub numele de Bennie Wright, de asemenea cunoscut şi sub multe alte identităţi, având şi actele necesare pentru a face dovada că putea fi, oricând, oricare dintre acele persoane. Din noul lui post de observaţie, Bennie putea îmbrăţişa Broad Street dintr-o privire la fereastră, iar, peste câteva luni doar, avea să fie în stare chiar să-l vadă pe Kyle, băiatul lor, intrând şi ieşind de la locul lui de muncă.

10

Cauza a fost înregistrată la tribunalul federal din New York, Southern District, Manhattan Division, într-o vineri după-amiază, cu zece minute înainte de ora cinci, oră aleasă astfel încât depunerea dosarului să nu atragă mai deloc atenţia presei. Era vorba despre ceea ce, în limbaj juridic neoficial, se numea „lansare fără spectatori”. Avocatul care a depus dosarul era un cunoscut specialist în litigii, pe nume Wilson Rush, partener senior la Scully & Pershing care, pe mai toată durata zilei, îi telefonase mereu grefierului ca să se asigure că documentul avea să fie primit conform legii şi trecut în registru înainte de încheierea programului. La fel ca mai toate cazurile, înregistrarea s-a efectuat în mod electronic. Nimeni de la firmă nu a fost silit să se prezinte personal la Tribunalul SUA Daniel Patrick Moynihan de pe Pearl Street pentru a înmâna un teanc impresionant de gros de documente menit a declanşa o acţiune în instanţă. Dintre cele aproape patruzeci de acţiuni civile înregistrate în acea zi în Southern District, aceasta era de departe cea mai serioasă, mai complexă şi mai aşteptată. Părţile din proces se băteau de ani de zile şi, deşi mai toate argumentele aduse de o parte sau de alta fuseseră prezentate nepărtinitor, majoritatea chestiunilor erau mult prea sensibile pentru a fi date publicităţii. Pentagonul, mulţi membri ai Congresului, ba chiar oameni de la Casa Albă acţionaseră cu delicateţe pentru a împiedica respectivul litigiu, însă toate eforturile se dovediseră zadarnice. Începuse următoarea bătălie din acel război, şi nimeni nu se aştepta ca acesta să se încheie prea curând. Părţile şi avocaţii lor aveau să se lupte şi cu mâinile goale vreme de ani de zile, în timp ce disputa îşi va croi drum prin sistemul judiciar federal, ajungând, în cele din urmă, la Curtea Supremă, unde se va da verdictul final.

Imediat după ce a primit plângerea, grefierul a dirijat-o spre un fişier securizat, pentru a împiedica orice încercare de a se ajunge la conţinutul acesteia. La un astfel de procedeu se apela extrem de rar şi el era folosit acum la solicitarea expresă a judecătorului-şef al districtului. Exista pregătit un rezumat la sânge al cauzei, care se putea pune la dispoziţia presei. Acesta fusese alcătuit sub îndrumarea domnului Rush, iar conţinutul lui fusese aprobat tot de către judecător.

Reclamantul era Trylon Aeronautics, un contractor bine-cunoscut din domeniul apărării, cu sediul în New York, o companie privată care proiectase şi produsese avioane militare vreme de patru decenii. Acuzatul era Bartin Dynamics, un contractor din domeniul apărării, companie de stat, cu sediul în Bethesda, Maryland. Bartin avea contracte guvernamentale în valoare de aproximativ 15 miliarde de dolari pe an, sumă ce reprezenta 95% din veniturile sale anuale. Bartin folosea diferiţi avocaţi pentru diversele ei necesităţi, dar în bătăliile cele mai importante era apărată de firma Agee, Poe & Epps de pe Wall Street.

La acea dată, Scully & Pershing avea angajaţi două mii o sută de avocaţi, aşa că se pretindea a fi cea mai mare firmă de avocatură din lume. Agee, Poe & Epps avea cu două sute de avocaţi mai puţin, dar se lăuda cu mai multe filiale în alte ţări; de aceea, susţinea că ea era cea mai mare. Fiecare din ele pierdea prea mult timp în dispute cu cealaltă, lăudându-se cu anvergura, puterea, prestigiul, încasările, profilul partenerilor şi multe alte lucruri care i-ar fi putut spori nivelul de ierarhizare.

Miezul disputei îl reprezenta ultima dorinţă a Pentagonului de a risipi fondurile publice în ideea de a construi bombardierul hipersonic B-10, un aparat al epocii spaţiale care constituise un vis vreme de decenii, iar acum era pe cale de a deveni o realitate. În urmă cu cinci ani, Forţele Aeriene lansaseră o competiţie între contractorii săi de vârf pentru proiectarea aparatului B-10, un bombardier extrem de rapid care să înlocuiască bătrânica flotă de B-52-uri şi de B-22-uri şi care să poată rămâne în serviciu până în anul 2060. Fusese de aşteptat ca Lockheed, cel mai mare contractor din domeniul apărării, să se afle în fruntea acestei competiţii, însă compania se văzuse rapid depăşită de o cooperare organizată de Trylon şi de Bartin. În acea structură mixtă, un rol mai mic îl avusese un consorţiu alcătuit din câteva companii străine — britanice, franceze şi israeliene.

Miza era enormă. Forţele Aeriene aveau să ofere companiei câştigătoare 10 miliarde avans pentru a elabora tehnologiile de ultimă generaţie şi pentru construirea prototipului, iar apoi urma să încheie un contract pentru producerea unui lot de 250 până la 400 de aparate B-10 în următorii treizeci de ani. Ridicându-se la o sumă estimată la 800 de miliarde, contractul urma să fie cel mai consistent din istoria Pentagonului. Depăşirile anticipate ale costurilor nu se puteau calcula la acea dată.

Proiectul Trylon-Bartin era uimitor. Aparatul lor B-10 putea decola de la orice bază aeriană de pe teritoriul Statelor Unite cu o sarcină comparabilă aceleia a unui B-52, zburând apoi cu peste 12.000 de km/h — sau mach 10 — şi executând misiunea de bombardament de cealaltă parte a globului în decurs de o oră, la o viteză şi de la o altitudine care sfidau orice măsuri de apărare actuale şi de perspectivă. După lansarea încărcăturii, oricare ar fi fost aceasta, B-10 putea reveni la baza de plecare fără a se realimenta, fie în zbor, fie la sol. Aparatul avea să plutească practic la limita atmosferei pământeşti. După ce urca la 40.000 de metri, puţin dincolo de stratosfera, B-10 putea să-şi oprească motoarele şi să plutească înapoi până la suprafaţa atmosferei. Ajuns acolo, motoarele, care aveau nevoie de aer pentru a funcţiona, porneau, ridicând aparatul înapoi la înălţimea de 40.000 de metri. Această procedură, o deplasare în salturi, semănând foarte mult cu aceea a unei pietre plate ce sare pe suprafaţa unei ape liniştite, se repeta până când avionul ajungea la destinaţie. O cursă de bombardament care pornea din Arizona şi sfârşea în Asia avea nevoie de aproximativ treizeci asemenea salturi, aparatul B-10 trecând prin atmosferă o dată la fiecare nouăzeci de secunde. Cum motoarele aveau să fie folosite în mod intermitent, ar fi fost nevoie de cantităţi mult reduse de combustibil. Şi, părăsind atmosfera şi aventurându-se în vidul glacial, căldura acumulată avea să se disipeze.

După trei ani de activitate febrilă şi chiar disperată în domeniul cercetării şi al designului, Forţele Aeriene au anunţat că aleseseră proiectul realizat de Trylon-Bartin. Acest lucru s-a făcut cu foarte puţin tam-tam, deoarece sumele vehiculate erau ameţitoare, iar ţara purta deja două războaie, Pentagonul luând decizia că nu era deloc înţelept să dea publicităţii un plan de dotare atât de ambiţios. Cei de la Forţele Aeriene au făcut tot posibilul să minimalizeze importanţa programului B-10, dar asta nu însemna decât o pierdere de vreme. Imediat ce s-a anunţat câştigătorul, luptele au izbucnit pe toate fronturile.

Lockheed a protestat prin persoanele senatorilor, prin cei care le făceau lobby şi prin intermediul avocaţilor. Trylon şi Bartin, concurenţi acerbi de când se ştiau, au început să-şi arunce aproape imediat tot soiul de acuze. Perspectiva unei sume atât de mari putea destrăma orice idee de cooperare. Fiecare din părţi şi-a pus în mişcare politicienii şi susţinătorii, pornind lupta pentru o halcă mai consistentă din uriaşa pradă. Britanicii, francezii şi israelienii s-au dat oarecum deoparte, dar în niciun caz nu s-au retras cu totul din horă.

Atât Trylon, cât şi Bartin emiteau pretenţii exclusive asupra designului şi asupra tehnologiilor propuse. Eforturile făcute pentru realizarea unei medieri au fost încununate de succes la început, apoi au eşuat. Lockheed pândea din umbră. Pentagonul a ameninţat să anuleze contractul şi să organizeze un nou concurs. Congresmenii s-au apucat să organizeze audieri. Guvernatorii voiau să creeze locuri de muncă şi să realizeze dezvoltarea economică a unor zone. Jurnaliştii au început să scrie articole lungi în diverse reviste. Grupurile de luptă împotriva risipei şi cele care monitorizează activitatea instituţiilor statale au început să protesteze împotriva aparatului B-10, de parcă acesta ar fi fost o navetă spaţială către Marte.

În acest timp, avocaţii se pregăteau discret pentru a disputa litigiul în instanţă.

La două ore după depunerea dosarului, Kyle l-a şi văzut postat pe web site-ul curţii federale. Se afla în acel moment la masa lui de lucru din redacţia publicaţiei *Yale Law Journal,* corectând pe computer un articol foarte lung. Vreme de mai bine de trei săptămâni verificase toate depunerile de dosare la tribunalele federale din New York, dar şi de la celelalte tribunale statale. În cursul nefericitelor prime discuţii purtate cu el, Bennie adusese vorba de iniţierea unei mari acţiuni în justiţie la New York, cea în care Kyle urma să se infiltreze. La discuţiile ce se purtaseră după aceea, Kyle îl îmboldise în mod repetat pe Bennie pentru a-i da informaţii despre acel proces, dar de fiecare dată se alesese cu refuzuri care sunaseră cam aşa: „O să discutăm cu altă ocazie despre asta”.

În mod ciudat, postarea online a procesului nu a dezvăluit nimic altceva decât titlul şi numele, adresa, firma de avocatură şi numărul de înregistrare la barou al avocatului Wilson Rush. După titlu apărea cuvântul „SECRET”, astfel încât Kyle nu a reuşit să afle care era obiectul reclamaţiei. În Southern District din New York, niciun alt caz înaintat în ultimele trei săptămâni nu fusese securizat de aşa manieră.

Asta a făcut să i se aprindă nişte beculeţe roşii.

A căutat Agee, Poe & Epps pe net şi a examinat lista lor completă de clienţi corporaţi. Firma o reprezenta în instanţă pe Bartin Dynamics încă din anii 1980.

Kyle a uitat cu desăvârşire de articolele ce trebuiau verificate pentru publicarea în revista de drept, care se adunaseră pe birou şi împrejurul scaunului său, şi s-a lansat pe internet. Căutând Trylon, a descoperit curând proiectul bombardierului hipersonic B-10 şi toate problemele pe care le declanşase şi, evident, încă le stârnea.

Kyle a închis apoi uşa micului său birou şi a verificat dacă avea suficientă hârtie în imprimantă. Era vineri, aproape de opt seara şi, cu toate că studenţii care lucrau la redactarea revistei erau recunoscuţi pentru orele ciudate de activitate, mai toţi o şterseseră, pentru că venise vacanţa de primăvară. Kyle a tipărit toate informaţiile corporate puse la dispoziţie de Trylon şi de Bartin, apoi a adăugat hârtie în tava imprimantei. Existau câteva zeci de articole de ziar şi de revistă privind fiascoul înregistrat de aparatul B-10. Le-a tipărit pe toate şi s-a apucat să le citească pe cele mai serioase.

A descoperit apoi o sumedenie de site-uri militare şi de apărare, iar pe unul ce se ocupa de arme ale viitorului a găsit pagini referitoare la istoria lui B-10. A verificat depuneri anterioare de reclamaţii în instanţă pentru a vedea cât de des acţionase Scully & Pershing în justiţie, ca acuzator sau ca apărător al companiei Trylon, procedând la fel şi pentru Agee, Poe & Epps ca reprezentantă a companiei Bartin. Cu cât afară întunericul se îndesea, Kyle săpa tot mai adânc şi, pe măsură ce dosarul pe care începuse să-l alcătuiască devenea tot mai gros, el se simţea din ce în ce mai rău.

Exista posibilitatea să întreprindă asemenea cercetări în privinţa altui proces decât acela care trebuia. Nu avea cum să ştie asta decât după ce Bennie îi confirma sau îi infirma bănuielile. Însă nu prea exista loc de îndoieli. Momentul depunerii reclamaţiei se cam potrivea. Era vorba despre cele două firme de avocatură. Erau în joc miliarde de dolari, aşa cum afirmase şi Bennie. Două corporaţii care se găseau într-o concurenţă acerbă de ani şi ani. Două firme de avocatură care se urau.

Secrete militare. Tehnologie furată. Spionaj industrial. Servicii străine de informaţii. Ameninţări de dare în judecată şi chiar riscul de începere a urmăririi penale. Era vorba despre o porcărie sordidă, de proporţii monumentale, iar acum el, Kyle McAvoy, trebuia să se amestece în acea încăierare.

În ultimele săptămâni, se gândise deseori ce tip de caz merita eforturile şi costurile unei acţiuni de spionaj atât de complicate. Ideea că două corporaţii rivale se luptau pentru un purcoi de bani putea descrie orice fel de dispută. Putea fi vorba de un caz antitrust ori de o dispută referitoare la un patent, ori de două companii producătoare de medicamente care se certau în legătură cu vreo tabletă pentru combaterea obezităţii. Scenariul cel mai nefericit era cel pe care tocmai îl descoperise — un program de înzestrare a Pentagonului, o adevărată mină de aur, care cuprindea tehnologii secrete, politicieni care se aveau la cuţite, directori în stare să sfâşie pe oricine. Lista era lungă şi descurajantă.

De ce oare nu se întorcea la York pentru a practica avocatura alături de tatăl lui?

La ora unu dimineaţa, şi-a îndesat carnetele de notiţe în sacul de spate şi, vreme de câteva secunde, a executat inutilul ritual de a face ordine pe birou. S-a uitat în jur, a stins lumina, apoi a încuiat uşa, dându-şi din nou seama că orice agent cât de cât priceput ar fi putut pătrunde acolo după pofta inimii. Era convins că Bennie şi acoliţii lui trecuseră prin acel birou, instalând probabil microfoane şi alte dispozitive de interceptare la care Kyle nici nu îndrăznea să se gândească.

În plus, era sigur că oamenii lui Bennie îl supravegheau. În ciuda cererilor de a fi lăsat în pace, Kyle ştia că era permanent urmărit. Îi şi văzuse în câteva rânduri. Oamenii se pricepeau, dar făcuseră câteva greşeli. Aşa cum îşi spusese în repetate rânduri, marea provocare era să se poarte ca şi cum nu ar fi avut habar că nu le scăpa nicio clipă din ochi. Trebuia să joace rolul unui tânăr student naiv şi nepăsător, care umblă cu un sac de spate prin campus şi aruncă ocheade fetelor. Niciodată nu-şi schimba drumul, nici obiceiurile, nici măcar locurile de parcare. Mânca invariabil în acelaşi restaurant. Bea cafea în aceeaşi cafenea, unde, după cursuri, o întâlnea câteodată pe Olivia.

Cu puţine excepţii, şi acelea întâmplătoare, putea fi găsit la facultate sau în apartament. Şi pentru că obiceiurile îi rămăseseră neschimbate, urmăritorii lui procedaseră la fel. Deveniseră neglijenţi, tocmai pentru că aveau de supravegheat o ţintă uşoară. Kyle, nevinovatul, i-a făcut să amorţească, iar când au început să moţăie, i-a depistat rând pe rând. Una dintre figuri o văzuse deja de trei ori, un chip tânăr şi rumen, purtând mustaţă şi diverse tipuri de ochelari.

Kyle s-a apucat să cumpere vechi cărţi poliţiste ieftine de la un anticariat din apropierea campusului. Achiziţiona câte una, o purta cu sine în sacul de spate, iar când o termina, o arunca în coşul de gunoi de la Facultatea de Drept şi cumpăra alta.

Presupunea că niciunul dintre mijloacele lui de comunicare nu rămânea neinterceptat. Avea convingerea că telefonul mobil şi laptopul îi erau compromise. Treptat, a sporit numărul de e-mailuri trimise lui Joey Bernardo, lui Alan Strock şi lui Baxter Tate, dar toate mesajele erau scurte saluturi, care nu aveau niciun conţinut real. A procedat la fel şi în cazul mesajelor transmise foştilor fraţi Beta, toate sub pretextul de a-şi încuraja amicii să facă mai multe eforturi pentru a păstra legătura între ei. Ajunsese să telefoneze fiecăruia dintre ei o dată pe săptămână, discutând cu aceştia despre sport şi carieră.

Dacă într-adevăr asculta respectivele convorbiri, Bennie nu putea auzi nicio vorbă care să-i dea de bănuit că urmăritul lui ar avea vreo suspiciune.

Kyle s-a convins pe sine că, pentru a putea supravieţui în următorii şapte ani, trebuia să înveţe să gândească şi să acţioneze la fel ca adversarii lui. Sigur exista o cale de salvare. Undeva.

Bennie revenise în oraş. S-au întâlnit într-o sâmbătă, pentru a se ospăta cu un sendviş la o pizzerie din partea de nord a oraşului, departe de campus. Promisese să apară cam o dată la două săptămâni în cursul primăverii, până în mai, când se încheiau cursurile universitare. Kyle voise să ştie dacă acest lucru era absolut necesar. Bennie îi servise câteva explicaţii lipsite de logică privind nevoia de a păstra legătura.

În cadrul fiecăreia dintre întâlnirile ulterioare, Kyle constatase că Bennie se mai înmuiase puţintel. Ţinea mereu să rămână instructorul arogant, care nu admitea prostii şi avea o misiune, dar se purta ca şi cum ar fi vrut ca perioadele petrecute împreună să fie ceva mai plăcute. La urma urmelor, aveau să stea unul cu altul multe ore, spunea el, vorbe care îl făceau pe Kyle să se încrunte, întrucât nu dorea câtuşi de puţin să aibă parte de asemenea plezanterii.

— Ţi-ai făcut planuri pentru vacanţa de primăvară? l-a întrebat Bennie, în timp ce-şi desfăceau sendvişurile.

— Planuri de muncă, a spus Kyle.

Vacanţa începuse cu o zi în urmă, iar jumătate din studenţii de la Yale se găseau acum undeva prin sudul Floridei.

— Hai, nu se poate! E ultima ta vacanţă de primăvară şi nu te grăbeşti să ajungi pe plajă?

— Nu. O să mă duc la New York pentru a-mi căuta un apartament.

Bennie a părut surprins.

— Te putem ajuta noi, a spus el.

— Bennie, am mai discutat pe tema asta. N-am nevoie de ajutorul vostru.

Au muşcat amândoi voiniceşte din sendvişuri şi apoi au mestecat în tăcere. Într-un târziu, Kyle a întrebat:

— Ai ceva veşti despre procesul ăla? Un gest rapid din cap, a negare. Nimic.

— Dar a fost înaintat instanţei? a insistat Kyle. De ce nu-mi spui nimic despre asta?

Bennie şi-a dres glasul şi a sorbit o gură de apă:

— Săptămâna viitoare. Hai să ne vedem săptămâna viitoare, când o să te afli la New York, şi te informez atunci despre proces.

— Abia aştept!

Au muşcat din nou cu poftă din sendvişuri şi au mestecat o vreme.

— Când dai examenul pentru barou? a vrut să ştie Bennie.

— În iulie.

— Şi unde îl susţii?

— La New York. Undeva prin Manhattan. Nu aştept cu prea mare nerăbdare examenul ăsta.

— Dar o să te descurci de minune. Când se dau rezultatele?

Bennie ştia data şi locul unde avea să se ţină examenul din New York. Mai ştia că rezultatele se făceau publice online. Tot astfel, avea cunoştinţe despre ce li se întâmpla tinerilor asociaţi dacă picau examenul de intrare în barou. Ştia totul.

— La începutul lui noiembrie. Ai absolvit cumva dreptul?

Un surâs şi ceva ce putea aduce a chicotit.

— A, nu! M-am ferit mereu de avocaţi. Câteodată totuşi, slujba mea cere cunoştinţe de drept.

Kyle l-a ascultat atent, ţinând să depisteze accentul. Acesta tindea să apară şi să dispară. S-a gândit la israelieni şi la talentul lor aparte în deprinderea limbilor străine, îndeosebi în rândul agenţilor Mossad şi al militarilor.

Nu era pentru prima oară când se întreba în favoarea cui va spiona şi împotriva cui o va face.

Cinci zile mai târziu s-au întâlnit la Ritz-Carlton din sudul Manhattanului. Kyle l-a întrebat pe Bennie dacă avea un birou în oraş, ori dacă îşi desfăşura toată activitatea dintr-o cameră de hotel. Nu a primit explicaţii. Înainte de a se întâlni, Kyle vizitase patru apartamente, toate în SoHo şi în Tribeca. Cel mai ieftin era la 4 200 de dolari pe lună, şi avea o suprafaţă de 75 de metri pătraţi, iar cel mai scump se ridica la 6 500 de dolari, având 90 de metri pătraţi şi fiind situat într-un depozit renovat. Indiferent cât ar fi costat chiria, trebuia să o suporte singur, deoarece nu voia să închirieze în comun cu cineva. Viaţa lui avea să fie oricum suficient de complicată, astfel că nu mai avea nevoie şi de stresul creat de traiul sub acelaşi acoperiş cu altcineva. Pe de altă parte, Bennie nu agrea ideea unui coleg de apartament.

Bennie şi oamenii lui îi urmăriseră pe Kyle şi pe agentul imobiliar prin sudul Manhattanului, astfel că ştiau exact unde erau situate apartamentele. Până când Kyle ajunsese la hotel, agenţii lui Bennie telefonaseră deja la firma de imobiliare, interesându-se de apartamente şi plănuind să le viziteze. Kyle va locui acolo unde dorea, dar, până să se mute, apartamentul urma să fie înţesat de microfoane.

Bennie avea câteva dosare groase, pe care le lăsase pe măsuţa din camera de hotel.

— Dosarele au fost înaintate vinerea trecută, a început el, la tribunalul federal de aici, din Manhattan. Reclamantul este o companie pe nume Trylon Aeronautics. Acuzatul este o companie care se numeşte Bartin Dynamics.

Kyle a ascultat totul fără nicio expresie revelatoare pe chip. Propriul dosar alcătuit în privinţa acelui caz şi a părţilor în litigiu cuprindea deja trei carneţele de notiţe de dimensiuni considerabile, peste două mii de pagini, un mic munte de informaţii care creştea de la o zi la alta. Era convins că nu cunoştea cazul la fel de bine ca amicul Bennie, dar oricum ştia al naibii de multe lucruri.

Iar Bennie ştia de preocupările lui Kyle. Din biroul său comod din Broad Street, Bennie şi specialiştii lui în tehnică operativă supravegheau atent laptopul lui Kyle şi computerul de la biroul redacţiei revistei de drept. Îl monitorizau permanent, iar când Kyle pornea laptopul în apartamentul său pentru a transmite un mesaj profesorului îndrumător, Bennie avea ştiinţă de conţinutul acestuia. Când lucra şi redacta vreo notă de caz pentru revistă, Bennie era la curent. De asemenea, Bennie ştia şi de momentele în care Kyle monitoriza prezentările de dosare la tribunalele din New York, efectuând cercetări şi căutând lucruri neplăcute despre Trylon şi despre Bartin.

„Stai acolo şi fă pe prostul, fiule! O să-ţi fac jocul. Eşti al naibii de deştept, dar şi prea tâmpit ca să-ţi dai seama că te-ai implicat până peste cap.”

11

Pe măsură ce primăvara se instala în New England, cam fără tragere de inimă, campusul căpăta viaţă, parcă alungând frigul pătrunzător şi cerul neguros al iernii. Plantele creşteau exploziv, iarba căpăta culoare şi, cum zilele se lungeau, studenţii găseau tot mai multe motive să stea în aer liber. Discuri frisbee zburau de colo-colo cu sutele. Imediat ce răsărea soarele, se organizau în mod spontan mese bogate şi chiar picnicuri. Profesorii se leneviseră, iar cursurile se scurtau.

În acel ultim semestru petrecut în campus, Kyle a decis să ignore festivităţile. A rămas mai mult în birou, lucrând cu febrilitate pentru a definitiva detaliile ediţiei pe iunie din *Yale Law Journal.* Acesta avea să fie ultimul redactat de el, de aceea dorea să fie şi cel mai bun. Munca îi punea la dispoziţie scuza perfectă pentru a nu lua în seamă aproape pe nimeni. În cele din urmă, Olivia se săturase de situaţia aceea, astfel că s-au despărţit în termeni amicali. Prietenii lui, toţi studenţi în anul trei aflaţi pe punctul de a absolvi, se împărţiseră în două grupuri. Primul se concentra asupra chefurilor şi a petrecerilor, încercând să savureze viaţa din campus până în ultima clipă, înainte de a se vedea puşi pe liber şi trimişi în lumea reală. Cei care alcătuiau cel de-al doilea grup se gândeau deja la carierele lor, studiau pentru examenul de admitere în barou şi căutau apartamente în oraşele mari. Lui Kyle îi era uşor să evite ambele grupuri.

La 1 mai, i-a trimis lui Joey Bernardo o scrisoare cu următorul conţinut:

> Dragă Joey,
>
> Termin facultatea pe 25 mai. Ai cumva posibilitatea de a veni până la mine? Alan nu poate şi mă tem să-l invit pe Baxter. Ar fi grozav să stăm împreună vreo două zile. Fără prietenă, te rog! Răspunde-mi prin poştă

normală la această adresă. Fără e-mail sau telefon. Îţi explic eu.

Cele mai bune urări, Kyle

Scrisoarea fusese scrisă de mână şi trimisă ca din partea redacţiei revistei de drept. Răspunsul a sosit peste o săptămână:

Bună, Kyle,

De ce ai apelat la poşta normală, care merge ca melcul? Ai un scris de toată jena. Dar probabil că e mai frumos decât al meu. O să vin la sărbătorirea de absolvire, sper să ne simţim bine. De ce naiba ai devenit atât de secretos, de nu mai putem conversa la telefon sau coresponda prin e-mail? Te lasă nervii? Că asta s-a întâmplat cu Baxter. E pe ducă. Ăsta moare într-un an dacă nu reuşim să facem ceva. În fine, mă doare mâna şi mă simt ca un băşinos bătrân scriind cu cerneală. Abia aştept să primesc următoarea ta misivă.

Cu drag, Joey

Replica lui Kyle a fost mai lungă şi încărcată de amănunte. Scrisoarea de răspuns a lui Joey s-a dovedit la fel de sarcastică şi înţesată de şi mai multe întrebări. Kyle a aruncat-o la coş imediat ce a citit-o. Şi-au mai scris o dată, reuşind să pună la punct planul pentru weekend.

Nimeni nu a putut să o scoată pe Patty McAvoy din podul ei pentru a asista la ceremonia de absolvire a fiului ei, şi nici nu a făcut cineva vreun efort mai serios. Adevărat, atât John McAvoy, cât şi Kyle au salutat hotărârea ei de a rămâne acasă, pentru că prezenţa mamei la Yale ar fi complicat lucrurile. Patty sărise peste ceremonia de înmânare a diplomelor de la Duquesne, în urmă cu trei ani, tot astfel cum ratase, în cazul celor două fiice, serbarea în cadrul căreia se dăduseră diplomele de absolvire. Pe scurt, Patty nu participa la sărbătoririle prilejuite de absolvire, indiferent cât de importante ar fi fost acestea. Reuşise să ia parte la nunţile celor două fiice, dar nu fusese în stare să contribuie cu nimic la planurile legate de pregătirile nici uneia. John nu făcuse decât să semneze cecuri şi, cum-necum, familia supravieţuise ambelor încercări.

Joey Bernardo a sosit în New Haven sâmbătă după-amiază, cu o zi înainte de ceremoniile organizate de universitate, şi, aşa cum primise instrucţiuni prin scrisorile trimise prin Poşta SUA, s-a îndreptat spre o pizzerie întunecată, cu aspect ca de peşteră, ce se numea Santo's, aflată la un kilometru şi jumătate de campus. La ora 15:00 fix, sâmbătă 24 mai, Joey a luat loc într-un separeu din colţul cel mai îndepărtat spre dreapta de la Santo's şi s-a pus pe aşteptat. Era amuzat şi foarte curios, pentru că încă îşi punea întrebarea dacă nu cumva prietenul lui îşi pierduse minţile. Un minut mai târziu, Kyle a apărut de undeva din spate şi s-a aşezat vizavi de el. Şi-au strâns mâinile, apoi Kyle a aruncat o privire spre uşa principală de intrare, aflată undeva departe, pe dreapta. Localul era aproape pustiu, iar din difuzoare se revărsau acordurile unui cântec rock de-al lui Bruce Springsteen.

— Ia spune, care-i treaba, a zis Joey, deocamdată vag amuzat.

— Sunt urmărit.

— Te-ai ţăcănit! Se pare că te-a doborât şi pe tine stresul.

— Ţine-ţi gura şi ascultă!

O chelneriţă adolescentă s-a oprit la masa lor cât să afle dacă voiau ceva. Amândoi au cerut coca-cola fără zahăr, iar Kyle a comandat o pizza mare cu ardei.

— Nu eram chiar flămând, a spus Joey, după ce chelneriţa a plecat.

— Suntem într-o pizzerie, aşa că-i musai să comandăm o pizza. Altfel, vom stârni dubii. Peste câteva clipe, pe uşă va intra un individ purtând blugi decoloraţi, un tricou verde-închis de rugbi, cu mânecă lungă, şi o şapcă de golf de culoare kaki şi, ignorându-ne cu desăvârşire, se va duce probabil să se instaleze la bar. O să stea acolo vreo zece minute, după care va pleca. Deşi nu-şi va răsuci capul deloc spre noi, va vedea tot ce facem. La plecare, el, ori vreunul din echipa lui, te va urmări ca să-ţi vadă plăcuţele de înmatriculare şi să le verifice, iar peste câteva minute vor şti că am avut o întâlnire pe jumătate secretă cu vechiul meu amic Joey Bernardo.

— Tipii ăştia sunt amici de-ai tăi?

— Nu. Sunt agenţi operativi profesionişti, dar, pentru că e vorba de mine, şi nu de cine ştie ce răufăcător deosebit de bine instruit, ei îşi închipuie că nu am habar că sunt urmărit.

— Grozav! Asta lămureşte lucrurile. Şi de ce te urmăresc, prietene?

— E o poveste foarte lungă.

— Sper că nu te-ai apucat din nou de băut! Ori ai dat-o iar pe heroină?

— N-am luat niciodată heroină, doar ştii bine asta. Nu, nici nu beau, şi nici nu mi-a sărit o doagă. Vorbesc cât se poate de serios, şi am nevoie de ajutorul tău.

— Ba ai mai curând nevoie de un psihiatru, Kyle! Mă îngrozeşti, băiete! Ai şi o sclipire ciudată în ochi.

Uşa s-a deschis şi agentul a intrat în pizzerie. Era îmbrăcat exact cum spusese Kyle, numai că purta şi o pereche de ochelari rotunzi, cu rame de baga.

— Nu te holba la el, a şoptit Kyle, văzând că lui Joey îi căzuse falca.

Le-au sosit băuturile răcoritoare şi au luat câte o înghiţitură.

Individul s-a dus la bar, a comandat o bere de la dozator; de pe scaunul înalt pe care s-a aşezat putea vedea masa lor în şirul lung de oglinzi din spatele rândurilor de sticlă cu băutură, însă nu avea cum să şi audă ce vorbeau.

— E prima oară că-şi pune ochelarii ăia de vedere, a spus Kyle, zâmbind cu gura până la urechi, de parcă ar fi zis vreo glumă. Cei de soare ar bate la ochi aici. Şi i-a ales pe ăştia rotunzi ca să se poată uita în jur fără să fie prins. Te rog să zâmbeşti. Acum, râzi! Suntem doi amici vechi care deapănă amintiri. Nu discutăm chestii serioase.

Însă Joey rămăsese mut de uimire şi nu a reuşit nici să zâmbească, nici să râdă. De aceea, Kyle a explodat într-un hohot sonor de râs, apoi şi-a luat o felie din pizza subţire imediat ce i-a fost adusă la masă. Era vioi şi zâmbitor şi, cu gura plină, a zis:

— Mănâncă, Joey, şi zâmbeşte, dar spune şi câteva cuvinte.

— Ce-ai făcut? Tipul este poliţist sau ceva de genul ăsta?

— Ceva de genul. N-am făcut nimic rău, dar povestea tot complicată rămâne. Şi tu eşti implicat în ea. Să discutăm mai bine despre Pirates.

— Pirates sunt pe ultimul loc, şi tot acolo vor rămâne şi în septembrie. Alege alt subiect ori altă echipă. Într-un târziu, Joey a luat o felie de pizza şi a vârât în gură jumătate din ea. Simt nevoia de o bere. Nu pot mânca pizza fără bere.

Kyle i-a făcut semn chelneriţei care lâncezea prin apropiere şi a comandat o bere.

Într-un colţ al localului era un ecran mare de televizor. Canalul ESPN transmitea rezumate de la meciurile de baschet. Vreme de câteva minute, au mâncat pizza şi s-au uitat la televizor. Tipul cu tricoul de rugbi se chinuia să termine halba mică de bere, iar după aproape zece minute a reuşit. A plătit apoi în numerar şi a plecat. După ce a închis uşa, Joey a zis:

— Ce naiba se întâmplă?

— Despre asta va trebui să discutăm, dar nu aici. Ne-ar lua o oră sau două, dar conversaţia va conduce spre alte subiecte şi aşa mai departe. Dacă facem asta în weekendul de acum, ne vor prinde. Tipii mă supraveghează atent, iar dacă ne vor vedea discutând serios, îşi vor da seama. Acum, important este să ne terminăm pizza, să ieşim pe uşă şi să nu mai fim văzuţi singuri până mâine, când vei părăsi oraşul.

— Mulţumesc pentru invitaţie!

— Joey, nu te-am invitat pentru ceremonia de absolvire.

Îmi pare rău! Te-am chemat să vii ca să-ţi dau asta. Kyle i-a strecurat peste masă o foaie de hârtie împăturită. Bag-o în buzunar, dar repede!

Joey a înhăţat-o, s-a uitat în jur de parcă ar fi văzut asasini apropiindu-se şi a vârât hârtia într-un buzunar al blugilor.

— Despre ce e vorba, Kyle?

— Te rog să crezi ce-ţi spun, Joey! Am dat de bucluc şi am nevoie de ajutor. În afară de tine, nu pot apela la altcineva.

— Şi sunt şi eu amestecat?

— Probabil. Mai întâi, să ne terminăm pizza şi să plecăm de aici. Uite ce propun. Nu mai e mult până pe 4 Iulie. O să-mi propui să mergem cu barca pneumatică pe New River din Virginia de Vest, trei zile pe râu şi două nopţi petrecute în cort. Eu, tu şi câţiva din trupa noastră de la Duquesne. Un weekend între băieţi, cât se mai poate. Lista pe care ţi-am dat-o cuprinde zece nume şi adresele de email, chestii pe care de fapt le ai şi tu. Dar mai e numele unui organizator de asemenea ieşiri, din Beckley, Virginia de Vest. Mi-am făcut bine temele.

Joey a clătinat din cap ca şi cum nu ar fi priceput nimic.

Kyle a insistat:

— Scopul acestei aventuri este de a scăpa de supraveghere. După ce ajungem pe râu şi intrăm în munţi, nu mai au cum să se ţină de mine. Putem sta de vorbă cât poftim, fără să ne mai facem griji că suntem supravegheaţi.

— Asta e o nebunie! Ai luat-o razna!

— Taci din gură, Joey! N-am înnebunit. Vorbesc foarte serios. Mă urmăresc permanent. Îmi ascultă convorbirile telefonice şi mi-au interceptat şi laptopul.

— Şi nu sunt poliţişti?

— Nu, dar mă sperie mai mult decât poliţiştii. Dacă petrecem prea mult timp împreună acum, vor deveni bănuitori, iar viaţa ta se va complica. Mai mănâncă nişte pizza.

— Nu mi-e foame!

A urmat o pauză lungă în discuţia lor. Kyle a continuat să mănânce. Joey s-a uitat în acest răstimp la rezumatele sportive de pe ESPN. Iar Bruce Springsteen a continuat să cânte.

După câteva minute, Kyle a zis:

— Hai, trebuie să plecăm. Am multe să-ţi spun, dar nu pot acum. Dacă reuşeşti să organizezi excursia pe râu, o să ne şi distrăm şi o să-ţi pot spune toată povestea.

— Ai mai fost vreodată cu barca pe râu?

— Bineînţeles! Tu nu?

— Nu. Nu-mi place apa.

— Ni se pun la dispoziţie veste de salvare. Hai, Joey, distrează-te şi tu puţin! Peste un an, o să fii căsătorit şi viaţa ta s-a isprăvit.

— Mulţumesc, amice!

— O să fie doar o plimbare pe râu, un grup de prieteni din colegiu. Transmite e-mailurile acelea şi organizează treaba. Ce zici?

— Bine, Kyle. Cum vrei tu.

— Însă când îmi trimiţi mie e-mail, apelezi la o diversiune.

— Diversiune?

— Da, ţi-am scris acolo. În mesajele către mine, spui că o să mergem pe fluviul Potomac, în vestul Marylandului. Nu vreau să le oferim nicio şansă indivizilor.

— Păi, ce vor face, o să ne urmărească pe fluviu cu vreo şalupă?

— Nu. E doar o măsură de precauţie. Nu-i vreau prin preajmă.

— Kyle, ce propui tu e de-a dreptul ciudat!

— Şi va deveni şi mai şi.

Joey a împins brusc pizza deoparte şi, sprijinindu-se pe un cot, s-a aplecat în faţă. L-a privit fix pe Kyle şi i-a zis:

— Bine, fac asta, dar dă-mi măcar un indiciu despre ce-i vorba.

— Elaine a revenit în actualitate, cu scenariul ei de viol.

Joey s-a lăsat înapoi pe scaun, chircindu-se, la fel de repede precum se aplecase către Kyle. Elaine, şi mai cum? Îi uitase până şi numele de familie, deşi nu era sigur dacă-l ştiuse vreodată. Asta se întâmplase în urmă cu cinci, poate şase ani, iar poliţiştii nu doar că închiseseră dosarul, dar îl şi îngropaseră definitiv. De ce? Pentru că nu se petrecuse nimic. Făcuseră sex, asta da, probabil, însă, în cazul acelei fete, totul se petrecea cu consimţământul ei. În decembrie programase nunta cu femeia visurilor lui şi nimic — dar absolut nimic — nu trebuia să-i strice planurile. Avea în faţă o carieră, un viitor, un nume bun. Cum de reînviase acel coşmar?

Deşi avea multe de spus, Joey a izbutit să rămână tăcut. Se holba la Kyle, căruia i se frângea inima la vederea suferinţei prietenului său.

„Mai e trează?” Aşa întrebase Joey.

Baxter Tate nu-i dăduse răspuns. Şi nici fata.

— E vorba de ceva ce putem rezolva, Joey! E înspăimântător, dar o să ne descurcăm. Trebuie să discutăm, ore în şir, dar nu aici şi, mai ales, nu acum. Hai s-o luăm din loc!

— Sigur. Cum spui tu.

În aceeaşi seară, Kyle s-a întâlnit cu tatăl său pentru a lua cina la un restaurant cu specific grecesc numit Athenian. Li s-a alăturat şi Joey Bernardo, care, pregătindu-se pentru masă, băuse câteva păhărele, astfel că era cam moale, ba chiar adormit. Ori poate era doar năucit sau speriat, cine ştie, dar sigur avea o expresie de îngrijorare pe faţă. John McAvoy a dat de duşcă două pahare cu martini înainte de a se atinge de meniu, şi curând s-a apucat să depene poveşti despre vechi procese şi cazuri interesante. Joey a ţinut pasul cu el la martini, iar ginul băut i-a încleiat limba şi mai abitir, dar nu l-a făcut să se mai însenineze.

Kyle îl invitase pentru că nu voia ca tatăl lui să se lanseze într-un ultim atac în ideea de a-l convinge să se opună relelor legii corporate şi să facă lucruri mai folositoare cu viaţa lui. Însă, după cel de-al doilea pahar de martini şi avându-l la masă şi pe Joey, care nu mai vorbea coerent, John McAvoy a deschis subiectul. Kyle a preferat să nu discute în contradictoriu cu el. A mâncat biscuiţi cu usturoi şi hummus[4] şi a ascultat. Le-a sosit apoi vinul roşu comandat, iar tatăl lui a mai spus o poveste despre felul cum reprezentase un om fără bani, dar având dreptatea de partea lui, câştigând în instanţă, după cum se întâmplă în naraţiunile mai tuturor avocaţilor. John McAvoy era eroul tuturor istorisirilor sale. Săracii erau salvaţi. Iar cei slabi, apăraţi.

Kyle aproape că-i simţea lipsa mamei.

Târziu în acea noapte, mult după cină, Kyle s-a plimbat prin campusul de la Yale pentru ultima oară ca student. Era uimit de repeziciunea cu care trecuseră cei trei ani, însă se şi săturase de facultate. Nu mai voia să audă de cursuri, de seminarii şi de examene, nici de existenţa frugală, în baza bugetului de student. La douăzeci şi cinci de ani, era un bărbat matur şi educat, întreg la minte şi la trup, fără obiceiuri proaste şi fără infirmităţi permanente.

Ajuns în acest punct al vieţii, viitorul trebuia să îi ofere lucruri mari şi interesante.

În loc de toate acestea, trăia numai un sentiment de teamă şi îngrijorare. Şapte ani de studiu, succese deosebite ca student, şi totul se reducea acum la o viaţă nenorocită de spion fără voie.

---

[4] Aperitiv de origine orientală, având ca ingrediente mazăre, suc de lămâie, pastă de susan, usturoi şi ulei de măsline. (n.tr.)

12

Între cele două apartamente pe care le avea Kyle în vedere, Bennie îl prefera pe acela din fosta zonă a măcelarilor, în apropierea hotelului Gansevoort, într-o clădire veche de 120 de ani şi care fusese construită cu scopul unic de a sluji ca abator pentru porci şi vite. Însă acum măcelul ţinea de istorie, iar finanţatorul făcuse o treabă splendidă, curăţând locul şi renovând, transformând totul într-o colecţie de magazine de firmă, situate la parter, birouri şic la etajul întâi şi apartamente moderne în continuarea etajelor. Pe Bennie nu-l interesa câtuşi de puţin aspectul şic sau modern, iar locaţia îi era totuna. Pe el îl impresiona faptul că apartamentul situat chiar deasupra celui pe plăcuţa căruia scria 5D era disponibil pentru subînchiriere. Bennie s-a grăbit să pună mâna pe acest 6D, cu 5.200 de dolari pe lună, pe o perioadă de şase luni, după care l-a aşteptat pe Kyle să-l ia pe 5D.

Însă Kyle înclina să aleagă un apartament de la etajul unu pe Beekman Street, în apropierea primăriei şi a podului Brooklyn. Era mai mic şi mai ieftin, doar 3.800 de dolari, totuşi o sumă obscen de piperată având în vedere suprafaţa lui. În New Haven, Kyle împărţise chiria de 1.000 de dolari pe lună cu un coleg; o cocină, dar un apartament de trei ori mai spaţios decât oricare altul pe care îl vizitase în Manhattan.

Cei de la Scully & Pershing îi plătiseră o primă de semnare a contractului de 25.000 de dolari şi Kyle se gândea să folosească respectiva sumă pentru a-şi asigura un apartament frumos la începutul verii, când erau libere mai multe. Voia să se încuie în noua locuinţă, să studieze neîntrerupt vreme de şase săptămâni şi să ia examenul pentru barou, care se ţinea în New York la sfârşitul lunii iulie.

Când a priceput că în acele momente Kyle era pe punctul de a închiria apartamentul din Beekman, Bennie a făcut astfel încât unul dintre oamenii lui să apară brusc şi, sâcâindu-l pe agentul imobiliar, să-i ofere mai mulţi bani. Stratagema a reuşit, iar Kyle a ajuns să aleagă locuinţa din cartierul ce fusese cândva al măcelarilor. După ce a convenit verbal să închirieze apartamentul 5D cu 5.100 de dolari pe lună, vreme de un an, începând cu 15 iunie, Bennie a trimis o echipă de tehnicieni pentru a-l „decora” cu două săptămâni înainte de data la care Kyle plănuia să se instaleze. Aceştia au instalat câte un microfon în pereţii din fiecare cameră. Cablurile de telefon şi de internet au fost interceptate şi conectate la receptoare din computerele aflate direct deasupra, în 6D. S-au plasat şi patru camere video — în camera de zi, în bucătărie şi în cele două dormitoare. În situaţia în care Kyle sau altcineva s-ar fi apucat să scotocească prin apartament, acestea puteau fi retrase imediat. Şi ele erau conectate la computerele din 6D, astfel că Bennie şi băieţii lui puteau să-l urmărească pe Kyle în toate ipostazele, mai puţin făcând duş, bărbierindu-se, periindu-şi dinţii şi folosind toaleta. În anumite privinţe trebuia să se păstreze discreţia.

Pe 2 iunie, Kyle şi-a încărcat tot ce poseda în jeepul Cherokee şi a părăsit Yale University şi New Haven. Cale de câţiva kilometri, a trăit obişnuita nostalgie de a-şi lua adio de la zilele studenţiei, dar după ce a trecut de Bridgeport, a început să se gândească la examenul de admitere în barou şi la ceea ce îl aştepta după aceea. A mers până în Manhattan, unde plănuia să stea la nişte prieteni câteva zile, apoi, pe 15 iunie, să se mute în apartamentul închiriat. Încă nu semnase contractul, iar agenta imobiliară începuse să fie iritată. El însă îi ignora apelurile telefonice.

După cum fusese stabilit, pe 3 iunie a luat un taxi până la hotel Peninsula din centru, unde l-a găsit pe Bennie Wright într-un apartament de la etajul zece. Instructorul lui purta haine mohorâte, ca de obicei — costum negru, cămaşă albă, o cravată anostă şi pantofi negri — dar, în acea zi, mai avea asupra lui ceva. Îşi scosese haina de la costum şi îşi fixase pe deasupra cămăşii un toc din piele neagră şi sclipitoare în care se lăfăia un pistol Beretta calibrul nouă milimetri, ceva mai jos de subsuoara stângă. O mişcare rapidă a mâinii drepte şi arma intra îndată în acţiune. Kyle a analizat câteva remarci sarcastice pe care ar fi dorit să i le arunce lui Bennie după ce văzuse pistolul, dar, în ultima clipă, a decis că mai bine se făcea că plouă. Era evident că Bennie voia ca arma să fie văzută, poate chiar şi adusă în discuţie.

„Ignoră-l.”

Kyle s-a aşezat aşa cum o făcea de obicei în prezenţa lui Bennie — glezna piciorului drept peste genunchiul stâng, braţele încrucişate la piept, arborând o expresie de dispreţ total.

— Felicitări pentru absolvire, a zis Bennie, sorbind cafea dintr-un pahar de hârtie cerată şi stând în dreptul ferestrei prin care se putea admira panorama de pe Fifth Avenue. A mers totul bine?

„Doar ai fost acolo, nenorocitule! Oamenii tăi ne-au urmărit pe mine şi pe Joey mâncând pizza. Ştii ce-a mâncat tatăl meu la cină şi câte pahare de martini a dat peste cap. L-ai văzut pe Joey, beat criţă, ieşind pe trei cărări din restaurantul ăla grecesc. Iar când m-au fotografiat cu tocă şi robă, probabil că şi maimuţoii tăi mi-au făcut un instantaneu.”

— Grozav, a răspuns Kyle.

— Foarte frumos! Ţi-ai găsit apartament?

— Cred că da.

— Unde?

— Ce-ţi pasă? Credeam că ne-am înţeles să nu te apropii prea mult de mine.

— Încercam să fiu politicos, Kyle, şi atâta tot.

— De ce? Mă irită cumplit când ne întâlnim şi începi cu porcăriile de genul ce fericit eşti tu pentru mine, de parcă am fi prieteni de când lumea. Nu mă aflu aici pentru că aşa vreau eu. Nu stau la taclale cu tine pentru că mă simt bine. În clipa asta aş prefera să fiu în orice alt loc de pe pământ.

Sunt aici pentru că mă şantajezi. Te dispreţuiesc, înţelegi? Să nu uiţi niciun moment asta. Şi nu te mai strădui să fii politicos. Nu-ţi stă în caracter.

— A, ştiu să fiu şi acritură.

— Păi, eşti o acritură!

Bennie a sorbit din cafea şi a continuat să zâmbească.

— Ei, să trecem mai departe. Pot să te întreb când ai examenul pentru admiterea în barou?

— Nu, pentru că ştii precis când se ţine examenul. Pentru ce mă aflu aici, Bennie? Care e scopul acestei întâlniri?

— Doar pentru a ne saluta amical. De bun venit la New York. Ca să te felicit pentru absolvirea dreptului. Ce-ţi mai face familia? Lucruri de felul ăsta.

— Sunt profund mişcat!

Bennie şi-a lăsat jos paharul de cafea şi a pus mâna pe un carnet de notiţe destul de gros. I l-a întins lui Kyle.

— Ai aici ultimele documente depuse în cazul Trylon-Bartin. Moţiuni ce trebuie respinse, depoziţii scrise sub jurământ, probe constatatorii, pledoarii în sprijinul şi pledoarii de respingere. Ordinul preşedintelui completului pentru respingerea moţiunii. Răspunsul prezentat de partea pârâtă, Bartin, şi aşa mai departe. După cum ştii, dosarul e secret, aşa că tot ceea ce ai tu acolo reprezintă documente pe care nu eşti autorizat să le deţii.

— Şi cum le-ai procurat? a întrebat Kyle.

Bennie i-a răspuns cu acelaşi rânjet prostesc pe care îl arbora ori de câte ori Kyle punea o întrebare la care nu se puteau da explicaţii.

— Când nu înveţi pentru examen, poţi să digeri tot ce ţine de procesul ăsta.

— Am o întrebare. Am impresia că e puţin probabil ca oamenii de la Scully & Pershing să mă repartizeze chiar la grupul din cadrul Departamentului Litigii care se ocupă de acest caz, şi e şi mai greu de crezut că vor permite ca un asociat ce abia a ajuns acolo să se apropie de o asemenea treabă. Sunt convins că te-ai gândit la aspectul ăsta.

— Şi care-i întrebarea?

— Ce se întâmplă dacă nu voi avea nicio legătură cu cazul?

— Din promoţia ta, aproape o sută de inşi vor deveni asociaţi începători, la fel ca anul trecut şi ca acum doi ani. Cam zece la sută sunt repartizaţi la litigii. Restul merg în alte sectoare — fuziuni, achiziţii, impozite, antitrust, acţiuni de bursă, finanţe, imobiliare şi în toate celelalte domenii în care firma oferă servicii. Tu vei fi steaua celor de la Litigii, pentru că eşti cel mai inteligent şi o să lucrezi optsprezece ore pe zi, şapte zile pe săptămână, o să pupi în fund pe cine trebuie şi o să înjunghii pe la spate pe cine te deranjează şi pentru că o să faci tot ce trebuie ca să reuşeşti în carieră la o mare firmă de avocatură. Vei dori să lucrezi la acest caz, vei cere asta şi, pentru că e cel mai mare litigiu pe care l-a avut firma vreodată, în cele din urmă o să fii repartizat în echipă.

— Îmi pare rău c-am întrebat.

— Şi cât o să trudeşti ca să fii repartizat la caz, o să ne furnizezi alte informaţii valoroase.

— Cum ar fi?

— E prea devreme ca să discutăm despre asta. Acum trebuie să ne concentrăm asupra examenului pentru intrarea în barou.

— Îţi sunt recunoscător. Eu nici nu mă gândisem la el.

Şi-au aruncat vorbe în doi peri vreme de alte zece minute, după care Kyle a plecat precipitat şi nervos, ca de obicei. Apoi, aflat pe bancheta din spate a taxiului, a telefonat agentei imobiliare, căreia i-a comunicat că se răzgândise şi că nu mai voia să locuiască în cartierul acela. Femeia s-a supărat, dar a reuşit să-şi păstreze calmul. Kyle nu semnase nimic şi, din punct de vedere legal, nu avea cum să-i forţeze mâna. Kyle i-a promis că o va suna peste câteva zile, pentru a relua căutările, fiindcă îşi dorea un apartament mai mic şi mai ieftin.

Şi-a mutat calabalâcul într-o cameră liberă a unui apartament din Soho, închiriat de Charles şi Charles, doi absolvenţi de drept de la Yale, care terminaseră în urmă cu un an, iar acum lucrau la megafirme diferite. Făcuseră parte din echipa de lacrosse de la Hopkins, şi probabil că alcătuiau un cuplu, dar reuşiseră să păstreze secretul în privinţa respectivei situaţii, cel puţin la Yale. Pe Kyle nu-l interesa relaţia dintre ei. Avea nevoie de un pat pentru o vreme şi de un loc unde să-şi depoziteze lucrurile. Şi dorea să-l facă pe Bennie să rămână onest, dacă era posibil aşa ceva. Cei doi Charles îi oferiseră camera aceea pe degeaba, dar Kyle insistase să plătească 200 de dolari pe săptămână. Apartamentul reprezenta locul perfect pentru studiu, pentru că gazdele lui rareori dădeau pe acasă. Amândoi se zbăteau să realizeze baremul celor o sută de ore de muncă pe săptămână.

Când Bennie s-a lămurit fără niciun dubiu că operaţiunea plănuită înregistrase deja o pierdere de jumătate de an de chirie în valoare de 5.200 de dolari pe lună, asta pentru apartamentul 6D, plus costisitoarea „decorare” a celui de dedesubt, plus 4.100 de dolari pe lună, chirie achitată pe un an înainte pentru apartamentul din Beekman, a spumegat de furie, dar nu a intrat în panică. Nu contau banii pe care îi aruncase pe fereastră în acest fel. Îl deranja mai mult faptul că nu reuşise să anticipeze o asemenea situaţie. În ultimele patru luni, Kyle făcuse puţine lucruri care să îl surprindă. Supravegherea lui se desfăşurase fără eforturi. Călătoria la Pittsburgh din februarie fusese analizată pas cu pas, şi nu prezenta deloc motive de îngrijorare. Însă acum Kyle se găsea într-o metropolă, unde urmărirea lui era mult mai dificilă. Un obiectiv persoană civilă este de obicei mai uşor de urmărit, pentru că are gânduri şi tipare de comportament previzibile. De ce să încerce să scape de „codiţe” dacă nu ştie că le are pe urmă? Dar cât de multe ştia sau bănuia Kyle? Cât de previzibil era el?

Bennie şi-a lins rănile vreme de o oră, după care s-a apucat să-şi pună la punct planul pentru următorul proiect: verificări în cazurile Charles şi Charles şi o inspecţie rapidă a apartamentului deţinut de aceştia.

*

Cea de-a doua cură de dezalcoolizare a lui Baxter Tate a debutat cu o ciocănitură la uşa lui. A urmat o alta. Nu răspunsese la telefonul mobil. Fusese adus acasă de un taxi la ora patru dimineaţa, venind de la un club de fiţe din Beverly Hills. Şoferul îl ajutase să ajungă în apartament.

După cea de-a patra bătaie în uşă, aceasta din urmă a fost deschisă fără niciun chin, deoarece Baxter nu se deranjase să o mai încuie. Cei doi bărbaţi, specialişti în recuperarea membrilor de familie rătăciţi care aveau probleme cu dependenţa de anumite substanţe, l-au descoperit pe Baxter pe pat, încă îmbrăcat în costumaţia din noaptea precedentă — cămaşă albă şi fină pătată cu ceva pe bază de alcool, sacou sport negru, marca Zegna, blugi de firmă, prespălaţi, pantofi Bragano, fără şosete în picioarele bronzate. Era aproape în comă, respirând greu, dar fără să sforăie. Încă în viaţă, dar nu pentru multă vreme, mai ales dacă avea să continue tot aşa.

Au verificat dormitorul şi baia alăturată pentru a descoperi vreo eventuală armă. Ambii erau înarmaţi, dar îţi ţineau pistoalele sub haine. Apoi cei doi au comunicat prin radio cu cineva aflat într-un automobil care aştepta, şi curând în apartament a mai sosit o persoană. Era unchiul lui Baxter, un bărbat pe nume Walter Tate. Unchiul Wally, frate cu tatăl lui Baxter, singurul dintre cei cinci urmaşi care reuşise să facă ceva în viaţă. Averea familiei avea deja o vechime de trei generaţii şi ea scădea într-un ritm constant, dar încă nu alarmant. Walter îşi văzuse nepotul ultima oară într-un birou de avocatură din Pittsburgh, rezolvând situaţia după ce acesta din urmă fusese prins în stare de ebrietate la volan.

Cum cei patru fraţi ai lui nu erau în stare să ia nici cea mai simplă decizie de viaţă, Walter îşi asumase de multă vreme rolul de şef al familiei. El supraveghea modul în care se investeau banii, el se vedea cu avocaţii, se ocupa de presă când era cazul şi intervenea cam fără chef când vreunul dintre nepoţi o lua razna. Propriul fiu, de exemplu, murise într-un accident cu deltaplanul.

Aceasta era cea de-a doua intervenţie în cazul lui Baxter şi avea să rămână şi ultima. Prima se consumase în urmă cu doi ani, tot la Los Angeles, şi atunci băiatul fusese expediat la un ranch din Montana, unde se lăsase de băutură, călărise, îşi făcuse prieteni şi înţelesese situaţia în care se găsea. Însă, după ce Baxter revenise la cariera lui de două parale de la Hollywood, perioada de abstinenţă durase numai două săptămâni. Walter era dispus să organizeze şi să plătească două acţiuni de dezintoxicare. După aceea, beneficiarii lor puteau să-şi pună capăt zilelor, pentru că el nu se mai sinchisea.

De aproape nouă ore, Baxter nici nu ştia pe ce lume se afla, când, brusc, unchiul Wally l-a scuturat de un picior îndeajuns de mult şi de puternic pentru a-l trezi din beţie. Văzându-i pe cei trei bărbaţi necunoscuţi stând lângă pat, Baxter s-a speriat. S-a tras din faţa lor, ajungând la capătul celălalt al patului, apoi l-a recunoscut pe unchiul Wally. Mai pierduse ceva păr şi mai pusese câteva kilograme. Câtă vreme trecuse de când îl văzuse ultima oară? Membrii familiei nu se reuneau niciodată; în realitate, ei depuneau toate eforturile pentru a se ocoli unul pe altul.

Baxter s-a frecat la ochi, apoi la tâmple. L-a săgetat brusc o durere cumplită de cap. S-a uitat întâi la unchiul Wally, apoi la cei doi necunoscuţi.

— Ia te uită, a făcut el. Ce mai face mătuşa Rochelle?

Rochelle fusese prima dintre soţiile lui Walter, dar rămânea singura de care-şi amintea Baxter. Aceasta îl îngrozise atunci când era mic, aşa că avea să o dispreţuiască mereu.

— A murit anul trecut, i-a răspuns Walter.

— Groaznic! Ce te aduce la Los Angeles?

După care Baxter şi-a lepădat pantofii din picioare şi şi-a încolăcit braţele pe după o pernă. Acum era evident încotro mergeau lucrurile.

— O să facem o călătorie, Baxter. Noi patru. O să te vârâm într-o clinică, te lecuim de darul beţiei, apoi vom vedea dacă te putem repune pe linia de plutire.

— Aşadar, asta e o intervenţie?

— Da.

— Minunat! Aici se întâmplă mereu chestii dintr-astea. E un miracol că se reuşeşte încheierea filmărilor la vreun proiect cinematografic după câte asemenea intervenţii au loc la Hollywood. Mereu te trezeşti rugat să dai o mână de ajutor la câte-o intervenţie. Uite, n-o să vă vină a crede, dar acum două luni am participat şi eu la una. O legătură, aşa s-a chemat, dar îmi închipui că voi, băieţi, ştiţi despre ce este vorba. Vă puteţi imagina aşa ceva? Stăteam într-un hotel cu celelalte legături, pe unii îi cunoşteam, pe alţii, nu, şi sărmanul Jimmy apare înăuntru, cu o cutie de bere în mână, şi se trezeşte într-o ambuscadă pe cinste. Fratele lui l-a făcut să se aşeze, apoi am traversat şi noi camera să-i spunem omului ce rahat nenorocit este. L-am făcut să plângă, dar toţi plâng în situaţii din astea, nu? Şi eu am făcut-o, aşa e? Acum mi-aduc aminte. Ar fi meritat să mă auziţi cum i-am ţinut o predică lui Jimmy, spunându-i ce rău e când amesteci cocaina cu votca. Dacă nu ar fi plâns atât de amarnic, s-ar fi dat la mine. Nu-mi daţi un pahar cu apă? Şi voi cine sunteţi?

— Oamenii sunt cu mine, a explicat unchiul Walter.

— Mi-am închipuit eu.

Unul din specialişti i-a întins o sticlă cu apă. Baxter a golit-o dintr-o sorbitură lungă, zgomotoasă, iar o parte din apă i s-a scurs pe bărbie.

— Nişte analgezice nu aveţi la voi? a spus el cu glas aproape disperat.

I-au dat nişte pastile şi încă o sticlă cu apă. După ce le-a înghiţit cu apă, sorbind-o cu gâlgâituri, Baxter a zis:

— De data asta unde mergem?

— În Nevada. O clinică lângă Reno, în munţi, cu privelişti de neuitat.

— Nu e tot o imitaţie de ranch, adevărat? N-aş mai suporta alte treizeci de zile pe cal. Şi acum mă doare curul de la ultima dezintoxicare.

Unchiul Wally rămăsese la picioarele patului. Nu înaintase niciun pas.

— De data asta, e fără cai. Acolo, lucrurile arată altfel.

— A, serios? Am auzit că toate sunt o apă şi-un pământ. Oamenii de aici vorbesc mereu despre ultima lor dezalcoolizare. Parcă ar compara amintirile lor cu ale altora. Şi reprezintă o metodă grozavă de a agăţa o fată într-un bar.

Spusese toate acestea cu ochii strâns închişi, pentru că durerea îl făcea să-şi simtă capul explodând.

— Nu, aici e altfel.

— Cum aşa?

— Regimul e mai dur, şi o să rămâi acolo ceva mai multă vreme.

— Nu mai spune! Cât timp?

— Cât va fi nevoie.

— N-aş putea să promit acum că mă las de băut, ca să scap de toată tevatura asta?

— Nu.

— Şi presupun că, de vreme ce ai venit până aici şi cum tu eşti marele şef al acestui mic trib, participarea mea nu e chiar voluntară, da?

— Exact.

— Pentru că, dacă vă trimit la dracu’, să ieşiţi din casa mea, dacă o să chem poliţia fiindcă aţi pătruns fără încuviinţarea mea şi fiindcă nu vreau cu niciun chip să fac plimbarea asta cu voi — deci, dacă spun toate astea, atunci o să aduci vorba de fondul de urmaş. Corect?

— Corect.

Greaţa l-a izbit cu forţa şi iuţeala unui fulger. Baxter a ţâşnit din pat, aruncându-şi de pe el sacoul sport atunci când a trecut împleticindu-se de pragul băii. A vărsat îndelung, cu icnete şi slobozind valuri de înjurături. S-a spălat pe faţă, s-a uitat în oglindă şi şi-a văzut ochii umflaţi şi înroşiţi, reuşind să admită că nu i-ar fi stricat câteva zile de abstinenţă. Dar nu-şi putea imagina o viaţă întreagă fără băutură şi droguri.

Fondurile bancare de urmaş fuseseră deschise de un străbunic care nu avusese habar ce făcea. În zilele dinaintea avioanelor cu reacţie personale şi a iahturilor luxoase, a cocainei şi a altor numeroase modalităţi de a topi averea unei familii, era un lucru foarte prudent să păstrezi banii pentru generaţiile viitoare. Însă bunicul lui Baxter simţise semnele premonitorii. Angajase avocaţi şi modificase clauzele de administrare a fondului, astfel că o comisie de consilieri avea dreptul să impună anumite măsuri. O parte din bani îi parveneau lunar drept alocaţie, permiţându-i lui Baxter să trăiască foarte confortabil fără să muncească. Însă sumele mai mari puteau fi oprite ca de la un robinet, iar unchiul Wally controla acest robinet cu o mână de fier.

Iar dacă unchiul Wally spunea că trebuia să ajungă la dezintoxicare, atunci nu mai era loc de întors.

Baxter a rămas în picioare în uşa băii, proptindu-se de un canat, şi s-a uitat la cei trei. Aceştia nu se clintiseră din loc. S-a uitat la specialistul aflat mai aproape de el şi i-a zis:

— Băieţi, aţi venit aici ca să-mi rupeţi degetele dacă opun rezistenţă?

— Nu, a venit răspunsul acestuia.

— Hai să mergem, Baxter, a spus Walter.

— Nu-mi fac bagajele?

— Nu.

— Eşti cu avionul tău?

— Da.

— Ultima oară mi s-a permis să mă trosnesc.

— Cei de la clinică au spus că poţi bea cât pofteşti pe drumul de ducere. Barul e bine aprovizionat.

— Cât durează zborul?

— O oră şi jumătate.

— Va trebui să beau sub presiune.

— Sunt convins că te descurci tu.

Baxter a fluturat din braţe şi s-a uitat prin dormitor.

— Ce facem cu apartamentul? Cu notele de plată, cu menajera, cu poşta?

— Mă ocup eu de toate. Hai!

Baxter s-a spălat pe dinţi, s-a pieptănat, şi-a schimbat cămaşa, după care i-a urmat pe unchiul Wally şi pe ceilalţi doi până la o furgoneta neagră. Au călătorit în tăcere vreme de câteva minute, însă starea aceea de încordare a fost ruptă de scâncetele de plâns ale lui Baxter, aflat pe bancheta din spate.

13

Cursul de recapitulare în vederea examenului pentru intrarea în barou era oferit la Fordham University, de pe Sixty-Second Street, într-o uriaşă sală de lectură care era plină de foşti studenţi la Drept, toţi foarte nerăbdători. De la 9:30 până la 13:30, în fiecare zi a săptămânii de lucru, diferiţi profesori de la facultăţile de drept din apropiere prezentau sinteze privind aspectele mai complicate ale legii constituţionale, ale legii corporatiste, ale legii penale, ale legislaţiei legate de proprietate, de probele de dosar penal, de contracte şi multe alte subiecte. Cum, practic, toţi cei prezenţi în sală tocmai absolviseră Facultatea de Drept, materialul discutat era familiar şi uşor de înţeles. Însă volumul de informaţie era copleşitor. Trei ani de studiu intens se reduceau la un examen de coşmar, care se desfăşura pe o durată de şaisprezece ore în decurs de două zile. Treizeci la sută dintre cei înscrişi pentru prima oară la examen aveau să pice, şi din această cauză absolvenţii nu ezitau prea mult atunci când trebuiau să plătească 3.000 de dolari pentru participarea la cursul recapitulativ. Scully & Pershing achita nota de plată pentru Kyle şi pentru ceilalţi tineri proaspăt recrutaţi.

Presiunea era palpabilă încă din prima zi când Kyle a intrat în sala de la Fordham, şi nu a dispărut deloc. În cea de-a treia zi, împreună cu o serie de prieteni de la Yale, a alcătuit un grup de studiu care se întrunea în fiecare după-amiază, şi de multe ori repetau până noaptea târziu. În decursul celor trei ani de drept, se gândiseră cu groază la ziua în care vor trebui să revină asupra textelor confuze privitoare la impozitarea federală sau la prevederile plicticoase ale Codului Comercial, însă iată că acel moment sosise. Examenul pentru barou îi acaparase complet.

Cei de la firma Scully & Pershing aveau obiceiul de a trece cu vederea un prim eşec la acest examen, dar, în cazul celui de-al doilea, deveneau neiertători. Dacă rata două examene, candidatul pleca. Unele firme, ceva mai necruţătoare, aplicau regula potrivit căreia cei picaţi din prima încercare erau puşi pe liber, dar exista şi o mână de firme mai înţelegătoare, care ofereau iertare în două rânduri dacă asociatul se dovedea promiţător pe toate celelalte fronturi. Cu toate acestea, teama de eşec răzbătea la suprafaţă şi deseori candidaţilor le venea greu să doarmă.

Kyle s-a pomenit făcând plimbări lungi prin oraş, la orice oră din zi şi din noapte, pentru a mai ieşi din acea monotonie şi pentru a-şi limpezi mintea. Plimbările erau făcute şi cu scop informativ, iar câteodată deveneau fascinante. A învăţat astfel străzile, amplasamentul staţiilor de metrou şi legăturile posibile, sistemul de transport în comun asigurat de autobuze şi regulile care se aplicau pe trotuar. A aflat ce cafenele rămâneau deschise toată noaptea şi ce brutării ofereau baghete fierbinţi la ora cinci dimineaţa. A descoperit de asemenea un minunat anticariat în Village, făcând astfel să renască interesul febril pentru romanele de spionaj.

După trei săptămâni petrecute în oraş, a găsit în cele din urmă şi un apartament corespunzător. Într-o dimineaţă, la crăpatul zorilor, stătea pe un scaun înalt de la vitrina unei cafenele de pe Seventh Avenue din Chelsea, bând un espresso dublu şi citind ziarul *Times,* când a văzut doi bărbaţi chinuindu-se să scoată o canapea pe o uşă a unui bloc de vizavi. Se vedea de la o poştă că oamenii nu erau specialişti în mutări, pentru că nu menajau deloc respectiva canapea. Practic, au aruncat-o într-o furgonetă, apoi au dispărut din nou pe uşă. Câteva minute mai târziu au apărut iarăşi, de astă dată cu un scaun masiv, îmbrăcat în piele, care s-a bucurat de acelaşi tratament brutal. Bărbaţii se grăbeau şi se părea că nu se mutau de plăcere. Uşa blocului era alături de un magazin ce vindea hrană sănătoasă şi, două etaje mai sus, un anunţ plasat la o fereastră anunţa un apartament disponibil pentru subînchiriere. Kyle a traversat imediat strada, l-a abordat pe unul din bărbaţi, apoi l-a urmat până sus ca să arunce o privire. Apartamentul era unul între alte patru de la etajul doi. Avea trei camere mici şi o bucătărie îngustă şi, în urma discuţiei cu bărbatul, Steve nu ştiu cum, Kyle a aflat că omul închinase apartamentul, dar că trebuia să părăsească oraşul de urgenţă. Şi-au strâns mâinile, convenind astfel asupra unei subînchirieri pe o perioadă de opt luni la preţul de 2.500 de dolari pe lună. În aceeaşi după-amiază s-au întâlnit din nou în apartament, pentru a semna contractul şi pentru predarea cheilor.

Kyle le-a mulţumit lui Charles şi Charles, şi-a încărcat din nou puţinele bunuri în jeep şi a mers cu el preţ de douăzeci de minute spre periferie, la intersecţia dintre Seventh Street şi West Twenty-Sixth. Primele achiziţii făcute au fost un pat folosit din plin şi o noptieră de la un magazin de mobilă la mâna a doua. A urmat un televizor cu ecran plat şi diagonala de 127 de centimetri. Nu s-a grăbit să se apuce de mobilare sau de decorare. Se îndoia că urma să locuiască acolo mai mult de cele opt luni şi nu-şi închipuia că va avea vreodată oaspeţi. Era o locuinţă potrivită pentru început, ulterior putându-şi găsi ceva mai frumos.

Înainte de a pleca spre Virginia de Vest, Kyle a aşezat cu atenţie capcanele gândite. A tăiat câteva bucăţi de aţă de cusut cafenie, lungi de vreo zece centimetri, şi, cu o picătură de vaselină, le-a lipit de partea de jos a trei uşi interioare. Stând în picioare şi privind în jos, abia dacă putea vedea firele lipite de pragul de stejar al uşilor, dar, în caz că intra cineva în lipsa lui şi le deschidea, şi-ar fi dat seama, pentru că aţele ar fi fost desprinse. De-a lungul unui perete din camera de zi îşi stivuise manualele, carnetele de notiţe, dosarele pentru una, alta, în general lucruri inutile de care nu se îndura să se despartă. Toate acestea păreau a alcătui un morman aşezat la întâmplare, dar el pusese totul într-o anumită ordine şi apoi fotografiase fiecare detaliu cu o cameră digitală. Cel care s-ar fi uitat prin acele hârtii ar fi fost tentat să le arunce la loc cum o fi, iar dacă aşa s-ar fi întâmplat lucrurile, Kyle ar fi descoperit imediat. Şi-a informat noua vecină, o femeie vârstnică din Thailanda, că va lipsi patru zile şi că nu aştepta pe nimeni în vizită. Dacă auzea ceva nefiresc, putea anunţa poliţia. Femeia s-a declarat de acord, dar Kyle nu a rămas încredinţat că ea înţelesese vreo boabă din spusele lui.

Tehnicile lui de contrainformaţii erau rudimentare, dar şi ideile simple conduceau deseori la rezultate notabile, dacă ar fi fost să dea crezare romanelor de spionaj.

New River curge prin Munţii Allegheny în sudul Virginiei de Vest. Este rapid în unele porţiuni, lent în altele, dar toate zonele străbătute de el sunt frumoase. Având praguri ce se încadrează în clasa a IV-a de dificultate, reprezintă un râu preferat de caiaciştii serioşi. Şi având kilometri întregi de curgere lenevoasă, atrage mii de oameni cu bărci pneumatice în fiecare an. Datorită popularităţii lui, pe firul râului există o serie de persoane care s-au specializat în organizarea de excursii. Kyle găsise un asemenea om în apropierea oraşului Beckley.

S-au întâlnit acolo la un motel, unde au petrecut prima noapte. Joey, Kyle şi alţi patru fraţi Beta. Au băut două lăzi de bere pentru a sărbători ziua de 4 Iulie şi s-au sculat suferind de mahmureală. Kyle a rămas fidel sticlei de coca-cola fără zahăr, astfel că s-a trezit gândindu-se la misterele legii falimentelor. După o singură privire aruncată celor cinci prieteni ai lui, s-a simţit mândru de mintea lui limpede.

Ghidul lor era un localnic cu înfăţişare destul de rustică, pe nume Clem, iar acest Clem cerea respectarea câtorva reguli pe barca lui gonflabilă, lungă de şapte metri, care îi asigura traiul. Purtarea căştilor şi a vestelor de salvare era obligatorie. Nu se fuma, şi punct. În barcă nu era permis consumul de băuturi alcoolice atunci când ea se deplasa în aval. Când se opreau pentru masa de prânz ori pentru a-şi petrece noaptea, pasagerii puteau bea pe săturate. Clem a numărat cele zece lăzi de bere şi a înţeles pe dată ce îl aştepta. Prima dimineaţă a trecut fără niciun incident. Soarele era fierbinte, iar echipajul, ascultător, chiar puţin suferind. Spre sfârşitul după-amiezii, clienţii se împroşcau unii pe alţii cu apă, apoi au sărit în râu şi au început să facă baie. Pe la ora cinci după-masa, erau arşi bine de soare, iar Clem a găsit un banc de nisip pe care să-şi instaleze tabăra pentru prima noapte. După câteva cutii de bere băute de căciulă, şi una pentru Clem, au ridicat patru corturi şi s-au aşezat la odihnă. Clem a făcut antricoate de vită la grătar, iar după cină membrii expediţiei au plecat în explorare.

Kyle şi Joey au urmat cursul râului cale de un kilometru, iar când s-au convins că nu-i putea vedea nimeni, s-au aşezat pe un buştean, cu picioarele în apa călâie.

— Hai să discutăm, a propus Joey, trecând direct la subiect.

Vreme de săptămâni, chiar luni, Kyle se chinuise să-şi imagineze cum va decurge discuţia pe care urmau să o poarte. Ura ideea de a-i da peste cap viaţa prietenului său, dar socotise că nu avea de ales, şi trebuia să-i spună toată povestea. De-a fir a păr. Îşi justifica decizia convingându-se pe sine că ar vrea să ştie dacă lucrurile căpătau un curs contrar. Dacă Joey fusese cumva primul care văzuse înregistrarea video şi era conştient de pericolele pe care le genera aceasta, el, Kyle, ar fi dorit să ştie asta. Însă motivul mai important, şi acela care îl făcea să simtă că dovedea egoism, era că tot el, Kyle, avea nevoie de ajutor. Se străduise să alcătuiască un plan general, iar acesta era prea complicat pentru a-l pune singur în aplicare, mai ales că Bennie îl pândea tot timpul din umbră. Se putea ca planul să nu dea niciun rezultat, şi la fel de bine se putea să dea naştere unei situaţii primejdioase. Putea fi abandonat în orice moment. Pe de altă parte, putea fi respins din capul locului de Joey Bernardo. Prima etapă o includea şi pe Elaine Keenan.

Joey a ascultat într-o tăcere pierdută derularea tuturor amănuntelor legate de prima confruntare cu omul cunoscut sub numele de Bennie. S-a arătat foarte descumpănit de ştirea că exista o asemenea înregistrare. S-a îngrozit la gândul că o fată pe care aproape că o uitase îl acuza acum de viol şi avea la dispoziţie şi dovada ce venea în sprijinul afirmaţiilor ei.

Kyle i-a povestit totul, mai puţin subiectul procesului în cadrul căruia trebuia să acţioneze. Încă nu luase examenul pentru intrarea în barou, şi încă nu avea drept de practică, dar semnase cu Scully & Pershing şi simţea că avea obligaţia etică de a proteja afacerile firmei. Suna ridicol, având în vedere ce va fi silit să facă în viitor, dar pentru moment cariera lui era imaculată şi socotea că dovedea o purtare conformă cu etica.

Prima reacţie a lui Joey a fost o încercare neconvingătoare de a nega orice contact sexual cu Elaine, dar Kyle i-a făcut semn să înceteze cu astfel de proteste.

— Apari pe film, i-a zis el pe un ton cât se poate de înţelegător. Faci sex cu o fată care probabil îşi pierde cunoştinţa şi îşi revine în câteva rânduri. În apartamentul nostru. Baxter a fost primul, apoi ai urmat tu. Şi am văzut scena pe un laptop cu diagonala de 30 de centimetri. Dacă va fi prezentată în instanţă, înregistrarea va apărea pe un ecran mult mai mare, masiv. Va fi ca şi cum te-ai afla într-un cinematograf, unde imaginile şi sunetul sunt îmbunătăţite şi amplificate, astfel că toată lumea prezentă acolo, îndeosebi juraţii, nu vor avea niciun dubiu că tu eşti în imagini. Îmi pare rău, Joey, dar tu eşti.

— Gol puşcă?

— N-ai nimic pe tine. Mai ţii minte?

— S-a întâmplat acum cinci ani, Kyle! M-am chinuit să uit totul.

— Dar mai ţii minte?

Fără niciun chef în glas, Joey a zis:

— Da, sigur, dar nu a fost viol. Ce dracu’, ea a venit cu ideea să facem sex!

— Asta nu rezultă prea clar din înregistrare.

— Păi, din film lipsesc câteva amănunte importante.

Întâi, în seara aia, când au apărut poliţiştii, noi ne-am împrăştiat. Eu şi Baxter ne-am furişat vizavi, în apartamentul lui Thelo, unde petrecerea era mai modestă şi mai liniştită. Elaine era acolo, luată rău, ca de obicei, şi distrându-se nemaipomenit. Noi am rămas vreo câteva minute, am aşteptat până s-au cărăbănit poliţaii, după care Elaine mi-a zis că voia să plece de acolo, că voia să se întoarcă la noi pentru o „şedinţă”, cum îi plăcea ei să se exprime. Aşa era tipa, Kyle, mereu la pândă. Cea mai accesibilă fată la pat din Duquesne. Toată lumea ştia asta. Elaine era frumuşică şi foarte uşor de agăţat.

— Ţin bine minte asta.

— Eu n-am mai văzut vreodată o fată atât de promiscuă şi de agresivă. Tocmai de-aia am rămas năuciţi când a început să se dea de ceasul morţii cum că a fost violată.

— Şi tocmai de-aia şi-a pierdut poliţia interesul pentru caz.

— Exact. Şi ar mai fi ceva, un alt amănunt care nu apare pe înregistrare. În noaptea dinaintea petrecerii, tu, Alan şi alţi câţiva aţi mers la meciul jucat de Pirates, mai ţii minte?

— Da.

— Elaine a fost în apartament, lucru deloc nou. Şi am făcut-o în trei. Eu, Baxter şi ea. La douăzeci şi patru de ore după treaba asta, acelaşi apartament, aceiaşi băieţi, aceleaşi relaţii, ea îşi pierde cunoştinţa, iar când se trezeşte susţine că a fost victima unui viol.

— Nu-mi aduc aminte de asta.

— Nu a fost nicio problemă până când nu s-a apucat să ţipe că a fost violată. Eu şi Baxter am discutat despre asta şi am decis să păstrăm tăcerea, pentru că putea pretinde că noi am violat-o de două ori. Aşa că am făcut totul uitat. Când poliţiştii au început să ne strângă cu uşa, până la urmă le-am zis şi de chestia asta. Atunci şi-au luat jucăriile şi s-au cărat. Cazul închis. Nici vorbă de viol.

O ţestoasă mică s-a oprit din înot în apropierea unui buştean şi a părut că se uită insistent înspre ei. Kyle şi Joey au privit-o ţintă la rândul lor şi vreme îndelungată nu au mai scos nicio vorbă.

— Baxter şi Alan ştiu toate astea? a întrebat Joey într-un târziu.

— Nu, încă nu. Şi-aşa mi-a venit greu să-ţi povestesc ţie.

— Nu prea am de ce să-ţi mulţumesc.

— Îmi pare rău! Dar aveam nevoie de un prieten.

— Ca să facă, ce?

— Nu ştiu. Am nevoie de cineva cu care să mă consult.

— Şi ce vor tipii ăştia de la tine?

— E cât se poate de simplu. Planul e să mă plaseze ca spion în cadrul firmei mele de avocatură, de unde să storc tot felul de informaţii confidenţiale pe care cealaltă parte le poate folosi pentru a câştiga în instanţă un mare proces.

— Destul de simplu. Dar ce se întâmplă dacă eşti prins?

— Scos din barou, pus sub acuzare, judecat, condamnat la cinci ani de închisoare — de stat, nu federală.

— Atâta tot?

— Fără un ban, umilit, şi lista nu se opreşte aici.

— Ai nevoie de mai mult decât de prieteni.

Ţestoasa s-a târât pe uscat şi a dispărut printre rădăcinile unui copac prăbuşit.

— Ar fi bine să ne întoarcem, a spus Kyle.

— Va trebui să mai stăm de vorbă. Vreau să mă gândesc niţel la treaba asta.

— Ne strecurăm afară din tabără mai târziu.

Au luat-o de-a lungul râului, către corturi. Soarele coborâse dincolo de crestele munţilor, iar noaptea se aşternea cu repeziciune. Clem a încins cărbunii şi a mai pus lemne pe foc. Membrii grupului s-au strâns în jurul focului, au desfăcut cutii de bere şi au început să discute. Kyle a întrebat dacă avea cineva idee ce mai făcea Baxter. Se zvonea că familia îl internase într-o instituţie de dezintoxicare de înaltă securitate, dar această ştire nu fusese confirmată. De trei săptămâni nimeni nu mai ştia de el. Apoi au povestit îndelung istorioare despre Baxter.

Joey rămăsese deosebit de tăcut, semn că îl preocupa serios ceva anume.

— Ai necazuri cu vreo fată? l-a întrebat Clem la un moment dat.

— Nu, sunt doar somnoros.

Pe la 21:30, erau cu toţii în aceeaşi stare. Berea, soarele şi friptura consistentă i-au doborât în cele din urmă. După ce Clem a terminat de spus şi cel de-al treilea banc lung dintr-o serie cam fără haz, erau gata să se vâre în sacii de dormit. Kyle şi Joey împărţeau acelaşi cort şi, în timp ce-şi aranjau saltelele gonflabile destul de subţiri, Clem le-a strigat de pe partea cealaltă a taberei:

— Aveţi grijă şi verificaţi să nu vă fi intrat şerpi în cort!

Apoi a început să râdă, iar ei au presupus că era vorba despre o altă încercare de a glumi. Zece minute mai apoi l-au auzit sforăind. Susurul apei râului i-a adormit curând pe toţi.

La ora 3:20, Kyle şi-a verificat ceasul de la mână şi a văzut că mai era până dimineaţă. După trei săptămâni zbuciumate de recapitulare a materiei pentru examenul de barou, nopţile lui deveniseră cam aproximative. Faptul că acum dormea pe pământ nu schimba cu nimic situaţia.

— Eşti treaz? l-a întrebat Joey în şoaptă.

— Da. Presupun că şi tu eşti.

— Nu pot dormi. Hai să discutăm.

Au desfăcut fără zgomot fermoarul cortului şi au ieşit, îndepărtându-se apoi de tabără. Kyle a pornit înainte cu o lanternă, deplasându-se cu băgare de seamă, fiind atent să nu dea peste şerpi. Paşii i-au dus către o potecă printre stânci şi, după câteva minute de urcuş, s-au oprit lângă un bolovan uriaş. Kyle a stins lanterna, şi curând ochii li s-au adaptat la întuneric.

— Încă o dată, a spus Joey. Mai descrie înregistrarea video.

Cum aceasta era imprimată adânc în memoria lui, Kyle nu a întâmpinat nicio dificultate în a o derula — momentele exacte, poziţia camerei, unghiul de filmare, persoanele implicate, sosirea poliţiei, prezenţa lui Elaine Keenan. Joey a ascultat atent, fără să scoată niciun cuvânt.

— Bun, Kyle, a spus el într-un târziu. Trăieşti scena asta din februarie. Ai avut timp berechet să te gândeşti. Acum gândurile mele nu sunt prea limpezi. Spune-mi ce trebuie să facem.

— Marea hotărâre este deja luată. Sunt angajat oficial de către Scully & Pershing, iar la un moment dat voi ajunge să fac şi treburile murdare de care îţi pomeneam. Dar sunt două lucruri pe care trebuie să le avem în vedere. Primul e legat de Elaine. Ştiu unde se găseşte, dar aş vrea să aflu *cine este* ea în clipa de faţă. Este oare capabilă să scoată din nou la lumină episodul ăsta, ori l-a depăşit? Are o viaţă a ei, ori trăieşte în trecut? Potrivit celor spuse de Bennie, are un avocat şi încă vrea să se facă dreptate. Poate aşa e, poate nu, dar aş vrea să ştiu adevărul.

— De ce?

— Pentru că Bennie este mincinos prin profesiune. Este important de ştiut dacă e încă furioasă, ori dacă visează să stoarcă bani de la noi, îndeosebi de la Baxter. Asta ar putea influenţa ceea ce voi face la firma de avocatură.

— Unde se află Elaine acum?

— Locuieşte în Scranton, dar mai multe nu ştiu. Pentru aproximativ două mii de dolari putem angaja un detectiv particular care să investigheze ce se întâmplă cu ea. Plătesc eu, dar nu pot aranja direct chestiunea, pentru că oamenii ăştia mă supraveghează şi ascultă tot ce vorbesc.

— Deci vrei să fac eu asta?

— Da. Însă trebuie să procedezi cu precauţie. Fără telefoane sau e-mailuri. Există un detectiv renumit în Pittsburgh, nu prea departe de biroul tău. Îţi dau banii, tu îl plăteşti, el se ocupă de investigaţie, ne prezintă raportul şi nimeni nu va şti nimic.

— Şi după aceea?

— Vreau să ştiu cine e de fapt Bennie şi pentru cine lucrează.

— Baftă multă!

— Lucru foarte greu de realizat. S-ar putea să lucreze pentru o firmă de avocatură concurentă ori pentru un client implicat în procesul ăsta, ori pentru vreun serviciu de informaţii, intern sau străin. Dacă sunt silit să spionez, ţin să ştiu în numele cui acţionez.

— E prea periculos.

— Da, foarte periculos, dar poate reuşim.

— Cum?

— Încă n-am ajuns atât de departe cu planul.

— Grozav! Şi am impresia că voi fi amestecat în acest plan ce nu a fost încă pus la punct.

— Joey, am nevoie de ajutor! Nu pot să apelez la altcineva.

— Am o idee mai bună. Ce-ar fi să te duci la FBI să le spui lor totul? Îi anunţi că ticălosul ăsta încearcă să te şantajeze pentru a determina să furi secrete de la firma de avocatură.

— A, m-am gândit şi la asta, crede-mă! Mi-am petrecut ore în şir derulând un asemenea scenariu, dar ideea e nefericită. Nu am nici un dubiu că Bennie va folosi înregistrarea. Va trimite o copie către poliţia din Pittsburgh, una lui Elaine, alta avocatului ei, cu instrucţiuni precise cum să o folosească pentru a ne face viaţa cât mai mizerabilă mie, ţie, lui Alan, dar mai ales lui Baxter. O va posta pe internet. Filmuleţul va deveni o parte esenţială a vieţii noastre. Vrei ca Blair să afle despre asta?

— Nu.

— Individul ăsta n-are scrupule, Joey! E un profesionist, priceput să spioneze corporaţii, are la dispoziţie un buget nelimitat şi suficiente forţe umane pentru a reuşi în tot ce-şi propune. Ar fi în stare să ne vadă cum ne-o luăm pe coajă şi să râdă pe săturate, probabil dintr-un loc unde FBI-ul nu-l poate atinge.

— Un adevărat prinţ. Atunci, fă bine şi lasă-l în pace.

— Nu intenţionez să fac vreun gest necugetat. Ascultă, Joey, există şanse mari să scap cu bine din încurcătura asta. Vreme de câţiva ani, o să fac treburile murdare ce mi se cer, iar când nu le voi mai fi de folos, Bennie va dispărea din viaţa mea. E drept că, până atunci, voi încălca toate regulile de etică existente şi voi nesocoti prea multe legi ca să le mai ţin şirul, dar măcar nu voi fi prins.

— Sună cumplit!

Şi chiar aşa era. Kyle şi-a ascultat propriile cuvinte şi a rămas din nou şocat de absurditatea lor, dar şi de aspectul sumbru al viitorului ce îl aştepta.

Au stat de vorbă două ore, până când cerul a început să-şi schimbe culoarea, şi nu s-au gândit nicio clipă să revină la cortul lor. Pe culme era mai răcoare.

Joey cel de altădată s-ar fi aruncat cu capul înainte în acea aventură, abia aşteptând să participe la o încăierare. Joey cel de acum se arăta mult mai precaut. Trebuia să se gândească la nunta lui, la viitorul cu Blair. Cumpăraseră deja un apartament împreună, iar Joey, fără să se jeneze câtuşi de puţin, susţinea că îi făcea plăcere să se ocupe de decorarea lui. Joey Bernardo, să-şi facă de lucru cu decorarea unei case?

Micul dejun le-a fost alcătuit din ouă jumări cu sos iute şi şuncă pregătită cu ceapă. Clem a gătit totul la foc, în vreme ce clienţii lui strângeau corturile şi le încărcau în barca pneumatică. În jurul orei opt, au părăsit acel loc, plutind la vale pe New River, fără să se-ndrepte spre ceva anume.

După o lună petrecută în metropola aglomerată, Kyle se bucura de aerul proaspăt şi de spaţiile deschise. Îl invidia pe Clem, un băiat bun de la munte care câştiga o brumă de bani şi care s-ar fi descurcat şi cu mai puţin decât câştiga. Clem servise drept ghid pe râurile din regiune vreme de douăzeci de ani şi aprecia fiecare clipă petrecută acolo. Ducea o viaţă foarte simplă. Kyle ar fi făcut oricând schimb cu el.

Gândul de a reveni la New York îl făcea să se simtă rău. Era 6 iulie. Examenul pentru admiterea în barou era programat peste trei săptămâni. Iar peste două luni urma să înceapă activitatea la Scully & Pershing.

14

Marţi dimineaţă, 2 septembrie, ora 8:00 fix. O sută trei asociaţi noi, îmbrăcaţi elegant şi cu figuri preocupate, s-au strâns la mezaninul de la etajul patruzeci şi patru al firmei de avocatură pentru a bea cafea şi suc de fructe. După ce au semnat de prezenţă şi au primit ecusoanele pe care le erau trecute numele, s-au prezentat unii altora, vorbind emoţionaţi şi căutând printre cei prezenţi chipuri cunoscute şi prietenoase. La ora 8:15, au început să pătrundă câte unul în sala spaţioasă de şedinţe, iar la intrare fiecăruia i s-a înmânat o agendă groasă de aproape zece centimetri, având imprimată pe copertă, în relief, logoul firmei, Scully & Pershing, scris cu litere gotice. Agenda cuprindea informaţiile obişnuite — istoria firmei, o listă de telefoane, pagini întregi în care era prezentată politica firmei, formulare de asigurări de sănătate şi multe altele. La secţiunea „Diverse” apărea o prezentare statistică a promoţiei lor: bărbaţi, 71; femei, 32; albi, 75; afro-americani, 13; hispanici, 7; asiatici, 5; alte origini, 3; protestanţi, 58; catolici, 22; evrei, 9; musulmani, 2; religie nedeclarată, 12. Fiecare membru avea o mică fotografie în alb-negru, cu o biografie de numai un alineat. Cei proveniţi din instituţii de învăţământ superior de pe Coasta de Est dominau, dar erau bine reprezentate şi alte universităţi de renume, precum New York University, Georgetown, Stanford, Michigan, Texas, Chicago, North Carolina, Virginia şi Duke. Nu era nimeni din vreo universitate socotită de rangul doi.

Kyle a rămas cu un grup de la Yale şi a făcut unele socoteli. Paisprezece erau de la Harvard şi, deşi nu ieşeau cu nimic în evidenţă în acele momente, nu va trece multă vreme şi restul celor din promoţie vor şti precis cine sunt. Cinci de la Yale. Niciunul de la Princeton, pentru că acolo nu se înfiinţase o Facultate de Drept. Nouă de la Columbia

University.

Cu 103 asociaţi care aveau un salariu de pornire de 200.000 de dolari pe an, asta însemna că în acea încăpere stăteau proaspete talente juridice care valorau 20 de milioane anual. O groază de bani, dar în următoarele douăsprezece luni fiecare dintre ei va realiza măcar două mii de ore de muncă la 300-400 de dolari pe oră. Numărul de ore putea varia, dar nimeni nu ar fi greşit cu nimic dacă ar fi afirmat că în anul următor acea promoţie de începători va produce cel puţin 75 de milioane de dolari pentru firmă. Asemenea cifre nu se găseau cuprinse în anuar, dar calculele erau uşor de făcut.

Lipseau şi alte cifre, bineînţeles. Dintre cei 103, 15% vor părăsi firma după cel de-al doilea an petrecut acolo. Doar 10% vor rezista pentru a deveni parteneri după şapte sau opt ani. Acel război de uzură era foarte brutal, dar celor de la Scully & Pershing nu le păsa. Exista un flux nesfârşit de forţă de muncă la care se putea renunţa, chiar dacă ea provenea de la universităţi precum Harvard sau Yale.

La 8:30, în sală au intrat câţiva bărbaţi mai vârstnici, care s-au aşezat pe scaune aranjate de-a lungul scenei înguste. Partenerul pe post de director general, Howard Meezer, a urcat la tribună şi a început să ţină o cuvântare alambicată de bun venit, pe care o memorase, fără îndoială, după ce o rostise de multe ori de-a lungul anilor. După ce le-a povestit cât de atent fuseseră selecţionaţi, bărbatul a lăudat vreme de câteva minute măreţia firmei. Apoi a prezentat programul pentru restul săptămânii. Următoarele două zile vor fi petrecute de noii angajaţi în acea sală, pentru a asculta diferite prelegeri referitoare la toate aspectele carierelor şi vieţii de care aceştia vor avea parte la respectabila firmă Scully & Pershing. Miercuri urmau să petreacă o zi întreagă pentru a fi instruiţi în ceea ce privea folosirea tehnicii şi a tehnologiei informatice. Joi aveau să se disperseze în grupuri mai mici pentru a începe activitatea orientativă în diferite domenii specializate. Se aborda cu repeziciune nivelul la care începea munca de salahor.

Următorul vorbitor le-a cuvântat despre prime şi beneficii. La tribună a apărut şi bibliotecarul firmei, care le-a vorbit o oră despre modul de documentare în domeniul dreptului. Un psiholog le-a povestit despre stres şi încordare şi, într-o manieră delicată, le-a recomandat să rămână necăsătoriţi cât de mult posibil. Pentru cei care erau deja căsătoriţi, primele zece firme de avocatură din New York înregistrau la acea dată un procentaj al divorţurilor de 72 la sută în rândul asociaţilor cu vârsta sub treizeci de ani. Monotonia acelor prelegeri a fost întreruptă de „echipa de tehnicieni” care a dat fiecărui proaspăt angajat câte un laptop nou-nouţ şi sclipitor. A urmat un instructaj cât se poate de lung. După ce laptopurile s-au încălzit, următorul consultant tehnic i-a înmânat fiecăruia detestatul FirmFone. Acest aparat semăna cu majoritatea telefoanelor inteligente de pe piaţă, însă fusese gândit special pentru juriştii harnici de la Scully & Pershing — proiectat şi realizat de o firmă de software şi aparatură specială, pe care firma de avocatură o listase la bursă cu mare succes în urmă cu un deceniu. Aparatul conţinea informaţii biografice şi de contact pentru fiecare om din firmă, din toate cele treizeci de birouri, la care se adăugau serviciile paralegale şi de secretariat, aşadar, aproape cinci mii de persoane doar din New York. Baza de date cuprindea prezentări abreviate ale tuturor clienţilor pe care îi avea Scully & Pershing, o mică bibliotecă privind legislaţia cel mai des folosită, cele mai recente hotărâri judecătoreşti la nivel de stat şi federal şi o listă a tuturor judecătorilor şi grefierilor din tribunalele ce ţineau de New York şi de New Jersey. Telefonul era dotat cu acces de mare viteză la internet şi cu o gamă ameţitoare de sonerii şi de alte sunete. Era scump şi de nepreţuit, iar dacă vreunul dintre ele era pierdut ori rătăcit cumva, proprietarului său nu avea să-i fie deloc uşor. Trebuia păstrat la îndemână douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şapte zile pe săptămână, asta până la noi ordine.

Cu alte cuvinte, începând din acel moment, micuţul şi elegantul FirmFone le controla vieţile. Folclorul megafirmei era doldora de poveşti scandaloase legate de folosirea abuzivă a telefoanelor celulare şi a e-mailurilor.

Au apărut şi comentarii în surdină, precum şi unele gemete din rândul ascultătorilor, dar nimic nu a răzbătut prea departe. Niciunul dintre membrii acelei promoţii nu ţinea să iasă prea mult în evidenţă.

Prânzul a însemnat un bufet frugal la mezanin. După-amiaza se derula cu încetineală, dar interesul celor prezenţi rămăsese ridicat. Acestea nu erau prelegeri plicticoase de drept, aşa cum avuseseră din plin la facultate. Acestea erau importante. Şedinţa de îndrumare s-a încheiat la ora şase, iar din rândurile noilor angajaţi care se grăbeau să iasă din sală s-au auzit multe îndemnuri spre barurile din zonă.

Miercuri, Kyle a trecut primul lui test. El şi alţi unsprezece oameni au fost repartizaţi grupului care avea să se ocupe de litigii, apoi au fost conduşi într-o sală de conferinţe de la etajul treizeci şi unu. Acolo au fost întâmpinaţi de Wilson Rush, specialistul cel mai bun al firmei în materie de litigii şi avocat numit pentru a reprezenta Trylon Aeronautics în procesul pe care îl avea contra companiei Bartin Dynamics, cu toate că nimeni nu a adus vorba despre speţa respectivă. Kyle citise atât de multe lucruri despre trecutul domnului Rush, încât avea senzaţia că îl cunoştea deja foarte bine. Marele jurist le-a spus câteva istorioare, procese răsunătoare din ilustra lui carieră, după care a plecat valvârtej, probabil pentru a da în judecată o altă mare corporaţie. Au fost distribuite alte agende groase, iar următoarea prelegere s-a referit la elementele şi la chichiţele pregătirii proceselor, a răspunsurilor, a moţiunilor şi a altor documente care aveau rolul de a face litigiul să progreseze ori să se împotmolească pe veci.

A apărut şi primul „mitralior”. Există măcar câte unul în fiecare promoţie sau an de studiu, fie că este vorba despre stagiari care au absolvit primul an de drept, fie vreun grup de recruţi recent ajunşi pe Wall Street. De regulă, un „mitralior” se aşază în primul rând, pune întrebări complicate, se dă bine pe lângă oricine se întâmplă să urce la tribună, încearcă orice soluţie, e în stare să ia gâtul oricui doar ca să obţină note mai bune, dă din coate ca să ajungă să facă analize juridice, merge la interviuri doar la firmele cel mai bine cotate, indiferent cat de proastă le este reputaţia, şi vine la orice firmă cu intenţia declarată de a deveni partener înaintea tuturor celorlalţi din generaţia lui. „Mitraliorii” reuşesc în mod magnific; majoritatea devin parteneri în cadrul firmei.

Numele acestuia era Jeff Tabor, iar ceilalţi au înţeles neîntârziat de unde provenea, deoarece, în cadrul primei sale întrebări, a reuşit să strecoare:

— Păi bine, la Harvard am învăţat că în prima întâmpinare la proces nu se includ toate elementele cunoscute.

Auzind acestea, asociatul cu vechime de cinci ani care ţinea respectiva prelegere i-a răspuns scurt:

— Aici nu mai suntem în Kansas, amice! Aşa e procedura aici, altfel, la revedere!

În afară de „mitralior”, toţi cei prezenţi au râs.

Miercuri seara, la ora 21:00, cei doisprezece noi asociaţi la Departamentul Litigii s-au întâlnit într-un restaurant de trei stele din centrul Manhattanului pentru ceea ce se dorea a fi o cină plăcută cu Doug Peckham, partenerul care îl supervizase pe Kyle în vara precedentă. Au aşteptat în bar şi au băut câte ceva, iar la 21:15 s-au înregistrat primele comentarii referitoare la Doug şi la întârzierea acestuia. Toţi cei doisprezece aveau în buzunare telefoanele FirmFone. De fapt, fiecare avea câte două telefoane. Kyle şi-l ţinea pe cel vechi în buzunarul drept al pantalonilor, iar pe cel al firmei, în buzunarul stâng. La ora 21:30, au început să discute ideea de a-l apela pe domnul Peckham, dar au decis că nu era cazul. Apoi, la 21:40, acesta l-a sunat pe Kyle pentru a-şi cere scuze. Participase la un proces, lucrurile trenaseră, iar acum ajunsese la birou, pentru că trebuia să se ocupe de o serie de urgenţe. Asociaţii erau rugaţi să continue seara, adică să ia cina, fără să-şi facă vreo grijă în privinţa achitării notei.

Faptul că un partener al firmei lucra până la ora zece seara într-o zi de miercuri a înăbuşit entuziasmul participanţilor la masă. Acelaşi lucru a dat şi tonul conversaţiei de la cină. Pe măsură ce vinul bun curgea în pahare, cei prezenţi s-au apucat să povestească cele mai urâte istorii pe care le auziseră privind abuzurile suferite de asociaţi. Concursul a fost câştigat de Tabor Mitraliorul, care, atunci când dădea de puţin alcool, nu se mai dovedea acelaşi individ nesuferit din cursul zilei. În cadrul unei vizite de prospectare a pieţei, făcute cu un an în urmă, Tabor trecuse pe la un prieten pe care îl cunoscuse în colegiu. Acest prieten era asociat în al doilea an la o altă megafirmă, şi se simţea cumplit în noua lui profesiune. Avea o încăpere de lucru minusculă şi, în vreme ce sporovăiau, amicul încercase să strecoare sub birou un sac de dormit, pentru a-l ascunde vederii. Curios ca întotdeauna, Tabor întrebase: „La ce-ţi foloseşte sacul de dormit?” Însă imediat ce pusese întrebarea îşi dăduse seama şi ce răspuns urma să primească. Amicul îi explicase ruşinat că, deseori, atunci când era copleşit cu munca, simţea nevoia să prindă măcar câteva ore de somn pe noapte. Tabor insistase şi reuşise să stoarcă adevărul. Firma aceea era un loc de muncă mizerabil. Majoritatea începătorilor lucrau la acelaşi etaj, care primise porecla de „Tabăra de corturari”.

În cea de-a nouăzecea zi de recuperare a lui Baxter, la Washoe Retreat, Walter Tate a pătruns în sala mică de conferinţe a instituţiei şi a dat mâna cu nepotul său. Apoi i-a strâns mâna doctorului Boone, terapeutul principal al lui Baxter. Walter vorbise la telefon în câteva rânduri cu Boone, însă încă nu-l cunoscuse personal.

Baxter era bronzat, într-o formă fizică bună şi destul de binedispus. Împlinise nouăzeci de zile de când nu se mai atinsese de droguri sau de băutură, perioada cea mai lungă de acest gen din ultimii zece ani. Sub îndrumarea unchiului Wally, el semnase fără nicio tragere de inimă documentele prin care îşi dădea acordul ca Washoe Retreat să îl ţină prizonier acolo vreme de până la şase luni. Acum era pregătit de plecare. Cu toate acestea, unchiul Wally nu se arăta atât de sigur.

Cuvântul principal îi aparţinea doctorului Boone, care a prezentat un rezumat destul de lung al progreselor înregistrate de Baxter. După ce eliminase din organism şi ultimele resturi de droguri şi de alcool, Baxter traversase bine stadiile iniţiale ale terapiei. Era conştient de problema cu care se confrunta. În ziua a douăzeci şi treia, recunoscuse că era alcoolic şi consumator de droguri. Totuşi, nu voia să admită că, din punct de vedere fizic, era dependent de cocaină, drogul lui preferat. Baxter se dovedise în toate ocaziile cooperant faţă de consilierii lui, ba chiar dăduse o mână de ajutor în cazul altor pacienţi. Făcea pregătire fizică în fiecare zi şi devenise aproape fanatic în privinţa regimului alimentar. Nu consuma cafea sau ceai, nici zahăr. Pe scurt, Baxter devenise un model de comportament. Până în acel moment, cel puţin, reabilitarea lui fusese o reuşită.

— Poate fi eliberat? a întrebat unchiul Wally.

Doctorul Boone a tăcut o clipă şi s-a uitat ţintă la Baxter.

— Eşti pregătit? l-a întrebat.

— Sigur că da! Mă simt grozav! Şi îmi place viaţa fără acele adaosuri.

— Am mai auzit asta, Baxter, a spus Walter. Ultima oară ai stat departe de toate ispitele cam, cât să fi fost, două săptămâni?

— Majoritatea persoanelor dependente au nevoie de mai multe sesiuni de dezintoxicare, a adăugat doctorul Boone.

— Atunci lucrurile s-au petrecut altfel, a spus Baxter. Am fost internat doar treizeci de zile, iar când am plecat de acolo ştiam că o să mă apuc din nou de băut.

— În Los Angeles e imposibil să rezişti tentaţiei, a zis Walter.

— Pot să rezist oriunde.

— Mă îndoiesc!

— Te îndoieşti de mine?

— Da. De tine. Trebuie să faci un efort mare ca să mă convingi, fiule.

Fiecare din ei a tras adânc aer în piept şi s-a uitat la doctorul Boone. Venise vremea judecăţii, a dării sentinţei, a cuvântului definitiv în cadrul acelei instituţii îngrozitor de scumpe.

— Doctore, vreau părerea ta sinceră, a spus Walter.

Doctorul Boone a dat din cap şi, fără să-şi dezlipească ochii de la Baxter, a început:

— Nu eşti pregătit. Deocamdată nu eşti gata, pentru că nu ai devenit un om furios, Baxter! Trebuie să atingi un punct în care să te înfurii împotriva celui care ai fost, împotriva vieţii pe care ai dus-o până acum şi a vechilor tale dependenţe. Trebuie să deteşti felul în care ai fost, iar când această ură şi această furie te vor cuprinde, abia atunci vei avea puterea şi hotărârea să nu mai revii la vechile obiceiuri. Văd asta în ochii tăi. Deocamdată, nu crezi asta. Te vei întoarce la Los Angeles, la aceiaşi vechi prieteni, vor urma petrecerile şi după aceea te vei apuca din nou de băut. O să-ţi spui în sinea ta că un păhărel nu te afectează nicicum. O poţi duce fără nicio problemă. Asta s-a întâmplat şi în trecut. Începi cu două sticle de bere, apoi treci la trei sau la patru, după care totul se duce de-a dura. La început băutura, dar cocaina va veni imediat după ea. Cu puţin noroc, vei reveni aici şi vom mai face o încercare. Dacă nu, vei ajunge să te sinucizi cu droguri şi tărie.

— Nu cred, a spus Baxter.

— Am discutat şi cu ceilalţi consilieri. Ne-am pus de acord. Dacă pleci acum, există toate şansele să dai din nou greş.

— Imposibil aşa ceva!

— Atunci, cât trebuie să mai stea aici? a întrebat Walter.

— Asta depinde de Baxter. Deocamdată nu am răzbit, pentru că nu e furios pe fostul lui comportament. Doctorul Boone l-a privit drept în ochi pe Baxter. Încă trăieşti acea iluzie cum că vei deveni mare la Hollywood. Vrei să fii celebru, o stea, să fii înconjurat de fete, să dai petreceri, să apari pe copertele revistelor, în filme de succes. Până nu-ţi scoţi toate astea din minte, nu poţi să te abţii de la nimic, fie băutură, fie droguri.

— O să-ţi găsesc o slujbă adevărată, i-a spus Walter.

— Nu vreau o slujbă adevărată!

— Vezi la ce mă refeream? a zis doctorul Boone, pe un ton repezit. Acum stai liniştit, străduindu-te să ne convingi că totul e bine, doar ca să poţi ajunge din nou la Los Angeles şi să-ţi reiei aventurile de unde le-ai întrerupt. Nu eşti prima victimă a Hollywoodului pe care o am în faţa ochilor, Baxter! Am mai văzut oameni ca tine, şi încă de multe ori. Dacă te întorci acolo, în mai puţin de o săptămână ajungi la cel puţin o petrecere.

— N-ar fi mai bine să ajungă în altă parte? a întrebat Walter.

— Când va fi externat definitiv, vom recomanda cu tărie un alt domiciliu, departe de vechii prieteni. Sigur, băutură se găseşte peste tot, dar stilul de viaţă trebuie să şi-l schimbe.

— Ce-ar fi să meargă la Pittsburgh? a întrebat Walter.

— A, nu, ce dracu’! a exclamat Baxter. Toată familia mea e în Pittsburgh, şi uitaţi-vă la ei. Prefer să mor prin vreo fundătură.

— Propun să mai acţionăm timp de încă treizeci de zile, a spus doctorul Boone. După aceea, vom efectua o reevaluare.

Având în vedere costurile, 1.500 de dolari pe zi, Walter s-a arătat rezervat.

— Şi ce veţi face cu el în următoarele treizeci de zile? a vrut el să ştie.

— O consiliere mai hotărâtă. Cu cât va sta mai mult timp aici, cu atât şansele de reuşită ale lui Baxter vor fi mai mari atunci când revine în societate.

— Revenire în societare, îmi place la nebunie formularea asta, a spus Baxter. Nu-mi vine să cred că faceţi aşa ceva!

— Ai încredere în mine, Baxter! Am petrecut împreună ore nenumărate, şi sunt convins că încă nu eşti pregătit.

— Ba sunt foarte pregătit! Nici nu-ţi închipui ce pregătit sunt!

— Ai încredere în mine.

— Bine, atunci, ne revedem peste treizeci de zile, a spus Walter.

15

Perioada de adaptare a continuat toată ziua de joi şi a devenit la fel de plicticoasă ca şi dosarele de litigii care în curând aveau să le fie încredinţate noilor asociaţi. Vineri, au reuşit în cele din urmă să ajungă la aspectul care, în mod vădit, fusese ignorat întreaga săptămână — atribuirea de birouri. Asta ţinea de organizarea suprafeţei locative. Nu încăpea nicio îndoială că spaţiile vor fi strâmte, mobilate sărăcăcios şi ascunse vederii, astfel că adevărata întrebare ce se ridica suna astfel: cât de proastă va fi situaţia?

Departamentul Litigii se concentra la etajele 32, 33 şi 34, iar undeva în acel spaţiu, departe de ferestre, se găseau cubiculumuri purtând nume noi, trecute pe mici plăcuţe şi lipite de pereţii mobili. Kyle a fost condus la cubiculumul său de la etajul treizeci şi trei. Suprafaţa cubică fusese împărţită în patru secţiuni egale cu despărţituri de pânză, astfel că exista posibilitatea de a se sta la birou, de a se vorbi cu voce scăzută la telefon şi de a se folosi laptopul în condiţii de relativă intimitate. Practic, nimeni nu putea vedea ce face Kyle; totuşi, dacă Tabor, aflat în dreapta lui, şi doctor Dale Armstrong, aflat în stânga, îşi împingeau scaunele în spate cu ceva mai mult de jumătate de metru, atunci ei îl puteau vedea pe Kyle, iar el îi vedea pe ei.

Tăblia biroului avea o suprafaţă suficientă cât să-şi poată aşeza laptopul, blocnotesul, telefonul fix şi cam atât. Câteva rafturi desăvârşeau acel aranjament. A remarcat că abia dacă era loc pentru desfăşurarea unui sac de dormit. Încă nu se încheiase după-amiaza de vineri, şi lui Kyle i se făcuse deja lehamite de acea firmă.

Doctor Dale era o matematiciană genială care predase la un colegiu, după care, din anumite motive, hotărâse să devină jurist. Avea treizeci de ani, era necăsătorită, atrăgătoare, serioasă şi îndeajuns de glacială cât să fie lăsată în pace. Tabor era mitraliorul de la Harvard. Cel de-al patrulea membru al cubului lor se numea Tim Reynolds, un absolvent de la Pennsylvania University, care tot trăgea cu ochiul la doctor Dale încă de miercuri. Ea însă nu părea să manifeste niciun interes faţă de el. În avalanşa de politici ale firmei, care cuprindeau da-uri şi nu-uri, recomandări ce le fuseseră făcute toată săptămâna, cel mai autoritar suna interdicţia strictă de a înjgheba relaţii amoroase la locul de muncă. Dacă se înfiripa vreo idilă, atunci unul din cei doi trebuia să plece. Dacă se descoperea vreo legătură de acest gen, urmau pedepse, deşi natura exactă a acestora nu era precizată în regulamentul de ordine interioară. Se zvonea însă cu insistenţă că, în urmă cu un an, o asociată necăsătorită fusese concediată, în vreme ce partenerul căsătorit care o curtase se trezise trimis tocmai la sediul din Hong Kong.

Cei patru primiseră o secretară. O chema Sandra şi lucra la firmă de optsprezece ani, care de care mai stresant şi mai nesfârşit. Reuşise la un moment dat să intre în elita meseriei, ca secretară executivă a unui partener senior, dar presiunea trăită în acel post se dovedise insuportabilă pentru ea, astfel că, treptat, ajunsese să coboare pe scara funcţiei până când ajunsese în compania începătorilor, unde îşi petrecea mai tot timpul îngrijind de nişte puşti care cu patru luni înainte erau pe băncile facultăţii.

Prima săptămână se sfârşise. Kyle nu lucrase pe bani nici măcar o oră, dar situaţia avea să se schimbe începând de luni. A găsit un taxi şi s-a îndreptat spre hotelul Mercer din Soho. Traficul era lent, astfel că a deschis geanta diplomat şi a scos un plic FedEx expediat de o casă de brokeraj din Pittsburgh. Biletul însoţitor, scris de mână de Joey, suna aşa: „Uite raportul. Nu mi-e clar ce înseamnă. Dă-mi şi mie o veste”.

Lui Kyle i se părea imposibil ca Bennie să fie capabil să controleze avalanşa de corespondenţă zilnică ce se perinda la Scully & Pershing — o mie cinci sute de avocaţi care produceau documente pe bandă rulantă, pentru că exact asta erau plătiţi să facă. Sala de sortare a corespondenţei era mai spaţioasă decât oficiul poştal al vreunui orăşel. El şi Joey hotărâseră să meargă la sigur, apelând la poşta obişnuită şi la livrări poştale de pe o zi pe alta.

Raportul fusese întocmit de o firmă privată de securitate din Pittsburgh. Avea opt pagini şi investigaţia costase 2.000 de dolari. Se ocupa de Elaine Keenan, acum în vârstă de douăzeci şi trei de ani, care locuia în prezent în Scranton, statul Pennsylvania, împreună cu o altă tânără. Primele două pagini se ocupau de familie, de studii şi de locurile de muncă avute până în prezent. Urmase colegiul Duquesne timp de numai un an, iar o verificare fugară a datei de naştere confirma că încă nu avea optsprezece ani atunci când se petrecuse nefericitul episod. După Duquesne, urmase, cu întreruperi, cursuri la două universităţi din Erie şi din Scranton, dar încă nu-şi încheiase studiile. În semestrul de primăvară din anul precedent urmase câteva cursuri la University of Scranton. Era membră a Partidului Democrat şi avea două afişe de campanie lipite pe bara de protecţie spate a automobilului Nissan din 2004 pe care îl conducea, înmatriculat pe numele ei. Potrivit evidenţelor existente, nu poseda nicio proprietate, nici nu deţinea arme de foc, după cum nici acţiuni în bănci din străinătate. Existau două mici încălcări ale legii, ambele legate de consumul de alcool sub vârsta majoratului, ambele fiind rezolvate în mod expeditiv în instanţă. Cea de-a doua infracţiune impusese consilierea privind consumul de alcool şi de stupefiante. Avocata ei era o localnică pe nume Michelin Chiz, cunoscută mai curând sub numele de Mike. Acest lucru era demn de reţinut, deoarece Elaine lucra cu program redus pentru biroul de avocatură Michelin Chiz & Associates. Doamna Mike Chiz se bucura de o reputaţie deosebită ca avocată specializată în divorţuri, ţinând cu înfocare partea soţiilor şi fiind oricând dornică să-i vadă castraţi pe soţii care călcau strâmb.

Slujba cu program normal a lui Elaine era la Primăria din Scranton, ca director asistent pentru parcuri şi zone de agrement. Salariul ei, 24.000 de dolari pe an. Lucra acolo de aproape doi ani. Anterior, sărise tot mereu de la o slujbă part-time la alta.

Modul ei de viaţă privată nu era tocmai clar. Colega ei de apartament era o tânără în vârstă de douăzeci şi opt de ani, care lucra într-un spital, dar urma şi cursurile unui colegiu local; nu fusese căsătorită şi nu avea cazier. Elaine a fost urmărită cu intermitenţe vreme de treizeci şi şase de ore. În prima zi, după serviciu, s-a întâlnit cu colega ei de apartament într-o parcare din apropierea unui bar frecventat cu precădere de persoane cu alte înclinaţii sexuale. În timp ce se îndreptau spre bar, cele două colege de apartament şi-au strâns mâinile pentru scurtă vreme. Înăuntru, s-au aşezat la masa altor trei femei. Elaine a comandat o băutură răcoritoare dietetică, nimic alcoolic. A fumat ţigarete brune, foarte subţiri. Femeile s-au arătat foarte apropiate una faţă de cealaltă şi, ei bine, ceea ce era evident a devenit şi mai vădit.

În Scranton se afla un adăpost pentru femei, numit Haven, care se lăuda că reprezintă un refugiu şi un centru de resurse pentru victime ale violenţei casnice şi ale abuzurilor sexuale. Era o instituţie nonprofit, având personal alcătuit din voluntare, dintre care multe susţineau că fuseseră victime ale abuzurilor sexuale.

În informarea lunară prezentată oficial de centrul Haven, Elaine Keenan era înfăţişată drept „consilier”. O angajată a firmei de securitate folosise un telefon public de la periferia oraşului Scranton, o sunase pe Elaine acasă, pretinsese că era victima unui viol şi spusese că avea nevoie să discute cu cineva. Din multe motive, se temea să apară la centru. Dar cineva de la Haven o sfătuise să o apeleze pe Elaine. Stătuseră de vorbă aproape treizeci de minute, timp în care Elaine recunoscuse că şi ea fusese victima unui viol şi că făptuitorii (mai mulţi de unul) nu ajunseseră în faţa instanţei. Se arăta foarte dornică să dea o mână de ajutor, şi conveniseră să se întâlnească în ziua următoare la sediul organizaţiei Haven. Conversaţia fusese înregistrată în întregime şi, desigur, întâlnirea stabilită pentru a doua zi nu mai avusese loc.

„Încă joacă rolul de victimă”, a mormăit în sinea sa Kyle, aflat pe bancheta din spate a taxiului. În noaptea când Kyle făcuse amor cu ea, asta cu o lună înainte de presupusul viol, el se afla în pat şi dormea buştean, iar ea se strecurase goală pe sub pătură şi obţinuse imediat ce îşi dorise.

Taxiul ajunsese la Mercer. Kyle a vârât raportul într-un buzunar interior al genţii diplomat, a plătit şoferului şi a intrat în hotel. Bennie era într-o cameră de la etajul patru, aşteptând, ca de obicei, cu un aer hotărât, şi lăsând impresia că se afla acolo de câteva ceasuri. Au trecut peste amabilităţi.

— Cum a decurs prima săptămână de activitate? a întrebat Bennie.

— Grozav! Chestiuni de adaptare. Am fost numit în Departamentul Litigii, a spus Kyle, de parcă ar fi făcut ceva de care merita să fie mândru.

Deja reuşise să îndeplinească o parte din plan.

— Asta e o ştire foarte bună. Excelent! Vreo şansă de a ajunge la cazul Trylon?

— Nu, nu ni s-a oferit prilejul să ne apropiem de vreun caz concret. Abia de luni începem activitatea. Săptămâna asta a fost doar de încălzire.

— Bineînţeles. Ţi-au dat laptop? l-a întrebat Bennie.

— Da.

— Ce tip?

— Sunt convins că ştii deja.

— Ba nu, nu ştiu. Tehnologia se schimbă la fiecare şase luni. Aş dori să-l văd.

— Nu l-am adus cu mine.

— Să-l aduci data viitoare.

— O să mă mai gândesc.

— Şi telefonul? E un Blackberry?

— Ceva de genul.

— Aş vrea să-l văd.

— Nu-l am la mine.

— Dar firma îţi impune să-l porţi tot timpul asupra ta, adevărat?

— Aşa-i.

— Atunci de ce nu-l ai la tine?

— Din acelaşi motiv pentru care nu am adus nici laptopul. Pentru că vrei să le vezi, şi asta nu se va întâmpla decât după ce voi fi pregătit. În acest moment ele nu-ţi sunt de niciun folos, aşadar, vrei să le vezi doar ca să mă compromiţi, am dreptate, Bennie? Imediat ce ţi-aş da ceva, înseamnă că am încălcat legea, am nesocotit regulile de etică, şi mă ai la mână. Nu sunt chiar atât de prost, Bennie! Din punctul ăsta de vedere o să o luăm mai încet.

— Cu luni în urmă, am încheiat o înţelegere, Kyle. Ai uitat, cumva? Ai convenit deja să încâlci legea, să nu respecţi etica şi să faci ceea ce îţi cer eu. Vei afla informaţiile şi mi le vei transmite. Iar dacă am nevoie de ceva de la firmă, atunci e treaba ta să te descurci. Vreau telefonul şi laptopul!

— Nu. Încă nu.

Bennie s-a dus la fereastră. După un moment lung de tăcere, a zis:

— Baxter e la dezintoxicare, ştiai?

— Da.

— E acolo de ceva timp.

— Aşa am auzit. Poate reuşeşte, şi începe o viaţă nouă.

Bennie a făcut cale întoarsă, apropiindu-se la o distanţă de la care l-ar fi putut lovi pe Kyle.

— Ai nevoie de ceva care să-ţi aducă aminte cine e şeful aici. Dacă nu-mi execuţi ordinele, atunci voi face apel la un mic avertisment. Mă gândeam destul de serios să postez pe internet prima jumătate a filmului. Îl lansez şi după aia îi înştiinţez pe toţi cei care l-ar putea considera interesant, aşa, ca să mă distrez.

Kyle a ridicat din umeri.

— Vor vedea doar un grup de puşti dintr-un colegiu care sunt beţi.

— Exact, nu-i mare scofală. Dar chiar vrei să apară pe net, să-l vadă toată lumea, Kyle? Colegii tăi de la Scully & Pershing ce vor crede?

— Vor socoti că am fost un puşti prost şi beat, la fel ca mulţi dintre ei când erau mai tineri.

— Vom vedea, a zis Bennie, apoi a ridicat un dosar subţire de pe comodă, l-a deschis şi a extras o filă pe care era chipul unui bărbat. Îl cunoşti pe individ? a întrebat el, întinzându-i foaia lui Kyle, care a aruncat o privire şi a clătinat din cap.

Nu, nu-l cunoştea. Alb, în jur de treizeci de ani, la costum şi cravată, cel puţin aşa se putea judeca văzându-l de la umeri în sus.

— Îl cheamă Gavin Meade, şi lucrează la Scully & Pershing de patru ani, în Departamentul Litigii, unul dintre cei aproape treizeci de asociaţi care trudesc la cazul Trylon contra Bartin. În mod normal, probabil că-l vei cunoaşte în decurs de câteva săptămâni, dar domnul Meade e pe punctul de a fi concediat.

Kyle a ridicat foaia de hârtie şi a privit mai atent chipul atrăgător al lui Gavin Meade, întrebându-se ce păcat comisese.

— Se pare că şi el are o problemă cu trecutul, a zis Bennie, gustând din plin rolul de călău. Şi el s-a purtat rău cu fetele. Deşi nu a fost amestecat într-un viol.

— Eu n-am violat pe nimeni, şi ştii bine asta.

— Poate că nu.

— Mai ai vreo înregistrare, Bennie? Te-ai târât iarăşi prin canale, scotocind ca să mai distrugi viaţa cuiva?

— Nu, nu există niciun film. Doar câteva documente. Domnul Meade nu violează femei; doar le bate. Acum zece ani, la colegiu, a avut o prietenă care a avut probleme cu nişte vânătăi urâte. Într-o noapte, a dus-o la spital. A apărut în cele din urmă şi poliţia, iar lucrurile au ieşit rău pentru domnul Meade. A fost arestat, închis, pus oficial sub acuzare şi îl aştepta procesul. S-a încheiat o înţelegere în afara tribunalului, s-au plătit nişte bani, iar fata nu a mai vrut ca procesul să aibă loc, totul fiind trecut sub tăcere.

Meade a scăpat cu faţa curată, numai că are cazier. Nicio problemă, s-a hotărât să mintă în legătură cu asta. Când a depus cerere pentru a intra la Drept în Michigan, a minţit. Când la Scully & Pershing s-a făcut verificarea de rutină privind trecutul lui, a minţit din nou. E terminat în mod automat.

— Mă bucur mult pentru tine, Bennie! Îmi dau seama cât de mult înseamnă pentru tine asemenea povestioare. Du-te şi prinde-l! Distruge-l! Bravo ţie!

— Toată lumea are secrete, Kyle. Pot distruge pe oricine.

— E singurul lucru la care te pricepi.

Şi Kyle a trântit uşa în urmă, după care a părăsit hotelul.

Sâmbătă la amiază, trei autobuze închiriate au plecat din faţa clădirii în care firma Scully & Pershing îşi avea birourile şi au ieşit din oraş. În ele se îmbarcaseră cei 103 membri ai promoţiei de asociaţi din primul an. În fiecare autobuz se găsea câte un bar complet şi mâncare din belşug, astfel că s-a băut repede şi temeinic. Trei ore mai târziu, au sosit la un club de iahting din zona Hamptons. Prima petrecere s-a desfăşurat într-un cort din apropiere de Montauk Beach. Cina s-a luat în alt cort de pe terenurile hotelului. Cea de-a doua şi ultima petrecere s-a organizat la conacul unuia dintre descendenţii familiei Scully. Lângă piscină cânta o trupă reggae.

„Ieşirea” aceea avea menirea de a sparge gheaţa şi de a-i face pe nou-veniţi să fie fericiţi că intraseră în firmă. De faţă se aflau şi mulţi dintre partenerii firmei, iar aceştia s-au îmbătat cot la cot cu asociaţii. Noaptea s-a lungit, iar dimineaţa nu a fost defel plăcută. După un dejun ţinut devreme, la care s-a băut cafea în draci, invitaţii s-au instalat într-o mică sală de bal pentru a-i asculta pe bătrânii înţelepţi împărtăşind din secretele lor privind realizarea unei cariere de succes. Câţiva parteneri pensionaţi, legende ale firmei, au depănat poveşti de luptă, au făcut glume şi au oferit sfaturi. Discuţia era deschisă, astfel că oricine putea pune orice fel de întrebare.

După ce ţapii bătrâni au dispărut, dinaintea tinerilor asociaţi s-a înfăţişat un grup foarte pestriţ, iar componenţii acestuia au continuat cu poveştile. Un negru, o albă, un hispanic şi un coreean — cu toţii parteneri — au vorbit despre toleranţa ce predomină în cadrul firmei, despre egalitatea în drepturi şi-n şanse şi aşa mai departe.

Ceva mai târziu în cursul aceleiaşi zile, au mâncat creveţi şi stridii pe o plajă privată, după care au urcat din nou în autobuze şi au pornit spre Manhattan. Tinerii jurişti au sosit după căderea întunericului şi, obosiţi, s-au dus pe la casele lor pentru a profita pe cât de mult cu putinţă de noaptea scurtă.

Pentru ei, conceptul de epuizare era pe cale de a fi redefinit.

16

Orice speranţă de a desfăşura o activitate cât de cât cu sens a fost spulberată luni dimineaţă la ora 7:30, când toţi cei doisprezece noi asociaţi la Litigii au fost trimişi în abisul Departamentului Arhivă. Nu mai departe de primul an de drept, Kyle auzise poveşti de groază despre tineri asociaţi, sclipitori şi dornici de afirmare, care fuseseră târâţi în cine ştie ce subsol sumbru, înlănţuiţi de un birou, punându-li-se apoi în faţă documente scrise mărunt, ce trebuiau citite. Şi, deşi ştiuse că acel prim an va cuprinde o porţie sănătoasă din astfel de pedepse, pur şi simplu nu era pregătit pentru asta. El şi Dale, care arăta tot mai bine de la o zi la alta, dar care nu dovedea niciun semn de personalitate, au primit un caz al unui client ce era tocat mărunt de presa financiară.

Noua lor şefă pentru acea zi, o asociată senior pe nume Karleen, i-a convocat în biroul ei şi le-a explicat cum stăteau lucrurile. În următoarele câteva zile aveau să analizeze o serie de documente importante, fiind plătiţi pentru cel puţin opt ore pe zi la tariful de 300 de dolari pe oră. Acela era tariful lor până la anunţarea rezultatelor de la examenul pentru admiterea în barou, adică în noiembrie, şi, presupunând că trecuseră, tariful orar sărea apoi la 400 de dolari.

Nimeni nu s-a gândit nici măcar o clipă să spună ce se întâmpla dacă nu treceau examenul. Asociaţii de la Scully & Pershing se lăudau cu un procentaj de promovabilitate de 92 la sută la sesiunea din anul precedent, aşa că se presupunea că toată lumea îl luase.

Opt ore de muncă era durata minimă a zilei de activitate, cel puţin deocamdată, şi, ţinând seama de pauza de prânz şi de cafea, asta însemna, în mare, zece ore pe zi. Cum nimeni nu începea activitatea mai târziu de ora opt, tot astfel oamenilor nici măcar nu le trecea prin minte să plece de la birou mai devreme de ora şapte seara.

În caz că erau curioşi, Karleen însumase două mii patru sute de ore în anul ce trecuse. Lucra la firmă de cinci ani şi se comporta ca şi cum ar fi fost legată de Scully & Pershing pe viaţă. Viitoare parteneră. Kyle a furişat o privire prin biroul ei foarte bine echipat şi a observat o diplomă obţinută la Facultatea de Drept Columbia. Mai era o fotografie a unei Karleen ceva mai tinere, călare pe cal, dar niciuna în care să apară vreun soţ, vreun prieten sau copii.

Le-a explicat că exista posibilitatea ca vreun partener să aibă nevoie de Kyle sau de Dale pentru vreun proiect de scurtă durată, de aceea trebuiau să fie pregătiţi în orice moment. Arhiva nu avea strălucirea altor departamente, dar reprezenta colacul de salvare pentru toţi noii asociaţi.

— Vă puteţi duce oricând acolo ca să efectuaţi lucrări ce se plătesc, le-a spus Karleen. Minimum opt ore, dar numărul maximum e la latitudinea voastră.

„Ce încântător, şi-a zis Kyle. Dacă, din anumite motive, cele zece ore pe zi nu sunt de ajuns, uşa arhivei de documentare rămâne oricând deschisă ca să completezi.”

Primul lor caz se referea la un client cu un nume destul de absurd şi comic, Placid Mortgage[5] — ridicol i s-a părut lui Kyle, dar s-a abţinut să-şi exprime opinia, întrucât Karleen turuia despre elementele ce ieşeau mai mult în evidenţă în respectiva speţă. Începând cu 2001, când în fruntea unor organisme guvernamentale de reglementare ajunsese un nou val de oameni, iar instituţiile lor adoptaseră o atitudine mai puţin dură, Placid şi alte companii uriaşe din domeniul ipotecar imobiliar deveniseră agresive în dorinţa lor de a obţine alte şi alte credite. Făcuseră o publicitate foarte insistentă, îndeosebi pe internet, şi convinseseră astfel milioane de americani din clasa mijlocie şi inferioară că îşi puteau permite să cumpere case care în realitate nu erau de nasul lor. Nada o constituise vechiul concept de ipotecă cu rată revizuibilă, iar în mâinile unor escroci precum cei de la Placid, rata respectivă era revizuită în moduri ce sfidau orice imaginaţie. Placid îi atrăsese pe oameni în plasă, o lăsase mai moale cu actele, strânsese onorarii frumuşele, după care vânduse toată porcăria pe pieţele secundare. Compania nu mai deţinea contractele atunci când piaţa imobiliară „supraîncălzită” se prăbuşise în cele din urmă, preţul caselor scăzând dramatic, iar procesul de executare silită a garanţiilor devenind unul de o violenţă rară.

---

[5] Ipotecă Liniştită

Karleen a folosit un limbaj mult mai delicat în prezentarea ei rezumativă, dar Kyle ştia de multă vreme că Scully & Pershing reprezenta compania Placid. Citise zeci de articole despre năruirea sistemului de ipoteci şi văzuse numele firmei pentru care lucra acum menţionat deseori, mereu în apărarea companiei Placid, care înregistrase eşecul.

Acum, juriştii se străduiau să facă ordine în tot acel balamuc. Placid se vedea hăituită de procese, dar speţa cea mai gravă dintre toate era o acţiune comună înaintată de treizeci şi cinci de mii dintre foştii ei debitori. Acest proces fusese iniţiat la New York în urmă cu un an.

Karleen i-a condus până într-o încăpere mai mult lungă decât lată, cu aspect de temniţă, fără ferestre şi cu podeaua de beton simplu, o cameră prost iluminată unde se găseau stive ordonate de cutii din carton alb, fiecare având aplicată la câte un capăt o ştampilă cu numele „Placid Mortgage”. Era muntele despre care Kyle auzise vorbindu-se atât de mult. Cutiile, după cum le-a explicat Karleen, conţineau dosarele tuturor celor treizeci şi cinci de mii de reclamanţi. Fiecare dintre acele dosare trebuia analizat.

— Nu sunteţi singurii, le-a spus Karleen râzând prefăcut, chiar în clipa în care Kyle şi Dale erau pe punctul de a-şi arăta groaza. La caz mai lucrează şi alţi asociaţi, ba chiar şi câţiva oameni care nu sunt absolvenţi de drept. A deschis o cutie, a extras un dosar gros de două degete şi a făcut cu repeziciune un rezumat al elementelor pe care trebuia să le caute echipa de litigii. Într-o bună zi, în instanţă, a zis ea cu voce gravă, va fi deosebit de important ca avocaţii noştri să poată afirma în faţa judecătorului că noi, cei de la firmă, am examinat *fiecare* document privitor la acest caz.

Kyle a presupus că era de asemenea important ca firma să aibă şi clienţi care să plătească până le ieşea pe nas pentru o muncă atât de inutilă. Brusc, a simţit că-l iau ameţelile gândindu-se că doar peste câteva minute va începe să fie plătit la tariful de 300 de dolari pe oră pentru timpul petrecut acolo. Nu valora nici pe departe atât de mult. Şi nici măcar nu ajunsese avocat cu acte în regulă.

Karleen i-a lăsat acolo, iar tocurile ei au ţăcănit ascuţit pe podeaua din beton până la ieşirea din încăpere. Kyle s-a uitat lung la cutiile de carton, apoi la Dale, care părea la fel de descumpănită ca şi el.

— Cred că glumeşti, a spus el.

Însă Dale era hotărâtă să dovedească ceva, aşa că a luat o cutie, a trântit-o pe masă şi a smuls câteva dosare din ea. Kyle s-a dus spre celălalt capăt al încăperii, cât mai departe posibil, de unde şi-a luat câteva dosare.

A deschis unul şi a aruncat o privire la ceas: 7:50. Juriştii de la Scully contorizau şi zecimile. O zecime de oră însemna şase minute. Două zecimi însemnau douăsprezece minute, şi aşa mai departe. Unu virgulă şase ore însemna o oră şi treizeci şi şase de minute. Să dea ceasul înapoi cu două minute, la 7:48, pentru a putea contoriza două zecimi înainte de ora opt? Ori să se întindă puţin, să ia o gură de cafea, pentru a se mai acomoda cu situaţia, şi să aştepte până la 7:54 ca să-şi înceapă primul minut plătibil ca jurist? Nu era nevoie de multă minte ca să ia hotărârea. Se afla pe Wall Street, unde totul se făcea în mod agresiv. Dacă ai îndoieli, taxează agresiv. Dacă n-o faci tu, o va face următorul, şi atunci rămâi de căruţă.

I-a luat o oră ca să citească fiece cuvânt din dosar. Unu virgulă două ore, mai precis, şi, dintr-odată, nu a mai avut nicio rezervă în privinţa taxării celor de la Placid pentru 1,2 ore, adică 360 de dolari pentru analiza dosarului. Cu puţin timp în urmă, adică acum nouăzeci de minute, îi venea greu să creadă că valora 300 de dolari pe oră. Nici măcar nu ştia dacă luase examenul de admitere în barou! Acum însă, era cu totul convertit. Placid îi datora bani, deoarece porcăriile făcute de ei îi aduseseră în faţa tribunalului. Cineva trebuia să rânească prin gunoaiele lor. Va taxa compania în mod agresiv, asta din răzbunare. La celălalt capăt al mesei, Dale lucra răbdătoare, fără să se lase distrasă de nimic.

Ajuns undeva pe la mijlocul celui de-al treilea dosar, Kyle a făcut o pauză suficient de lungă pentru a analiza câteva lucruri. Fiind în grafic în privinţa dosarelor de verificat, s-a întrebat unde se afla camera rezervată cazului Trylon-Bartin. Unde se găseau documentele strict secrete, şi cum erau ele protejate? În ce fel de seif erau depozitate? Temniţa în care se găsea acum părea să nu beneficieze de măsuri de securitate, însă cine s-ar fi deranjat să protejeze un morman de dosare de ipotecă ale căror prevederi nu fuseseră respectate de nimeni? Dacă firma Placid avea lucruri murdare de ascuns, putea paria că ele nu erau îngropate într-un loc în care el, Kyle, să le poată descoperi.

S-a gândit la propria viaţă. Aici, în cea de-a treia oră a carierei lui profesionale, se întreba deja dacă era întreg la minte. Ce fel de om putea sta acolo, zăbovind ore şi ore, zile după zile, asupra unor pagini ce cuprindeau clauze lipsite de sens, fără să simtă cum i-o ia mintea pe arătură? Cum se aştepta să fie viaţa unui asociat în primul an de activitate? Oare ea ar fi fost mai uşoară la o altă firmă?

Dale a plecat, lipsind zece minute, apoi a revenit. Probabil că făcuse o pauză pentru a merge la toaletă. Kyle îndrăznea să parieze că ea lăsase cronometrul să meargă.

Prânzul se servea în restaurantul-cantină al firmei, plasat la etajul patruzeci şi trei. Se făcuse un tam-tam deosebit privind calitatea extraordinară a mâncării. Renumiţi bucătari-şefi ofereau consultanţă, se foloseau ingredientele cele mai proaspete, exista o varietate ameţitoare de feluri de mâncare uşoară şi aşa mai departe. Angajaţii erau liberi să iasă din clădire şi să meargă la un restaurant, dar puţini dintre asociaţi îndrăzneau să procedeze astfel. Politicile firmei erau etalate cu ostentaţie şi distribuite fiecăruia, dar existau şi multe reguli nescrise; conform uneia dintre acestea, începătorii mâncau în clădire, cu excepţia situaţiei în care clientul putea fi taxat pentru un prânz adevărat. De asemenea, mulţi dintre parteneri foloseau restaurantul-cantină. Pentru ei era important să fie văzuţi de subordonaţi, să se laude în privinţa meniului grozav şi, lucru mult mai important, să mănânce în jumătate de oră, ceea ce constituia un exemplu de eficienţă demn de urmat. Interiorul era în stilul art déco, foarte bine realizat, însă ambianţa amintea în mod inerent de sala de mese a unei închisori.

Pe fiecare perete exista câte un ceas, şi mesenii aproape că le auzeau ticăind.

Kyle şi Dale s-au aşezat alături de Tim Reynolds la o măsuţă din apropierea unei ferestre uriaşe care oferea o privelişte spectaculoasă asupra altor clădiri înalte. Tim părea să fi suferit un şoc extrem de puternic — avea în ochi o sticlire ciudată, privea oarecum în pustiu şi vorbea cu glas pierit. Şi-au împărtăşit unul altuia poveşti despre ororile camerei de documentare şi au început să glumească despre îndepărtarea de profesiunea de jurişti. Mâncarea era bună, deşi prânzul acela nu avea nicio legătură cu hrănirea. El devenise un pretext pentru a fugi din preajma documentelor moarte.

Asta însă nu a ţinut multă vreme. Au convenit să se întâlnească după program ca să bea ceva, acesta fiind primul semn de viaţă dat de Dale, apoi s-a întors fiecare la temniţa lui. Două ore mai târziu, Kyle părea să aibă halucinaţii şi să retrăiască zilele glorioase de la Yale, când redacta prestigioasa revistă de drept lucrând la propriul birou, reuşind să îndrume zeci de alţi studenţi foarte dotaţi. Orele îndelungi de lucru aveau un rezultat palpabil, o revistă importantă care apărea de opt ori pe an şi avea un public larg, ce cuprindea avocaţi, judecători şi savanţi. Numele lui apărea primul pe frontispiciu, ca editor-şef. Puţini studenţi fuseseră onoraţi cu o asemenea funcţie.

Vreme de un an, fusese Şeful.

Cum de se prăbuşise atât de rapid şi de cumplit?

„E doar parte dintr-o tabără de instrucţie, îşi spunea întruna în gând. Pregătirea de bază.”

Dar ce risipă! Placid, acţionarii săi, creditorii şi probabil contribuabilii americani vor fi aceia care vor trebui să achite onorariile legale, onorarii ce erau primite acum, în parte măcar, în urma eforturilor nu foarte convingătoare al unui anume Kyle McAvoy, care, după ce verificase nouă dintre cele treizeci şi cinci de mii de dosare, nutrea convingerea că şefii companiei Placid, clienţii firmei sale, trebuiau puşi bine după gratii. Directorul general executiv, managerii, membrii consiliului de conducere — toţi, până la ultimul. Nu poţi arunca în închisoare o corporaţie, însă trebuiau făcute excepţii în cazul fiecărui angajat care lucrase vreodată la Placid Mortgage.

Ce ar gândi oare John McAvoy dacă şi-ar vedea fiul în astfel de momente? Kyle a pufnit în râs şi s-a cutremurat la un asemenea gând. Jignirile verbale ar fi hazlii şi pline de cruzime, însă Kyle le-ar accepta pe loc, fără să crâcnească. În acele clipe, tatăl lui se găsea fie în birou, făcând recomandări unui client în legătură cu vreo problemă legală, fie în instanţă, confruntându-se cu vreun alt avocat. Indiferent unde s-ar fi aflat, tatăl său era printre oameni în carne şi oase, purtând discuţii adevărate, ducând o viaţă care numai plicticoasă nu putea fi socotită.

Dale stătea la vreo cincisprezece metri depărtare, cu spatele la el. Din câte îşi putea da seama Kyle, avea un spate frumos, ferm şi cu forme armonioase. În acele momente nu vedea nimic altceva, dar examinase bine ceva mai devreme celelalte părţi — picioare zvelte, talie subţire, bust nu foarte mare, dar asta este, nimeni nu le are chiar pe toate. S-a întrebat ce s-ar întâmpla dacă: (1) treptat, în următoarele zile sau săptămâni, s-ar apropia mai mult de ea; (2) reuşea asta; şi (3) se asigura că vor fi prinşi? Lui i se va face vânt de la firmă, ceea ce, având în vedere situaţia de moment, i s-a părut o idee grozav de bună. Care ar fi reacţia lui Bennie? Ar fi fost vorba despre o concediere urâtă, nicidecum dorită, de la Scully & Pershing. Orice tânăr are dreptul să curteze femeile, iar dacă eşti prins, ce dacă? Măcar te trezeşti concediat pentru ceva lăudabil.

Bennie şi-ar pierde spionul. Iar spionul ar primi un şut în fund fără să fie alungat din barou.

Interesantă idee!

Desigur, aşa norocos cum era, s-ar alege probabil cu încă o înregistrare video, de astă dată avându-i ca protagonişti pe Kyle şi pe Dale, iar Bennie ar pune imediat labele lui murdare pe ea şi, în acest caz, cine ştie?

Kyle cugeta toate acestea la un tarif de 300 de dolari pe oră. Nici nu i-a trecut prin gând să oprească vreo clipă cronometrul, pentru că ţinea foarte mult ca Placid să sufere.

Aflase că Dale îşi luase doctoratul în matematică la vârsta de douăzeci şi cinci de ani, şi încă la MIT, apoi predase vreme de câţiva ani, după care socotise că meseria de profesoară era plicticoasă. Aşa că se apucase să studieze dreptul la Cornell. Motivul pentru care îşi închipuise că putea face trecerea de la sala de clasă la cea de tribunal nu era limpede, cel puţin aşa considera Kyle. În acele momente, o sală de curs cu studenţi care se străduiesc să înţeleagă o problemă de geometrie i se părea o adevărată distracţie. Dale avea treizeci de ani, nu fusese niciodată căsătorită, iar Kyle abia începuse operaţiunea de a-i descâlci personalitatea complicată şi caracterul retras.

Kyle s-a ridicat cu gând să facă o plimbare, ceva care să-i pună sângele în mişcare prin creierul sufocat de tot soiul de gânduri.

— Vrei o cafea? a întrebat-o el pe Dale.

— Nu, mulţumesc, i-a răspuns ea, izbutind să-i ofere un zâmbet adevărat.

Cum cele două ceşti de cafea tare nu au reuşit să-i urnească mintea din loc, spre sfârşitul după-amiezii Kyle a început să se teamă că suferise vreo leziune cerebrală permanentă.

Ca să se pună la adăpost de posibile reproşuri, el şi Dale au decis să aştepte până la şapte seara, şi abia după aceea să plece. Au ieşit împreună şi au coborât cu liftul fără să scoată o vorbă, amândoi nutrind acelaşi gând — plecând atât de devreme, încălcau încă una dintre regulile nescrise. Dar au trecut peste asta şi au mers cale de patru intersecţii, după care au intrat într-o bodegă irlandeză, unde Tim Reynolds rezervase un separeu şi aproape că terminase de băut prima halbă de bere. Era împreună cu Everett, absolvent al New York University, care lucra la Scully & Pershing de un an şi fusese inclus în grupul de practică imobiliară comercială. După ce s-au aşezat şi s-au acomodat cât de cât cu atmosfera, au pus pe masă telefoanele FirmFone. Etalate pe tăblie, cele patru aparate semănau cu nişte pistoale încărcate.

Dale a comandat un martini. Kyle a cerut o apă minerală, iar după ce chelnerul s-a făcut nevăzut, Tim l-a întrebat:

— Tu nu bei?

— Nu. A trebuit să mă las când eram în colegiu.

Aceea era replica-şablon pe care o folosea Kyle, şi cunoştea toate reacţiile pe care le putea provoca.

— A *trebuit* să te laşi?

— Exact. Beam prea mult, aşa că am renunţat cu totul.

— Adică ai trecut pe la dezintoxicare, Alcoolicii Anonimi şi tot tacâmul?

— Nu. M-am dus la un consilier, iar el m-a convins că problema se va agrava. De aceea, m-am lăsat de tot şi nu am mai călcat niciodată strâmb.

— Asta e de-a dreptul impresionant, a spus Tim, apoi a dat peste cap restul de bere.

— Nici eu nu beau, a zis Dale. Dar, după ziua de azi, o să mă înec în alcool.

Venind din partea unei persoane cu totul lipsite de simţul umorului, acea mărturisire era de-a dreptul caraghioasă. După o porţie sănătoasă de râs, s-au apucat să-şi povestească aventurile primei zile de muncă. Tim contabilizase 8,6 ore citind istoria legislativă a unei vechi legi newyorkeze ce avea ca scop descurajarea proceselor colective. Everett însumase 9 ore citind contracte de închiriere. Însă Kyle şi Dale au câştigat competiţia după ce au descris temniţa în care lucraseră la câteva dintre cele treizeci şi cinci de mii de dosare.

După ce le-au sosit băuturile, au toastat în cinstea companiei Placid Mortgage şi a celor 400.000 de procese de luare în posesie a bunurilor ipotecate pe care aceasta le declanşase. Au toastat apoi în cinstea lui Tabor, care jurase să rămână la masa de lucru până la miezul nopţii. Au toastat şi pentru Scully & Pershing şi minunatele salarii pe care le oferea începătorilor. După ce a băut cam jumătate din paharul cu martini, ginul a lovit-o parcă drept în creştet pe Dale, care şi aşa era la capătul puterilor, astfel că ea a început să chicotească fără niciun motiv clar. În momentul când Dale a comandat încă un pahar, Kyle şi-a găsit o scuză şi a plecat pe jos spre casă.

Marţi, la 5:30 după-amiaza, Kyle înregistra cea de-a doua zi petrecută în temniţă şi începuse să redacteze în gând cererea de demisie. Socotea că se va simţi fericit spunându-i lui Bennie să se ducă dracului şi, la fel de fericit, avea să o confrunte pe Elaine, cu acuzaţia ei de viol cu tot, în instanţa din Pittsburgh. Orice altceva ar fi fost preferabil lucrurilor pe care le îndura el în acele momente.

Supravieţuise acelei zile repetându-şi mereu în minte, ca pe o incantaţie: „Dar sunt plătit cu 200.000 de dolari pe an”.

Însă pe la 5:30 a început să nu-l mai intereseze cu cât era plătit pe an. Aparatul telefonic al firmei a scos un sunet prin care îl anunţa că primise un e-mail. A verificat imediat, constatând că era de la Doug Peckham, care îi scria: „Kyle, am nevoie de ajutor. La mine. Acum, dacă se poate”.

A uitat cu totul de cererea de demisie, a sărit în picioare şi a ţâşnit spre uşă. Când a trecut prin dreptul lui Dale, i-a zis:

— Mă duc să discut cu Doug Peckham, un partener de la

Litigii. Are nu ştiu ce proiect.

Chiar dacă vorbele lui sunau hain, asta era situaţia. Iar dacă totul suna a laudă, nu îi păsa. Dale a părut uimită şi rănită, dar Kyle a lăsat-o acolo, singură-singurică, în temniţa destinată companiei Placid. A coborât în fugă pe scări două etaje şi era aproape fără suflu când a intrat pe uşa deschisă a biroului lui Peckham. Partenerul vorbea la telefon, stând în picioare şi frământându-se pe loc, dar i-a făcut lui Kyle semn să se aşeze pe un fotoliu frumos din piele, aflat în faţa mesei lui de lucru. După ce a încheiat convorbirea cu un: „Eşti un dobitoc, Slade, de-a dreptul idiot”, Peckham s-a uitat la Kyle, a surâs forţat şi a zis:

— Ei, cum merg treburile?

— Revizuirea documentelor, la arhivă.

Nici nu era nevoie să spună mai multe.

— Îmi pare rău, dar toţi am trecut prin asta. Ascultă, am nevoie de puţin ajutor. Eşti pregătit pentru aşa ceva?

Peckham s-a prăbuşit brusc pe fotoliul lui şi a început să se legene, balansându-se în spate şi în faţă fără să-şi dezlipească ochii de la figura lui Kyle.

— Gata de orice. În clipa asta sunt dispus să-ţi lustruiesc şi pantofii!

— Sunt deja lustruiţi. Am un caz aici, în Southern District din New York, unul mare. Apărăm firma Barx într-un proces comun intentat de câţiva oameni care şi-au luat pastilele de inimă cu viermi săpători şi până la urmă şi-au dat duhul. Un caz mare, neplăcut şi complicat, care face valuri mari în câteva state. Trebuie să ne prezentăm cu el joi dimineaţă în faţa judecătorului Cafferty. Ai auzit de el?

„Mă aflu aici de două zile, a fost Kyle cât pe ce să se răstească la Doug. Nu cunosc pe nimeni.”

— Nu, a răspuns el simplu.

— Cafferty Cafeina. Suferă de un dezechilibru chimic intern, care îl face să stea treaz zi şi noapte, iar când nu-şi ia medicaţia, le telefonează avocaţilor şi se răsteşte la ei reproşându-le că lucrurile se mişcă foarte încet. Iar când îşi ia medicamentele, ţipă la fel de mult, dar nu mai înjură cu acelaşi aplomb. În fine, programările lui se numesc „rachete”, pentru că împinge lucrurile, făcându-le să se desfăşoare cu o viteză ameţitoare. E un judecător bun, dar extrem de incomod. Oricum, cazul de faţă a trenat destul de mult, iar acum Cafferty ne ameninţă că îl va strămuta în altă jurisdicţie.

Kyle îşi lua notiţe cât putea de repede. Profitând de prima pauză apărută în relatare, a zis:

— Ce-i cu viermii săpători?

— În realitate, e vorba despre un medicament care îndepărtează depunerile de pe principalele artere sangvine, inclusiv ventriculul stâng şi cel drept. Din punct de vedere medical, e o treabă complicată şi nu ai avea motive să-ţi baţi capul cu asta. Avem doi parteneri care sunt absolvenţi de medicină; ei se ocupă de acest aspect al cazului. Patru parteneri în total, dar şi zece asociaţi. Eu sunt consilierul principal.

Peckham a rostit asta cu o satisfacţie mult prea mare în glas. Apoi a sărit în picioare şi s-a apropiat de fereastra de la care se vedea oraşul. Cămaşa lui albă, apretată era cu câteva numere mai mare şi reuşea foarte bine să-i ascundă fizicul nu tocmai atletic.

Rezumatul prezentat de Bennie fusese precis, ca de obicei. Prima căsătorie a lui Peckham se destrămase la treisprezece luni după ce începuse să lucreze la Scully & Pershing, imediat ce absolvise dreptul la Yale. Actuala soţie era tot avocat, partener la o firmă al cărei sediu se găsea la câteva străzi depărtare. Şi ea lucra cu mult peste program. Aveau doi copii mici. Apartamentul lor de pe Upper West Side era evaluat la 3,5 milioane de dolari şi mai deţineau obligatoria casă din zona Hamptons. În anul precedent, Doug câştigase 1,3 milioane; soţia lui, 1,2 milioane.

Era socotit un jurist de top în materie de litigii, care se specializase în apărarea marilor companii farmaceutice, deşi, personal, rareori apărea în instanţă. Cu şase ani în urmă se pierduse un caz important instrumentat de el, în care fusese incriminat un analgezic ce provocase o serie de sinucideri, cel puţin după opinia juriului. Scully & Pershing îl trimisese pe Doug la o staţiune din Italia, pentru un tratament cu durata de două săptămâni.

— Cafferty vrea să scape de caz, a spus el, întinzându-şi spinarea care părea să-l sâcâie. Bineînţeles, noi vom lupta să împiedicăm asta. Totuşi, sincer să fiu, aş prefera să văd cazul strămutat în altă jurisdicţie. Există patru posibilităţi: districtul Duval, din Florida; un tribunal din centrul oraşului Memphis; un district rural din Nebraska, numit Fillmore; sau Des Plaines, Illinois. Dacă accepţi această provocare, misiunea ta este de a verifica aceste patru jurisdicţii. Peckham s-a lăsat din nou pe fotoliu şi s-a apucat să se legene. Vreau să ştiu care e tendinţa juriilor de acolo. Cum sună verdictele lor? Ce soartă au marile companii în astfel de locuri? Apropo, există câteva firme care fac analize statistice ale hotărârilor luate de jurii şi vând datele rezultate, iar noi cumpărăm concluziile lor. Însă ele nu sunt întotdeauna precise. Ni se prezintă o sumedenie de cifre, dar nu există prea multe informaţii utile. Trebuie să tot sapi. Trebuie să păstrezi legătura cu avocaţii din aceste patru localităţi şi să descoperi ce te poate aştepta. Ai înţeles cum stau lucrurile, Kyle?

Ca şi cum ar fi avut de ales.

— Da. Mi se pare grozav.

— Eu n-aş folosi acelaşi cuvânt. Am nevoie de un rezultat până joi dimineaţa, în jur de 7:30. Ai avut prilejul să faci o noapte albă aici?

— Nu. Mă aflu aici doar de…

— Aşa e, ai dreptate. În fine, apucă-te de treabă! Îmi prezinţi situaţia sub forma unui raport, dar fără floricele. Ne vedem aici joi la 7:30, când vor fi de faţă şi alţi doi asociaţi. O să ai la dispoziţie zece minute ca să-ţi prezinţi poziţia. Mai vrei alte explicaţii?

— Acum, nu.

— Eu rămân la birou până la ora zece, aşa că poţi să-mi transmiţi un mesaj, în situaţia că ai nevoie de ceva.

— Mulţumesc, şi încă o dată mulţumiri că m-ai scos de la documentare.

— Ce pierdere de vreme e acolo…

Telefonul de birou a început să sune chiar în timp ce Kyle se grăbea să iasă din birou. S-a dus drept în cubiculumul lui, şi-a înşfăcat laptopul şi a ţinut-o tot o fugă până la biblioteca principală a firmei, o încăpere ce amintea de o peşteră, aflată la etajul treizeci şi nouă. Existau cel puţin patru biblioteci mai mărunte, împrăştiate prin sediul firmei, dar Kyle trebuia să le şi găsească.

Nu-şi amintea să mai fi fost vreodată atât de atras de un proiect de cercetare. I se încredinţase un caz real, ce trebuia rezolvat până la o anumită dată şi care avea un judecător furios, la care se adăugau decizii strategice care pluteau în aer. Referatul pe care urma să-l întocmească va fi citit şi socotit demn de încredere de avocaţi adevăraţi, prinşi în focul bătăliei din instanţă.

Lui Kyle aproape că i s-a făcut milă de sărmanii începători care rămăseseră în sumbra sală de documentare. Ştia însă că va reveni acolo cât de curând. A uitat de cină până în jur de 10:00 seara, când a luat de la un automat un sendviş rece pe care l-a mâncat cât a citit cercetarea privind juriul. Cum nu avea la el sac de dormit, la miezul nopţii a părăsit biblioteca — unde rămăseseră cel puţin douăzeci de asociaţi — şi a luat un taxi spre apartament. A dormit patru ore, după care a făcut pe jos drumul de jumătate de oră spre Broad Street doar în douăzeci şi două de minute. Nu voia să se îngraşe. Sala de pregătire fizică din cadrul firmei, aflată la etajul patruzeci, constituia o glumă răutăcioasă, pentru că era permanent pustie. Câteva dintre secretare o mai foloseau uneori în cursul pauzei de prânz, dar avocaţii nu s-ar fi lăsat prinşi acolo nici morţi.

Contorul lui a pornit exact la 5:00 dimineaţa. Pe la 9:00 s-a apucat să le telefoneze avocaţilor pledanţi şi de apărare din districtul Duval din Florida, şi din zona Jacksonville. Avea o listă lungă de cazuri ce apăruseră în instanţe, şi dorea să discute la telefon cu orice avocat pe care îl putea găsi disponibil.

Cu cât dădea mai multe telefoane, cu atât se lungea lista. Avocaţi din Florida, din Memphis, din vestul statului Tennessee, din Lincoln şi Omaha, şi zeci din zona Chicago. A descoperit alte şi alte cazuri, noi şi noi procese, iar asta îl făcea să apeleze mereu alţi avocaţi. A depistat toate procesele la care firma Banc fusese parte în ultimii douăzeci de ani şi a comparat verdictele obţinute de aceasta.

Nu a primit niciun mesaj verbal sau text şi nici vreun e-mail din partea lui Doug Peckham, astfel că telefonul FirmFone a rămas cuminte pe masă, alături de blocnotes. Kyle era încântat că i se dăduse frâu liber, asigurându-i-se şi o discreţie totală. Dale i-a trimis un e-mail întrebându-l dacă vine la masa de prânz. A întâlnit-o la 13:00 în restaurantul-cantină, unde a mâncat în pripă o salată. Dale rămăsese încă prizonieră în cavoul destinat firmei Placid, însă, din fericire pentru ea, acolo mai fuseseră trimişi trei începători pentru a o ajuta în activitatea de salahor. Toţi trei se gândeau să-şi dea demisia. Ea părea sincer încântată că unei persoane cunoscute ei i se dăduse o sarcină adevărată.

— Să-mi păstraţi şi mie câteva dosare Placid, a spus Kyle când au ieşit din restaurant. Mă întorc acolo mâine.

Miercuri, a părăsit biblioteca la miezul nopţii, după ce pontase optsprezece ore pentru Barx. Şase ore în ziua precedentă. A mai adăugat două ore joi dimineaţă, când a definitivat referatul de cincisprezece pagini lungime şi a repetat prezentarea de zece minute pentru Peckham şi o echipă alcătuită din asociaţi seniori. La ora 7:30 fix, s-a apropiat de uşa partenerului şi a constatat că era închisă.

— Mă aştepta la ora şapte şi jumătate, i-a zis el politicos secretarei.

— Îl voi anunţa, a spus ea, fără să facă niciun gest spre telefon.

Au trecut cinci minute, în care Kyle a încercat să-şi potolească starea de agitaţie şi să pară calm. Simţea un nod în stomac, iar în jurul gulerului îi apăruseră câteva broboane de sudoare. „De ce sunt aşa de stresat? se tot întreba el. E doar o scurtă prezentare în faţa unui public prietenos. Facem parte din aceeaşi echipă, nu?” Au trecut zece minute, apoi cincisprezece. Auzea voci răzbătând din biroul lui Peckham. În cele din urmă, unul dintre asociaţi a deschis uşa şi Kyle a intrat.

Peckham a părut surprins să-l vadă.

— A, da, Kyle, uitasem, a spus el, pocnind din degete şi încruntându-se. Trebuia să-ţi fi trimis un e-mail. Audierea s-a amânat. Ai scăpat de presiune. Păstrează referatul. S-ar putea să am nevoie de el mai târziu.

Kyle a rămas cu gura căscată şi a privit nedumerit în jur. La o masă mică de lucru, doi asociaţi stăteau ghemuiţi asupra unor documente. Alţi doi stăteau în apropierea biroului. Toţi patru lăsau impresia că îi amuza ceva.

Termenul Fals.

Bineînţeles, Kyle auzise de existenţa acelei mici manevre. Nefericitul asociat e trecut prin maşina de tocat ca să realizeze un referat sau cine ştie ce raport inutil ce trebuie prezentat la termen, dar nu va fi folosit niciodată. Însă clientul va fi taxat şi chiar va plăti, astfel că, deşi cercetarea nu este trebuincioasă, ea este măcar profitabilă.

Kyle auzise de Termenul Fals, dar nu bănuise nicio clipă că trucul tocmai i se aplica şi lui.

— Mda, sigur, nicio problemă, a spus el, bătând în retragere.

— Mulţumesc, i-a zis Peckham, dând o pagină din dosarul pe care îl studia. Ne vedem mai târziu.

— Da, bine.

Kyle ajunsese la uşă când Peckham l-a întrebat:

— Ascultă, Kyle, care este cel mai potrivit loc pentru judecarea cazului Barx?

— În Nebraska, în districtul Fillmore, s-a grăbit Kyle să precizeze.

Doi dintre asociaţi au hohotit de râs, iar ceilalţi doi s-au amuzat foarte mult. Unul dintre ei a spus:

— Nebraska? Nimeni nu strămută procesele în Nebraska!

— Kyle, îţi mulţumesc, a spus Peckham, pe un ton împăciuitor. Ai făcut o treabă bună.

„Şi te rog să ieşi cât mai repede.”

Pentru 200.000 de dolari pe an, plus prime, o asemenea slujbă va oferi cu certitudine şi astfel de momente de umilire. „Eşti plătit pentru asta, şi-a repetat Kyle în minte în timp ce urca treptele fără să se grăbească. Fruntea sus. Nu te lăsa. I se poate întâmpla oricui.”

Revenit în temniţă, a reuşit să zâmbească. Când Dale l-a întrebat cum merseseră lucrurile, el i-a răspuns:

— Greu de spus.

La capătul celălalt al încăperii, doi asociaţi se trudeau să citească dosare de ipoteci. Kyle i-a salutat cu un gest din cap, apoi s-a aşezat lângă Dale, şi-a aranjat pe masă pixul, blocnotesul şi telefonul FirmFone. A deschis o cutie, a scos un dosar şi a reintrat în lumea firmei Placid Mortgage. Reprezenta un teritoriu cunoscut, şi s-a simţit ciudat de protejat în acesta. Acolo nu avea cum să sufere jigniri ori umilinţe. O carieră lungă de documentarist de arhivă ar fi plicticoasă, fără îndoială, dar şi mult mai lipsită de primejdii decât aceea de specialist în litigii.

17

Vineri după-amiază, când a plecat de la birou, Kyle a socotit că prima săptămână de lucru reprezentase un succes, cu toate că unul deprimant. Pontase treizeci de ore pentru Placid şi douăzeci şi şase pentru Barx Biomed şi, deşi practic tot acest timp valoros însemna puţin pentru oricare din cei doi clienţi, el nu era plătit ca să-şi facă griji în legătură cu astfel de chestiuni. Se afla acolo cu un singur scop — să producă note de plată. Dacă menţinea acest ritm şi reuşea să facă numai cincizeci de ore pe săptămână, avea să ajungă la două mii cinci sute de ore pe an, o cifră mare pentru un angajat în primul an, care va atrage atenţia celor din eşaloanele superioare.

În acea săptămână, Tabor Mitraliorul contabilizase cincizeci de ore. Dale, patruzeci şi patru. Tim Reynolds, patruzeci şi trei.

Era uimitor cât de obsedaţi erau cu toţii de ceas, iar asta după doar cinci zile de slujbă.

A mers pe jos până la apartament, s-a schimbat în blugi, a îndesat câte un telefon în fiecare buzunar şi s-a îndreptat spre zona de distracţii. Mets jucau acasă împotriva celor de la Pirates, care aveau aproape asigurat un nou sezon nefericit. Cu şaptesprezece etape înainte de încheierea campionatului de baseball, New York Mets ocupau locul întâi, având două victorii în plus faţă de Philadelphia Phillies, şi erau porniţi să învingă orice echipă le apărea în cale.

Kyle a cumpărat cu banii jos două bilete vândute de un broker recomandat de un angajat care nu absolvise dreptul, dar lucra la firmă. În timp ce se îndrepta spre stadionul Shea, şi-a zărit omul care îl urmărea, chiar în momentul când acesta pornea în spatele lui.

Locul lui se găsea la cincisprezece rânduri în spatele băncii de rezerve de la baza a treia. Tocmai începuse meciul; cei de la Mets începeau la aruncare, iar tribunele erau înţesate. Şi-a sincronizat perfect intrarea şi s-a aşezat exact în clipa când se arunca prima minge de la prima bază. În dreapta lui era un băieţel care avea în mână o mănuşă de baseball şi mânca o îngheţată. În stânga avea un susţinător adevărat, cu o şapcă a celor de la Mets, tricou cu inscripţia Mets, benzi la încheieturi pentru ştergerea transpiraţiei, de culoare albastru şi oranj, până şi nişte ochelari cretini, inscripţionaţi cu logoul celor de la Mets. Ochelarii, şapca şi tot restul reprezentau elementele de deghizare a lui Joey Bernardo, care îşi petrecuse întreaga viaţă la Pittsburgh şi îi ura pe cei de la Mets aproape la fel de mult pe cât îi detesta şi pe cei de la Phillies.

— Nu mă lua în seamă, l-a avertizat Kyle, uitându-se atent la ceea ce se desfăşura pe teren.

— Nu-ţi face griji. Acum te urăsc din tot sufletul. Şi-i urăsc pe ăştia de la Mets la fel de mult ca pe tine!

— Mersi frumos! Îmi plac ochelarii ăia.

— N-aş putea să-i scot? Nu văd nici pe dracu’!

— Nu.

Vorbeau din colţul gurii, îndeajuns de tare cât să se audă unul pe celălalt. Stadionul Shea vuia la fiecare aruncare, astfel că erau slabe şanse să fie auziţi de altcineva.

Joey a luat o gură dintr-un pahar înalt cu bere.

— Chiar te urmăresc şi acum?

— Bineînţeles. În fiecare zi, oriunde m-aş duce.

— Au idee că tu ştii asta?

— Nu cred.

— Dar de ce?

— Asta e şmecheria în spionaj.

— A, sigur.

— Informaţiile sunt esenţiale. Cu cât mă supraveghează mai mult şi trag cu urechea la ce discut, cu atât ştiu mai multe despre mine. Dacă au idee ce mănânc, ce beau, cu ce mă-mbrac, ce urmăresc, ce ascult şi cu cine stau de vorbă şi îmi petrec vremea, unde îmi place să-mi fac cumpărăturile şi unde prefer să îmi găsesc refugiul, poate că într-o bună zi ar reuşi să folosească toate astea în avantajul lor. Chiar dacă pentru noi totul pare foarte plicticos, pentru indivizii ăştia sigur nu e.

În vreme ce asculta toate acestea, Joey sorbea din paharul de bere.

O minge a ricoşat din peretele din partea stângă a terenului, punând capăt unei alergări, astfel că publicul s-a ridicat în picioare să ovaţioneze. Kyle şi Joey au reacţionat la fel ca toţi ceilalţi suporteri. După ce atmosfera s-a mai liniştit, Kyle a continuat:

— De exemplu, am descoperit un magazin extraordinar prin centrul oraşului, care vinde tot soiul de dispozitive folosite în spionaj. Camere minuscule, microfoane ce pot fi disimulate, aparatură de interceptare a convorbirilor telefonice şi o serie de chestii foarte sofisticate la care armata a renunţat. Magazinul e ţinut de doi rataţi care susţin că ar fi foşti agenţi CIA, dar oamenii care au lucrat cu adevărat la CIA preferă să nu se laude cu asta. Am găsit magazinul online, de la birou, nu din apartamentul meu, şi am intrat acolo de două ori, atunci când am reuşit să scap de „codiţa” mea. S-ar putea să am nevoie de magazinul ăsta într-o bună zi, dar dacă ar şti că am dat de locul respectiv, jivinele ce mă urmăresc s-ar alerta foarte serios.

— Mi se par prea ciudate toate treburile astea.

O femeie care stătea în faţa lui Joey s-a răsucit şi i-a aruncat o privire curioasă. Kyle şi Joey nu au mai vorbit cât a durat prima rundă a meciului.

— Ce zici de raportul referitor la Elaine? l-a întrebat Joey în şoaptă.

— Mă îngrijorează.

— Şi-atunci, ce facem?

— Cred că ar trebui să-i faci o vizită.

— Fugi de-aici!

— E simplu. Te ciocneşti întâmplător de ea şi vezi reacţiile.

— Bravo! Adică, dau o fugă până la Scranton, un oraş prin care nu cred că am călcat în ultimii zece ani, o găsesc într-un fel oarecare, o recunosc, presupun că şi ea mă recunoaşte, şi după aceea? Stau la o şuetă cu ea despre ultima noastră întâlnire? Ne distrăm amintindu-ne de trecut? Ce naiba, Kyle, doar m-a acuzat de viol!

— Şşşt, a şuierat Kyle încet.

Cuvântul „viol” a părut că lâncezeşte în aer o vreme, dar nimeni nu a dat vreun semn că l-ar fi auzit.

— Scuze, a spus Joey în şoaptă, după care au urmărit meciul în linişte timp îndelungat.

Brusc, după o fază foarte controversată, la prima bază a izbucnit o dispută feroce, şi toţi cei cincizeci de mii de suporteri s-au trezit că aveau propria părere în privinţa deciziei arbitrului. În vacarmul ce se stârnise, Kyle i-a spus lui Joey:

— Ar fi o întâlnire interesantă. Ca să vedem cum reacţionează. Oare îţi va vorbi? Ori este îndârjită, furioasă, dornică de răzbunare? Tu va trebui să adopţi o atitudine înţelegătoare şi să nu iei în seamă ieşirile ei, spunând că acea întâmplare te-a tulburat şi că ai dori să discuţi despre asta. Vezi dacă ar fi dispusă să vă întâlniţi pentru a bea ceva şi pentru a discuta serios. Tu nu vei recunoaşte nimic, voiai doar să vezi în ce ape se scaldă. Poate că-ţi doreşti să pui capăt problemei. Ce ai de pierdut?

— Dar dacă mă recunoaşte, scoate arma şi poc?

— Mă ocup eu de Blair în cazul ăsta.

Kyle a reuşit să spună aceste cuvinte zâmbind, deşi gândul de a sta multă vreme în compania prietenei lui Joey nu era deloc plăcut.

— Mulţumesc. Să ştii că e însărcinată. Şi mersi de întrebare.

— Cum de-a rămas însărcinată?

— Din motive biologice. Dar amândoi am rămas surprinşi.

— Felicitări, tăticule!

— Căsătoria e una, dar chestia cu paternitatea nu mă încântă câtuşi de puţin.

— Eu aveam impresia că ea avea o carieră în plină ascensiune.

— Exact. Şi eu, la fel. Mi-a spus că lua anticoncepţionale, dar acum nu ştiu ce să mai zic.

Pătrunseseră pe un teritoriu pe care Kyle nu era dispus să-l exploreze. Cu cât lungeau discuţia, cu atât mai lejeră devenea conversaţia, iar acest lucru nu era deloc înţelept.

— Eu mă duc până la toaletă, a zis Kyle.

— Adu-mi şi mie o bere.

— Nici gând! Nu te cunosc, ori ai uitat asta?

— Hai, las-o baltă, Kyle! Crezi că te urmăreşte cineva chiar şi acum?

— Cu binoclul. Şi sunt cel puţin doi oameni. M-au urmărit până aici, probabil că au cumpărat bilete de la vreun speculant de la poarta stadionului, iar acum stau cu ochii pe mine.

— Dar de ce?

— E vorba despre o operaţiune obişnuită de verificare. Reprezint o investiţie importantă, dar ei nu au încredere în mine. N-ar strica să citeşti câteva romane de spionaj.

— Păi, tocmai asta e problema ta. Trăieşti prea mult în ficţiune.

În pauză, Kyle a profitat din plin de timpul liber. A mers la toaletă, apoi şi-a cumpărat o băutură răcoritoare fără zahăr şi nişte alune. Când a revenit la locul lui, a înfiripat o conversaţie cu puştiul din dreapta, un suporter fidel al celor de la Mets, care cunoştea fiecare jucător şi tot ceea ce ţinea de statisticile personale. Tatăl băiatului lucra în publicitate, iar Kyle s-a străduit să se arate curios în privinţa amănuntelor implicate de o astfel de carieră. A mâncat alune, aruncând cojile pe jos, iar multă vreme nici nu l-a luat în seamă pe Joey.

Între timp, pe jumătate orbit de ochelarii Mets, supradimensionaţi, Joey a îndurat totul în tăcere. După patru runde, Pittsburgh Pirates erau conduşi la diferenţă de patru alergări, astfel că Joey era pregătit să părăsească stadionul. Într-un târziu, Kyle şi-a reorientat atenţia şi s-a apucat să examineze tabela de marcaj din centrul terenului.

— Ai mai aflat ceva de Baxter? a întrebat el, fără ca măcar să-şi mişte fălcile.

— Nimic. Eu cred că l-au închis într-un cavou.

— Cunosc sentimentul. Şi eu am stat într-un soi de mormânt vreme de o săptămână.

— Nici nu vreau să aud de aşa ceva. Având în vedere cât câştigi acolo, nu trebuie să te plângi, indiferent ce-ai îndura.

— Bine, gata. Ăştia au aflat că Baxter se află într-un centru de dezintoxicare, şi cred că ei ştiu şi unde anume, a spus Kyle, în momentul în care o minge înaltă a fost prinsă în zona de avertisment.

— Care „ei”?

— Indivizii care se ţin scai de mine. Şeful lor mi-a spus săptămâna trecută că Baxter e într-un centru de dezintoxicare.

— Cât de des te întâlneşti cu individul ăsta?

— Mai des decât mi-aş dori eu.

— I-ai transmis vreun secret?

— Nu. Încă nu m-am compromis.

Joey a sorbit din paharul de bere, a înghiţit fără să se grăbească, apoi, ţinând paharul în faţa gurii, a zis:

— Dacă ştiu atâtea despre Baxter, înseamnă că mă urmăresc şi pe mine?

— Tot ce se poate. Fii şi tu mai precaut. Acţionează şi tu puţin altfel decât până acum, ca să te verifici. Şi ai grijă în privinţa corespondenţei.

— A, minunată veste!

— Apartamentul meu e ticsit de camere de filmare şi de microfoane. Oamenii ăia intră şi ies când au chef. Nu mi-am instalat sistem de alarmă, şi nici n-am de gând, dar ştiu că au intrat acolo. Tot ce fac în apartamentul ăla e urmărit şi înregistrat. Numai că ei nu au habar că eu ştiu, aşa că nu le ofer nimic din care să poată trage astfel de concluzii.

— Vrei să spui că îi duci de nas pe nişte profesionişti în culegerea de informaţii?

— Aşa sper.

A urmat o nouă pauză destul de lungă, deoarece cei de la Pirates schimbau oamenii aflaţi la aruncare.

— Kyle, şi cum se va încheia jocul ăsta?

— Nu am soluţie. Deocamdată fac paşi mici, cu fereală. Următorul ar fi să luăm legătura cu fata, ca să vedem cât de rău merg lucrurile în privinţa asta.

— Cred că merg destul de rău.

— Hai să vedem.

Kyle a dus mâna spre buzunarul în care telefonul vibra şi, bineînţeles, a scos la lumină aparatul FirmFone. A butonat câteva clipe, a citit mesajul primit, apoi a înjurat printre dinţi.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Joey, străduindu-se să nu se uite spre telefon.

— A sunat un partener. Are de terminat un proiect. Vrea să ajung la birou mâine, la ora şapte.

— Kyle, dar mâine e sâmbătă!

— Iar asta înseamnă o nouă zi la birou.

— Oamenii ăştia sunt demenţi?

— Nu, doar lacomi.

În timpul momentului de respiro din cadrul celei de-a şaptea runde, Kyle s-a ridicat discret de pe scaunul din tribună şi a pornit spre ieşirea din stadion. Joey a rămas până la runda a opta şi, în cele din urmă, a plecat şi el, îndurerat că iubiţii lui piraţi pierdeau cel de-al nouăzecilea joc al sezonului.

Sâmbăta şi duminica se permitea purtarea de blugi. Faptul că exista un regulament privitor la ţinuta de sâmbătă şi de duminică, indiferent cât de relaxat ar fi fost acesta, spunea multe despre modul în care se practica legea corporatistă pe Wall Street.

La o adică, de ce se aflau acolo?

Kyle purta blugi, la fel ca şi Dale, care arăta extraordinar de bine într-o pereche de pantaloni strâmţi. Tim Reynolds avea nişte pantaloni kaki, scrobiţi. Cu toţii se simţeau ameţiţi de realitate: se aflau într-o mică sală de conferinţe de la etajul treizeci şi patru, la ora 7:00 dimineaţa, în a doua sâmbătă a carierei lor destul de firave. S-au alăturat altor patru asociaţi mai cu vechime, nişte tineri pe care Kyle nu avusese plăcerea să-i cunoască şi nici măcar nu-i văzuse în primele două săptămâni de slujbă. Au urmat prezentări de faţadă, dar asta numai pentru că aşa era de aşteptat în situaţia respectivă.

Partenerul care convocase acea şedinţă nu se zărea pe nicăieri. Îl chema Tobias Roland, i se spunea Toby în absenţă, şi, între bârfele pe care le auzise Kyle, cele mai urâte se refereau la acest Toby. Poveştile referitoare la el abundau în folclorul firmei, şi nu exista vreuna care să-l prezinte într-o lumină favorabilă. Student la Yale, apoi absolvent de drept la Columbia, un copil sărman dintr-un cartier dominat de violenţe, trăind un profund sentiment de inferioritate. Sclipitor, nemilos, veşnic pus pe intrigi, el devenise partener în doar cinci ani, în primul rând pentru că lucra cu mai multă îndârjire decât ceilalţi împătimiţi ai muncii şi nu se odihnea nicio clipă. Noţiunea lui de relaxare se confunda cu o partidă scurtă de sex cu vreo secretară, pe canapeaua din biroul lui. Majoritatea secretarelor erau îngrozite numai când auzeau rostit numele lui, dar nu îndrăzneau să se plângă de atitudinea lui, nici să intenteze un proces. Cu toate acestea, unele îl socoteau suficient de sexy pentru o hârjoană grăbită în cine ştie ce împrejurare. Drept distracţie, omul îşi hăituia asociaţii mai tineri, deseori adresându-li-se într-un limbaj obscen până şi pentru cea mai nevinovată greşeală făcută. Îi intimida pe ceilalţi parteneri, deoarece era mai inteligent decât ei şi oricând mai bine pregătit. Ajuns la vârsta de patruzeci şi patru de ani, devenise cel mai mare specialist în litigii (şi pontaje) din cadrul firmei, şi de opt ani nu pierduse niciun proces cu juraţi. Toby era extrem de căutat de avocaţii de casă ai multora dintre marile corporaţii. Cu un an în urmă, Kyle citise şi chiar decupase un articol din revista *Fortune* care îl ridica în slăvi pe „cel mai mare specialist în litigii” de la

Scully & Pershing.

Când Toby îţi făcea cumva semn, lăsai tot şi te duceai la el într-un suflet, chiar dacă tremurai ca varga.

În acea dimineaţă, în locul lui Toby venise un asociat senior, pe nume Bronson, care, după cum le-a explicat fără nicio urmă de entuziasm în glas, îl înlocuia pe domnul Roland, acesta din urmă aflându-se în alt birou, unde lucra la un alt aspect al procesului în pregătire. Roland putea însă apărea în orice clipă, iar această perspectivă îi făcea pe toţi să fie cu ochii în patru.

Clientul lor era o mare companie petrolieră, pe cale de a fi dată în judecată de o firmă olandeză în legătură cu nişte zăcăminte de ţiţei din Golful Mexic. Se anticipa că respectivul proces avea să fie intentat la New Orleans, dar domnul Roland hotărâse să se intenteze un proces cu drept de preemţiune în New York. Planul prevedea ca acţiunea să fie depusă luni dimineaţă la prima oră. Aceasta constituia o ambuscadă, o tactică îndrăzneaţă, care însă putea avea un efect advers neaşteptat, reprezentând genul de manevră riscantă pentru care era renumit Toby.

După ce a ascultat vreme de câteva minute prezentarea unui proces descris în termeni ce aminteau de debarcarea din Normandia, Kyle şi-a dat seama că se va alege praful de sâmbăta şi duminica lui şi că va trebui să-şi petreacă timpul în biblioteca juridică pentru a cerceta probleme de jurisdicţie. A aruncat o privire spre FirmFone, a rulat lista cu e-mailuri şi ceva anume i-a reţinut atenţia. La 7:30, sâmbăta dimineaţa, firma le trimisese tuturor juriştilor săi un mesaj prin care erau anunţaţi de demisia lui Gavin Meade, asociat cu vechimea de patru ani, care lucrase la Departamentul Litigii. Fără amănunte. Fără comentarii. Nimic altceva decât o ieşire rapidă şi discretă de pe scenă.

„Toată lumea are secrete de ascuns”, aşa spusese Bennie. Cum de reuşise? Probabil că fusese vorba despre un pachet anonim trimis cuiva de la Resurse Umane. Documente, evidenţe ale poliţiei, tot tacâmul. Sărmanul Meade, aflat la zece ani depărtare de păcatul comis, lucra şi rezista în morişca firmei cu 400.000 de dolari pe an când, brusc, s-a trezit chemat la o şedinţă cu uşile închise.

Bronson tocmai turuia despre faptul că el va reprezenta butucul unei roţi de lemn, ale cărei spiţe vor merge către cei şapte asociaţi din subordinea lui, dar şi către alţi câţiva care vor raporta totul domnului Roland şi celorlalţi parteneri de la Litigii. În miezul chestiunii, el, Bronson, va coordona relaţiile dintre oamenii importanţi şi debutanţi. Tot el va organiza activitatea, supervizând acţiunea de documentare, şi se va ocupa de corespondenţa cu partenerii. Totul avea să treacă pe la biroul lui.

Iar timpul era crucial. Dacă se scăpa vreo vorbă în afara firmei, compania olandeză şi avocaţii acesteia puteau trece la tot soiul de acţiuni nedorite. Se afla în joc aprovizionarea cu ţiţei a naţiunii, ba poate chiar şi civilizaţia occidentală.

Şi, astfel, au luat cu toţii drumul bibliotecii.

18

După o serie de apeluri telefonice care au devenit din ce în ce mai încordate, s-a ajuns în cele din urmă la o înţelegere. Doctorul Boone şi unchiul Waly s-au pus de acord, însă au reuşit să mai impună o măsură de control. Baxter avea să plece mai devreme, dar, înainte de a „reintra” în lumea reală, îşi va petrece trei nopţi într-un cămin de readaptare din Reno. La o sută cinci zile după ce sosise beat mort, având o îmbibaţie alcoolică în sânge de 0,28 la mie, şi cu reziduuri considerabile de cocaină în organism, Baxter a ieşit pe poarta clinicii, lăsând în urmă siguranţa oferită de Washoe Retreat. Era cât se poate de curat la trup şi avea cu cinci kilograme mai puţin. Nu se lăsase doar de băut şi de droguri, dar abandonase şi fumatul. Era în formă fizică bună, bronzat şi cu mintea limpede, crezând cu convingere că îşi învinsese demonii şi că de acum înainte va duce o viaţă ferită de orice excese. Pentru a purta acea bătălie, era înarmat cu învăţăturile doctorului Boone şi ale celorlalţi consilieri. Îşi mărturisise păcatele şi se plecase în faţa unei puteri mai mari, indiferent ce şi oricine ar fi fost aceasta. La vârsta de douăzeci şi cinci de ani, începea o viaţă nouă, astfel că era şi mândru, şi îngrijorat, ba chiar înspăimântat. Pe măsură ce maşina înghiţea un kilometru după altul, se simţea tot mai puţin în apele lui. Încrederea de la început se risipea cu repeziciune.

Dăduse chix de atâta ori, şi în atâtea feluri. Asta părea să fie o tradiţie în familia lui. Ori purta înscris acest lucru în ADN?

Un asistent medical l-a condus de la clinica din Munţii Nightingale până la Reno; o călătorie de două ore, în cursul căreia au discutat foarte puţin. Când s-au apropiat de oraş, au trecut prin dreptul unui panou publicitar uriaş care făcea reclamă unei beri de import, îmbuteliate în sticle de culoare verde. Tânăra numai curbe, care ţinea sticla de bere în mână, putea ispiti un bărbat să facă aproape orice. Teama l-a izbit şi mai tare pe Baxter. Îl consuma pe dinăuntru, iar pe frunte i-au apărut broboane de sudoare. Îi venea să se răsucească şi să fugă înapoi la clinică, unde nu existau alcool şi nici alte tentaţii. Dar a tăcut mâlc.

Hope Village[6] se găsea într-o zonă mai obidită a oraşului Reno — una presărată de clădiri abandonate, de cazinouri ieftine şi de baruri. Acela era regatul Fratelui Manny, fondatorul, pastorul şi liderul aşezământului. Omul aştepta pe trotuar, în faţa uşii bisericii, atunci când Baxter a coborât din maşină pe asfaltul încins. L-a strâns straşnic de mână pe Baxter şi i-a scuturat-o energic.

— Domnule Tate, pot să-ţi spun Baxter?

Întrebarea sugera şi răspunsul. Doar era Baxter, nu domnul Tate.

— Sigur, a spus Baxter, şi s-a încordat de spate ca să reziste mai bine acelui asalt fizic.

— Eu sunt Fratele Manny, a zis omul, după care şi-a lăsat solidul braţ stâng pe umărul lui Baxter, încheind în acest fel o primire foarte bărbătească. Bine-ai venit în Hope Village!

De origine hispanică, avea în jur de cincizeci de ani, pielea măslinie şi părul cărunt, prins strâns într-o coadă de cal care îi ajungea până la brâu, ochi calzi, un zâmbet generos, care îi evidenţia dinţii mari, şi două cicatrici, una mai mică aproape de nara stângă şi o alta, ceva mai mare, pe obrazul drept. Faţa îi era împodobită de o bărbuţă albă, ca de ţap, care fusese bibilită ani de zile.

— Încă un evadat de la Washoe Retreat, a spus el cu o voce profundă şi melodioasă. Cum o mai duce doctorul Boone?

— Bine, i-a răspuns Baxter.

A constatat că nasul Fratelui Manny se găsea la mai puţin de cincisprezece centimetri de al lui. Contactul atât de apropiat nu-l deranja defel pe Manny, dar îi dădea o stare de disconfort lui Baxter.

---

[6] Satul Speranţei

— Îţi transmite cele mai bune urări.

— Un om de treabă. Vino, să-ţi arăt ce avem aici. Din câte am înţeles, vei rămâne la noi doar trei nopţi.

— Exact.

Au pornit fără să se grăbească. Manny îşi ţinea în continuare braţul peste umerii lui Baxter. Era un bărbat masiv, cu pieptul puternic şi musculos. Purta salopetă de blugi şi o cămaşă albă — desfăcută la ce doi nasturi de sus — cu o coadă lungă ce atârna la spate. În picioare, sandale, dar fără şosete.

Biserica aparţinuse cândva unei comunităţi albe şi bogate, care însă se refugiase în suburbii. Plimbat în acest tur al locului, Baxter a aflat şi o serie de lucruri despre ghid. Manny Lucera îl găsise pe Dumnezeu în timpul celei de-a doua detenţii — pedeapsă primită pentru un jaf armat ale cărui roade erau destinate cumpărării de droguri pentru consum personal — iar după eliberarea condiţionată fusese îndrumat de Sfântul Duh spre Reno, unde îşi începuse cariera de predicator. În urmă cu şaptesprezece ani, Domnul îl binecuvântase cu mare dărnicie. Biserica prosperase, iar acum deţinea în subsol un adăpost pentru persoane fără locuinţă, o bucătărie care oferea de mâncare oricui solicita acest lucru, un centru comunitar pentru copiii proveniţi din familii defavorizate, un centru de primire pentru femei şi copii care fugeau de teroarea unor soţi şi părinţi violenţi, şi existau planuri pentru înfiinţarea unui orfelinat. Clădirile vechi din vecini fuseseră cumpărate şi renovate. Complexul gemea de oameni — angajaţi, voluntari, oameni ai străzii — care aproape că făceau reverenţe atunci când îl vedeau pe Fratele Manny.

S-au oprit la o masă de picnic, aflată undeva la umbră, şi au băut limonada de la cutie.

— Ce drog preferat ai avut? l-a întrebat Manny.

— Cocaină, băutură, dar nu refuzam nimic, a recunoscut Baxter.

După cincisprezece săptămâni în care îşi despuiase sufletul faţă de nişte oameni care ştiau deja totul, acum spunea adevărul fără să mai ezite.

— Cât timp?

— Am început cu moderaţie când aveam vreo paisprezece ani. Pe măsură ce am crescut, lucrurile au căpătat amploare. Acum am douăzeci şi cinci de ani, deci am fost consumator timp de unsprezece ani.

— De unde eşti?

— Pittsburgh, la origini.

— Şi familia?

— Bogată.

Fratele Manny rostea întrebările şi asculta răspunsurile cu un aer atât de degajat, încât, după ce petrecuseră doar un sfert de ceas împreună, Baxter simţea că ar fi fost în stare să stea de vorbă cu el ore în şir, povestindu-i tot.

— E prima dezintoxicare?

— A doua.

— Eu am consumat orice drog imaginabil, unele de care nici n-ai auzit, timp de douăzeci de ani. Am cumpărat, am vândut, am făcut contrabandă şi chiar am produs droguri. Am fost înjunghiat de patru ori, împuşcat de trei ori şi închis de două ori pentru droguri. Mi-am pierdut prima soţie şi doi copii din cauza drogurilor şi a alcoolului. Am pierdut şansa de a beneficia de educaţie. Din cauza detenţiilor, am pierdut opt ani. A fost cât pe ce să-mi pierd viaţa. Ştiu totul despre dependenţă, pentru că am trăit-o din plin. Sunt consilier autorizat în materie de droguri şi alcool, şi lucrez cu dependenţi în fiecare zi. Tu eşti dependent?

— Da.

— Fii binecuvântat, frate! L-ai aflat pe Iisus Hristos?

— Cred că da. Mama mă ducea la biserică de fiecare Crăciun.

Fratele Manny i-a zâmbit şi apoi şi-a ridicat fundul mare de pe tăblia mesei.

— Hai să-ţi arăt camera. Nu-i ca la Ritz, dar te descurci tu.

Adăpostul pentru persoanele fără locuinţă era o încăpere spaţioasă de la subsol, având o despărţire provizorie — femeile într-o parte, bărbaţii în cealaltă. Era deschis, având paturi disponibilizate de armată, aşezate în şiruri ordonate.

— Majoritatea acestor oameni lucrează ziua. Nu sunt vagabonzi, a precizat Fratele Manny. Încep să sosească pe la şase seara. Uite-ţi şi camera.

În apropierea duşurilor, erau două cămăruţe separate, dotate cu paturi ceva mai arătoase şi cu ventilatoare portabile. Fratele Manny a deschis uşa uneia din ele, zicând:

— O poţi ocupa pe asta. Este pentru supraveghetor. Ca să obţii o cameră personală, trebuie să ai o slujbă, aşa că vei contribui la pregătirea cinei, iar mai târziu, când toată lumea se culcă, o să dai o mână de ajutor la pază.

Rostise aceste sentinţe într-un asemenea mod, încât orice idee de a protesta era neîntârziat interzisă şi exclusă.

Baxter simţea cum universul său se rotea nebuneşte. Îşi începuse ziua în atmosfera confortabilă a unui ranch de dezintoxicare de patru stele, şi îl fulgerase gândul ameţitor că, în sfârşit, va pleca de acolo. Iar acum se găsea în subsolul încins al unei biserici vechi, care adăpostea cincizeci şi doi dintre cei mai săraci oameni din America, iar el trebuia să trăiască alături de ei în următoarele trei zile. Dar nu numai atât, ci trebuia să şi participe la pregătirea hranei lor, ba chiar şi să-i despartă dacă se luau la harţă.

Baxter Tate, membru al dinastiei Tate din Pittsburgh. Bancheri, oameni cu sânge albastru locuind în conace care se moşteneau de la o generaţie nenorocită la următoarea, persoane arogante şi mândre, care se căsătoreau cu membri ai altor clanuri asemănătoare, ceea ce ducea la secătuirea şi sărăcirea genelor.

Cum de ajunsese într-o asemenea situaţie atât de devreme în viaţă?

Din punct de vedere legal, putea pleca de acolo oricând dorea. Să iasă pe uşă, să se urce într-un taxi şi s-o-ntindă fără a mai privi în urmă. Nu exista nicio hotărâre judecătorească privind reţinerea lui acolo. Se putea întâmpla ca unchiul Wally să fie dezamăgit, dar, dacă fugea, asta ar fi fost ultima grijă a lui Baxter.

— Te simţi bine? l-a întrebat Fratele Manny.

— Nu.

I se părea înviorător că se putea exprima cu atâta sinceritate.

— Trage un pui de somn. Eşti palid la faţă.

Din cauza căldurii, nu a reuşit să adoarmă. După o oră, s-a furişat afară şi s-a trezit hălăduind prin centrul oraşului Reno. A luat o cină târzie într-un local oarecare — după luni de zile, mânca un burger şi cartofi prăjiţi. Avea la el bani cât să se cazeze într-un hotel vreme de o zi sau două şi, în timp ce hoinărea în zigzag pe străzi, gândul acesta l-a tot frământat. A trecut iar şi iar prin dreptul unor cazinouri. Nu-l interesaseră niciodată jocurile de noroc, dar orice cazinou avea bar, nu? Bineînţeles că barurile îi erau interzise, dar nu suporta nicicum gândul de a se întoarce la Hope Village, cel puţin în acele momente.

La o masă de blackjack, a scos cinci bancnote de douăzeci de dolari, şi-a luat nişte jetoane verzi şi a jucat pe mize de cinci de dolari vreme de câteva minute. O chelneriţă destul de vârstnică a trecut pe lângă el şi l-a întrebat dacă voia ceva de băut.

— O sticlă cu apă, a spus el fără să ezite, apoi a simţit nevoia să se felicite pentru asta.

Celălalt jucător de la masă era un cowboy, cu pălărie neagră şi toate accesoriile de rigoare, care avea o sticlă de bere în faţă. Baxter a băut apa, şi-a jucat mâinile şi, din când în când, a aruncat priviri spre sticla cu bere. Arăta atât de nevinovată! De frumoasă!

După ce jetoanele i-au fost înhăţate de dealer, Baxter a plecat de la masă şi s-a plimbat de colo-colo prin cazinou. Era un local sordid, populat de oameni care nu-şi aveau locul acolo, jucând şi riscând bani pe care nu-şi puteau permite să-i piardă. A trecut prin dreptul unui bar cu profil sportiv, unde, pe ecrane mari, se derulau vechi meciuri de fotbal. Rezultatele înregistrate în acel weekend erau afişate la vedere. În rest, barul era pustiu. S-a aşezat pe un scaun înalt şi a comandat apă.

Ce părere ar avea doctorul Boone despre asta? Nu trecuseră nici şase ore de la „reintegrare”, iar el se aşezase deja la un bar. „Linişteşte-te, doctore Boone. E doar apă. Dacă rezist îndemnului aici, la nivelul zero, atunci, următorul pas va fi uşor de făcut.” A băut o gură de apă şi, în treacăt, a privit spre şirurile de sticle cu băuturi. De ce erau de forme şi dimensiuni atât de felurite? De ce existau atât de multe tipuri de băutură? Un şir întreg era ocupat de votcă având diferite arome, lichide delicioase, pe care le consumase cu butoiaşul pe vremea când se îmbăta.

Slavă Cerului că zilele acelea se isprăviseră.

Undeva departe, din cealaltă parte a cazinoului, s-a auzit urletul unei sirene şi nişte clopoţei au început să sune exploziv. Un norocos de la o maşină de jocuri dăduse lovitura cea mare, iar hărmălaia aceea avea rostul de a le aminti tuturor celor prezenţi ce uşor era să câştigi. Barmanul a umplut un pahar cu bere de la canea, apoi l-a trântit cu un plescăit în faţa lui Baxter.

— Din partea casei! a strigat el. Super Slot Jackpot!

Băutură gratis pentru toţi cei aflaţi la bar, adică doar pentru Baxter. A fost cât pe ce să spună: „Hei, amice, ia băutura de aici. M-am lăsat”. Numai că barmanul se îndepărtase, plus că acele vorbe ar fi sunat ridicol. Câţi nebăutori stau cocoţaţi pe un scaun de la barul unui cazinou la ora trei după-amiază?

Paharul era aburit, berea, rece ca de la gheaţă. Era ceva mai închisă la culoare, iar Baxter s-a uitat la canea. Bere blondă de Nevada. Un sortiment pe care nu-l încercase niciodată. Avea gura uscată, aşa că a mai sorbit nişte apă. Vreme de o sută cinci zile fusese tocat la cap de doctorul Boone şi de ceilalţi specialişti ai lui de la Washoe Retreat ca să ajungă să creadă că primul păhărel de băutură îl va împinge înapoi pe drumul dependenţelor. Îi urmărise şi îi ascultase pe alţi pacienţi, ori oaspeţi, după cum erau numiţi, cum se chinuiseră de-a lungul procesului de dezintoxicare şi cum îşi prezentaseră poveştile legate de eşecurile trăite până atunci. „Nu te lăsa păcălit, îl preveniseră ei în mod repetat, nu te vei putea opri la primul pahar. Este nevoie de o abstinenţă totală.”

Poate că era adevărat.

Pe pahar se formaseră mici broboane de apă, care au început curând să se scurgă pe şerveţelul plasat dedesubtul lui.

Avea douăzeci şi cinci de ani, şi nu crezuse nicio clipă cu adevărat, nici măcar în momentele lui de maximă castitate de la Washoe, că va trăi tot restul vieţii fără să bea deloc. Undeva, într-un colţişor al sufletului, ştia că va găsi voinţa de a bea un pahar, poate două, apoi se va opri, înainte ca lucrurile să scape de sub control. Dacă avea de gând să mai bea câte ceva, de ce să nu înceapă chiar acum? Ultima oară se torturase paisprezece zile, după care cedase. Vreme de două săptămâni se minţise şi îi indusese în eroare şi pe prieteni, lăudându-se că iubea viaţa şi trezia, dar, de fapt, tânjise în fiecare clipă doar să bea. De ce să trăiască aceeaşi suferinţă încă o dată?

Berea se încălzea.

A auzit în minte vocile consilierilor lui. Şi-a amintit de lacrimile şi mărturisirile celorlalţi oaspeţi. S-a auzit pe sine rostind scriptura celui care nu bea: „Sunt alcoolic, slab şi neputincios, şi am nevoie de încurajare din partea unei fiinţe superioare”.

Pentru că, într-adevăr, erau slabi toţi acei fraieri de la Washoe Retreat. Însă Baxter nu era. Lui îi stătea în putinţă să se limiteze la câteva păhărele, pentru că era mai tare decât ei. I-a trecut prin minte că în niciun caz nu se va lăsa pradă mângâierilor şi ororilor cocainei. Şi nici nu va ceda ispitei exercitate de băuturile tari. Doar câte-o bere, când şi când, şi poate că va lua vinul ceva mai în serios.

Ce mare scofală?

Cu toate acestea, nu reuşea să-şi îndemne mâna să pornească spre pahar şi să-l prindă între degete. Se găsea la jumătate de metru de el, aşadar, în raza de acţiune a mâinii, stând acolo, ca un şarpe cu clopoţei încolăcit, gata să muşte ucigaş. Apoi a devenit un aperitiv atrăgător care scotea un bâzâit plăcut. Când una, când cealaltă. Răul contra binelui.

„Trebuie să-ţi faci prieteni noi, îi spusese mereu doctorul Boone. Şi nu trebuie să te întorci la locurile şi localurile pe care le-ai frecventat până acum. Găseşte-ţi locuri noi, prieteni noi, preocupări noi, un alt oraş în care să locuieşti.”

„Ei, ce părere ai de asta, doctore Boone? Mă vezi cum stau pentru prima oară într-un cazinou prăpădit din Reno, al cărui nume nu mi-l aduc aminte? Aici n-am fost niciodată, nu? Ha-ha!”

Ambele mâini îi erau libere şi, la un moment dat, Baxter şi-a dai seama că dreapta îi tremura uşor. Iar respiraţia îi devenise ceva mai precipitată şi greoaie.

— Ai păţit ceva, prietene? l-a întrebat barmanul, trecând prin dreptul lui.

Şi da, şi nu. Baxter a dat din cap drept răspuns, dar nu a putut articula niciun cuvânt. Ochii îi stăteau aţintiţi asupra paharului cu bere. Unde se afla? Ce făcea? La şase ore după ce părăsise clinica de dezintoxicare ajunsese într-un bar, ţinând o dezbatere cu sine dacă să bea o bere sau nu. Devenise deja un ratat. Uite în ce local stătea!

A întins mâna stângă, a atins paharul, apoi l-a făcut să gliseze încet către sine. L-a oprit cam la cincisprezece centimetri de el. A simţit mirosul de orz şi hamei. Paharul era încă rece, sau, mai bine zis, suficient de rece.

Războiul dintre bine şi rău s-a transformat într-unul dintre dorinţa de a ieşi în fugă de acolo şi cea de a rămâne. Aproape că a reuşit să se îndepărteze puţin de bar, gata să ţâşnească, printre aparatele de jocuri, spre uşa de ieşire. Cât pe ce. În chip ciudat, Keefe l-a ajutat să ia decizia. Keefe era cel mai bun amic al lui de la Washoe. Keefe provenea dintr-o familie bogată care plătea cea de-a treia dezintoxicare a lui. Primele două eşuaseră atunci când Keefe ţinuse să se asigure că puţin drog nu i-ar fi stricat defel.

Baxter şi-a şoptit în sinea sa: „Dacă beau berea asta acum şi lucrurile se înrăutăţesc, mă pot întoarce oricând la Washoe şi, având deja două eşecuri în urmă, voi fi convins că se impune abstinenţa totală. La fel ca în cazul lui Keefe. Dar acum simt nevoia de a bea berea asta”. A prins paharul cu ambele mâini şi l-a ridicat încet, adulmecându-l în timp ce îl aducea mai aproape. Când buzele i s-au atins de sticla rece, a zâmbit. Prima înghiţitură de bere blondă de Nevada era cel mai minunat nectar pe care îl sorbise vreodată. L-a savurat având ochii închişi şi faţa senină.

Din dreapta, peste umărul lui, s-a auzit strigătul cuiva:

— A, aici erai, Baxter!

A fost cât pe ce să se înece cu berea şi să scape paharul. S-a răsucit brusc şi l-a văzut pe Fratele Manny apropiindu-se valvârtej şi purtând pe figură o expresie nici pe departe fericită.

— Ce faci? a întrebat el, lăsându-şi mâna grea pe umărul lui Baxter şi părând gata să-l ia la pumni.

Baxter nu ştia prea limpede ce făcea în acele momente. Bea o bere, una care îi era clar interzisă, dar, pe moment, se îngrozise atât de rău, că rămăsese fără grai. Fratele Manny i-a desprins cu blândeţe paharul dintre degete şi l-a împins pe tăblia barului.

— Ia chestia asta de aici, a mârâit el către barman, apoi s-a aşezat pe un taburet, alături de Baxter, apropiindu-se din nou de el, până când nasurile lor s-au găsit la numai câţiva centimetri distanţă unul de altul. Ascultă-mă, fiule, a zis el cu voce moale. Nu te pot sili să părăseşti locul ăsta chiar acum. Asta trebuie să fie hotărârea ta. Dar dacă vrei să te ajut, spune-o! Te iau de aici, te duc la biserica mea, facem o cafea şi vom sta de poveşti.

Umerii lui Baxter s-au pleoştit. A lăsat bărbia în piept. Berea încă îi ataca papilele gustative.

— Asta ar putea fi cea mai importantă hotărâre a vieţii tale, i-a zis Fratele Manny. Acum, chiar în acest moment. Rămâi sau pleci. Dacă rămâi, o să mori peste cinci ani. Dacă vrei să ieşi de aici, spune-o, şi plecăm împreună.

Baxter a strâns din pleoape şi a zis:

— Ce slab sunt…

— Da, dar eu nu-s. Hai să te scot de aici!

— Te rog…

Fratele Manny practic l-a ridicat de pe taburet, apoi şi-a petrecut braţul pe după umerii lui. Apoi, încet, au trecut pe lângă automatele de jocuri şi ruletele la care nu se afla nimeni, şi se găseau deja aproape de uşa de ieşire atunci când pastorul şi-a dat seama că Baxter plângea. Lacrimile l-au făcut să zâmbească. Un dependent trebuie să ajungă la ultima limită şi abia după aceea va putea începe urcuşul spre izbăvire.

Biroul Fratelui Manny se găsea într-o încăpere spaţioasă, dar înţesată de obiecte, alături de sanctuar. Soţia lui, care îi era şi secretară, le-a adus un ibric de cafea tare şi două căni desperecheate. Baxter stătea afundat într-un fotoliu vechi din piele şi sorbea furios din cană, de parcă ar fi putut astfel să îndepărteze gustul berii. Lacrimile se opriseră, cel puţin deocamdată.

Fratele Manny şedea aproape de el, pe un balansoar din lemn, şi, în timp ce vorbea, se legăna încet înainte şi înapoi.

— Am fost închis în California, tocmai spunea el. Eram la a doua încarcerare, făceam parte dintr-o bandă, şi ne dedam la lucruri mai urâte în închisoare decât afară. Într-o zi am fost neglijent, am ieşit de pe teritoriul nostru şi cei din banda rivală m-au căptuşit. M-am trezit apoi în spitalul închisorii, cu oase frânte, cu tăieturi şi alte răni. Cu fractură de craniu. Am avut dureri cumplite. Ţin minte că mă gândeam că moartea ar fi fost o binecuvântare. Mă săturasem de toate, mi-era silă de viaţa mea, silă de omul mizerabil care devenisem. Ştiam că, dacă supravieţuiam şi eram din nou eliberat condiţionat la un moment dat, voi sfârşi tot pe străzi, ducând aceeaşi viaţă. În locul în care am crescut eu, ori ajungi la închisoare, ori mori tânăr. Pare cu totul altfel decât locul unde ai crescut tu, Baxter, nu crezi?

Acesta a ridicat din umeri.

— În multe privinţe şi este, dar, în altele, nu se deosebeşte deloc. Viaţa mea gravita numai în jurul meu, la fel ca şi în cazul tău. Îmi plăceau lucrurile rele, ca şi ţie. Plăceri, egoism, mândrie — asta-mi era viaţa, şi a ta la fel, presupun.

— A, sigur!

— Toate astea sunt păcate, şi te duc spre acelaşi rezultat: nenorocire, durere, distrugere, ruină, apoi moarte. Într-acolo mergi, fiule, numai că tu te grăbeşti să ajungi acolo.

Baxter a încuviinţat vag din cap.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Am avut noroc şi am trăit, şi nu mult după aceea am cunoscut un alt deţinut, un ucigaş de profesie, care nu va fi niciodată eligibil pentru eliberare condiţionată, iar omul ăla era cea mai blândă, mai plăcută şi mai fericită persoană cu care am discutat vreodată. Nu avea nicio grijă, fiecare zi era frumoasă, viaţa era grozavă, iar asta venea de la un om care îşi petrecuse cincisprezece ani într-o închisoare de maximă securitate. Cu ajutorul unui preot de închisoare, ajunsese să cunoască Scriptura lui Hristos, şi devenise credincios. Spunea că se ruga pentru mine, aşa cum o făcea şi pentru o mulţime de alţi ticăloşi din închisoare. Într-o seară, m-a invitat la o lectură comună din Biblie şi i-am ascultat cu prilejul ăsta pe alţi deţinuţi spunându-şi poveştile şi lăudându-L pe Domnul pentru milostenia Lui, pentru iubirea şi tăria Lui şi pentru promisiunea mântuirii eterne. Imaginează-ţi doar, o mână de criminali înrăiţi, azvârliţi într-o închisoare împuţită, înălţând cântece de laudă şi slavă pentru Domnul lor. Era foarte impresionant, şi aveam nevoie de aşa ceva. Aveam nevoie de iertare, pentru că în trecutul meu existau o mulţime de păcate. Aveam nevoie de pace, pentru că purtasem toată viaţa războaie. Aveam nevoie de iubire, pentru că uram pe toată lumea. Aveam nevoie de tărie, pentru că, în sinea mea, ştiam cât de nevolnic eram. Aveam nevoie de fericire, pentru că fusesem prea multă vreme nenorocit. Aşa că ne-am rugat împreună, eu şi ticăloşii aceia care erau ca nişte mieluşei, şi am mărturisit faţă de Dumnezeu că eram un păcătos şi că voiam mântuire prin Iisus Hristos. Viaţa mea s-a schimbat într-o clipă, Baxter, dar a suferit o modificare atât de copleşitoare, încât nici acum nu-mi vine să cred. Sfântul Duh mi-a pătruns în suflet, iar vechiul Manny Lucera a pierit. S-a născut alt om, unul care primise iertarea, căpătând eternitatea.

— Şi în privinţa drogurilor cum ai procedat?

— Am uitat de ele. Puterea Sfântului Duh e mult mai mare decât dorinţa umană. Am constatat asta de o mie de ori la dependenţi care încearcă orice pentru a se lăsa — clinici de dezintoxicare, instituţii de stat, psihologi şi doctori, medicamente fistichii şi scumpe care se vând ca înlocuitori. Când ajungi dependent, eşti neputincios în faţa băuturii şi a drogurilor. Tăria vine de altundeva. Pentru mine, ea a venit din puterea Sfântului Duh.

— Acum nu mă simt prea puternic.

— Păi, nici nu eşti. Uită-te la tine! De la Washoe Retreat, direct într-un bar dintr-un cazinou jegos, doar în câteva ore. Asta ar putea reprezenta un record, Baxter!

— Nu am vrut să intru în barul ăla.

— Sigur că nu. Dar ai făcut-o.

— De ce oare? a întrebat Baxter cu glas slab, pe ducă.

— Pentru că nu ai spus niciodată „nu”.

Pe obrazul lui Baxter s-a rostogolit o lacrimă, pe care a şters-o cu dosul palmei.

— Nu vreau să mă întorc la Los Angeles.

— Nu trebuie s-o faci, fiule!

— Mă poţi ajuta? Sunt cam nesigur în privinţa asta, înţelegi? Ba nu, sunt de-a dreptul speriat.

— Să ne rugăm împreună, Baxter.

— O să încerc.

19

La şase luni după ce litigiul Trylon-Bartin a devenit public prin înregistrarea acţiunii în justiţie, terenul de luptă fusese stabilit, iar trupele îşi ocupaseră deja poziţiile. Ambele părţi prezentaseră moţiuni impresionante prin dimensiuni, al căror scop era de a câştiga teren, dar deocamdată niciuna nu reuşise să-şi creeze vreun avantaj. Se ciorovăiau, desigur, cu privire la termene, la programări, la aspecte diverse, la descoperiri şi la cine ajungea să consulte ce documente, şi la ce dată.

Beneficiind de valurile de jurişti care lucrau în acelaşi timp, cazul înainta lent. Nu se întrevedea nicidecum data procesului, dar oricum ar fi fost prematur să se facă până şi previziuni. Când încasările de la Trylon se ridicau în medie la 5,5 milioane de dolari pe lună, de ce să se accelereze cazul pentru a fi judecat în instanţă?

Pe de altă parte, Bartin Dynamics plătea la fel de mult pentru apărarea viguroasă şi de cea mai bună calitate asigurată de Agee, Poe & Epps. APE detaşase patruzeci de jurişti pentru acest caz şi, la fel ca oamenii de la Scully, deţinea o rezervă de cadre atât de cuprinzătoare, încât, dacă era necesar, putea trimite un al doilea val în orice clipă.

Cel mai arzător aspect până în acel moment nu constituia o surpriză pentru niciuna dintre echipele de specialişti în litigii. Când mariajul făcut cu sila între Trylon şi Bartin se destrămase, iar afacerea lor comună se fărâmiţase, avusese loc o dispută însoţită de lovituri sub centură pentru obţinerea documentelor. În cursul elaborării proiectului pentru bombardierul hipersonic B-10, se produseseră sute de mii, poate chiar milioane de documente. Documentariştii angajaţi de Trylon înhăţaseră toate documentele posibile. Cei folosiţi de Bartin procedaseră la fel. Partea de soft fusese dirijată şi redirijată, iar o parte a ei se distrusese. Părţi de hardware deţinute de o companie îşi găsise drumul către cealaltă. Mii de fişiere protejate dispăruseră. Lăzi întregi de documente scoase la imprimantă fuseseră tezaurizate şi ascunse. Şi, în această încăierare, fiecare companie o acuza pe cealaltă de minciună, de spionaj, de hoţie la drumul mare. După ce praful stârnit se mai aşternuse, niciuna din părţi nu ştia exact ce deţinea cealaltă.

Din cauza caracterului extrem de sensibil al cercetării, Pentagonul urmărea îngrozit comportamentul scandalos al celor două companii. La fel ca alte câteva servicii de informaţii, Pentagonul exercitase presiuni considerabile asupra celor de la Trylon şi de la Bartin, insistând ca firmele să nu-şi spele rufele în văzul lumii, dar, până la urmă, insistenţele nu avuseseră niciun rezultat. Acum lupta ajunsese sub controlul avocaţilor şi al instanţelor.

O sarcină importantă a domnului Wilson Rush şi a echipei lui de la Scully & Pershing o reprezenta strângerea, indexarea, copierea şi stocarea tuturor documentelor aflate în posesia celor de la Trylon. În acest scop s-a închiriat un depozit în Wilmington, Carolina de Nord, la aproximativ un kilometru şi jumătate de unităţile de testare deţinute de Trylon, unde se desfăşurase mai toată activitatea de cercetare pentru B-10. După închiriere, depozitul a fost renovat complet, asigurat contra incendiilor, vântului şi inundaţiilor. Toate ferestrele au fost înlocuite cu un zid de cincisprezece centimetri grosime din cărămidă de zgură. O firmă de securitate din Washington a plasat un sistem de televiziune cu circuit închis cu douăzeci de camere. Cele patru uşi mari au fost echipate cu detectoare de metal şi cu alarme cu infraroşii. Gărzi înarmate au început să patruleze prin depozitul pustiu cu mult timp înainte de sosirea documentelor.

Acestea au sosit transportate în camioane grele fără semne distinctive, păzite de alţi gardieni înarmaţi. Într-o perioadă de două săptămâni de la mijlocul lunii septembrie au avut loc zeci de transporturi. Depozitul, poreclit Fortul

Rush, a căpătat viaţă pe măsură ce tonele de documente se stivuiau ordonat în cutii albe de carton, toate aşteptând să fie organizate într-un sistem descâlcit doar de avocaţii din New York.

Depozitul era luat cu chirie de Scully & Pershing. Fiecare contract era semnat de Wilson Rush — contractele de renovare, operaţiunile de securitate, transportul documentelor, totul. Imediat ce documentele intrau în depozit, se considerau PAA — Produs al Activităţii Avocaţilor — aşadar, trebuiau să respecte un alt set de reguli privind divulgarea conţinutului lor către cealaltă parte.

Domnul Rush a selecţionat zece asociaţi din echipa lui de litigii, zece dintre cei mai inteligenţi şi mai de încredere. Aceşti tineri nefericiţi au fost trimişi la Wilmington şi vârâţi în hangarul acela lung, lipsit de ferestre, cu podele de beton lustruit şi lucios şi având un miros înţepător, de hală industrială. În centru, trona un munte de cutii. De-a lungul a două laturi se găseau şiruri de mese pliante, iar dincolo de acestea se aflau zece copiatoare mari, cu aspect fioros, ale căror cabluri de conectare se vedeau şerpuind peste tot. Aceste copiatoare erau, bineînţeles, ultimul răcnet în privinţa calităţii culorilor şi aşa mai departe, având capacitatea de a scana, de a colaţiona şi chiar de a capsa documentele.

Aflaţi departe de birourile de la New York, acestor asociaţi li s-a îngăduit să poarte blugi şi pantofi de sport, li s-au promis prime mai substanţiale şi alte bunătăţi. Însă nimic nu putea răsplăti cum se cuvine activitatea sordidă de a copia şi de a scana milioane de file. Şi asta, la Wilmington! Majoritatea asociaţilor erau căsătoriţi, cu soţii şi copii rămaşi acasă, deşi, dintre cei zece, cinci trecuseră printr-un divorţ. Şi era probabil ca activitatea de la Fortul Rush să provoace probleme de familie şi mai mari.

Şi-au început misiunea ameţitoare direct sub îndrumarea domnului Rush. Fiecare document era copiat de două ori, într-o fracţiune de secundă şi scanat instantaneu pentru a intra în biblioteca virtuală a firmei. După câteva săptămâni de trudă, când misiunea avea să fie îndeplinită, biblioteca putea fi consultată folosindu-se un cod de securitate şi, odată intrat în ea, posibilitatea avocatului de a localiza orice document devenea o chestiune de secunde. Experţii în informatică din cadrul firmei proiectaseră biblioteca şi erau pe deplin încredinţaţi că securitatea ei atingea perfecţiunea.

Pentru a le insufla asociaţilor ideea de seriozitate şi de importanţă privind activitatea lor aparent absurdă, domnul Rush a stat vreme de trei zile la Wilmington şi a participat la despachetarea, la sortarea, la scanarea, la copierea şi la reambalarea documentelor. La plecarea lui, alţi doi parteneri din Departamentul Litigii au rămas la faţa locului pentru a îndruma activitatea. O astfel de treabă de rând se încredinţa de obicei unui serviciu de copiere şi se superviza de către personalul auxiliar al Departamentului Litigii, dar, fiind vorba despre documente atât de importante, riscurile ar fi fost prea mari. Ele trebuiau manevrate de către avocaţi adevăraţi, care le apreciau importanţa. Adevăraţii jurişti care se ocupau de operaţiunea de copiere primeau salarii care, în medie, se ridicau cam la 400.000 de dolari, iar mai toţi aveau cel puţin o diplomă obţinută la facultăţi de mare renume. Înainte şi după absolvire, niciunul nu-şi imaginase că va ajunge să se ocupe de copiatoare, dar, după patru sau cinci ani de activitate la Scully & Pershing, erau ca şi vaccinaţi, nimic nu-i mai putea şoca.

Rotaţia a fost demarată după prima săptămână. Opt zile în depozit, apoi patru la New York, după care revenirea la Wilmington. Sarcina era imensă şi solicitantă, astfel că, în cele din urmă, s-a apelat la cincisprezece asociaţi. Tuturor li s-a interzis să discute orice aspect legat de Fortul Rush cu persoane din New York. Securitatea şi confidenţialitatea erau de importanţă vitală.

Primul proiect a durat şase săptămâni. 2,2 milioane de documente au fost copiate, indexate şi adăugate în bibliotecă. Asociaţii au scăpat de la Fortul Rush şi au zburat la New York cu un avion închiriat.

Între timp, Bennie aflase unde se găsea depozitul şi, în general, avea idee privind măsurile de securitate, dar interesul lui faţă de aceste aspecte era numai pasager. Bennie îşi dorea, evident, acces la biblioteca virtuală, un acces pe care doar spionul lui i-l putea asigura.

20

Pentru încă o mie de dolari, firma de securitate din Pittsburgh a urmărit-o îndeajuns de mult pe Elaine Keenan pentru a-i stabili programul zilnic. De obicei, lua prânzul cu nişte colege la un mic restaurant situat nu departe de complexul de parcuri şi distracţii unde lucra.

O întâlnire întâmplătoare trebuia să fie credibilă, astfel că Joey nu ar fi putut să dea peste ea în mod justificat în barul frecventat de lesbiene pe care ea şi colegele ei îl vizitau ocazional. În acelaşi timp, indiferent de circumstanţele în care s-ar fi produs întâlnirea cu Elaine, Joey nu prea ştia cum avea să-şi explice prezenţa acolo. În afara relaţiei de natură pur sexuală pe care o avusese cu ea în urmă cu cinci ani şi jumătate, nu o cunoscuse mai deloc. Ea fusese doar una dintre fetele care dădeau târcoale fraternităţii Beta, iar el se străduise să le uite pe toate.

Firma de securitate îi pusese la dispoziţie şi trei fotografii color. Joey le examinase ore în şir şi nu era convins că o cunoscuse cândva pe fata care apărea în ele. Cu toate acestea, Kyle se uitase la ele şi susţinuse că şi-o amintea cu claritate.

Acum, la vârsta de douăzeci şi trei de ani, părul ei, cândva negru, era vopsit roşcat şi tuns foarte scurt. Nu se machia, nu se ruja, nu avea decât două tatuaje similare pe fiecare antebraţ. Nu prea rezulta că ar fi dorit în vreun fel să fie atrăgătoare. Dincolo de această atitudine se percepea o fată simpatică, dar sex-appeal-ul nu prezenta importanţă.

Joey şi-a înghiţit nodul din gât, l-a blestemat încă o dată pe Kyle şi a intrat în restaurantul care servea sendvişuri. S-a aşezat în spatele lui Elaine, care aştepta la coadă, iar după câteva minute, când şirul s-a urnit încet înainte, a reuşit să o îmbrâncească uşor.

— Scuze, s-a grăbit el să spună, arborând un zâmbet fals până la urechi.

Ea a zâmbit, dar nu a spus nimic. El s-a apropiat un pas şi a zis:

— Hei, nu cumva ai studiat la Duquesne acum câţiva ani?

Cele două colege de serviciu au aruncat o privire spre Joey, dar nu au manifestat interes faţă de el.

— Doar în treacăt, a spus ea, măsurându-l cu atenţie, căutând un element de identificare.

El a pocnit din degete, ca şi cum ar fi încercat să-şi aducă aminte ceva.

— Elaine, cumva? Am dreptate? Nu-mi aduc aminte numele de familie.

— Adevărat. Dar tu cine eşti?

— Joey Bernardo. Eram în Beta.

O expresie de groază a apărut pe faţa ei, după care Elaine şi-a aplecat capul spre podea. Vreme de o clipă a rămas încremenită, incapabilă să articuleze vreun cuvânt, pregătită, din câte se părea, să explodeze. Apoi a mai făcut un pas, încremenită, înaintând odată cu şirul. S-a întors cu spatele spre bărbatul care o violase cândva, un bărbat care scăpase de urmările acelei fapte, nu doar nepedepsit, ci pe deplin reabilitat. Joey o urmărea cu coada ochiului, simţindu-se neliniştit din mai multe motive. În primul rând, ea era înspăimântată de el, dar, cum se socotea victimă, iar pe el în considera violator, acest lucru nu reprezenta o surpriză. Pe de altă parte, era neplăcut să se afle atât de aproape de cineva cu care făcuse cândva sex, indiferent cât de întâmplătoare sau de lipsită de evenimente fusese acea relaţie.

Ea s-a întors pe jumătate spre el şi l-a întrebat şuierat:

— Ce cauţi aici?

— Vreau să mănânc de prânz, ca şi tine.

— Te rog să pleci!

Vocea ei abia se auzise, dar una dintre colege s-a întors şi l-a privit urât pe Joey.

— Ei, na, vreau să-mi mănânc sendvişul!

Nu şi-au mai spus nimic; au dat comanda şi au înaintat până la tejgheaua de unde şi-au luat mâncarea. Elaine s-a grăbit să se îndrepte spre o masă îndepărtată şi a mâncat repede împreună cu prietenele ei. Joey a luat prânzul singur, la o măsuţă din apropierea uşii. Biletul era pregătit dinainte.

Elaine: aş vrea să discut cu tine despre cele întâmplate. Te rog să mă suni pe mobil la 412-866-0940. Voi rămâne în Scranton până mâine-dimineaţă la ora 9.00.
Joey Bernardo

Şi-a dus tava înapoi la tejghea, după care s-a apropiat de masa ei, i-a întins biletul fără nicio vorbă şi a dispărut. Două ore mai târziu, Elaine i-a telefonat.

La ora 17.00 fix, după cum conveniseră, Joey s-a întors la restaurant. A găsit-o pe Elaine la aceeaşi masă la care luase prânzul, dar, în loc să stea alături de prietenele ei, acum era însoţită de avocata ei. După ce s-au prezentat cu răceală, Joey s-a aşezat faţă în faţă cu ele, simţind un nod în gât şi dorinţa puternică de a-l ologi pe McAvoy. La o adică, unde era acum Kyle? Doar ajunsese jurist.

Avocata lui Elaine era o femeie atrăgătoare de vârstă mijlocie. La ea, totul era în negru — taiorul, colierul gros din coral, cizmele, machiajul pleoapelor şi, mult mai grav, dispoziţia. Femeia aceea părea dispusă să-i sară la beregată. Cartea de vizită pe care i-o dăduse, şi la care Joey tocmai se uita, îl anunţa că o avea în faţă de Michelin „Mike” Chiz, avocat şi consilier juridic. Femeia a început pe un ton neutru:

— Prima mea întrebare, domnule Bernardo, este: ce căutaţi aici?

— Câte întrebări vreţi să-mi puneţi? a întrebat Joey pe tonul cel mai obraznic pe care l-a putut mima.

Primise asigurări în mod repetat de la pseudoavocatul şi coacuzatul lui, Kyle McAvoy, că nu risca nimic întâlnind-o întâmplător pe Elaine Keenan. Orice acţiune în justiţie pe care ar fi vrut fata să o declanşeze acum trebuia iniţiată cu mult timp în urmă. Trecuseră de atunci cinci ani şi jumătate.

— Domnule Bernardo, pot să mă adresez cu Joey?

Nu exista nicio şansă ca el să i se poată adresa avocatei cu Mike, astfel că a refuzat-o precipitat.

— Foarte bine, domnule Bernardo, am doar câteva întrebări. O reprezint pe domnişoara Keenan de ceva vreme. De fapt, lucrează cu program redus la biroul meu, ca ajutor, şi îi cunosc trecutul. Spuneţi-mi, ce căutaţi aici?

— În primul rând, nu sunt obligat să vă dau absolut nicio explicaţie. Voi încerca totuşi să mă port politicos, măcar în următoarele şaizeci de secunde. Lucrez la o firmă de brokeraj din Pittsburgh, şi avem câţiva clienţi în Scranton. Am venit să stau de vorbă cu aceştia. Azi la prânz, mi s-a făcut foame. Am ales acest restaurant de patru stele la întâmplare, am intrat şi, văzând-o pe domnişoara Keenan aici de faţă, am salutat-o, ea s-a speriat, eu aş fi vrut să schimbăm câteva cuvinte, iar acum mă trezesc luat la întrebări de avocatul ei. Elaine, de ce anume ai nevoie de un avocat?

— M-ai violat, Joey! l-a repezit Elaine. Tu şi Baxter Tate, şi probabil Kyle McAvoy.

Până să termine de spus acestea, ochii ei se umeziseră. Respira cu greutate, aproape gâfâind, şi lăsa impresia că ar fi dispusă să se repeadă la el în orice clipă.

— Probabil ăla, probabil ălălalt. Nu ai reuşit deloc să te lămureşti ce variantă să prezinţi.

— De ce aţi vrut să discutaţi cu clienta mea? a întrebat doamna Chiz.

— Pentru că s-a petrecut o neînţelegere, şi am vrut să-mi cer scuze pentru asta. Atâta tot. După ce ne-a acuzat cum că am violat-o nu am mai văzut-o. Poliţia a făcut cercetări, nu a constatat nimic, pentru că nu s-a petrecut nimic, iar Elaine a dispărut înainte de încheierea anchetei.

— Joey, m-ai violat, şi ştii bine asta.

— Nu a fost vorba de viol, Elaine! Am făcut sex — eu şi tu, tu şi Baxter, tu şi mulţi alţi băieţi din Beta — dar totul s-a întâmplat cu consimţământul tău.

Elaine a închis ochii şi a început să tremure de parcă ar fi fost cuprinsă de frig.

— De ce are nevoie de avocat? a întrebat-o Joey pe doamna Chiz.

— A suferit foarte mult.

— Nu ştiu cât de mult a suferit, doamnă Chiz, dar ştiu că a suferit foarte puţin cât a fost la Duquesne. Era prea ocupată să meargă la petreceri ca să mai ia în seamă suferinţa. Multă băutură, droguri şi sex, asta a făcut acolo, şi există mulţi băieţi şi multe fete care pot să îi împrospăteze memoria. Aţi face bine să vă cunoaşteţi mai îndeaproape clienta înainte de a întreprinde vreo acţiune necugetată în justiţie. În vremea aceea s-au întâmplat multe lucruri urâte.

— Taci din gură! s-a răstit Elaine la el.

— Vreţi să vă cereţi scuze faţă de ea? l-a întrebat avocata.

— Da. Elaine, îmi cer scuze pentru neînţelegere, sau ce naiba a fost atunci. Şi cred că tu ar trebui să-mi ceri scuze pentru că mă acuzi de ceva ce nu s-a întâmplat. Iar acum, vreau să-mi cer iertare pentru că am apărut aici. Joey a sărit în picioare. Nu a fost deloc o idee bună. Rămas-bun!

A ieşit grăbit din restaurant, a urcat în maşină şi a părăsit oraşul. În drum spre Pittsburgh, când nu-l înjura în gând pe Kyle McAvoy, auzea mereu glasul lui Elaine: „M-ai violat, Joey!” Cuvinte rostite cu durere în glas, cuvinte deloc încărcate de vreo îndoială. Chiar dacă nu-şi dăduse seama exact ce se petrecuse în apartamentul lor în urmă cu cinci ani şi jumătate, acum Elaine ştia cu certitudine.

El nu violase pe nimeni. Ceea ce începuse ca sex consimţit, iar asta la sugestia lui Elaine, se transformase acum în ceva cu totul diferit, cel puţin în mintea ei.

Dacă o fată consimte să facă sex, se poate răzgândi după ce lucrurile sunt în plină desfăşurare? Ori, dacă consimte şi apoi îşi pierde cunoştinţa pe la jumătatea actului sexual, cum poate ulterior să pretindă că s-a răzgândit? Greu de răspuns la asemenea întrebări, iar Joey s-a chinuit cu ele tot drumul.

„M-ai violat, Joey!”

Simpla acuzare era însoţită de o doză masivă de îndoială, şi, pentru prima oară, Joey şi-a pus întrebarea dacă nu cumva el şi Baxter profitaseră de ea.

Patru zile mai târziu, Kyle a trecut pe la camera de corespondenţă de la Scully & Pershing şi a ridicat o scrisoare de la Joey.

Era un rezumat detaliat al întâlnirii, la care se adăuga lista de sendvişuri oferite de restaurantul respectiv şi o descriere a coafurii lui Elaine şi a tatuajelor pereche. După ce prezenta faptele, Joey a avansat şi câteva păreri:

> EK s-a autoconvins în mod irevocabil că a fost violată de câţiva dintre noi, JB şi BT sigur, şi „probabil” şi de KM. E slabă, fragilă, instabilă emoţional, urmărită de fantasme, dar în acelaşi timp manifestă o anumită infatuare în ce priveşte faptul de a se socoti victimă. Şi-a ales avocatul potrivit, o tipă dură care crede în ea şi nu ar ezita să declanşeze o acţiune în justiţie dacă ar putea descoperi probe. Stă cu degetul pe trăgaci. Dacă acel filmuleţ prezintă pericol măcar pe jumătate din cât susţii tu, atunci fă toate eforturile omeneşti posibile ca el să rămână departe de aceste două persoane. Elaine şi avocata ei sunt ca două cobre, stârnite şi gata să lovească.

Joey încheiase cu:

> Nu sunt sigur care-mi va fi viitorul proiect, dar prefer să nu mă mai apropii de Elaine. Nu-mi place să mi se spună că sunt violator, întregul episod a fost epuizant, plus că a trebuit să o mint pe Blair ca să pot părăsi oraşul. Am două bilete la meciul dintre Steelers contra

> Giants pe 26 octombrie. Să te sun cu vestea asta, ca să ştie şi paznicii tăi? Eu chiar cred că merită să mergem la meci şi să stabilim următoarele mişcări.
>
> A ta slugă credincioasă, Joey.

Kyle a citit scrisoarea şi rezumatul în biblioteca principală, ascuns printre rafturi de cărţi vechi de drept. Ea îi confirma cele mai sumbre temeri, dar nu prea avea vreme să se gândească la asta. A rupt foile scrisorii în sute de bucăţi, apoi le-a aruncat într-un coş de hârtii când a plecat din bibliotecă. Orice corespondenţă trebuia distrusă imediat, aşa îl instruise el pe Joey.

Hotelul cel mai apropiat de apartamentul lui era Chelsea Garden, situat la un sfert de oră de mers pe jos. La unsprezece noaptea, Kyle abia s-a târât pe Seventh Avenue, căutând hotelul.

Dacă nu ar fi fost atât de extenuat, poate că s-ar fi bucurat de noaptea răcoroasă de toamnă, cu frunze purtate de vânt pe trotuare şi cu jumătate din lumea oraşului încă trează şi mergând fiecare către o destinaţie. Însă Kyle era amorţit de oboseală şi capabil să gândească doar câte o idee o dată, iar în unele momente până şi acest lucru îi cerea un efort prea mare.

Bennie se găsea într-un apartament de la etajul trei, unde îl aştepta de două ore, deoarece „asul lui din mânecă” nu putuse pleca de la birou mai devreme. Însă Bennie nu se arăta deranjat. Omul său îi aparţinea biroului şi, cu cât îşi petrecea mai mult timp acolo, cu atât el, Bennie, putea obţine mai repede ceea ce dorea.

Cu toate acestea, Bennie a deschis discuţia cu un nepoliticos:

— Ai întârziat două ore.

— Dă-mă în judecată pentru asta.

Apoi Kyle s-a întins pe pat. Aceasta era cea de-a patra întâlnire la New York de când Kyle se mutase acolo, şi încă nu-i pusese la dispoziţie nimic din ceea ce Bennie nici nu ar fi trebuit să primească. Deocamdată, profilul lui etic rămăsese nepătat. Nu încălcase nicio lege.

Şi atunci, de ce se simţea un mare trădător?

Bennie tocmai lovea uşor cu palma o diagramă mare, instalată pe un postament semănând cu un şevalet.

— Te-aş ruga să-mi acorzi atenţie, a zis el. Nu va dura mult. Am nişte cafea, dacă doreşti.

Kyle nu era dispus să cedeze niciun milimetru. A sărit în picioare, şi-a turnat cafea într-un pahar de hârtie cerată şi s-a aşezat pe marginea patului.

— Dă-i drumul!

— Asta e echipa Trylon, aşa cum e organizată în prezent. În fruntea ei se află Wilson Rush, iar în subordinea lui sunt opt parteneri de la Litigii: Mason, Bradley, Weems, Cochran, Green, Abbott, Etheridge şi Wittenberg. Pe câţi dintre ei în cunoşti?

Kyle a privit cele opt pătrate înăuntrul cărora erau mâzgălite nume, şi a rămas un moment pe gânduri.

— Wilson Rush ne-a vorbit în cursul perioadei de adaptare, dar de atunci nu l-am mai văzut. Am întocmit un referat pentru Abbott în privinţa unui caz de valori mobiliare, l-am întâlnit vreme de câteva minute şi am luat prânzul într-o zi în cantina-restaurant cu Wittenberg. I-am văzut pe Bradley, pe Weems şi probabil pe Etheridge, dar n-aş putea spune că îi cunosc. E o firmă mare.

Kyle era în continuare uimit de numărul mare de chipuri necunoscute pe care le întâlnea în fiecare zi pe coridoare şi în lifturi, în cantina-restaurant, în biblioteci şi în săli unde se servea cafea. Încerca să intre în legătură cu unii şi măcar să îi salute pe mulţi, dar ceasul ticăia permanent, iar pontajul era mult mai important.

Partenerul lui supervizor era Doug Peckham, dar numele acestuia nu apărea pe diagramă.

Sub parteneri apărea un grup de alte pătrate de dimensiuni mai mici. Bennie a lovit cu degetul arătător în apropierea acestora.

— Există şaisprezece asociaţi seniori, iar sub aceştia, încă şaisprezece mai tineri. Numele lor sunt trecute în biblioraftul de acolo. Trebuie să le memorezi.

— Sigur, Bennie!

Kyle a aruncat o privire spre biblioraftul albastru, cu grosimea de cinci centimetri. Ultimele trei fuseseră negre şi mai voluminoase. Apoi a examinat numele de pe diagramă.

— Cu câţi dintre asociaţi ai lucrat?

— Cu cinci, şase, poate şapte, a spus el fără să facă niciun efort de a fi precis.

De unde să ştie Bennie cu cine lucrase el? Dar de unde ştia Bennie numele tuturor celor patruzeci şi unu de jurişti care lucrau la cazul Trylon era o întrebare la care Kyle nici nu voia să se gândească. Câteva dintre acele nume apăreau în dosarul prezentat instanţei, dar numai cei din eşalonul superior. Câte surse infiltrate avea Bennie?

Acesta a indicat către o căsuţă mică.

— Aici se află o asociată senior pe care o cheamă Sherry Abney. Ai cunoscut-o?

— Nu.

— O stea în devenire, urcă repede către titlul de partener. Are două diplome la Harvard şi una de consilier de judecător federal. Se subordonează partenerului Mason, care răspunde de obţinerea de probe. În subordinea ei se află un asociat cu vechimea de doi ani, pe nume Jack McDougle. McDougle are necazuri cu cocaina. Cei de la firmă nu au cunoştinţă de asta, dar e pe punctul de a fi dat în vileag, astfel că toată lumea va afla. Va pleca imediat din firmă.

Kyle a rămas cu ochii la caseta cu numele lui McDougle şi în minte i-au venit atât de multe întrebări, încât nici nu ştia de unde să înceapă. De unde ştia Bennie toate amănuntele acelea?

— Şi vrei să-i iau eu locul?

— Vreau să-i intri pe sub piele lui Sherry Abney. Apropie-te, fă cunoştinţă cu ea. Are treizeci de ani, e necăsătorită, dar are o relaţie cu un bancher de investiţii de la Chase, care lucrează la fel de multe ore cât ea, aşa că nu prea au vreme de distracţii. Nu au stabilit data nunţii, cel puţin deocamdată, şi nimic altceva ce poate fi anunţat. Îi place să joace squash, atunci când îşi găseşte timp, şi, după cum ştii, firma are două terenuri la etajul patruzeci, lângă sala de gimnastică. Tu ştii să joci?

— Cred că acum ştiu. Kyle jucase squash de câteva ori la Yale. Nu-s convins că voi găsi timp pentru asta.

— Inventezi tu o soluţie. Femeia asta ar putea constitui intrarea ta în echipa Trylon.

„Hai echipă, hai.” Kyle îşi pusese în gând să evite cu cea mai mare precauţie includerea lui în echipa de litigii.

— Aici apare o mică problemă, Bennie, a spus Kyle. Ţi-ai făcut bine temele, dar îţi scapă aspectul cel mai evident. De acest caz nici măcar nu s-a apropiat vreunul dintre începătorii cu vechime sub un an. Şi asta, din două motive. În primul rând, oamenii ăştia nu ştiu nimic — în urmă cu cinci luni, noi eram încă în facultate — şi, în al doilea, băieţii deştepţi de la Trylon probabil că le-au spus juriştilor să îi ţină departe pe debutanţi de acest caz. Asta e treaba, înţelegi? Nu toţi clienţii noştri sunt atât de proşti încât să plătească 300 de dolari pe oră pentru o gaşcă de puşti, pentru ca apoi să o ia pe coajă. Şi atunci, Bennie, care este planul B?

— Ne trebuie răbdare, Kyle. Şi politică. Tu începi să te îndrepţi către cazul Trylon, stabileşti contacte cu asociaţii aflaţi mai sus pe scara ierarhică, te apuci să pupi în fund pe cine trebuie şi s-ar putea să ne surâdă norocul.

Kyle nu terminase discuţia despre McDougle. Era hotărât să insiste asupra subiectului, când, brusc, din camera de zi, alăturată dormitorului, a apărut un alt bărbat. Kyle a rămas atât de surprins, încât a fost cât pe ce să scape din mână paharul pe jumătate plin.

— El este Nigel, a spus Bennie. O să-ţi răpească doar câteva minute în legătură cu sistemele.

Nigel ajunsese în faţa lui Kyle, ţinând mâna dreaptă întinsă pentru salut.

— Ce plăcere, a zis el cu glas cântat, tipic britanic.

Apoi s-a deplasat spre trepied pentru a-şi aranja propria demonstraţie.

Camera de zi avea dimensiunile de patru pe patru metri. Kyle a privit prin uşa dublă la interiorul acesteia. Nigel stătuse ascuns acolo şi ascultase fiece cuvânt.

— Scully & Pershing foloseşte un sistem de asistenţă pentru cei de la Litigii care se cheamă Jury Box, a început Nigel, vorbind repede.

De altfel, toate mişcările lui erau iuţi şi precise. Britanic, având însă un accent ciudat. În jur de patruzeci de ani. Un metru şaptezeci şi cinci. Până în şaptezeci de kilograme. Ochi căprui. Trăsături deloc demne de reţinut, dar pometţii uşor înalţi. Buze subţiri. Fără ochelari de vedere.

— Cât de multe lucruri ţi s-au explicat despre Jury Box? a vrut să ştie Nigel.

— Lucrurile esenţiale. L-am folosit în câteva rânduri.

Kyle încă era afectat de apariţia neaşteptată a lui Nigel.

— E sistemul tipic de asistenţă pentru un astfel de departament. Toate probele sunt scanate şi trimise într-o bibliotecă virtuală ce poate fi accesată de toţi avocaţii care lucrează la caz. Documentele se pot extrage cu rapiditate. Există un sistem de căutare extrem de rapidă pe baza cuvintelor-cheie, a frazelor, a limbajului de contract, a oricărui element dorit, practic. Înţelegi tot ce spun?

— Da.

— E foarte sigur, un sistem care a devenit aproape standard în prezent. Şi, ca toate firmele de avocatură deştepte, Scully foloseşte un sistem mai sigur pentru fişierele şi cazurile delicate. Se numeşte Barrister. De acesta ai auzit?

— Nu.

— Nu mă surprinde. Se păstrează secretul în privinţa lui. Funcţionează aproape la fel ca Jury Box, dar e mult mai greu de obţinut accesul, ori de pătruns în mod neautorizat. Să stai cu urechile ciulite, poate afli de el.

Kyle a dat din cap în semn de aprobare, ca şi cum ar fi avut de gând să facă întocmai ce i se spunea. Din februarie, din noaptea aceea cumplită când, pe străzile îngheţate din New Haven, fusese prins în ambuscadă după meciul de baschet al echipei de juniori pe care o antrena, se întâlnise doar cu Bennie Wright. Ori cum naiba l-ar fi chemat. Presupusese, fără să se gândească mai profund, că Bennie, în calitatea lui de instructor, va fi singurul om a cărui faţă o va vedea în cadrul acelei operaţiuni. Existau şi alte chipuri, evident; îndeosebi o echipă de agenţi de stradă, care îl urmăreau zi şi noapte şi care făcuseră destule greşeli, astfel încât acum Kyle îi putea depista. Însă nu-i trecuse prin minte că va fi prezentat altcuiva cu un nume fals care lucra în cadrul aceleiaşi operaţiuni.

Şi de ce se apelase la omul respectiv? Cu siguranţă că Bennie era în stare să ţină prezentarea făcută de Nigel.

— Şi ajungem astfel la cazul Trylon, a spus Nigel cu glas cântat. Din păcate, o chestiune de altă natură. Mult mai complicată şi mai bine protejată. De fapt, un software cu totul diferit. Probabil conceput special pentru acest proces. Firma ţine documentele sub cheie şi apărate cu pistoale-mitralieră într-un depozit din sudul îndepărtat. Dar am făcut ceva progrese.

S-a oprit cât să-şi permită un zâmbet aprobator, abia schiţat către Bennie.

„Vezi ce deştepţi suntem noi?”

— Ştim că programul a primit numele de cod Sonic, de la bombardierul hipersonic B-10, nu foarte ingenios, după părerea mea, dar ei nu s-au gândit la asta, am dreptate? Ha-ha! Sonic nu poate fi accesat cu ajutorul drăguţului de laptop pe care vi l-au dat vouă, începătorilor, în prima zi, nici vorbă, domnule! Niciun laptop nu se poate atinge de Sonic. Nigel a sărit în partea cealaltă a trepiedului. A continuat: În clădirea voastră, la etajul optsprezece, există o cameră secretă, bine protejată, atenţie, unde se află un şir de computere mari, unele extrem de performante, şi acolo vei găsi programul Sonic. Codurile de acces se schimbă săptămânal. Parolele, în fiecare zi, uneori şi de două ori pe zi. Trebuie să deţii identitatea corespunzătoare înainte de a te loga, iar dacă părăseşti sistemul fără să respecţi toate procedurile, eşti trecut pe o listă şi e posibil să ţi se arate uşa de ieşire.

„Arătaţi-mi şi mie uşa asta”, aproape că a zis Kyle.

— Probabil că Sonic este o versiune modificată a lui Barrister, astfel că s-ar putea să-ţi revină obligaţia de a stăpâni Barrister imediat ce ţi se oferă prilejul.

„Abia aştept”, a fost cât pe ce să spună Kyle.

Încet, în ciuda şocului şi a oboselii extreme, Kyle înţelegea că acum traversa o graniţă, şi o făcea într-o manieră pe care nu o întrevăzuse. Coşmarul lui era să iasă din Scully & Pershing cu secrete la care nu ar fi trebuit să aibă acces, pentru a le oferi ca un Iuda lui Bennie, pentru treizeci de arginţi. Acum însă, i se comunicau secrete ale firmei din partea unei surse externe. Încă nu fusese nevoit să fure nimic, dar cu siguranţă că nu se cuvenea să ştie despre Sonic şi despre camera secretă de la etajul optsprezece. Poate că acest lucru nu constituia o infracţiune, şi poate că nu reprezenta nicio încălcare a canoanelor eticii, dar oricum i se părea anapoda.

— Ajunge pentru azi, i-a spus Bennie. După cum arăţi, eşti la capătul puterilor. Du-te şi te odihneşte.

— A, mulţumesc.

Revenit pe Seventh Avenue, Kyle s-a uitat la ceas. Era aproape miezul nopţii.

21

La ora 5.00 dimineaţa, de-acum ora obişnuită, deşteptătorul a sunat la volum maxim, iar Kyle a trebuit să dea cu palma de două ori în întrerupător ca să oprească explozia de sunete stridente. A trecut în goană prin operaţiunile de duş şi bărbierit, iar cincisprezece minute mai târziu se găsea pe trotuar, îmbrăcat elegant, deoarece acum îşi putea permite haine scumpe. Viaţa lui devenise o caznă, marcată de oboseală, dar era hotărât să arate bine cât se chinuia să traverseze ziua de la un cap la celălalt. Şi-a cumpărat o cafea, un corn şi un exemplar din *Times* de la restaurantul de delicatese preferat, deschis toată noaptea, apoi a luat un taxi de la intersecţia lui Twenty-Fourth Street cu Seventh Street. Zece minute mai târziu terminase cu micul dejun, frunzărise ziarul şi dăduse pe gât jumătate din cafea. A intrat pe uşa dinspre Broad Street a clădirii de birouri la ora 6.00, conform programului autoimpus. În ciuda orei matinale, niciodată nu era singur în lift. Mai avea drept tovarăşi doi sau trei asociaţi cu ochii lipiţi de somn şi supţi la faţă, toţi neodihniţi, toţi evitând orice contact vizual în vreme ce liftul bâzâia discret şi se legăna uşurel în urcuşul său, toţi punându-şi aceleaşi întrebări.

„Ce-a fost în mintea mea când am ales să urmez dreptul?”

„Câtă vreme o să rezist în maşina asta de tocat nervii?”

„Ce nebun a inventat metoda asta de a practica dreptul?”

Rareori se puteau schimba câteva cuvinte, pentru că nu aveau ce să-şi spună. Asemenea deţinuţilor în drum spre ştreang, ei preferau să cugete la câte ceva şi să vadă lucrurile în perspectivă.

Ajuns la cubul lui, Kyle nu a rămas deloc surprins atunci când a văzut acolo un alt tânăr avocat. Tim Reynolds fusese primul care adusese pe furiş la firmă un sac de dormit — un tip nou, izolat termic, marca Eddie Bauer, despre care susţinea că îl avea de ani de zile şi pe care îl purtase cu sine prin întreaga ţară. Însă acum căpătase o altă aromă şi o altă destinaţie. Tim — fără pantofi, cravată, cămaşă sau haină şi purtând un tricou vechi — stătea ghemuit sub biroul mic, în căldura sacului de dormit, dormind buştean. Kyle l-a atins peste picioare, l-a trezit şi l-a întâmpinat cu un:

— Arăţi ca naiba!

— Bună dimineaţa, a spus Tim, ridicându-se şovăielnic în picioare şi întinzând mâna după pantofi. Cât e ceasul?

— Şase şi zece. La ce oră te-ai culcat?

— Nu mai ţin minte. După două, oricum. Tim şi-a tras grăbit cămaşa pe el, de parcă s-ar fi temut că vreun partener detestat ar putea să apară acolo din clipă în clipă, anunţând vreo penalizare pentru ţinută. Trebuia să termin un referat pentru Toby Roland până la şapte şi nu am habar ce o să fac.

— Continuă să pontezi, i-a spus Kyle, fără nicio urmă de înţelegere, apoi şi-a desfăcut geanta diplomat ca să-şi scoată laptopul.

Tim s-a îmbrăcat, după care a luat un dosar de pe birou.

— Plec la bibliotecă, a spus el, arătând ca o epavă.

— Nu uita să te speli pe dinţi, i-a strigat Kyle din urmă.

După plecarea lui Reynolds, Kyle a intrat pe internet şi a accesat un web site numit QuickFace.com. Existau în reţea câteva site-uri care le permitea detectivilor amatori să alcătuiască schiţe de chipuri, iar Kyle le studiase pe toate. QuickFace se dovedea de departe cel mai detaliat şi precis. A început cu ochii lui Nigel, aceştia constituind cea mai importantă trăsătură. Dacă nimerea corect ochii, jumătate din identificare era realizată. Site-ul oferea peste două sute de tipuri de ochi — din fiecare rasă, culoare a pielii, origine şi tip de metisare. A trecut rapid prin ele, a găsit perechea cea mai apropiată de ceea ce-şi amintea că văzuse şi s-a apucat să deseneze faţa. Nasul, subţire şi ascuţit. Sprâncenele, nu prea groase şi puţin alungite spre laterale.

Buzele, foarte subţiri. Pomeţii, mai înalţi şi laţi. Bărbia, nu lungă, dar foarte plată, fără gropiţă. Urechile, ovale şi strâns lipite de ţeastă. După ce a adăugat şi părul, Kyle a revenit asupra ochilor, a încercat încă o pereche, apoi o alta. Urechile erau prea înalte, astfel că le-a mai coborât. A migălit şi a sculptat până la 6:30 — o jumătate de oră nepontată şi risipită, asta dacă nu cumva alegea să se ocupe de un astfel de design şi în cursul zilei — iar când Nigel a fost asamblat corespunzător şi uşor de identificat de la peste zece metri, Kyle a scos faţa la imprimantă şi a dus foaia la bibliotecă, având cu sine un dosar gros, pentru că în acea încăpere toată lumea ţinea câte unul în mână. Ascunzişul găsit de el era o fundătură dintr-un colţ prost luminat de la nivelul al treilea de rafturi, un loc singuratic, unde se depozitau volumele groase de adnotări pe care nimeni nu le folosea de zeci de ani. Pe al doilea raft de jos, a ridicat trei dintre cărţi şi a extras un plic de hârtie maro, pe care nu scria nimic, de mărimea unei scrisori. L-a deschis şi a scos de acolo alte trei desene lucrate de el — o reproducere splendidă a duşmanului său de moarte, Bennie, şi alţi doi dintre indivizii care îl urmăreau pretutindeni în New York City. Din câte ştia, nu se aflase niciodată mai aproape de cincisprezece metri de ei, şi nici nu stabilise vreodată contact vizual cu ei, dar îi văzuse pe amândoi în câteva ocazii şi era încredinţat că realizările lui constituiau măcar un punct de pornire decent. Adăugarea feţei îngrozitoare a lui Nigel la acea colecţie nu reuşea să-i sporească în vreun fel frumuseţea şi atracţia.

A ascuns plicul şi a revenit în cubul lui, unde Tabor Mitraliorul îşi făcea de lucru pregătindu-se, foarte zgomotos, să-şi înceapă ziua. Problema referitoare la cel a cărui carieră era cea mai promiţătoare îşi găsise răspuns cu câteva săptămâni înainte. Tabor era acela, steaua, partenerul în devenire, omul care pornise cu toată viteza spre înălţimi, şi toţi ceilalţi ar fi făcut bine să i se dea din cale. El îşi dovedise talentul prin pontarea a douăzeci şi una de ore într-o singură zi. Îşi demonstrase priceperea pontând mai mult în prima lună decât oricare alt debutant de la Litigii, deşi Kyle era cu doar patru ore în urma lui. El se oferea voluntar pentru proiecte şi se purta în cantina-restaurant precum un şef de filială a Societăţii Tammany[7] de pe vremuri.

— Azi-noapte am dormit în bibliotecă, a zis el imediat ce l-a văzut pe Kyle.

— Bună dimineaţa, Tabor!

— Mocheta din biblioteca principală e mai subţire decât cea din biblioteca de la etajul douăzeci şi trei, ştiai, Kyle? Aşa că prefer să dorm la cea de la etajul douăzeci şi trei, dar e mai mult zgomot. Tu ce ai prefera?

— Ne lasă nervii, Tabor!

— Da, aşa e.

— Tim şi-a folosit sacul de dormit noaptea trecută.

— De ce? El şi doctor Dale au început să se combine, în sfârşit?

— Habar n-am! L-am trezit acum o oră.

— Aşadar, tu ai plecat acasă? Şi-ai dormit în propriul pat?

— Da, bineînţeles!

— Ei bine, eu am două proiecte de predat azi la amiază, amândouă extrem de importante şi urgente, aşa că nu-mi permit luxul de a dormi.

— Eşti cel mai mare, Tabor! Dă-i înainte tot aşa, Superman!

Şi, acompaniat de aceste cuvinte, Tabor a plecat.

Dale Armstrong a sosit fix la şapte, ora ei obişnuită de începere a programului, şi, cu toate că părea cam somnoroasă, era dichisită ca întotdeauna. Evident, o mare parte din salariul ei consistent era cheltuită pe haine de firmă, iar Kyle, împreună cu Tim şi cu Tabor, aşteptau cu nerăbdare să facă observaţiile legate de modă devenite obişnuite în fiecare zi.

---

[7] Societatea Tammany a slujit ca maşinărie politică a Partidului Democrat, jucând un rol însemnat în controlarea politicii din New York şi sprijinind imigranţii de origine irlandeză să pătrundă în politica americană între 1790 şi anii şaizeci ai secolului al XX-lea, când s-a şi desfiinţat. Aceeaşi organizaţie a servit ca motor al corupţiei politice şi mitei electorale, îndeosebi în a doua jumătate a secolului al XIX-lea. (n.tr.)

— Arăţi grozav azi, a spus Kyle şi i-a zâmbit.

— Mulţumesc!

— Prada?

— Dolce & Gabbana.

— Pantofii sunt criminali! Blahnik?

— Jimmy Choo.

— Cinci sute de dolari?

— Mai bine nu mă-ntrebi.

Admirând-o în fiecare zi, Kyle învăţa cu repeziciune numele marilor preoţi ai îmbrăcămintei feminine. Era unul dintre puţinele subiecte pe care ea se arăta dispusă să discute. După şase săptămâni în care îşi împărţiseră spaţiul acelui cub, Kyle ştia foarte puţine despre Dale. Atunci când vorbea, ceea ce se întâmpla foarte rar, se referea întotdeauna la afacerile firmei şi la viaţa nenorocită a asociaţilor din primul an de activitate. Chiar dacă ar fi existat vreun prieten, acesta încă nu-şi făcuse loc în discuţie. Îşi lăsase garda jos în două rânduri, acceptând să iasă la un păhărel după slujbă, dar de obicei refuza astfel de invitaţii. Şi, deşi toţi începătorii bombăneau în legătură cu programul prelungit şi cu presiunea pe care o îndurau, Dale Armstrong părea să resimtă stresul mai puternic decât mai toţi ceilalţi.

— Ce faci la prânz? a întrebat-o Kyle.

— Nici n-am luat micul dejun, i-a răspuns ea cu răceală şi s-a retras în mica secţiune proprie a cubului.

22

Luminile adăpostului se aprindeau în fiecare dimineaţă la ora şase, iar majoritatea persoanelor fără locuinţă se trezeau şi se pregăteau pentru încă o zi. Regulile nu le permiteau să rămână acolo după ora opt. Mulţi dintre ei aveau slujbe, dar cei care nu aveau trebuiau să iasă pe străzi şi să-şi caute de lucru. Fratele Manny şi personalul lui înregistrau succese în plasarea „prietenilor” lor, chiar dacă activitatea era deseori una cu program redus şi cu o plată minimă.

Micul dejun se servea sus, în sala comună, unde voluntarii se ocupau de treburile bucătăriei, pregătind ouă, pâine prăjită, păsat de ovăz şi cereale. Totul se oferea cu un zâmbet, cu un cald „Bună dimineaţa” pentru fiecare, chiar şi cu o scurtă rugăciune de mulţumire după ce se aşezau cu toţii. Fratele Manny, care era recunoscut pentru faptul că dormea până târziu, prefera să delege sarcinile de dimineaţă din tabăra lui. În luna ce trecuse, treburile în bucătărie fuseseră organizate şi controlate de către Baxter Tate, un tânăr zâmbitor, care până când ajunsese aici nici nu ştia să fiarbă apă. Baxter ajunsese să facă ouă jumări cu zecile, făcea pâine prăjită din franzele întregi, pregătea păsatul — din cel adevărat, nu instant — şi se ocupa totodată de aprovizionare, spăla vase, după cum tot el, deseori, rostea rugăciunea. Îi încuraja pe ceilalţi voluntari, avea câte o vorbă bună pentru fiecare, şi îi cunoştea pe nume pe mai toţi oamenii fără locuinţă pe care îi servea politicos. După ce aceştia mâncau, Baxter îi îmbarca în trei furgonete vechi ce aparţineau bisericii, conducând una chiar el, şi îi ducea pe oameni la slujbele lor din Reno. Apoi, după-amiaza, îi lua pentru a-i aduce la cămin.

Alcoolicii Anonimi se întruneau de trei ori pe săptămână la Hope Village — luni, miercuri seara şi vineri la amiază. Baxter nu rata nicio întrunire. Era primit cu căldură de tovarăşii de suferinţă şi, cu discreţie, se minuna de alcătuirea pestriţă a grupului. Toate rasele, vârstele, atât bărbaţi, cât şi femei, oameni cu profesiuni serioase, dar şi persoane fără locuinţă, şi bogaţi, şi săraci. Alcoolismul îşi croia un făgaş larg, sinuos, ce săpa adânc prin fiecare clasă socială, prin fiecare segment al societăţii. Existau băutori în vârstă, care se lăudau că rămăseseră abstinenţi vreme de decenii, şi unii tineri, ca el, care recunoşteau că încă se temeau de propriile reacţii. Se simţeau însă încurajaţi de veterani. Baxter făcuse un talmeş-balmeş din propria viaţă, însă trecutul lui era floare la ureche în comparaţie cu acela al altora. Poveştile lor erau convingătoare, deseori şocante, îndeosebi acelea spuse de foşti deţinuţi.

În timpul celei de-a treia întruniri a Alcoolicilor Anonimi, pe când Fratele Manny urmărea totul din fundul sălii, Baxter se dusese în faţa grupului, îşi dresese glasul şi spusese:

— Mă numesc Baxter Tate, alcoolic din Pittsburgh.

După ce rostise aceste cuvinte, îşi ştersese lacrimile de pe obraji şi ascultase aplauzele.

Urmând cele Douăsprezece Trepte spre îndreptare, alcătuise o listă a tuturor persoanelor cărora le făcuse rău, apoi făcuse planuri de a îndrepta acele greşeli. Lista nu era lungă, şi cuprindea cu precădere membri ai propriei familii. Însă nu aştepta cu nerăbdare să se întoarcă la Pittsburgh. Discutase cu unchiul Wally. Familia ştia că încă nu se atinsese de băutură, şi asta era cel mai important lucru.

După o lună, începuse să devină neliniştit. Nu îi plăcea ideea de a părăsi siguranţa oferită de Hope Village, dar ştia că sosise vremea să se rupă de acel loc. Fratele Manny îl încuraja să facă planuri. Era prea tânăr şi prea inteligent pentru a-şi petrece întreaga viaţă într-un adăpost.

— Dumnezeu are planuri mari cu tine, i-a zis Fratele Manny. Ai încredere în El şi acestea ţi se vor revela.

Când a părut că vineri ar putea scăpa de la slujbă la o oră rezonabilă, Tim Reynolds şi ceilalţi au pus la cale imediat o petrecere cu băutură şi au plecat precipitaţi din clădire. Rareori se întâmpla ca sâmbăta să fie zi liberă. Niciun membru al grupului de litigii de la Scully & Pershing nu putea fi văzut la muncă în acea sâmbătă, întrucât era picnicul anual al familiilor, care se desfăşura în Central Park. În acest fel, vinerea devenea disponibilă pentru o băută cumsecade.

Kyle a refuzat să participe, la fel şi Dale. În jurul orei 19:00, pe când îşi definitivau ultimele detalii ale unei săptămâni parcă nesfârşite de lucru, iar nimeni altcineva nu se găsea prin preajmă, Dale s-a aplecat pe după peretele din pânză care despărţea cubicumurile înguste şi a zis:

— Ce zici de o cină împreună?

— Grozavă idee, a spus Kyle, fără să ezite. Preferi un anume loc?

— La mine. Ne putem relaxa şi în rest vedem noi. Îţi place mâncarea chinezească?

— Mă omor după ea!

Expresia „şi în rest” a început să-i joace lui Kyle prin mintea obosită.

Dale avea treizeci de ani, era necăsătorită, atrăgătoare şi, din câte se părea, fără înclinaţii sexuale aparte; una peste alta, era o femeie frumoasă şi singură într-un oraş mare şi plin de tentaţii. La un anumit moment, trebuia să se gândească şi la sex, deşi Kyle constata cu deprimare cât de puţin se gândea el însuşi la această problemă.

Îl agăţa Dale cumva? Un astfel de lucru era surprinzător. Ea se purtase până atunci atât de timid şi de rezervat, încât părea greu de conceput că ar fi în stare să se dea la cineva.

— Poţi să aduci tu ceva de la vreun restaurant chinezesc? a zis Dale.

— Bună idee!

Dale locuia singură în Greenwich Village, într-un apartament de la etajul patru. Au discutat despre diferite restaurante din cartier ce vindeau mâncare pentru acasă, apoi au plecat împreună de la birou. O oră mai târziu, Kyle urca pe scări cu o sacoşă plină cu orez gătit cu crevete şi cu pui şi bătea la uşă. Dale i-a deschis zâmbitoare şi l-a invitat înăuntru.

Două camere, o combinaţie de cameră de zi cu bucătărie şi un dormitor. Mic, dar plăcut decorat, o temă minimalistă cu piele şi metal cromat şi fotografii în alb-negru pe perete. Şi Dale era bine pusă la punct, adoptând o aceeaşi abordare potrivit căreia ce e mai puţin oferă mai mult. Fusta ei albă din bumbac era extrem de scurtă, dezvăluind mai mult din picioarele zvelte pe care Kyle şi ceilalţi vulturi de la firmă le admiraseră deja. Pantofii, din piele roşie, aveau toc mic, fiind deschişi la vârf şi fără barete, ceva de înaltă clasă. Kyle a aruncat o privire la ei şi a întrebat:

— Jimmy Choo?

— Prada.

Bluza neagră din bumbac era strâmtă, fiind purtată fără sutien pe dedesubt. Pentru prima oară în mult prea multe săptămâni, Kyle a început să simtă fiorul atracţiei sexuale.

— Frumos apartament, a spus el, uitându-se la o fotografie.

— Patru mii de dolari pe lună, îţi vine să crezi?

Apoi Dale a deschis frigiderul, unul de mărimea unui computer de birou ceva mai mare. A scos din el o sticlă de vin alb.

— Da, îmi vine să cred. Suntem la New York. Dar nu ne-a silit nimeni să venim aici.

Ea a ezitat, ţinând sticla de Chardonnay.

— Îmi pare rău, dar nu am apă minerală. Aşadar, vin sau apă.

— O să beau un pic de vin, a spus el, şovăind puţin.

A hotărât însă imediat să nu se tortureze singur pendulând între a accepta sau a respinge ideea de a bea ceva după cinci ani şi jumătate de abstinenţă. Nu fusese niciodată internat într-un centru de dezintoxicare, nici nu trebuise să apeleze la vreo astfel de cură, şi nici nu se considerase vreodată alcoolic. Se lăsase pur şi simplu pentru că bea prea mult, iar acum dorea un pahar de vin.

Au mâncat la o măsuţă pătrată, la care genunchii aproape că li se atingeau. Chiar şi acasă fiind, complet relaxată, lui Dale matematiciana nu-i venea uşor să întreţină o conversaţie. Kyle nu şi-o putea imagina într-un amfiteatru, sub privirile a cincizeci de studenţi. Şi în niciun caz nu şi-o putea închipui într-o sală de tribunal, faţă în faţă cu juraţii.

— Să convenim că nu vom discuta despre muncă, a spus Kyle, preluând conducerea.

Apoi a luat o înghiţitură de vin.

— De acord, dar întâi să-ţi spun nişte bârfe grozave.

— S-auzim!

— Ai auzit de disensiune?

— Nu.

— Circulă un zvon, l-am auzit de două ori azi, cum că Toby Roland şi alţi patru parteneri, toţi de la Litigii, sunt pe punctul de a pleca pentru a-şi înfiinţa propria firmă. Ar putea lua cu ei cam douăzeci de asociaţi.

— De ce?

— De la o neînţelegere în privinţa unui onorariu. Ca de obicei.

Firmele de avocatură sunt renumite pentru fenomenele de explozie, implozie, fuziune şi dispersare în toate direcţiile. Faptul că o mână de parteneri nemulţumiţi voiau să-şi organizeze propriul spectacol nu constituia o surpriză, nici la Scully, nici la vreo altă firmă.

— Asta înseamnă mai multă muncă pentru noi, ceilalţi? a întrebat el.

— Aşa trag nădejde.

— L-ai cunoscut pe Toby?

— Da. Şi sper din tot sufletul că zvonul e adevărat.

— Care e cea mai mare jigodie pe care ai cunoscut-o aici?

Ea a luat o gură de vin şi a rămas pe gânduri.

— Bună întrebare. Sunt mulţi candidaţi la titlu.

— Prea mulţi. Hai să discutăm despre altceva.

Kyle a reuşit să îndrepte conversaţia către persoana ei.

Trecut, studii, copilărie, familie, colegiu. Nu fusese căsătorită. O relaţie amoroasă care încă o durea. După un pahar de vin, şi-a mai turnat unul, iar alcoolul a făcut-o să-şi dezlege limba. Kyle a observat că ea nu mâncase mai nimic. El, în schimb, devorase tot ce avusese în faţa ochilor. Dale a dirijat discuţia către viaţa lui, astfel că au vorbit despre Duquesne şi Yale. Când şi când, venea vorba şi despre firmă, iar ei se trezeau discutând înfierbântaţi pe respectiva temă.

După ce au terminat vinul şi mâncarea, Dale a zis:

— Hai să vedem un film.

— Bună idee, a spus Kyle.

Cât ea s-a uitat prin DVD-urile pe care le avea, el a aruncat o privire la ceas. Zece şi douăzeci. În ultimele şase zile, petrecuse două nopţi la slujbă — acum avea şi el un sac de dormit — şi dormise în medie cam patru ore pe noapte. Se simţea epuizat fizic şi mintal, iar cele două pahare şi jumătate de vin delicios pe care le consumase îi înmuiaseră ce-i mai rămăsese din creier.

— Film romantic, de acţiune sau comedie? l-a întrebat ea, frunzărind prin ceea ce părea să constituie o colecţie respectabilă.

Stătea în genunchi, iar fusta abia dacă-i acoperea fundul. Kyle s-a întins pe canapea, pentru că nu-l îmbiau deloc cele două scaune din încăpere.

— Orice, numai să nu fie exclusiv pentru femei.

— Ce zici de *Beetlejuice?*

— Perfect!

Dale a introdus discul, apoi şi-a descălţat pantofii, a înhăţat o pătură şi s-a aşezat alături de Kyle pe canapea. S-a tot foit culcuşindu-se sub pătură, pe care o trăsese astfel încât să-i acopere pe amândoi, iar când s-a liniştit, stăteau practic lipiţi unul de celălalt. Simţind-o atât de aproape, Kyle i-a adulmecat părul şi s-a gândit cât de uşor devenea totul.

— Firma nu are cumva vreo regulă împotriva unui asemenea comportament? a întrebat el.

— Nu facem decât să urmărim un film.

Şi l-au urmărit. Încălziţi de pătură, de vin, sau de atingerea dintre trupuri, au urmărit filmul preţ de cel mult zece minute. Ceva mai târziu, nu au reuşit să stabilească cine adormise primul. Dale s-a trezit mult după ce filmul se sfârşise. A aşezat pătura peste Kyle, apoi s-a dus în dormitor. Kyle s-a trezit la 9:30 sâmbătă dimineaţa şi a constatat că era singur în apartament. A găsit un bilet din care a aflat că Dale coborâse la cafeneaua de la colţul străzii, unde citea ziarele, invitându-l acolo dacă îi era foame.

Au mers cu metroul până în Central Park, ajungând pe la amiază. Secţia de litigii a firmei organiza un picnic în familie în cea de-a treia sâmbătă din luna octombrie a fiecărui an, în apropiere de debarcader. Principalul eveniment îl constituia turneul de softball[8], dar se mai practicau şi alte sporturi, precum aruncatul de potcoave, crochet, bocee[9] şi jocuri pentru copii. Un angajat al unei firme de catering frigea carne de pui şi vită pe un grătar. O trupă rap îşi cânta repertoriul zgomotos. Tot acolo se găsea un şir întreg de butoiaşe metalice reci ca gheaţa de bere Heineken.

Picnicul avea rolul de a promova camaraderia şi de a dovedi că firma credea cu adevărat şi în latura distractivă a vieţii. Participarea era obligatorie. Nu se permitea prezenţa cu telefoane. Majoritatea asociaţilor totuşi socoteau că ar fi fost mai bine să-şi petreacă acel timp dormind. Măcar nu riscau să fie târâţi la birou pentru încă vreo noapte albă. Doar sărbătorile mari — Crăciunul, Ajunul Anului Nou, Ziua Recunoştinţei, Rosh Hashanah şi Yom Kippur — le ofereau o protecţie asemănătoare.

Ziua era senină, vremea, perfectă, iar juriştii obosiţi s-au scuturat de lenevie şi curând s-au apucat să joace cu îndârjire şi să bea şi mai îndârjit. Kyle şi Dale, dorind să evite până şi posibilitatea bârfelor, s-au despărţit curând şi s-au pierdut în mulţime.

---

[8] Joc înrudit cu baseballul (n.tr.)

[9] Joc asemănător celui franţuzesc de bile (n. red.)

După câteva minute, Kyle a auzit vestea că Jack McDougle, un asociat cu vechimea de doi ani, absolvent al Duke University, fusese arestat cu o seară în urmă, când o echipă de la Antidrog îi spărsese uşa apartamentului din SoHo şi găsise o cantitate considerabilă de cocaină. Era încă în închisoare, şi probabil avea să rămână acolo pe durata weekendului, până luni, când se putea aranja plata cauţiunii. Firma făcea intervenţii pentru a-l scoate din belea, dar amestecul ei în numele lui se limita cam la atât. Scully & Pershing adopta o linie dură împotriva unor astfel de obiceiuri. McDougle urma să fie concediat imediat ce se formulau acuzaţiile. Dacă zvonurile se dovedeau adevărate, omul avea să se trezească şomer în două, trei săptămâni.

Kyle şi-a îngăduit un răgaz de câteva minute pentru a se gândi la Bennie. Prorocirea lui aducătoare de fiori de spaimă pe şira spinării se adeverise.

*

În Departamentul Litigii lucrau 28 de parteneri şi 130 de asociaţi. Două treimi dintre aceştia erau căsătoriţi, astfel că nu duceau lipsă de copii mici, bine îmbrăcaţi, care alergau peste tot. Turneul de softball a început după ce domnul Rush, seniorul seniorilor, a anunţat regulile şi poziţiile şi s-a declarat observator general în exerciţiu. Câţiva jurişti au avut îndrăzneala să-l huiduie, dar într-o zi atât de frumoasă aproape orice era permis. Kyle hotărâse să joace — acest lucru rămânea la latitudinea fiecăruia — şi în echipa încropită la întâmplare s-a trezit alături de doi oameni pe care îi cunoştea şi de doi care îi erau necunoscuţi. Pe post de antrenor al lor se găsea un partener pe nume Cecil Abbott (din echipa Trylon), care purta pe cap o şapcă a celor de la New York Yankees şi avea pe el un tricou inscripţionat cu numărul şi numele marelui jucător de baseball Derek Jeter; curând, toată lumea s-a lămurit că antrenorul Abbott nu alergase niciodată în viaţă nici măcar până la prima bază. Ţinând o cutie de Heineken rece în mână, a pregătit o linie de început care nu ar fi fost în stare să învingă nicio echipă de T-ball[10], dar cine se sinchisea? Kyle, de departe cel mai bine pregătit fizic, a rămas în câmpul din dreapta. În centru era Sherry Abney, asociata cu vechime de cinci ani pe care Bennie o avea în vedere ca uşă de intrare a lui Kyle în echipa ce lucra la cazul Trylon-Bartin. Când au ajuns la bătaie în prima rundă, Kyle s-a prezentat şi a schimbat câteva amabilităţi cu ea. Femeia era vizibil afectată de vestea arestării lui McDougle. Lucraseră împreună timp de doi ani. Nu, ea habar nu avea că el se droga.

Discuţiile cu persoane necunoscute erau încurajate la astfel de evenimente, iar după ce echipa antrenorului Abbott a fost salvată în cele din urmă de regula îndurării[11] în cea de-a patra rundă, Kyle s-a strecurat în mulţime şi i-a salutat pe toţi necunoscuţii apăruţi în cale. Multe dintre nume îi erau familiare. La urma urmelor, studiase biografii vreme de şase săptămâni. Un partener renumit, Birch Mason, purtând şi el echipamentul celor de la Yankees şi fiind pe jumătate beat încă de la ora 14:00, l-a prins de braţ pe Kyle ca pe un vechi prieten şi l-a prezentat soţiei şi copiilor săi de vârsta adolescenţei. Doug Peckham l-a prezentat apoi câtorva parteneri. Discuţiile purtate semănau între ele — ce facultate urmase, cum se descurca până în acel moment, îngrijorarea lui în legătură cu rezultatul obţinut la examenul pentru admiterea în barou, faptul că viaţa devenea mai uşoară după primul an, şi aşa mai departe. Şi tot mereu:

---

[10] Sport derivat din baseball şi conceput ca joc introductiv pentru copii, în ideea de a dezvolta aptitudini în vederea obţinerii de performanţe în viitor. (n.tr.)

[11] *Mercy rule* — se aplică atunci când o echipă conduce cu cincisprezece sau mai multe alergări după patru runde complete, proclamându-se victoria acesteia. (n.tr.)

— Îţi vine să crezi ce s-a întâmplat cu McDougle?

Turneul era eliminatoriu atunci când ajungeai la două înfrângeri, iar echipa lui Kyle s-a distins doar prin faptul că a fost prima care a pierdut două jocuri, astfel că s-a văzut scoasă din competiţie. A găsit-o pe Dale jucând bocee, apoi s-au îndreptat împreună spre cortul unde se pregătea grătarul. Cu farfurii pline şi cu câte o sticlă de apă în mâini, amândoi li s-au alăturat lui Tabor şi prietenei lui destul de şterse, care stăteau la o masă aflată în umbra unui copac.

Tabor făcea parte, bineînţeles, dintr-o echipă neînvinsă, iar el făcuse cele mai multe alergări până în acel moment. În plus, avea treburi urgente de rezolvat la birou şi plănuia să ajungă acolo a doua zi dimineaţă la ora şase.

„Eşti un câştigător, îi venea lui Kyle să spună. Eşti un câştigător. De ce oare nu se apucă oamenii ăştia să te declare partener de pe acum?”

Spre sfârşitul după-amiezii, când soarele cobora îndărătul clădirilor înalte de locuinţe din Central Park West, Kyle s-a detaşat discret din mulţimea ce continua petrecerea şi a găsit o bancă aflată pe o ridicătură de sub un stejar. În jurul lui cădeau frunze aurii. A urmărit jocul ce se desfăşura undeva în depărtare, a ascultat glasurile vesele, a adulmecat ultimele rămăşiţe ale fumului ce se ridica dinspre grătar. Dacă ar fi făcut un efort, aproape că ar fi reuşit să se convingă pe sine că locul lui era la acea petrecere, că era unul dintre numeroşii jurişti norocoşi care îşi iau un moment de răgaz în cursul vieţii lor aiuritoare.

Şi totuşi, realitatea nu se găsea prea departe. Cu oarecare noroc, va reuşi să comită o infracţiune cumplită împotriva firmei şi să rămână neprins. Dar dacă norocul îi juca vreo festă, atunci va veni o zi în care, la un picnic de familie de acelaşi fel cu acela la care tocmai participa, se va discuta şi despre el aşa cum se comenta acum despre McDougle.

23

Duminică, ziua când majoritatea oamenilor de la Departamentul Litigii încercau să depăşească starea de mahmureală, Kyle s-a trezit devreme, cu mintea limpede, a băut o cafea slabă, apoi şi-a pus pantofii de plimbare, având în faţă cinci ore libere, în care nu trebuia să facă nimic altceva decât să cutreiere oraşul. Telefonul FirmFone se găsea în buzunar, însă el nu avea cum să sune, pentru că duminica de după picnic era tot liberă. Câţiva dintre mitraliori şi cei greu de oprit din muncă vor fi la serviciu, bineînţeles, dar majoritatea specialiştilor în litigii vor savura încă o zi frumoasă de toamnă fără să ponteze nicio oră de lucru.

A pornit spre sud, prin Village, ajungând în Tribeca, apoi spre est, ajungând în frenezia din cartierul chinezesc. În SoHo, a reuşit să găsească un scaun liber la barul de la Balthazar, un restaurant renumit, ce imita un bistrou parizian şi era foarte lăudat în toate ghidurile de călătorie. A mâncat ouă Benedict cu suc de roşii şi s-a simţit încântat de mulţimea foarte zgomotoasă. Apoi a descoperit Podul Brooklyn, a urcat până în vârf, pe promenadă, şi a mers pe jos pe deasupra East River, până în Brooklyn. I-au trebuit patruzeci de minute pentru asta, apoi tot atâtea ca să revină în Manhattan, după care a pornit spre Broadway, mergând prin cartierul marilor magazine de îmbrăcăminte, prin cartierul teatrelor, prin Times Square, ajungând apoi la Columbus Circle.

Prânzul era la unsprezece şi jumătate, la apartamentul lui Doug şi Shelly Peckham din Upper West Side. Era situat într-o clădire veche de pe Sixty-Third Street, la două intersecţii de Central Park, iar când a urcat cu liftul parcă lipsit de aer până la etajul trei, Kyle s-a surprins procedând la fel ca mai toţi newyorkezii în timpul lor liber, ba chiar şi în cursul programului de lucru. S-a gândit la proprietăţi.

Doug Peckham, ca partener cu drepturi depline în cadrul firmei, la vârsta de patruzeci şi unu de ani, câştigase 1,3 milioane de dolari în anul precedent. Veniturile lui nu constituiau un secret. La fel ca majoritatea firmelor gigantice, Scully & Pershing nu ezita să dezvăluie salariile angajaţilor ei. Peckham se putea aştepta să câştige măcar aceeaşi sumă în restul carierei, astfel că-şi putea permite un apartament elegant. Însă un câştig de 1,3 milioane pe an în New York nu situa pe nimeni între bogătaşi. Nici măcar pe departe. Cei care stăteau în fruntea listei erau bancherii din investiţii, geniile fondurilor de asigurare şi diminuare a riscurilor, antreprenorii din domeniul tehnologiilor de vârf şi directorii corporaţiilor, care încasau miliarde şi nici nu se sinchiseau dacă era vorba să arunce 20 de milioane pe un apartament din centrul oraşului. Şi, desigur, fiecare dintre aceştia avea în mod obligatoriu o casă de vacanţă în Hamptons, dedicată concediului de vară, şi una în Palm Beach, pentru petrecerea weekendurilor în cursul iernii.

Soţii Peckham aveau o casă în East Hampton. Kyle spera ca măcar Shelly şi copiii să se bucure de casa de vară, deoarece ştia că Doug nu avea un asemenea noroc. El se afla la birou în majoritatea sâmbetelor şi deseori şi duminica.

Shelly l-a întâmpinat îmbrăţişându-l, deci se mai alesese cu o prietenă bună, şi l-a invitat în apartamentul lor deschis şi lipsit de pretenţii. Doug era în blugi, fără şosete şi nebărbierit; distribuia cocktailuri Bloody Mary oaspeţilor săi. Mai erau prezenţi alţi patru asociaţi, toţi aflaţi sub supravegherea lui Peckham. Masa aceea de prânz reprezenta încă un efort făcut de el şi de firmă pentru a mai reduce din încordare şi a lăsa impresia că Scully & Pershing constituia un loc unde, până la urmă, se putea trăi. Scopul acelei reuniuni era de a se înfiripa conversaţii. Doug voia să le asculte problemele şi preocupările, ideile şi planurile, impresiile şi ţelurile pe care şi le propuneau. Mai voia şi să grăbească lucrurile, pentru a termina masa mai devreme, astfel încât să poată urmări împreună meciul dintre Giants şi 49ers şi să bea bere începând cu ora 13.00, când avea loc lovitura de începere.

Shelly gătise totul singură, iar Doug a ajutat-o să servească lumea şi să toarne vin în pahare. După o oră de flecăreală inutilă despre aceleaşi procese plicticoase la care munciseră ca sclavii toată săptămâna ce trecuse, a venit vremea să vadă meciul celor de la Giants. Kyle, singurul asociat cu vechime de un an de la masă, contribuise mai puţin decât oricine la conversaţia generală. Pe la jumătatea prânzului, se gândea deja să refacă drumul pe jos până acasă. După desert, s-au strâns cu toţii în camera de zi, unde un mic foc în şemineu mai încălzea şi înfrumuseţa atmosfera, iar Doug şi-a făcut de lucru cu telecomanda televizorului cu ecran plat şi de înaltă definiţie. În efortul de a mai da viaţă petrecerii ce lâncezea, Kyle s-a prefăcut că ar fi un înfocat susţinător al celor de la 49ers, un om care îi ura pe cei de la Giants, iar asta a reuşit să stârnească discuţii destul de aprinse, pe un limbaj cam fără perdea. Spre sfârşitul primului sfert al partidei, doi dintre asociaţii mai vârstnici adormiseră. Doug a început şi el să moţăie, aşa că, în pauza cea mare a meciului, cu destulă stângăcie, Kyle a reuşit să iasă de acolo, şi să o pornească pe străzi.

Luni dimineaţa la cinci era la birou, instalându-se în tranşee pentru o nouă săptămână lungă de muncă.

Următorul meci al celor de la Giants era în deplasare, la Pittsburgh, şi, cu două ore înainte de începerea partidei, Kyle şi Joey s-au aşezat pe scaunele lor aflate în dreptul liniei de patruzeci de yarzi şi s-au străduit să se mai încălzească. Un front de aer rece pusese toamna pe fugă, iar deasupra noului stadion plutea o ceaţă îngheţată. Dar nu avea importanţă. Ca susţinători înrăiţi ai echipei Steelers, ei tremuraseră la multe jocuri disputate pe stadionul Three Rivers, cel care acum era de domeniul trecutului. Chiar apreciau frigul acela. Era o vreme favorabilă fotbalului.

Din fericire, Blair manifesta prea puţin interes faţă de acel sport. Fiind acum gravidă în cinci luni, se îngrăşase enorm şi nu îndura prea bine postura de viitoare mamă. Joey începuse să aibă unele îndoieli în privinţa căsătoriei, dar, din anumite pricini, se simţea prins în capcană. Kyle nu-i putea da niciun sfat util. Dacă Blair nu ar fi fost însărcinată, i-ar fi spus prietenului său să o rupă la fugă. Dar nu-ţi poţi abandona logodnica într-o astfel de stare, nu? Nu i se părea cinstit. Dar ce ştia el despre asemenea chestiuni?

Pe măsură ce mulţimea se instala în tribune şi jucătorii celor două echipe se încălzeau pe teren, Kyle s-a pregătit de discuţie.

— Vorbeşte încet şi povesteşte-mi despre Elaine Keenan, a zis el.

Joey avea o sticlă plată plină cu votcă, leacul lui contra frigului. A luat o înghiţitură, s-a strâmbat de parcă ar fi avut un gust îngrozitor şi i-a răspuns:

— Tipa e de belea.

Singura corespondenţă dintre ei referitoare la Elaine fusese rezumatul scris de Joey privind întâlnirea lor. Kyle avea nevoie de toate amănuntele, pentru că trebuiau să pună la punct un plan.

— Fata asta e pornită destul de rău, a spus Joey. Dar nu e nici pe departe la fel de rea ca avocata aia a ei.

— Ia-o de la început şi spune-mi totul, aşa cum s-a întâmplat.

Încă o înghiţitură, un plescăit din buze, o privire în jur, ca să se convingă de nepăsarea celor din apropiere, după care Joey s-a lansat într-o relatare lentă, cumpătată şi amănunţită a călătoriei lui la Scranton. Kyle l-a întrerupt punându-i întrebări, însă povestea a curs în continuare. Cu puţin înainte ca arbitrul principal să dea cu banul pentru alegerea terenului, pe când stadionul gemea de lume care începuse să se înfierbânte, Joey a încheiat cu un avertisment:

— Dacă li se dă până şi cea mai mică şansă, femeile astea ne vor ataca în forţă. Să nu le oferim prilejul. Să îngropăm acest episod minor.

O vreme, au urmărit meciul şi nu au discutat decât despre fotbal. În timpul unui time-out, Joey a întrebat:

— Bun, şi care-i planul?

— Poţi veni la New York în weekendul viitor? Atunci e meciul Steelers contra Jets. La patru, duminică, pe stadionul Meadowlands. Fac eu rost de bilete.

— Of, Doamne! Nu ştiu dacă pot.

Problema era creată de Blair, iar banii reprezentau altă grijă. Joey scotea un salariu frumuşel din comisioane, dar nu se prea îmbogăţea. Acum aştepta să i se nască un copil şi curând după aceea avea să se căsătorească, sau invers, pentru că deocamdată nu se hotărâseră. Într-una din zile, Blair voia să amâne nunta până după naşterea copilului, pentru a-şi recăpăta silueta. În următoarea zi, voia să urgenteze lucrurile şi să facă nunta, astfel ca naşterea să fie în cadrul căsătoriei. Joey era pus în încurcătură, se simţea purtat încoace şi încolo, neştiind încotro să încline. În prezent, plăteau un apartament foarte scump. Şi nu-şi permitea să cheltuiască prea mult pentru a vedea un meci de fotbal.

— De ce vrei să vin la New York? a întrebat el.

— Pentru că vreau să obţinem o poză a lui Bennie.

— Păi, de ce ai nevoie de o fotografie a acestui individ? Oamenii ăştia sunt periculoşi, adevărat?

— Da, sigur. Ucigători.

— Şi atunci, de ce ne facem de lucru cu ei?

— Vreau să aflu cine sunt.

Joey a clătinat din cap şi s-a uitat într-o parte, către tabela de marcaj, după care a gustat din sticla de votcă şi s-a aplecat spre Kyle.

— Eu zic să le dăm pace. Sunt de părere să faci ce vor ei, fă-le jocul, nu te lăsa prins, şi astfel înregistrarea aia nenorocită rămâne îngropată, iar viaţa va fi din nou bună pentru noi.

— Mda, probabil. Vii la New York?

— Nu ştiu. Trebuie să născocesc ceva.

— E foarte important. Te rog!

— Amice, cum plănuieşti să-i faci o poză acestui Bennie? spuneai că e profesionist, nu?

— Ceva de genul ăsta.

— Tu eşti jurist, eu, broker. Habar nu avem în ce ne vârâm, şi am putea da de bucluc una, două.

— Da, adevărat.

Kyle a scos un pachet mic dintr-un buzunar al gecii sale masive, negru cu auriu, culorile echipei Steelers.

— Ia asta, a spus el, ţinând pachetul jos, astfel încât nimeni din jur să nu-l poată vedea.

Joey l-a luat şi l-a îndesat într-un buzunar al gecii lui identice.

— Ce e chestia asta?

— O cameră video.

— Nu arată.

— Ba asta e, dar nu poţi vedea aşa ceva în vitrina oricărui magazin.

Cei de la Steelers au marcat în urma unei pase lungi, acela fiind primul touchdown al meciului, iar publicul a sărbătorit reuşita vreme de cinci minute. În cursul următorului time-out, Kyle a continuat:

— Nu e cu mult mai mare decât un stilou. Încape în buzunarul unei cămăşi sau haine, având un fir subţire ce merge până la un comutator din mâna stângă. Poţi vorbi cu cineva faţă în faţă şi înregistra video conversaţia fără ca persoana cealaltă să-şi dea seama.

— Deci tu vrei ca eu să mă apropii de Bennie, care e probabil înarmat şi are în jur alţi oameni înarmaţi până-n dinţi, să mă prezint şi să-l rog să zâmbească…

— Nu. Există o altă modalitate. Dar săptămâna asta trebuie să o exersezi.

— Şmecheria asta are vreun nume?

— Găseşti totul în cutie: specificaţii, instrucţiuni de folosire, toate treburile astea. Citeşte totul din scoarţă-n scoarţă săptămâna asta şi învaţă s-o foloseşti. Dacă lucrurile merg perfect, vei avea la dispoziţie aproape trei secunde ca să-l filmezi pe Bennie.

— Şi dacă nu merg perfect?

— Te salvez eu.

— Grozav! A urmat o înghiţitură lungă, agitată din sticlă. Prin urmare, Kyle, să spunem că-l prind pe Bennie cu camera asta video. Cum vei putea tu, nu eu, ci tu, să-l identifici?

— Încă nu m-am gândit la asta.

— Sunt cam multe lucruri la care nu te-ai gândit.

— Îţi trimit un e-mail marţi, te anunţ că am făcut rost de bilete, lucrurile obişnuite. Te vâri în treaba asta, Joey?

— Nu ştiu. Cred că ai înnebunit şi mă faci şi pe mine să o iau razna.

— Hai, lasă! Trebuie să ai parte şi de puţină distracţie, cât mai ai ocazia.

Kyle lucra de zor în biblioteca principală atunci când, la ora patru joi după-amiaza, FirmFone a vibrat discret. E-mailul se anunţa drept urgent şi le cerea tuturor asociaţilor din primul an de activitate să se strângă imediat la mezaninul de la etajul patruzeci şi patru, cea mai mare sală de conferinţe de la Scully & Pershing. Mesajul nu putea avea decât o explicaţie: sosiseră rezultatele examenului pentru admiterea în barou. Iar faptul că era chemat şi el însemna că îl luase.

Vreme de săptămâni, tinerii angajaţi trudiseră contra cronometru şi înduraseră deseori presiunea insuportabilă de a se adapta la viaţa în cadrul unei firme mari, iar la această suferinţă se adăugase incertitudinea privind rezultatul examenului, care atârnase deasupra capetelor lor ca un nor întunecat. Planase mereu ameninţător asupra lor, o chestiune rareori discutată, pentru că examenul se desfăşurase cu mult timp în urmă, iar discuţia despre el nu ar fi făcut decât să le înnegureze viaţa şi mai abitir. Însă ideea îi trezea din aşternut atunci când aveau cel mai mult nevoie de somn. Îi urmărea la masă şi putea să le taie pofta de mâncare într-o clipită. Examenul de admitere în barou. Ce se întâmpla dacă picau acel examen?

Ritualul se deosebea de la o firmă la alta, dar Scully & Pershing avea o metodă destul de plăcută de a anunţa ştirea. Îi strângea pe norocoşi laolaltă şi organiza o petrecere. Deşi se presupunea că era o surpriză, încă din a doua săptămână a lunii septembrie toţi asociaţii cei noi cunoşteau procedura. Partea de cruzime a festivităţilor ţinea de faptul că, pur şi simplu, ghinioniştii nu erau invitaţi la petrecere. Erau lăsaţi să se retragă, să se furişeze afară din clădire şi să rătăcească pe străzi tot restul zilei.

În timp ce urca scările în goană şi fugea pe coridoare, Kyle şi-a căutat prietenii din priviri. A asistat la gesturi semnificând victoria, la strigăte de bucurie, a văzut oameni care alergau cu pantofi ce nu erau făcuţi pentru aşa ceva. A văzut-o pe Dale şi a îmbrăţişat-o, după care şi-au continuat drumul împreună, mergând cu paşi iuţi. Ajunsă la mezanin, mulţimea devenise deja entuziastă şi zgomotoasă încă înainte ca domnul Howard Meezer, partenerul director general, să apară pe un mic podium şi să spună:

— Felicitări! Să petrecem! Astăzi nu se mai pontează nicio oră.

Curând, dopurile de şampanie zburau care încotro. Barmanii erau ocupaţi, chelnerii au început să servească nişte aperitive delicioase. Sentimentul general era unul de euforie, ba chiar ameţeală, întrucât coşmarul era de domeniul trecutului şi acum se vedeau ajunşi avocaţi pe viaţă.

Kyle se delecta cu un pahar de şampanie alături de Dale şi de alţi câţiva, când discuţia a alunecat spre colegii lor mai puţin norocoşi.

— L-a văzut cineva pe Garwood?

S-au apucat să-l caute printre petrecăreţi pe Garwood, care nu era de găsit, motiv pentru care au presupus că se afla pe cealaltă listă.

Tim Reynolds s-a apropiat de ei cu un surâs sarcastic pe faţă, având un pahar cu băutură într-o mână şi o foaie scoasă la imprimantă în cealaltă.

— Tabor a picat, a anunţat el cu mândrie în glas. Vă vine să credeţi? O victimă de la Harvard!

Kyle nu s-a arătat la fel de încântat. Sigur, Tabor era nesuferit şi oportunist, dar reprezenta un coleg de cub, iar picarea examenului avea să-l ucidă. Şi, la o adică, nu era un tip rău.

Vestea s-a răspândit; pierderile au crescut numeric. În total, căzuseră la examen 8 din 103, procentajul de reuşită fiind de 92 la sută, o proporţie excelentă pentru orice promoţie angajată de orice firmă. Încă o dată se dovedea că reprezentau cele mai sclipitoare stele, iar acum admişii erau sortiţi să reuşească lucruri şi mai măreţe.

S-au îmbătat care cât a putut, apoi au plecat acasă cu automobile elegante, puse la dispoziţie de firmă. Kyle a băut doar două pahare şi s-a îndreptat spre Chelsea pe jos. În drum spre apartament, i-a telefonat tatălui său pentru a-i transmite minunata veste.

24

Întâlnirea de vineri la amiază cu Doug Peckham era denumită prânz de lucru pentru analizarea unor probe de dosar, dar, când Kyle a ajuns cu zece minute mai devreme, partenerul i-a zis:

— Hai să sărbătorim!

Au ieşit din clădire şi s-au târât prin trafic stând pe bancheta din spate a unui Lincoln sedan, unul dintre numeroasele „automobile negre” care cutreieră oraşul şi-i scutesc pe unii de taxiurile de culoare galbenă. Firma avea o flotă de asemenea maşini negre la dispoziţie.

— Ai călcat vreodată la Eleven Madison Park? l-a întrebat Doug.

— Nu. Nu prea ies în oraş, Doug, pentru că sunt asociat în primul an de activitate şi ori sunt prea obosit ca să mă duc la câte un restaurant, ori n-am timp, ori, pur şi simplu, uit.

— Te plângi deja, nu?

— Sigur nu.

— Te felicit pentru examenul de barou.

— Mulţumesc!

— O să-ţi placă locul acesta. Mâncare bună, o ambianţă plăcută… Să ne bucurăm pe îndelete de bucate, să bem un pic de vin. Ştiu şi clientul căruia îi vom trece masa asta în cont.

Kyle a dat din cap cumva a încuviinţare. Nu era la firmă decât de două luni şi încă se simţea stânjenit de ideea de a pune în contul clienţilor unele cheltuieli. Umflarea notei de plată. Suprapontare. Creşterea cheltuielilor. I-a venit în minte să întrebe cu ce anume va fi clientul „înţepat”. Doar cu costul mesei de prânz, ceea ce reprezenta o certitudine, ori clientul va fi taxat şi pentru două ore din timpul lui, dar şi pentru două ore din timpul lui Doug Peckham? S-a abţinut însă să întrebe.

Restaurantul se găsea în holul vechii clădiri Metropolitan Life, cu vedere spre Madison Square Park. Decorul era contemporan, cu tavane înalte şi cu ferestre largi. Doug, bineînţeles, a pretins că-l cunoaşte pe bucătarul-şef, pe şeful de restaurant şi pe somelier, iar Kyle nu a rămas defel surprins atunci când au fost conduşi la o masă foarte bună, de unde se vedea parcul.

— Să scăpăm întâi de evaluarea ta, a spus Doug, rupând în două o pâinişoară şi răspândind astfel firimituri pe faţa de masă de un alb imaculat.

— Evaluare?

— Da, treaba mea, ca partener supraveghetor, este să fac o evaluare după rezultatele de la examenul pentru admiterea în barou. Evident, dacă buşeai examenul, nu ne-am fi aflat aici, iar eu n-aş fi avut să-ţi spun lucruri plăcute. Probabil că ne-am fi oprit lângă vreun cărucior din alea trase de vânzătorii ambulanţi, alegeam un polonez fiert, plin de grăsime, ne plimbam şi purtam o discuţie acră. Dar ai trecut, aşa că o să mă port frumos.

— Mulţumesc!

Chelnerul le-a prezentat meniurile cât le-a turnat apă în pahare. Doug a muşcat din pâinişoară, şi alte firimituri s-au împrăştiat pe masă.

— Pontajul tău este peste medie; de fapt, e foarte impresionant.

— Mulţam.

Nu constituia o surpriză faptul că orice evaluare de la Scully & Pershing avea în primul rând în vedere câţi bani reuşise să aducă el firmei.

— N-am auzit decât comentarii pozitive din partea altor parteneri sau asociaţi cu vechime.

— De băut? Ceva drept aperitiv? a întrebat chelnerul.

— O să comandăm vin la mâncare, a spus Doug, aproape cu grosolănie, iar chelnerul a dispărut. Cu toate astea, laşi impresia că-ţi lipseşte implicarea, ca şi cum nu te-ai simţi pe deplin la locul tău. Am dreptate?

Kyle a clătinat din cap şi s-a gândit ce să răspundă. Doug era un tip direct; şi atunci, de ce să nu-i răspundă cu aceeaşi monedă?

— Trăiesc, mănânc şi dorm la firmă, ca mai toţi asociaţii din primul an de activitate, pentru că acesta e modelul de lucru pe care l-a inventat cineva cu ani în urmă. Tot astfel cum medicii rezidenţi lucrează douăzeci de ore pe zi ca să arate de ce sunt ei în stare. Slavă Cerului că noi nu tratăm bolnavi! Nu ştiu ce altceva aş mai putea face ca să-mi dovedesc dăruirea.

— Bine zis, a recunoscut Doug, devenind brusc mai interesat de meniu.

Chelnerul stătea în apropiere, aşteptând.

— Eşti gata? a întrebat Doug. Eu mor de foame!

Kyle nu apucase să consulte meniul şi încă se simţea atins de critica adusă dăruirii lui.

— Sigur, a spus el.

Totul arăta delicios. Au comandat, chelnerul a aprobat alegerea făcută, după care a apărut somelierul. La un moment dat, în cursul discuţiei extrem de serioase ce a urmat pe tema vinurilor, Doug a adus vorba de o „primă sticlă”, apoi de o „a doua”.

Prima a fost un burgund alb.

— O să-ţi placă, a spus Doug. E unul dintre vinurile mele preferate.

— Sunt convins.

— Ceva probleme, nemulţumiri? l-a întrebat Doug, de parcă ar fi bifat punctele de pe lista cu baremuri de evaluare.

Exact în acel moment, ca şi cum ar fi comandat asta, FirmFone-ul lui Kyle a vibrat.

— Că tot veni vorba, a spus el, în timp ce scotea telefonul din buzunarul hainei şi se uita la e-mail. E de la Karleen Sanborn, care vrea să-i ofer câteva ore de muncă la acea mizerie de la Placid Mortgage. Ce să-i răspund?

— Că iei prânzul cu mine.

Kyle a tastat mesajul de răspuns, apoi a vrut să ştie:

— Pot închide telefonul?

— Bineînţeles!

Apoi le-a fost adus vinul. Doug a gustat de probă, şi-a dat ochii peste cap, iar chelnerul a turnat în două pahare. Kyle a continuat:

— Nemulţumirea mea ţine de telefonul ăsta blestemat. A devenit parte din viaţa mea. Acum cincisprezece ani, când ai devenit tu asociat, nu existau celulare, nici telefoane inteligente şi nici FirmFone-uri, aşa că…

— Am muncit la fel de intens, l-a întrerupt Doug, cu un gest al mâinii prin care îi cerea să renunţe la subiect.

„Nu te mai plânge! Fii tare!” Cu cealaltă mână, a ridicat paharul pentru a-i examina conţinutul. În cele din urmă, a luat o gură şi a dat din cap în semn de aprobare.

— Ei bine, nemulţumirea mea este legată de telefonul ăsta.

— Bun, altceva?

Încă o bifare în lista de întrebări.

— Nu, doar nemulţumirile obişnuite legate de abuzurile comise faţă de asociaţi. Ai mai auzit aşa ceva, şi sunt sigur că nu vrei să le asculţi din nou.

— Ai dreptate, Kyle! Nu vreau să le mai aud. Ascultă, ca parteneri, noi ştim ce se petrece. Nu uităm nimic. Am supravieţuit condiţiilor de aici, iar acum culegem roadele. E un model nefericit de afacere, pentru că toată lumea se simte în suferinţă. Îţi închipui că eu vreau să mă scol din pat la ora cinci în fiecare dimineaţă pentru a petrece douăsprezece ceasuri nebuneşti la birou, astfel ca la sfârşitul anului să putem împărţi prada şi să ajungem în vârful ierarhiei? Anul trecut, partenerii de la APE au luat în medie câte 1,4 milioane de dolari. Noi am primit doar 1,3 milioane, şi toată lumea a intrat în panică. Trebuie să reducem costurile! Trebuie să încasăm mai mult! Trebuie să angajăm mai mulţi asociaţi ca să-i tocăm mărunt, mărunt, pentru că noi suntem cei mai mari! E o demenţă! Nimeni nu se opreşte o clipă ca să spună: „Hei, ştii ceva? Pot trăi şi cu un milion de dolari pe an, petrecându-mi mai mult timp cu copiii mei, sau pe plajă”. Nu, domnule, nici vorbă! Noi trebuie să fim numărul unu.

— Eu m-aş mulţumi cu un milion pe an.

— O să ajungi şi acolo. Evaluarea s-a terminat.

— O întrebare scurtă.

— Te-ascult!

— Există o asociată foarte atrăgătoare din seria noastră şi îmi place tot mai mult. Cum să fac?

— Interdicţia este strictă. Cât de simpatică?

— Tot mai simpatică pe zi ce trece.

— Numele ei?

— Regret, nu pot să-l dezvălui.

— Ai de gând s-o faci la birou?

— N-am ajuns atât de departe. Dar sunt mulţi care dorm acolo în saci.

Doug a tras adânc aer în piept şi s-a aplecat în faţă, rezemându-se pe coate.

— În firmă se face mult sex. E lucru greu de evitat, aşa e în birouri. Dacă pui laolaltă cinci mii de bărbaţi şi de femei, asta se întâmplă. Regula nescrisă sună aşa: nu te cupla cu angajatele. Secretare, referente juridice, personal auxiliar, funcţionare, cele care sunt considerate oarecum subordonate nouă. Le numim nonjuriste. În ce le priveşte pe colegele asociate, sau partenere, dacă este cazul, atâta vreme cât nu eşti prins, nimănui nu-i pasă.

— Am auzit tot felul de poveşti uimitoare.

— Pesemne că-s adevărate. Carierele multora au fost distruse. Anul trecut, doi parteneri, amândoi căsătoriţi cu alte persoane, au avut o relaţie aprinsă, au fost prinşi şi li s-a desfăcut contractul de muncă. Şi acum îşi caută slujbe.

— Dar în cazul a doi parteneri necăsătoriţi, să fim serioşi!

— Atâta-ţi spun, să nu fii prins.

Le-a sosit primul fel, astfel că au dat uitării problemele legate de sex. Kyle a mâncat o tartă cu praz şi brânză. Doug alesese ceva mai greu, o salată de homar cu chimen şi ciuperci negre. Kyle a băut mai puţin vin şi mai multă apă. Doug părea decis să radă prima sticlă şi să ajungă la cea de-a doua.

— Ne aşteaptă un mic cutremur, a spus Doug printre înghiţituri. Sunt convins că ai auzit.

Kyle a dat din cap în semn de încuviinţare, pentru că avea gura plină.

— Probabil că se va întâmpla până la urmă. Cinci dintre partenerii noştri de la Litigii vor să plece, luând cu ei o serie de asociaţi şi câţiva clienţi. Revolta e condusă de Toby Roland, şi o să se cam lase cu sânge.

— Câţi asociaţi? a întrebat Kyle.

— Până azi-dimineaţă se ştia de douăzeci şi şase. Sunt liberi să o facă. Li se oferă bani mulţi şi se forţează mâna unora, aşa că nimeni nu ştie câţi vor pleca până la urmă, dar la Litigii se va crea o gaură mare. Oricum, o să supravieţuim noi.

— Şi cum se va acoperi lipsa celor care pleacă?

— Probabil că vom întreprinde un raid împotriva altor firme. Nu v-au predat chestia asta la facultate?

Amândoi au izbucnit în râs şi o vreme şi-au reîndreptat atenţia asupra mâncării.

— Asta va spori sarcinile ce le revin celor care rămân? a întrebat Kyle printre îmbucături.

Doug a ridicat din umeri ca şi cum ar fi confirmat.

— Poate. Este prea devreme ca să ştim precis. Pleacă împreună cu câţiva clienţi mari, cu procese importante. De fapt, tocmai de aceea pleacă.

— Trylon pleacă sau rămâne?

— Trylon e un client vechi, şi se află ferm în custodia protectoare a domnului Wilson Rush. Ce ştii despre Trylon? l-a întrebat Doug, măsurându-l atent, de parcă ar fi pătruns pe un teritoriu interzis.

— Doar ce-am citit în ziare şi-n reviste. Ai lucrat vreodată pentru ei?

— Da, de câteva ori.

Kyle a hotărât să insiste, însă cu băgare de seamă. Un chelner le-a luat farfuriile. Un altul le-a turnat vin.

— Ce-i cu disputa asta cu Bartin? Cei de la *Journal* spuneau că dosarul pentru instanţă e păstrat sub cheie, deoarece chestiunile pe care le cuprinde sunt foarte sensibile..

— Secrete militare. Sunt în joc sume uriaşe de bani. Cei de la Pentagon sunt în alertă. Au încercat din răsputeri să împiedice companiile să se ia la harţă, dar lucrurile au explodat până la urmă. La mijloc e multă tehnologie de vârf, ca să nu mai vorbim de sumă, câteva sute de miliarde de dolari.

— Şi lucrezi la caz?

— Nu. Am scăpat. Dar s-a alcătuit o echipă numeroasă.

Li s-au adus pâinişoare proaspete, pentru a-şi curăţa papilele gustative. Prima sticlă se golise, astfel că Doug a comandat-o pe a doua. Kyle înainta cu fereală.

— Partenerii şi asociaţii care pleacă, a spus Kyle, câţi dintre ei lucrează la procesul cu Bartin?

— Habar n-am! Dar de ce te interesează atât de mult?

— Pentru că nu vreau să ajung acolo.

— De ce nu?

— Pentru că, după mine, Trylon e un contractor ticălos în materie de apărare, care are un trecut nu tocmai curat, fiind acuzat că a vândut produse proaste, că a înşelat guvernul şi contribuabilii, că a vândut arme „murdare” în toată lumea, care au dus la moartea unor nevinovaţi, că a promovat războiul şi a susţinut mici dictatori nepopulari, totul din dorinţa de a-şi creşte veniturile şi de a avea ce să le arate acţionarilor.

— Şi altceva?

— Multe altele.

— Nu-ţi plac cei de la Trylon?

— Nu.

— Compania e un client extrem de valoros.

— Prea bine! Să lucreze alţii pentru ei.

— Asociaţii nu au de ales în privinţa firmelor pentru care lucrează.

— Ştiu. Nu făceam decât să-ţi împărtăşesc părerea mea.

— Ei bine, atunci s-o ţii pentru tine, ai înţeles? Fiindcă limbajul de genul ăsta îţi va atrage o reputaţie nedorită.

— Nu-ţi face griji! Voi face treaba care mi se încredinţează. Dar, ca o favoare, ca partener supraveghetor, te rog să-mi dai de lucru în altă parte.

— Să văd ce pot face, dar domnul Rush ia decizia definitivă.

Cea de-a doua sticlă era un pinot noir din Africa de Sud, iar acest vin l-a făcut pe Doug să-şi dea din nou ochii peste cap. Felul întâi — cotlet de porc înăbuşit şi antricot de vită marinat — a sosit curând, astfel că s-au apucat să mănânce cu poftă.

— Ştii că tariful tău orar a urcat acum la patru sute, da? a zis Doug în timp ce mesteca.

— Tu tot la opt sute pe oră eşti?

— Da.

Kyle nu era convins că avea obrăznicia să taxeze un client, indiferent cât de mare ar fi fost respectiva corporaţie, cu 400 de dolari pentru fiecare oră de activitate juridică, socotind în sinea lui că nu deţinea o experienţă prea mare. Dar nu avea de ales.

— Fiindcă veni vorba de pontaj, a spus Doug. Pe luna octombrie te-aş ruga să faci o estimare a orelor lucrate de mine pentru Ontario Bank. Am fost ocupat şi am pierdut şirul.

Kyle a reuşit să mestece în continuare dumicatul de porc înăbuşit din gură, dar a fost cât pe ce să se înece. Spusese oare „să faci o estimare a orelor lucrate de mine”? Exact aşa spusese, dar asta era ceva nou. Nu se sugerase nici pe departe la instruire, şi nici nu găsise în manual, ceva despre „estimarea” orelor lucrate. Dimpotrivă. Li se recomandase să trateze pontajul drept cel mai important aspect al activităţii lor. Imediat ce se punea mâna pe un dosar, trebuia pornit cronometrul. Dacă se dădea un telefon, se înregistra durata. Dacă se participa la o şedinţă, se numărau minutele. Fiecare oră trebuia justificată, iar taxarea se făcea imediat. Nu trebuiau să apară întârzieri în acest proces, iar precizia era esenţială.

— Dar cum se face estimarea orelor? a întrebat Kyle cu precauţie.

— Te uiţi la dosar. Verifici orele pe care le-ai trecut spre pontare. Te uiţi la lucrarea mea, apoi faci estimarea pe luna octombrie. Nu e mare brânză!

Ba, la 800 de dolari pe oră, chiar *era* mare brânză.

— Dar să nu estimezi în minus, i-a spus Doug, făcând vinul să se învârtă în pahar.

Bineînţeles că nu. Dacă e să procedăm pe ghicite, măcar să fim siguri că nu greşim în minus.

— Asta e o practică obişnuită? a întrebat Kyle.

Doug a pufnit neîncrezător şi a înghiţit o bucată de friptură de vită. Parcă voia să spună: „Nu fi ridicol, băiete! Aşa se procedează mereu”.

— Şi, pentru că tot discutăm despre Ontario Bank, a spus el, acum fibrele de carne fiind vizibile între dinţii lui, să treci în pontaj şi nota pentru prânzul ăsta.

— Chiar mă gândeam să cer nota de plată, a spus Kyle, făcând un efort nu tocmai reuşit să glumească.

— În niciun caz! Am să trec totul pe o carte de credit şi pun în contul băncii. Eu mă refer la timpul nostru. Două ore pentru tine, acum la patru sute pe oră, şi două pentru mine. Banca a avut câştiguri record anul trecut.

Ce lucru plăcut auzului! Banca aceea va avea nevoie de câştiguri serioase ca să-şi continue relaţiile cu Scully & Pershing. Două mii patru sute de dolari pentru prânz, iar asta nu cuprindea mâncarea, vinul şi bacşişurile.

— Iar acum, după ce ai trecut examenul de barou, a spus Doug, luând încă o îmbucătură, ai dreptul să foloseşti automobilele negre şi să îi taxezi pe clienţi pentru cină. Regula funcţionează astfel: dacă lucrezi până la opt seara, chemi o maşină. O să-ţi dau eu numărul şi codul, dar te asiguri să-l taxezi pe client pentru folosirea maşinii. Iar dacă doreşti, poţi merge la un restaurant şi cheltuieşti sub o sută de dolari şi treci suma în contul clientului.

— Cred că glumeşti!

— De ce?

— Pentru că mă aflu la birou aproape în fiecare zi până la opt, iar dacă altcineva îmi plăteşte cina, al naibii să fiu dacă nu stau în fiecare seară până la ora asta!

— Bravo, băiete!

— Mi se pare superb, nu?

— Ce anume?

— Să-l taxezi pe client pentru masa de prânz sau de seară, sau pentru maşini.

O rotire a vinului în pahar, o privire gânditoare la lichidul roşu, o înghiţitură bună.

— Kyle, băiete, să privim lucrurile cam aşa: clientul nostru cel mai mare este BXL, cea de-a şaptea companie ca mărime din lume, care a avut anul trecut vânzări de 200 de miliarde. Au oameni de afaceri foarte deştepţi, care au prevăzut bugete pentru orice. Trăiesc după buget. Sunt fanatici în privinţa asta. Anul trecut, bugetul lor pentru onorarii legale a reprezentat unu la sută din suma totală a vânzărilor, adică aproximativ 2 miliarde. Nu am încasat noi toată suma asta, pentru că oamenii folosesc douăzeci de firme de avocatură din întreaga lume, dar ne-am ales şi noi cu o parte. Ştii ce se întâmplă dacă ei nu-şi cheltuiesc bugetul, dacă onorariile juridice pe care le plătesc sunt mai mici? Juriştii angajaţi în cadrul firmei lor ne monitorizează pontajele, iar dacă cifrele noastre sunt mici, încep să dea telefoane şi să facă scandal. Ce facem noi, avocaţii lor? Nu-i apărăm cum se cuvine? Problema este că ei trebuie să cheltuiască banii alocaţi pentru consultanţă juridică. Dacă noi nu le luăm banii, atunci le dăm bugetul peste cap, ei încep să-şi facă griji, şi există posibilitatea să caute altă firmă de avocatură, una care să lucreze mai hotărât în privinţa taxării lor. Ai înţeles cum stau lucrurile?

Da, Kyle înţelegea. Lucrurile începeau să se lege. Mesele scumpe erau necesare nu doar pentru a-i ţine pe avocaţii flămânzi pe linia de plutire, dar şi pentru a echilibra corespunzător declaraţiile financiare ale clienţilor. Acum totul i se părea aproape înţelept.

— Da, a spus Kyle, iar vinul a prins a-i încălzi creierul abia în acele momente, făcându-l să se simtă în largul lui.

Doug şi-a desfăcut larg braţele şi s-a uitat în jur.

— Şi uită-te unde ne aflăm, Kyle! Pe Wall Street. Succesul absolut în America. Ne aflăm aici, în vârf, suntem deştepţi, duri, talentaţi şi câştigăm un munte de bani ca să dovedim asta. Avem acest drept, Kyle, să nu uiţi asta. Clienţii noştri ne plătesc pentru că au nevoie de noi, iar noi le oferim cele mai bune consultaţii juridice care se pot plăti cu bani. Să nu uiţi asta nicio clipă.

John McAvoy lua prânzul în fiecare zi la aceeaşi masă de la o cafenea străveche de pe Queen Street din York, şi, încă de când avea zece ani şi-şi făcea veacul la birou, lui Kyle îi plăcea să ia prânzul cu tatăl său. Specialitatea casei la acea cafenea era un fel gătit cu legume, cu chifle de casă şi ice-tea, fără zahăr. Localul atrăgea avocaţi, bancheri şi judecători, dar şi mecanici auto şi zidari. Bârfele se întretăiau, iar persiflările nu se mai opreau. Avocaţii glumeau mereu: „Cine plăteşte prânzul ăsta?” — şi se lăudau cu clienţii lor bogaţi cărora le treceau în nota de plată 3,99 dolari.

Kyle se îndoia că tatăl lui se gândise măcar în treacăt să taxeze vreun client pentru masa de prânz.

Doug a insistat să servească şi desert. La două ore după intrarea în restaurant, s-au ridicat de la masă şi au ieşit pe uşă, urcându-se în maşina neagră care îi aştepta. În cele cincisprezece minute ale călătoriei de întoarcere la birou, pe amândoi i-a apucat moţăiala.

25

Era pentru prima oară în nouă luni când Kyle lua legătura cu Bennie, sugerând o întâlnire. Toate întâlnirile precedente fuseseră stabilite de instructor, nu de spion. Kyle nu a precizat niciun motiv privind cererea lui, dar nici nu era nevoie. Se presupunea că avea ceva important de transmis. Era aproape şase după-amiază într-o vineri, iar Kyle lucra în biblioteca principală de la etajul treizeci şi nouă. Prin e-mail, Bennie i-a sugerat hotelul 60 Thompson din SoHo, iar Kyle a fost de acord. El întotdeauna confirma, pentru că nu avea dreptul să refuze ori să sugereze alt loc de întâlnire. Nu avea importanţă; nu avea intenţia de a apărea, mai ales în acea vineri seară. Joey nu ajunsese încă în oraş.

Patru ore mai târziu, Kyle stătea ascuns în mormântul rezervat companiei Placid Mortgage, frunzărind cu gândul aiurea dosare referitoare la executări de garanţii — acum la 400 de dolari ora — când i-a transmis un mesaj lui Bennie cu trista veste că nu poate pleca de la birou prea curând. Exista posibilitatea să rămână acolo şi peste noapte. Deşi detesta activitatea aceea, dar şi hruba în care se afla, plus că i se părea greu de crezut că se afla încă la birou la o oră atât de târzie vineri seara, Kyle se amuza oarecum închipuindu-şi-l pe Bennie aşteptând nerăbdător în camera de hotel pentru a purta o discuţie ce nu va avea loc întrucât omul lui era blocat la birou şi nu putea veni. Instructorul nu avea dreptul să se plângă dacă spionul lui muncea de zor.

Kyle a sugerat o întâlnire sâmbătă seara, iar Bennie a înghiţit nada. După câteva minute a transmis instrucţiunile prin e-mail: ora 19:00, sâmbătă, camera 42 de la hotelul Wooster din SoHo. Până la acea dată, la fiecare întâlnire se folosise alt hotel.

De pe un telefon al firmei, Kyle a apelat noul număr de mobil al lui Joey şi i-a comunicat amănuntele. Zborul lui de la Pittsburgh avea să sosească pe aeroportul LaGuardia la 14:30 sâmbătă după-amiază. Urma să ia un taxi până la hotel Mercer, să se cazeze şi apoi să-şi omoare vremea cât amicul lui stătea la slujbă. Trebuia să umble haihui pe străzi, să intre în baruri pe uşa din faţă şi să iasă pe cea din spate, să arunce câte-o privire prin librării, să ia un taxi şi să parcurgă distanţe scurte, apoi să ia altul, iar după ce se asigura că nu era urmărit, să ajungă la hotelul Wooster şi să-şi facă de lucru prin hol. Avea în buzunar un exemplar al figurii lui Bennie Wright, compuse de Kyle pe computer, portret pe care, de-a lungul săptămânilor, îl dusese la perfecţiune. Joey îl studiase ore în şir şi era încredinţat că l-ar fi putut identifica pe individ în orice loc. Acum Kyle dorea ca Bennie să apară într-o fotografie digitală, color.

La 19:30, Kyle a pătruns pe uşa ce dădea în holul hotelului şi a luat liftul până la etajul patru. Bennie îşi luase de data aceasta o cameră mică, nu un apartament. În timp ce-şi arunca trenciul şi geanta diplomat pe pat, Kyle a aruncat o privire în baie.

— Mă uitam după Nigel, ori poate după vreo altă surpriză, a spus el când a apăsat pe comutator.

— De data asta sunt doar eu, a zis Bennie. Stătea comod pe un scaun tapisat cu catifea. Ai trecut examenul. Felicitări!

— Mulţumesc!

După ce şi-a încheiat inspecţia, Kyle s-a aşezat pe marginea patului. Verificarea aceea îl lămurise că în cameră nu se mai afla altcineva, dar observase totodată lipsa oricărui bagaj, a trusei de ras ori a vreunui alt obiect care să demonstreze că Bennie va rămâne acolo după plecarea lui.

— Am aflat că pontezi ore după ore, a spus Bennie, făcând o nouă încercare de închegare a unei conversaţii.

— Acum sunt avocat cu drepturi de pline, astfel că este de aşteptat să lucrez şi mai mult, evident.

A observat cămaşa lui Bennie — albastră-deschis, din bumbac, fără model, fără nasture la guler, fără cravată.

Pantalonii erau cafeniu-închis, din lână, cu dungă. Haina se afla sigur în dulapul de lângă baie, iar Kyle s-a blestemat în gând pentru că nu o văzuse. Şosete închise, culoare greu de distins. Pantofi negri, destul de urâţi.

— Uite ce-am aflat, a spus Kyle. Cinci parteneri de la Litigii îşi iau catrafusele: Abraham, DeVere, Hanrahan, Roland şi Bradley. Îşi înfiinţează propria firmă şi prin acţiunea asta fură cel puţin trei clienţi. Ultima cifră vehiculată e că douăzeci şi şase de asociaţi pleacă odată cu ei. Dintre parteneri, Bradley e singurul care lucrează la cazul Trylon-Bartin. Cu toate astea, cel puţin şapte dintre asociaţi sunt repartizaţi la respectivul proces.

— Sunt convins că ai şi un referat pe tema asta.

Kyle a scos o singură foaie de hârtie, împăturită în trei, şi i-a întins-o lui Bennie. Cuprindea numele tuturor avocaţilor care voiau să plece de la Scully & Pershing. Ştia că Bennie ar fi dorit o listă scrisă de mână, ceva care să fie păstrat la dosar ca dovadă a trădării lui. Iată. O făcuse, în cele din urmă. Dezvăluise secrete de firmă, iar acum nu mai exista cale de întoarcere.

Doar că lista aceea nu era exactă. Potrivit bârfelor, numele celor dispuşi să plece se schimbau de la o oră la alta şi nimeni nu ştia precis cine se pregătea de ducă. Kyle îşi îngăduise câteva libertăţi cu numele, mai ales cu cele ale asociaţilor. Pe de altă parte, acele informaţii pe care le transmitea nu erau strict secrete. Cotidianul profesiei, *New York Lawyer,* publicase deja două articole scurte referitoare la ruptura produsă în interiorul Departamentului Litigii de la Scully & Pershing. Având în vedere caracterul mereu schimbător al personalului din cadrul firmelor de avocatură, ştirea nu fusese una de prima pagină. Şi, în plus, Bennie cunoştea deja la fel de multe lucruri ca şi Kyle pe acel subiect. Iar Kyle era conştient de asta.

Referatul nu prezenta niciun amănunt referitor la afacerile vreunui client. În fapt, nu menţiona niciun client pe nume. Deşi părea să fi fost întocmit în grabă, referatul acela îi luase lui Kyle destul de mult timp, pentru că trebuise să fie sigur că nu încălca nicidecum etica profesională.

Bennie a desfăcut foaia de hârtie şi a examinat-o cu atenţie. Kyle l-a urmărit un moment, apoi a zis:

— Vreau să merg la baie.

— Acolo, a spus Bennie, făcând semn, dar fără să se uite spre el.

În drum către baie, Kyle a trecut pe lângă dulap, a cărui uşă era întredeschisă; înăuntru, atârnate pe două umeraşe, se aflau o haină sport ieftină, de culoare bleumarin, şi un trenci cenuşiu-închis.

— Nu sunt convins că asta reprezintă ceva deosebit, a spus Kyle când s-a întors. Avocaţii interni ai lui Trylon sunt în şa, iar ei preferă asociaţii cu mai multă experienţă. Cei care pleacă vor fi probabil înlocuiţi de oameni cu o vechime de trei sau de patru ani. Eu nu intru încă în categoria asta.

— Cine îl va înlocui pe Bradley?

— N-am idee. Există o mulţime de zvonuri.

— Ai cunoscut-o pe Sherry Abney?

— Da, am jucat softball în aceeaşi echipă la picnicul din Central Park. Am făcut cunoştinţă şi am schimbat câteva cuvinte, dar nu ea răspunde de asociaţii care sunt numiţi să lucreze la caz. Hotărârea o ia domnul Wilson Rush.

— Răbdare, Kyle, răbdare! Informaţiile de valoare se obţin în baza plasării îndelungate şi a relaţiilor întreţinute pe termen lung. O să ajungi şi acolo unde trebuie.

— Sunt convins, mai ales că îi înlături pe asociaţii care-mi stau în cale. Cum ai făcut de-ai scăpat de McDougle? I-ai strecurat drogurile în apartament?

— Fii serios, Kyle! Tânărul ăla avea probleme grave cu cocaina.

— Dar nu avea nevoie de ajutorul tău.

— Acum e pe cale de a-şi reveni la normal.

— Ticălos ce eşti! E pe cale de a ajunge în închisoare.

— Trafica narcotice, Kyle! Era o ameninţare la adresa societăţii.

— Ce-ţi pasă ţie de societate?

Kyle s-a ridicat şi s-a apucat să-şi strângă lucrurile.

— Trebuie să fug. Vechiul meu amic Joey Bernardo soseşte de la Pittsburgh ca să vedem împreună meciul celor de la Jets de mâine.

— Ce frumos, a spus Bennie, ridicându-se în picioare.

Ştia numerele zborurilor lui Joey, sosirile şi plecările, după cum avea cunoştinţă de locurile pe care cei doi aveau să le ocupe la meciul de a doua zi.

— Îl mai ţii minte pe Joey? Cel de-al doilea în filmuleţul tău?

— Nu e filmul meu, Kyle! Nu eu l-am făcut. Eu doar l-am găsit.

— Dar puteai să-l laşi naibii, nu? Mai vorbim noi.

Şi Kyle a trântit uşa la plecare, grăbindu-se pe coridor. A coborât în fugă cele patru etaje şi a intrat în holul hotelului nu departe de lifturi. A stabilit contactul vizual cu Joey, după care s-a îndreptat direct spre toaleta pentru bărbaţi de după colţ. În dreapta, existau trei pisoare. S-a plasat în faţa celui din mijloc, a aşteptat cam zece secunde, după care a apărut şi Joey, în stânga lui. În încăpere nu mai era nimeni.

— Cămaşă albastră-deschis, fără cravată, haină sport bleumarin, totul sub un trenci cenuşiu-închis. Ochelari de citit cu rame negre, pe care ba îi poartă, ba nu, probabil că nu-i va avea pe nas atunci când coboară. Se pare că nu are geantă diplomat, pălărie, umbrelă sau alt asemenea articol. Ar trebui să fie neînsoţit. Nu rămâne peste noapte, de aceea cred că va coborî peste foarte scurt timp. Noroc!

Kyle a tras maneta pentru declanşarea jetului de apă, a ieşit din toaletă şi a părăsit hotelul. Joey a aşteptat două minute, apoi a revenit în hol, unde şi-a ridicat din nou ziarul de pe scaun şi s-a aşezat. Părul lui negru fusese tuns scurt cu o zi înainte şi acum era complet cărunt. Purta ochelari fără dioptrii, cu rame groase, negre. Aparatul de luat vederi, ceva mai mare decât un pix de unică folosinţă, dar practic imposibil de deosebit de unul adevărat, se afla în buzunarul de la piept al sacoului din catifea reiată, alături de o batistă roşie elegant aranjată.

Un agent de securitate al hotelului, purtând un costum negru tras la patru ace, îl urmărea îndeaproape, deşi curiozitatea lui avea mai mult de a face cu relativa inactivitate din hol decât cu o suspiciune justificată. Cu jumătate de oră mai devreme, Joey îi explicase agentului că îşi aştepta un prieten care se afla la etaj. Doi funcţionari de la recepţie îşi vedeau de treabă cu capetele plecate, neobservând nimic din ce se petrecea în hol, dar neavând de ce să-şi facă sânge rău cum că ar fi pierdut ceva semnificativ.

S-au scurs zece minute, apoi cincisprezece. De fiecare dată când uşa vreunui lift se deschidea, Joey devenea puţin încordat. Îşi ţinea ziarul coborât, pe genunchi, astfel că putea lăsa impresia că citea, în vreme ce camera avea perspectivă directă asupra obiectivului.

Un clinchet, uşa liftului din stânga s-a deschis, iar Bennie instructorul a apărut în cadrul acesteia, singur, cu trenciul lui cenuşiu. Portretul-robot realizat de Kyle se dovedea uimitor de precis — capul relativ chel, câteva şuviţe de păr negru şi gras coborau până spre urechi, nasul lung şi subţire, falca pătrăţoasă, sprâncene stufoase şi ochi de culoare închisă. Joey şi-a înghiţit nodul din gât şi a apăsat butonul de pornire al aparatului de înregistrare video cu un deget al mâinii stângi. Cale de opt paşi, Bennie a mers direct spre el, după care a cotit, odată cu aleea de marmură, îndreptându-se către uşa principală şi dispărând din vedere. Joey şi-a răsucit uşor partea de sus a corpului, astfel încât camera să-l poată urmări pe Bennie, după care a oprit filmarea, a tras adânc aer în piept şi s-a cufundat în lectura ziarului. A continuat să ridice privirea de fiecare dată când se deschideau uşile vreunui lift, iar după încă zece minute, s-a ridicat şi s-a dus la toaletă. După ce zăbovise altă jumătate de oră, a mimat deznădejdea faţă de purtarea prietenului, care întârzia nepermis de mult, şi a părăsit hotelul supărat. Nu l-a urmărit nimeni.

Joey a pătruns în aglomeraţia de sâmbătă noaptea din centrul Manhattanului, plimbându-se fără ţintă printre trecători, uitându-se la vitrine, intrând la întâmplare în magazine de muzică şi în cafenele. Era convins că scăpase de orice „codiţă” cu câteva ore în urmă, dar nu voia să rişte nimic. A mers grăbit pe după colţuri şi a luat-o pe scurtături oferite de străzi înguste. La un anticariat pe care îl ochise încă de după-amiază, s-a încuiat în toaleta înghesuită, unde şi-a spălat părul cu o loţiune de curăţare, care a îndepărtat cea mai mare parte a încărunţirii. Restul de vopsea a rămas ascunsă sub o şapcă neagră pe care se vedea imprimată emblema celor de la Steelers. Şi-a aruncat ochelarii cu ramă groasă într-un coş de gunoi. Aparatul de înregistrare video şi l-a ascuns în buzunarul de la piept al hainei.

Agitat, Kyle stătea la tejgheaua de la Gotham Bar and Grill de pe Twelfth Street. Sorbea când şi când dintr-un pahar cu vin alb şi schimba câte-un cuvânt cu barmanul. Avea două locuri rezervate pentru ora 21:00.

În situaţia cea mai nefericită, singura în care li se putea da peste cap întreaga operaţiune, Bennie l-ar fi recunoscut pe Joey şi ar fi avut o confruntare cu acesta în holul hotelului Wooster. Totuşi, era aproape imposibil. Bennie ştia că Joey se afla în oraş, dar nu l-ar fi putut recunoaşte deghizat, şi nici nu s-ar fi aşteptat ca el să apară în apropierea hotelului. Kyle presupunea că, de vreme ce era sâmbătă seara şi cum el făcuse prea puţine lucruri în ultimele două luni pentru a stârni suspiciuni, Bennie acţionase superficial, folosindu-şi doar o echipă redusă numeric pe străzi.

Joey a sosit exact la ora nouă. Părul lui arăta aproape firesc; de fapt, atunci când l-a văzut în pragul uşii, Kyle nu a depistat niciun fir cărunt. În plus, reuşise, nu se ştie cum, să-şi schimbe haina uzată de catifea reiată cu o alta, ceva mai elegantă, de culoare neagră. Zâmbetul de pe faţă îi trăda satisfacţia.

— L-am înregistrat, a spus el, ocupând taburetul înalt şi începând să caute din ochi ceva de băut.

— Ia povesteşte, a rostit Kyle încet, uitându-se către uşă, pentru a surprinde orice mişcare suspectă.

— O votcă dublă, Absolut, cu gheaţă, i-a zis Joey barmanului. Apoi, către Kyle, mult mai încet: Cred că l-am prins. A mai stat un sfert de oră, a folosit liftul, iar eu l-am filmat timp de cel puţin cinci secunde, după care a trecut de mine.

— S-a uitat spre tine?

— Nu ştiu. Eu citeam ziarul. Am evitat să-l privesc direct în ochi, aşa cum stabiliserăm noi doi înainte. Dar nu a încetinit pasul când s-a apropiat de mine.

— Nu ai avut probleme în a-l recunoaşte?

— Nu. Portretul tău robot a fost extraordinar.

Au băut apoi o vreme în tăcere, răstimp în care Kyle a continuat să supravegheze uşa de intrare şi o parte a trotuarului, străduindu-se să nu bată la ochi. Apoi şeful de sală i-a preluat şi i-a condus la o masă în partea din spate a restaurantului. După ce li s-au întins meniurile, Joey i-a predat camera lui Kyle.

— Când putem vedea ce-a ieşit? a întrebat Joey.

— Peste câteva zile. O să mă folosesc de un computer de la birou.

— Să nu-mi trimiţi filmul prin e-mail, l-a rugat Joey.

— Stai liniştit. O să fac o copie şi ţi-o trimit prin poşta normală.

— Şi-acum ce urmează?

— Bună treabă, amice! Acum mâncăm ceva bun, bem un vin de calitate, după cum vei băga de seamă…

— Sunt mândru de tine.

— Iar mâine vom merge să vedem cum Steelers mătură pe jos cu Jets.

Au ciocnit paharele şi au savurat acel triumf.

Bennie a răcnit la cei trei agenţi care îl pierduseră pe Joey după sosirea acestuia în oraş. Îl scăpaseră prima oară din filaj spre sfârşitul după-amiezii, la scurtă vreme după ce se cazase la hotelul Mercer şi apoi o pornise pe străzi. Îl redescoperiseră în Village înainte de căderea întunericului, după care îl pierduseră din nou. Acum lua cina cu Kyle la Gotham Bar and Grill, dar acolo şi trebuia să se afle la acea oră. Agenţii jurau că omul se deplasase ca şi cum ar fi ştiut că era urmărit. Se străduise în mod deliberat să scape de filaj.

— Şi a făcut o treabă excelentă, nu? a ţipat Bennie la ei.

Două meciuri de fotbal, unul în Pittsburgh, acum altul, la New York. Plus mesaje electronice între cei doi. Joey era singurul prieten din colegiu cu care Kyle ţinea în prezent legătura în mod regulat. Toate acestea reprezentau nişte semnale de avertisment. Se punea ceva la cale.

Bennie a decis intensificarea supravegherii informative a domnului Joey Bernardo.

Îl urmăreau totodată şi pe Baxter Tate, asistând la remarcabila lui transformare.

26

Luni dimineaţa la ora 4:30, Kyle a ieşit grăbit din lift la etajul treizeci şi trei, după ce călătorise de astă dată singur, şi s-a îndreptat spre cubul lui. Ca de obicei, luminile stăteau aprinse, uşile erau deschise, se fierbea cafea, iar câte cineva lucra. Indiferent de ora din zi sau din noapte, cineva era mereu surprins în plină activitate. Recepţionerele, secretarele şi funcţionarele nu aveau să ajungă acolo decât pe la 9:00, dar ele aveau o săptămână de lucru de numai patruzeci de ore. Partenerii adunau aproape şaptezeci. Nu reprezenta un lucru neobişnuit ca vreun asociat să ajungă la o sută de ore de muncă săptămânal.

— Bună dimineaţa, domnule McAvoy, a auzit Kyle.

Era Alfredo, unul dintre agenţii de securitate îmbrăcaţi civil, care umblau pe coridoare la cele mai ciudate ore.

— Bună dimineaţa, Alfredo, i-a răspuns Kyle, în timp ce îşi scotea trenciul şi îl azvârlea într-un colţ, lângă sacul de dormit.

— Ce ziceţi de ce-au făcut cei de la Jets? l-a întrebat Alfredo.

— Mai bine vorbim despre altceva, i-a replicat scurt Kyle.

Cu douăsprezece ore în urmă, prin trei touchdownuri reuşite pe o ploaie torenţială, cei de la Jets îi striviseră pe cei de la Steelers.

— O zi bună, i-a spus Alfredo fericit şi s-a îndepărtat, simţindu-se extrem de bine pentru că echipa susţinută de el îi călcase în picioare pe Steelers şi, lucru şi mai important, pentru că descoperise omul căruia să-i facă în ciudă pe tema asta.

— Ăştia sunt fanii din New York, a mormăit Kyle în barbă, în timp ce-şi descuia sertarul ca să scoată laptopul.

Cât a aşteptat să pornească aparatul, a aruncat o privire în jur pentru a se convinge că era singur. Dale refuza să înceapă ziua de lucru înainte de ora şase. Tim Reynolds ura dimineţile şi prefera să sosească în jur de ora opt şi să compenseze stând până la miezul nopţii. Sărmanul Tabor! Mitraliorul picase examenul de admitere în barou şi de atunci nimeni nu-l mai văzuse. Îşi luase concediu medical pentru ziua de vineri ce urmase celei în care se anunţaseră rezultatele, şi se pare că starea sa de rău continuase şi în cursul weekendului. Însă nu avea timp să-şi facă probleme pentru Tabor. Trebuia să-şi poarte sieşi de grijă.

Acţionând cu repeziciune, Kyle a introdus conexiunea T-Klip a micuţei camere video într-un adaptor, pe care l-a conectat apoi la laptop. A aşteptat câteva secunde, a dat un dublu clic, după care, la apariţia imaginii, a încremenit cu ochii la ecran: Bennie, în culori, încadrat de uşile întredeschise ale liftului, aşteptând răbdător ca ele să se deschidă complet, apoi înaintând calm, evidenţiind mersul sigur al unui om care nu are temeri, nu se grăbeşte, patru paşi pe podeaua de marmură, apoi o căutătură lungă înspre Joey, dar fără a părea să vadă vreun element cunoscut; încă cinci paşi, după care a dispărut din vedere. Ecranul a rămas alb. A reluat filmul, mereu şi mereu, cu viteză tot mai mică. După cel de-al patrulea pas, când Bennie s-a uitat din întâmplare în direcţia lui Joey, Kyle a oprit filmul şi a examinat faţa omului. Imaginea era clară, cea mai bună din toată înregistrarea. A dat clic pe „imprimare” şi a scos imediat cinci exemplare.

Acum îl avea la cherem pe acest om, cel puţin ca înregistrare. „Ce părere ai despre acest filmuleţ, Bennie? Se pare că nu eşti singurul care poate face glume cu aparate de filmat ascunse.” Kyle s-a dus grăbit să recupereze copiile făcute pe imprimanta aflată lângă biroul Sandrei. Tot ce se imprima în cadrul firmei trebuia să fie logat şi taxat pe seama unui client, dar secretara nu punea nicio întrebare dacă se foloseau câteva pagini pentru chestiuni personale. Kyle a ridicat cele cinci exemplare şi s-a felicitat în sinea sa. S-a uitat atent la figura celui care îl teroriza şi-l şantaja, la acel ticălos care, în acele momente, îi dirija viaţa.

I-a mulţumit în gând lui Joey pentru o asemenea treabă dusă la bun sfârşit în chip strălucit. Un adevărat maestru al deghizărilor, mult prea iute pentru ogarii ce erau pe urmele lui, şi un operator desăvârşit.

Kyle a auzit un glas în apropiere, astfel că s-a văzut silit să închidă laptopul, să ascundă conexiunea T-Klip, după care a urcat şase nivele, până la biblioteca principală de la etajul treizeci şi nouă. Acolo, pierdut printre teancurile înalte de cărţi, a adăugat patru dintre filele imprimate la dosarul lui secret. Cea de-a cincea avea să-i fie trimisă prin poştă lui Joey, însoţită de un mesaj de felicitare.

Dintr-un balcon aflat cu un nivel mai sus, Kyle a contemplat zona centrală a bibliotecii. Şiruri de mese şi spaţii private de studiu, mormane de cărţi împrăştiate în jurul proiectelor a căror realizare impunea urgenţă. A numărat opt asociaţi lucrând cu îndârjire, pierduţi într-o lume a cercetării în vederea realizării unor referate, a unor prezentări sau moţiuni care trebuiau întocmite cât mai urgent. Era ora cinci într-o dimineaţă de luni, de la începutul lunii noiembrie. Minunat mod de a porni o nouă săptămână de lucru!

Încă nu-şi stabilise următoarea etapă a planului. Nici măcar nu avea siguranţa că va exista o asemenea etapă. În clipa de faţă, Kyle era mulţumit că îşi putea trage puţin sufletul, savurând o victorie măruntă şi spunându-şi că exista o cale de salvare.

Luni, la câteva minute după ce pieţele se deschiseseră, Joey tocmai stătea de vorbă cu un client care dorea să vândă rapid nişte acţiuni din domeniul petrolului, când cel de-al doilea telefon de pe masa lui a sunat. De obicei, purta la serviciu mai multe conversaţii telefonice în acelaşi timp. Numai că acum, de la capătul celălalt s-au auzit cuvintele:

— Salut, Joey, sunt Baxter! Ce mai faci?

Joey s-a descotorosit de client.

— Unde eşti? l-a întrebat Joey.

Baxter plecase din Pittsburgh în urmă cu trei ani, după ce absolvise colegiul Duquesne, şi revenise rareori. Totuşi, atunci când o făcea, reuşea să strângă vechea gaşcă, pe cei care nu-l puteau ocoli, şi organiza câte-o petrecere la care toţi participanţii se îmbătau cumplit, ceea ce le ruina weekendul. Cu cât stătea mai mult în Los Angeles şi-şi „continua” cariera de actor, cu atât mai insuportabil devenea atunci când se întorcea acasă.

— Sunt aici, la Pittsburgh, a spus el. Limpede la minte şi treaz de o sută şaizeci de zile!

— Asta chiar este o veste grozavă, Baxter! Minunat! Ştiam că eşti la dezintoxicare.

— Da, iar m-a trimis unchiul Wally. Dumnezeu să-l aibă în pază! Ai vreme să luăm prânzul undeva? Vreau să discut ceva cu tine.

După colegiu, nu luaseră niciodată masa împreună. Prânzul reprezenta ceva prea civilizat pentru Baxter. Când se întâlnea cu vreun prieten, asta se întâmpla neapărat într-un bar, cu perspectiva de a rămâne acolo până târziu în noapte.

— Sigur. Care-i treaba?

— Nimic special. Voiam să te mai văd. Şi să mănânc cu tine un sendviş în Point State Park. Aş vrea să stăm la aer şi să ne uităm la ambarcaţiuni.

— Bineînţeles, Baxter!

Cum totul era plănuit cu minuţie, Joey începuse să devină bănuitor.

— E bine la amiază?

— Da, ne vedem acolo.

La amiază, Baxter a apărut fără nimic de mâncare, având la el doar o sticlă de apă. Era mai slab şi purta nişte blugi vechi, un tricou bleumarin decolorat şi o pereche de bocanci militari de culoare neagră, toate cumpărate de la magazinul cu haine la mâna a doua aflat deasupra adăpostului ţinut de Fratele Manny pentru cei fără cămin. Se dusese vremea blugilor de firmă, a sacourilor Armani şi a pantofilor din piele de crocodil. Vechiul Baxter dispăruse cu totul.

S-au îmbrăţişat şi au schimbat câteva insulte ca pe vremuri, apoi au găsit o bancă neocupată în apropierea confluenţei dintre râurile Allegheny şi Monongahela. În spatele lor, o fântână arteziană azvârlea jeturi lungi de apă.

— Văd că nu mănânci, a constatat Joey.

— Nu mi-e foame. Mănâncă tu, nu te jena!

Joey şi-a lăsat deoparte sendvişul luat de la un magazin de delicatese şi a examinat bocancii soldăţeşti.

— L-ai mai întâlnit pe Kyle? a întrebat Baxter.

Apoi au petrecut câteva minute vorbind despre Kyle, despre Alan Strock şi despre alţi foşti membri ai fraternităţii. Atunci când vorbea, Baxter o făcea tărăgănat şi pe un ton scăzut, privind peste ape, de parcă ar fi fost în tot acest timp cu mintea în altă parte. Atunci când vorbea Joey, Baxter asculta, fără să pară însă că auzea cu adevărat.

— Pari foarte detaşat de lume, i-a zis Joey, fără înconjur, aşa cum procedase întotdeauna.

— E ciudat să te-ntorci, înţelegi? Plus că acum, când nu mai beau, lucrurile se văd total diferit. Sunt alcoolic, Joey, un alcoolic desăvârşit, iar acum că am terminat-o cu băutura şi toată otrava aia a fost eliminată din organismul meu văd viaţa cu totul altfel. N-o să mai pun pic de băutură în gură, Joey!

— Dacă zici tu…

— Nu mai sunt acel Baxter Tate pe care îl ştiai.

— Mă bucur pentru tine, dar nici vechiul Baxter nu era un tip chiar atât de rău.

— Vechiul Baxter era un porc egoist, înfumurat, preocupat doar de sine şi beţivan.

— Adevărat.

— Ar fi murit în cinci ani.

O barjă antică urca râul cu o încetineală de melc şi au urmărit-o amândoi vreme de câteva minute. Joey şi-a scos din ambalaj sendvişul cu pâine neagră de orz şi carne de curcan şi s-a apucat să mănânce.

— Mă străduiesc să revin la normal, a spus Baxter încet.

Cunoşti procedura de la Alcoolicii Anonimi?

— Oarecum. Am un unchi care s-a lăsat de băutură în urmă cu câţiva ani şi e încă activ în cadrul organizaţiei. E un program grozav.

— Consilierul şi pastorul meu e un fost deţinut, cunoscut sub numele de alint de Fratele Manny. M-a găsit într-un bar din Reno la numai şase ore după ce părăsisem clinica de dezintoxicare.

— Asta e adevăratul Baxter pe care-l ştiu!

— Adevărat. El m-a condus prin cele Douăsprezece Trepte ale procesului de recuperare. Sub îndrumarea lui, mi-am alcătuit o listă cu toţi cei cărora le-am pricinuit vreodată rău. O chestie greu de făcut. A trebuit să mă aşez la masă şi să mă gândesc la toţi oamenii de care mi-am bătut joc din cauza băuturii.

— Şi m-ai trecut şi pe mine acolo?

— Nu, nu te-ai încadrat. Îmi pare rău!

— Măi, să fie!

— Pe listă sunt în principal membrii familiei mele. Şi probabil că m-aş afla şi eu pe listele lor, dacă ar lua vreodată viaţa în serios. După ce-am alcătuit lista, următorul pas este să repar lucrurile. Asta e o chestie şi mai greu de făcut. Fratele Manny şi-a bătut prima soţie înainte de a ajunge la închisoare. Ea a divorţat de el, iar după ani şi ani, când s-a potolit şi s-a lăsat de droguri, a căutat-o ca să-i spună că îi părea rău. Femeia avea o cicatrice deasupra buzei de sus, asta din cauza lui, iar când a acceptat în cele din urmă să-l întâlnească, el i-a cerşit iertarea. Ea a arătat tot mereu spre cicatrice. Plângea, la fel şi el. Sună oribil, nu crezi?

— Aşa e.

— Eu am abuzat cândva o fată. Şi ea se află pe lista mea.

Îmbucătura de sendviş i s-a oprit în gât. Joey a continuat să mestece, însă mâncarea refuza să se urnească din loc.

— Nu mai spune!

— Elaine Keenan, o mai ţii minte? A susţinut că noi am fi violat-o la o petrecere ţinută în apartamentul nostru.

— Cum aş putea să uit?

— Joey, te-ai mai gândit vreodată la ea? S-a dus la poliţie. Ne-a speriat cumplit de rău atunci. A fost cât pe ce să angajăm avocaţi. Am făcut tot posibilul să uit incidentul, şi aproape că reuşisem. Dar acum, când nu mai beau, iar mintea mi-e limpede, îmi amintesc lucrurile mult mai bine. Am profitat de fata aia, Joey!

Joey şi-a lăsat deoparte sendvişul.

— Poate că memoria ta nu e chiar atât de precisă cum îţi închipui. Eu ţin minte o fată scrântită, căreia îi plăceau la nebunie petrecerile, care ţinea la băutură şi priza cocaină, dar cel mai mult aprecia sexul făcut la întâmplare. Nu am profitat de nimeni. Cel puţin eu, unul, nu am făcut-o. Dacă vrei să reinventezi istoria, n-ai decât, dar nu mă vârî şi pe mine în chestia asta.

— Îşi pierduse cunoştinţa. Eu am fost primul, şi cât îmi făceam treaba, mi-am dat seama că era dusă de pe lumea asta. Apoi ţin minte că tu te-ai apropiat de canapea şi ai spus ceva de genul: „Mai e trează?” Îţi aminteşti ceva din toate astea, Joey?

— Nu.

Pasaje din relatarea aceea sunau familiar, dar Joey nu mai era sigur de cum se întâmplaseră lucrurile. Se chinuise mult să facă uitat acel episod, după care suferise un şoc, fiind readus brutal la realitate de descrierea scenelor înregistrate pe care Kyle le vizionase.

— Ea a pretins că fusese violată. Poate avea dreptate.

— Nici gând, Baxter! Dă-mi voie să-ţi împrospătez memoria. Noi doi am făcut sex cu ea şi în noaptea dinainte. Evident că i-a plăcut, pentru că, în seara cu bucluc, am dat iarăşi de ea, plus că ne-a zis: „Hai să o facem”. Ea a consimţit înainte de a ne întoarce în apartament.

A urmat un moment lung de tăcere, în cuprinsul căruia fiecare dintre ei s-a străduit să anticipeze ce avea să se întâmple în continuare.

— Te gândeşti să porţi o mică discuţie cu Elaine? l-a întrebat Joey.

— Poate. Trebuie să fac ceva, Joey! Nu mă simt bine în legătură cu cele petrecute atunci.

— Baxter, las-o moartă, atunci eram cu toţii beţi de nici nu mai ştiam de noi. Toată noaptea aia a fost o demenţă şi o ceaţă totală.

— Of, minunile alcoolului! Comitem lucruri de care nu ne mai amintim. Le facem rău altora din cauza egoismului nostru. Iar când ne cuminţim, suntem siliţi să ne cerem măcar scuze.

— Să ne cerem scuze? Frate Baxter, hai să-ţi spun o poveste foarte scurtă. Acum câteva săptămâni m-am întâlnit accidental cu Elaine. Locuieşte în Scranton. Treceam pe acolo cu treburi de slujbă, şi am văzut-o într-un restaurant la ora prânzului. Am încercat să mă port politicos, ea a reacţionat ca dracu' şi m-a numit violator. I-am sugerat să ne vedem peste câteva ore ca să bem o cafea şi să discutăm calm. A apărut cu avocata ei, o tipă cât se poate de dură, care socoteşte că toţi bărbaţii sunt nişte gunoaie. Şi atunci, să presupunem că te duci la Scranton, o găseşti şi-i spui că-ţi pare rău, confirmându-i convingerea că, până la urmă, adevărul e de partea ei, iar tu vrei să te împaci cu trecutul şi cu tine însuţi, fiindcă acum te-ai cuminţit şi te macină dorinţa de a fi un alcoolic de treabă. Baxter, ştii ce se va întâmpla? Punerea sub acuzare, arestări, dare în judecată, procese şi închisoarea — aşa cum îţi zic. Şi nu doar pentru tine, Frate Baxter, ci şi pentru unii dintre prietenii tăi.

Cu un icnet scurt, Joey şi-a recăpătat suflul. Îl prinsese pe Baxter în corzi, iar acum venise momentul să-l termine.

— Avocata ei mi-a explicat că legea din Pennsylvania prevede prescripţia unei asemenea fapte după doisprezece ani, astfel că perioada asta încă nu a expirat. Mai avem mult de aşteptat. Numai încearcă să te apropii de ea cu scuzele tale miloage şi neinspirate, doar ca să te simţi tu cu inima împăcată, şi când o să te arunce în închisoare o să descoperi ce înseamnă cu adevărat violul.

Joey a sărit în picioare, a făcut câţiva paşi pe faleză şi a scuipat spre apă. A revenit la bancă, dar nu s-a mai aşezat. Baxter nu se clintise, însă clătina din cap.

— Fata voia sex, Baxter, iar noi ne-am arătat încântaţi să-i oferim satisfacţie. Dai prea multă importanţă unui lucru ce trebuie uitat.

— Trebuie să stau de vorbă cu ea.

— Nu, la naiba! Să nu te apropii de ea decât după ce noi patru — eu, tu, Kyle şi Alan — analizăm totul pe îndelete. O să fie foarte neplăcut, nu?

— Vreau să discut cu Kyle. El are mai multă minte decât noi, ceilalţi.

— Da, are, dar nu-şi vede capul de muncă. Şi trebuie să reziste unui stres enorm.

Joey a încercat să-şi imagineze o astfel de întâlnire între cei doi. Kyle, cu gândul la înregistrarea video, în vreme ce Baxter şi uimitoarea lui memorie renăscută îi confirmau amănuntele. Ar fi un adevărat dezastru.

— O să mă duc la New York, a spus Baxter.

— Nu cumva să faci asta!

— De ce nu? Aş vrea să-l văd pe Kyle.

— Bine, dar, dacă vorbeşti cu el, atunci trebuie să stai de vorbă şi cu Alan. Toţi trebuie să ne sfătuim înainte ca tu să te duci la Scranton cu scuzele tale, ca să ne distrugi vieţile. Baxter, ascultă bine ce-ţi spun, fata asta vrea să ne vadă sângerând, iar avocata aia a ei e făcută pentru aşa ceva!

A urmat o nouă pauză îndelungată în conversaţia lor. În cele din urmă, Joey s-a aşezat pe bancă şi l-a bătut pe Baxter cu palma peste genunchi. Arătau ca doi vechi amici care încă ţineau unul la celălalt.

— Baxter, nu trebuie să faci asta, a zis Joey cu toată convingerea de care era în stare.

Pe moment, se gândea la propria piele. Cum să-i spună aşa ceva lui Blair, care era însărcinată în cinci luni? „Hei, scumpo, tocmai am primit un telefon. Se pare că trebuie să mă duc la poliţie, ceva legat de o acuzare de viol. Ar putea fi vorba despre ceva grav. Nu cred că o să ajung acasă la cină. Cineva mi-a zis că mă aşteaptă şi reporteri. Poţi prinde ştirea pe Channel 4. Pa! Îmbrăţişări şi pupici!”

— Nu sunt sigur ce s-a întâmplat, Joey, a spus Baxter, mai moale şi mai tărăgănat ca niciodată. Dar ştiu că am făcut ceva rău.

— Şi unchiul meu, alcoolicul, şi-a alcătuit o listă când s-a dus la adunările Alcoolicilor Anonimi. El furase o puşcă de la tata, aşa că a economisit bani până i-a putut cumpăra alta în schimb. A adus-o la noi într-o seară, stârnind uimire şi o scenă pe măsură. Dar, dacă ţin bine minte, tu, când urmezi procesul celor Douăsprezece Trepte, nu trebuie să îndrepţi lucrurile făcând rău altora. Am dreptate?

— Aşa e.

— Atunci ai aflat răspunsul. Dacă te apropii de Elaine şi-i cerşeşti iertarea, ea şi avocata vor lua foc şi, pe lângă tine, ne vor târî pe mine şi pe Kyle, dar şi pe Alan, în justiţie. Nu ai dreptul să procedezi aşa, pentru că ne faci şi nouă rău.

— Dacă nu aţi făcut nimic rău, nu aveţi de ce să vă îngrijoraţi. Eu vreau să răspund pentru fapta mea, pentru că am greşit cuiva.

— E o prostie, Baxter! Ascultă, acum eşti curat şi cuminţit şi pătruns de religiozitate, bravo ţie! Sunt tare mândru de tine! Viitorul îţi surâde, dar tu vrei să azvârli totul cât colo şi să rişti douăzeci de ani de detenţie. Vino-ţi în fire! E o nebunie ce vrei să faci!

— Atunci, cum să procedez?

— Cară-te la Reno sau undeva cât mai departe şi fă totul uitat. Du-te şi trăieşte-ţi viaţa acolo ca lumea. Şi lasă-ne pe noi în pace.

Doi poliţişti au trecut prin dreptul lor, iar Joey s-a uitat lung la cătuşele prinse de centurile lor.

— Baxter, să nu faci asta, a continuat el. Mai gândeşte-te. Roagă-te! Şi stai de vorbă cu preotul ăsta al tău.

— Am vorbit deja.

— Şi el ce-a zis?

— Să fiu precaut.

— Bravo, un băiat deştept! Ascultă, în prezent te afli într-o stare de tranziţie. Apele vieţii tale încă nu s-au liniştit. Nu mai locuieşti în Los Angeles, eşti curat şi treaz tot timpul. Până aici, toate bune. Repet, sunt mândru de tine. Dar ar fi o greşeală să te repezi şi să faci vreo neghiobie.

— Hai să facem câţiva paşi, a propus Baxter şi s-a ridicat încet în picioare.

S-au plimbat de-a lungul râului, vorbind puţin şi urmărind ambarcaţiunile.

— Chiar vreau să-l întâlnesc pe Kyle, a spus Baxter într-un târziu.

27

În cele patru luni şi jumătate de când trăia în micul şi sumbrul lui apartament, Kyle reuşise să evite primirea de oaspeţi. Dale îl întrebase despre locuinţă de câteva ori, apoi o lăsase baltă. Kyle îşi descrisese bârlogul drept o grotă aproape nemobilată, cu apă călâie, cu gândaci şi cu pereţi neizolaţi. Susţinuse că se afla în căutarea unui apartament mai frumos, dar, ca asociat în primul an de activitate, avea oare timp să caute? Adevărul era că voia să aibă o văgăună tocmai din acest motiv: îşi putea ţine oaspeţii la distanţă şi, procedând astfel, evita riscul de a i se asculta şi înregistra conversaţiile purtate. Deşi nu făcuse nicio încercare de a depista şi distruge microfoane şi alte dispozitive de supraveghere, era convins că ele existau. Bănuia că existau chiar şi camere de luat vederi, urmărindu-l permanent, şi, cum le adormise urmăritorilor simţurile, făcându-i să creadă că nu avea habar că ar fi supravegheat, îşi vedea de programul monoton în fiecare zi, trăind ca un pustnic. Intruşii se înfiinţau şi pe urmă plecau, cel puţin o dată pe săptămână, dar nu erau invitaţi doriţi de el.

Dale era mulţumită să-l primească la ea. Se temea de gângănii. „Ehei, dacă ai şti, gândea Kyle. În apartamentul meu se găsesc toate «gângăniile» cunoscute lumii spionajului.”

Până la urmă, reuşiseră să se culce împreună, fără ca să adoarmă înainte de asta. La scurt timp după aceea, amândoi se prăbuşiseră ca morţi. Încălcaseră politica firmei în cel puţin patru ocazii, şi nu-şi puseseră în plan să se oprească.

Când Baxter îl sunase pentru a-l întreba dacă putea să-i facă o vizită şi să stea la el câteva zile, Kyle era deja pregătit, şi însăilase o serie de minciuni care sunau destul de convingător. Joey îi transmisese un apel de avertisment de pe telefonul de la birou, iar asta la câteva minute după ce îşi luase rămas-bun de la Baxter. „Trebuie să întreprindem ceva”, spusese el de câteva ori în cursul acelei discuţii, până când Kyle îi ceruse să-şi ţină gura.

Ideea de a-l avea pe Baxter în apartament, dedându-se unor discuţii nesfârşite despre episodul cu Elaine, era de neînchipuit. Kyle îl şi vedea pe Bennie, împreună cu tehnicienii lui, apăsându-şi pavilioanele căştilor mai bine peste urechi, ascultându-l pe Baxter predicând despre necesitatea de a-şi înfrunta trecutul, de a recunoaşte totul şi aşa mai departe. Dacă episodul cu Elaine exploda la Pittsburgh, Kyle avea să fie târât şi el în acea mocirlă, iar Bennie risca să-şi piardă forţa de constrângere la New York.

— Îmi pare rău, Bax, îi spusese Kyle când răspunsese la apelul primit pe mobil. Nu am decât un dormitor, dacă aşa poate fi numită borta aia, iar verişoara mea doarme pe canapea de o lună. Fata a venit la New York pentru a-şi găsi o slujbă şi, cum să zic, e cam aglomeraţie la mine.

Aşa că Baxter s-a cazat la Soho Grand. S-au întâlnit la o pizza într-un local deschis toată noaptea, situat pe Bleecker Street din Village. Kyle a ales acel loc deoarece mai fusese acolo şi, ca întotdeauna, remarcase cât de folositor îi putea fi cândva. Exista doar o uşă, vitrinele mari dădeau spre trotuar, era extrem de zgomotos şi prea mic pentru ca vreunul dintre urmăritori să poată intra neobservat. A ajuns acolo la 21:45, cu cincisprezece minute mai devreme, ca să poată ocupa un separeu cu vedere către uşă. S-a prefăcut a fi absorbit de examinarea unui document, aşa cum îi stătea bine unui asociat neobosit care se dăruia cu totul muncii sale.

Baxter purta aceeaşi pereche de blugi, acelaşi tricou şi aceiaşi bocanci militari despre care îi vorbise Joey. S-au îmbrăţişat, apoi s-au aşezat în separeu şi au vorbit fără oprire. Au comandat băuturi răcoritoare, apoi Kyle a zis:

— Am stat de vorbă cu Joey. Felicitări că te-ai lăsat de băutură! Arăţi grozav!

— Mulţumesc! M-am gândit de multe ori la tine în ultimele luni. Tu te-ai lăsat de băut în anul doi, am dreptate?

— Da.

— Nu-mi amintesc de ce ai făcut-o.

— Mi-a spus un consilier că treaba cu băutul se va agrava. Nu aveam o problemă serioasă, însă ea se profila în viitor. Aşa că am terminat-o cu băutura. N-am mai pus strop de alcool în gură de atunci încoace, cu o singură excepţie, acum câteva săptămâni, când am băut nişte vin. Deocamdată totul e bine. Dacă o să încep să-mi fac griji, mă las din nou total.

— Eu aveam trei ulcere sângerânde când m-au dus la dezintoxicare. Mă gândisem să mă sinucid, dar în realitate nu voiam asta, fiindcă n-aş mai fi avut parte de votcă şi de cocaină. Eram în ultimul hal!

Au comandat o pizza şi au discutat îndelung despre trecut, îndeosebi cel al lui Baxter. Acesta depăna poveste după poveste despre ultimii trei ani petrecuţi la Los Angeles — chinul său de a pătrunde în lumea filmului, petrecerile la care mergea, consumul de droguri, fetele extraordinar de frumoase venite din toate colţurile Americii făcând tot ce era posibil din punct de vedere fizic pentru a reuşi ca actriţe ori pentru a se mărita cu bărbaţi bogaţi. Kyle asculta cu atenţie, stând cu ochii la uşa de intrare şi la vitrine. Nimic.

Au vorbit apoi despre vechii prieteni, despre noua slujbă a lui Kyle, dar şi despre noua viaţă a lui Baxter. După o oră, când au terminat pizza, au ajuns la chestiuni mai presante.

— Cred că Joey ţi-a povestit despre Elaine, a spus Baxter.

— Sigur că a făcut-o! Baxter, e o idee proastă! Eu cunosc legea, pe când tu, nu. Te bagi în nisipuri mişcătoare şi s-ar putea să ne tragi după tine.

— Dar tu n-ai făcut nimic. De ce te îngrijorează ideea?

— Uite ce se va întâmpla, i-a spus Kyle, aplecându-se către Baxter, abia aşteptând să-i dezvăluie o poveste pe care o gândise vreme de ceasuri bune. Te duci s-o întâlneşti pe Elaine, dorind un soi de mântuire sau de iertare, sau ce crezi tu că vei obţine acolo. Îi ceri scuze cuiva căruia socoteşti că i-ai făcut un rău. Poate că ea va întoarce şi celălalt obraz şi-ţi va accepta scuzele, după care vă îmbrăţişaţi şi vă luaţi la revedere. Dar probabil că nu se va întâmpla aşa. Este mai posibil ca ea să nu accepte această abordare creştinească, nu dă două parale pe treaba cu întoarcerea celuilalt obraz şi hotărăşte, la recomandarea acelei avocate pline de venin, că de fapt vrea să se facă dreptate. Vrea răzbunare. S-a dat odată de ceasul morţii cum că a fost violată, şi n-a ascultat-o nimeni. Tu, mânat de cele mai bune intenţii, o să-i oferi răzbunarea mult dorită prin scuzele tale ridicole. Ea se simte violată şi acum, şi-i place postura de victimă. Avocata ei va începe cu presiunile, iar lucrurile se vor desfăşura cu repeziciune. În Pittsburgh trebuie să existe şi vreun procuror căruia, lucru deloc surprinzător, să-i placă să-şi vadă mutra pe prima pagină a ziarelor. La fel ca toţi procurorii, e sătul de lucruri anoste, de confruntări de stradă între bande, de infracţiunile de zi cu zi. Dintr-odată, i se oferă prilejul de a-i vâna pe patru băieţi albi de la Duquesne, iar unul dintre ei este, întâmplător, din neamul Tate. Nu doar un acuzat alb din înalta societate, ci patru dintr-un foc! Ce mai, titluri de primă pagină, conferinţe de presă, interviuri. El va deveni erou, iar noi ne transformăm în infractori. Sigur că avem dreptul la proces, dar acesta se va ţine peste un an, un an care va deveni un iad de nesuportat. Nu poţi face asta, Baxter! O să produci suferinţă prea multor oameni.

— Dar dacă i-aş oferi bani? O înţelegere între două părţi, între ea şi mine?

— S-ar putea să meargă. Sunt convins că ea şi avocata vor savura o asemenea discuţie. Dar oferirea de bani presupune vinovăţie, presupune recunoaşterea ei. N-o cunosc pe Elaine, şi nici tu, dar, având în vedere părerea lui Joey după acea întâlnire, putem afirma cât de cât sigur că fata e destul de labilă. Nu putem anticipa reacţia ei. E prea riscant.

— Nu mă pot suporta până nu stau de vorbă cu ea, Kyle!

Simt că i-am făcut un rău.

— Asta am înţeles-o. În manualul Alcoolicilor Anonimi sună grozav, dar altfel se pune problema când sunt implicaţi şi alţii. Trebuie să uiţi experienţa aia şi să o laşi în trecut, unde-i este locul.

— Nu sunt convins că voi putea.

— Baxter, aici intervine egoismul tău. Vrei să întreprinzi o acţiune despre care crezi că te va face să te simţi mai liniştit. Ce să zic, bravo ţie! Dar ce se întâmplă cu noi, ceilalţi? Viaţa ta va fi mai împlinită, iar vieţile noastre ar putea fi distruse. Eu sunt de părere că greşeşti amarnic. Lasă fata aia în pace.

— Îmi pot cere scuze lui Elaine fără să recunosc că am comis o infracţiune. O să-i spun că am greşit şi că vreau să-mi cer scuze.

— Avocata ei nu e deloc proastă, şi va apărea la discuţie cu vreun aparat de înregistrare audio, poate chiar video.

Kyle a luat o gură de suc şi prin minte i s-a derulat cu repeziciune prima înregistrare video. Dacă Baxter ar fi văzut-o în acele momente, dacă s-ar fi văzut pe sine făcând amor cu fata, la schimb cu Joey, în vreme ce Elaine zăcea nemişcată, sentimentul de vinovăţie l-ar fi strivit.

— E necesar să fac ceva.

— Ba nu, nu-i necesar, a spus Kyle, ridicând glasul pentru prima oară. Îl surprindea încăpăţânarea lui Baxter. Nu ai dreptul să ne distrugi vieţile!

— Dar nu-ţi distrug viaţa, Kyle. Tu n-ai făcut nimic rău.

„Mai e trează?” întreba Joey. Cuvintele păreau să reverbereze în sala de tribunal. Juraţii se uitau pe sub sprâncene la cei patru acuzaţi. Poate că simţeau compasiune faţă de Kyle şi de Alan, pentru că nu existau dovezi cum că şi ei o violaseră pe fată, şi nu-i pronunţau vinovaţi. Ori poate că li se făcea silă de tot grupul şi-i trimiteau pe toţi patru la închisoare.

— O să-mi asum eu vina, a spus Baxter.

— De ce eşti atât de hotărât să te vâri într-un bucluc mai mare decât îţi trece ţie prin minte? Te joci cu închisoarea, Baxter! Trezeşte-te la realitate, omule!

— O să-mi asum eu toată vina, a repetat el, glasul lui căpătând ton de martir. Voi o să scăpaţi fără probleme.

— Baxter, tu nu vrei să mă asculţi. Treburile sunt mai complicate decât crezi tu.

Ridicând din umeri, Baxter a zis:

— Poate că aşa e.

— Ascultă-mă bine, ce mama dracului!

— Te ascult, Kyle, dar Îl ascult şi pe Domnul.

— Ei bine, nu pot intra în competiţie cu…

— Iar El mă îndrumă spre Elaine. Spre iertare. Şi cred că ea va asculta, mă va ierta, iar apoi va uita.

Baxter a rostit acestea cu pioşenie, iar Kyle şi-a dat seama că nu mai avea niciun argument cu care să încerce să-l convingă.

— Lasă lucrurile să se aşeze timp de o lună, i-a zis Kyle. Nu acţiona din impuls. Eu, Joey şi Alan trebuie să avem un cuvânt de spus în treaba asta.

— Hai să mergem! M-am săturat să stau aici.

Au cutreierat prin Village vreme de o jumătate de oră, după care, epuizat, Kyle i-a urat noapte bună.

Trei ore mai târziu, când i-a sunat telefonul mobil, dormea dus. Era Baxter.

— Am vorbit cu Elaine, l-a anunţat el cu mândrie. Am descoperit unde se afla, am sunat-o, trezind-o din somn, şi am stat de vorbă câteva minute.

— Mare idiot mai eşti, s-a scăpat Kyle, nereuşind să se mai stăpânească.

— Discuţia a decurs foarte bine, să fiu sincer.

— Ce i-ai spus? l-a întrebat Kyle, ajuns în baie şi dându-şi cu apă pe faţă cu o mână, în vreme ce ţinea telefonul în cealaltă.

— I-am spus că nu m-am simţit niciodată bine după cele întâmplate atunci. N-am recunoscut decât că am unele regrete.

Slavă Cerului că făcuse numai atât!

— Şi ea ce-a zis?

— Mi-a mulţumit pentru telefon, apoi a început să plângă şi a spus că nimeni nu a crezut-o vreodată. Încă se simte violată. A ştiut în tot acest timp că am fost eu şi Joey, iar tu şi Alan vă aflaţi undeva în preajmă, urmărind treaba.

— Asta nu este adevărat.

— O să ne întâlnim peste două zile, o să luăm prânzul, doar noi doi, la Scranton.

— Nu face asta, Baxter, te rog! O să regreţi în veci!

— Kyle, ştiu ce fac. M-am rugat ore în şir şi sunt încredinţat că Domnul mă va ajuta să trec prin asta. A promis că nu-i va spune avocatei. Trebuie să ai încredere.

— Elaine lucrează pentru avocata aia, cu program redus, Baxter, ţi-a spus asta? Nu, sigur că nu! O să pici într-o capcană, şi ţi-ai terminat viaţa.

— Viaţa mea abia începe, prietene. Credinţă, Kyle, credinţă! Noapte bună!

Kyle a auzit un declic; legătura se întrerupsese.

Baxter s-a întors la Pittsburgh cu avionul a doua zi dimineaţă şi, dintr-o zonă de parcare pe perioade lungi, şi-a recuperat maşina — un Porsche pe care plănuia să îl vândă — după care s-a cazat la un motel din apropierea aeroportului. Evidenţele lăsate de cărţile lui de credit au arătat că şi-a petrecut două nopţi la motel şi nu şi-a făcut lichidarea. Evidenţele referitoare la telefonul mobil au arătat că primise numeroase apeluri şi mesaje text de la Joey Bernardo şi de la Kyle McAvoy, dar nu răspunsese la niciunul dintre acestea. A purtat două discuţii lungi cu Fratele Manny din Reno şi câteva, mai scurte, cu părinţii şi cu fratele său din Pittsburgh. Alte două telefoane o avuseseră ca adresant pe Elaine Keenan.

În ultima zi a vieţii lui, a părăsit Pittsburghul înainte de răsăritul soarelui, îndreptându-se către Scranton, o călătorie cu maşina ce avea să acopere patru sute cincizeci de kilometri în aproximativ cinci ore. Potrivit evidenţelor lăsate de folosirea cărţii lui de credit, s-a oprit să facă plinul la o benzinărie Shell din apropierea intersecţiei dintre autostrăzile 1-79 şi 1-80, aflată la circa o oră şi jumătate de mers, la nord de Pittsburgh. Apoi s-a îndreptat spre est pe 1-80 şi a mers cam două ore, după care călătoria lui s-a sfârşit. În apropierea orăşelului Snow Shoe, s-a oprit la un spaţiu de odihnă şi s-a dus la toaleta bărbaţilor. Era în jur de 10:40, într-o zi de vineri de la mijlocul lunii noiembrie. Traficul era aerisit, şi în zona de odihnă se găseau doar câteva vehicule în afară de al lui.

Domnul Dwight Nowoski, un pensionar din Dayton care călătorea spre Vermont împreună cu soţia, aflată deja în toaleta femeilor, l-a descoperit pe Baxter la scurtă vreme după ce acesta fusese împuşcat. Era încă viu, dar avea să moară curând din cauză că primise un glonţ în cap. Domnul Nowoski l-a găsit pe podea în apropierea pisoarelor, cu şliţul desfăcut, iar în jurul său se întindea o baltă de sânge şi de urină. Tânărul horcăia şi tremura, zbătându-se ca o căprioară lovită de vreun vehicul. În toaletă nu se mai găsea altcineva atunci când domnul Nowoski intrase acolo, descoperind acea scenă îngrozitoare.

În mod evident, ucigaşul îl urmase pe Baxter în toaletă, aruncase o privire în jur ca să se asigure că erau singuri, după care, cu rapiditate, scosese pistolul calibrul nouă milimetri, un Beretta, după cum a stabilit ulterior laboratorul criminalistic, şi îi trăsese un glonţ la baza craniului. Amortizorul făcuse ca împuşcătura să treacă neobservată. Zona de odihnă nu era dotată cu camere de supraveghere.

Poliţia Statului Pennsylvania a închis zona de odihnă şi a izolat perimetrul din jurul ei. Şase călători, între care şi domnul, şi doamna Nowoski, au dat declaraţii minuţioase la locul crimei. Un domn şi-a amintit că văzuse o camionetă galbenă marca Penske, venind şi plecând, dar nu avea idee cât staţionase acolo. Grupul a apreciat că alte patru sau cinci vehicule părăsiseră zona după descoperirea cadavrului, dar înainte de sosirea poliţiei. Nimeni nu-şi amintea să-l fi văzut pe Baxter intrând în toaletă, după cum nimeni nu îl văzuse pe ucigaş pătrunzând în urma lui. O doamnă din Rhode Island şi-a amintit că, atunci când intrase în toaleta pentru femei, observase un individ stând lângă uşa toaletei pentru bărbaţi şi, după ce s-a gândit mai bine, a concluzionat că probabil omul acela ţinea de şase. Nici nu intra, nici nu ieşea. Omul însă dispăruse îndată după aceea, iar descrierea pe care i-a făcut-o ea era mult prea vagă: bărbat alb, vârsta, între treizeci şi patruzeci şi cinci de ani, cel puţin unu şaptezeci şi cel mult unu nouăzeci înălţime, purtând o jachetă neagră ce putea fi de piele, pânză, lână, bumbac, orice, împreună cu rapoartele de laborator şi cu autopsia, descrierea făcută de ea reprezenta tot ce se deţinea drept dovezi materiale.

Nimeni nu se atinsese de portofelul, de bancnotele şi de ceasul lui Baxter. Poliţia a făcut inventarul obiectelor aflate în buzunarele lui şi a găsit doar câteva monede, cheile maşinii şi un tub de balsam pentru buze. Laboratorul avea să întocmească ulterior un raport potrivit căruia cadavrul nu prezenta urme de alcool sau de substanţe interzise, acelaşi lucru fiind valabil pentru îmbrăcăminte şi pentru interiorul maşinii.

Patologul a remarcat însă gradul avansat al unor afecţiuni hepatice, lucru neobişnuit pentru un tânăr de douăzeci şi cinci de ani.

Jaful a fost exclus imediat, din motive evidente: nu se furase nimic, cu excepţia cazului în care victima ar fi avut asupra sa ceva foarte valoros despre care nu avea nimeni cunoştinţă. Dar de ce ar fi lăsat un hoţ înarmat 513 de dolari în numerar şi opt cărţi de credit asupra cadavrului? În plus, un hoţ nu s-ar fi gândit să fure maşina Porsche, dacă i se ivea o asemenea ocazie? Nu exista nicio dovadă că mobilul crimei ar fi fost sexul. Putea fi o reglare de conturi în lumea drogurilor, dar acest lucru părea improbabil. Astfel de crime erau de obicei mult mai sângeroase.

Cum mobiluri precum sexul, jaful şi drogurile erau eliminate, anchetatorii au început să se scarpine în cap nedumeriţi. S-au uitat lung cum sacul cu cadavrul a fost încărcat într-o ambulanţă pentru a fi transportat spre

Pittsburgh şi au înţeles că dăduseră de greu. Acţiunea aceea ce lăsa impresia că fusese desfăşurată la întâmplare, la care se adăugau alte elemente, precum împuşcătura silenţioasă şi dispariţia discretă de la locul faptei, i-au făcut să tragă concluzia, cel puţin pe moment, că aveau de a face cu profesionişti.

Confirmarea faptului că un membru al unei familii atât de notabile avusese parte de un sfârşit atât de bizar şi de violent a mai înviorat lumea presei din Pittsburgh, unde toate ştirile erau cât se poate de plicticoase. Câteva echipe de televiziune s-au deplasat imediat la proprietatea Tate din Shadyside, unde au dat însă doar de agenţi de securitate. Vreme de generaţii, familia Tate oferise reporterilor doar declaraţii scurte, de genul: „Nimic de comentat”, iar tragedia de acum nu dăduse naştere vreunei reacţii diferite. Un avocat al familiei a emis un răspuns anost şi a cerut tuturor rugăciuni, înţelegere şi respectarea intimităţii. Unchiul Wally a preluat din nou comanda şi s-a apucat să transmită ordine.

Kyle se afla în cubul lui de la slujbă, tocmai flecărind cu Dale despre planurile lor pentru acea seară, când a primit telefon de la Joey. Era aproape cinci după-amiază, vineri. Mâncase o pizza cu Baxter joi seara, apoi, trei ore mai târziu, schimbase câteva cuvinte cu el, dar de atunci nu mai vorbise cu el. Din câte ştiau el şi Joey, Baxter dispăruse, ori cel puţin le ignora apelurile telefonice.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat Dale, când a văzut expresia de şoc de pe figura lui Kyle.

El nu i-a răspuns. Cu telefonul la ureche, s-a îndepărtat pe coridor, dincolo de pupitrul recepţionerei, ascultându-l pe Joey, care îi prezenta amănuntele ce de-acum erau transmise de multe posturi de televiziune. Ajuns în lift, a pierdut semnalul, dar, odată ieşit din clădire, l-a sunat pe Joey şi a continuat să-l asculte. Trotuarele de pe Board Street erau aglomerate de pietonii care se grăbeau înspre treburile lor. Kyle a mers înainte, fără jachetă sau altceva care să-l păzească de frig, fără să ştie măcar încotro se îndrepta.

— L-au ucis, i-a spus el în cele din urmă lui Joey.

— Cine?

— Cred că ştii şi singur.

28

— O înmormântare ţine două ore, tocmai spunea Doug Peckham, uitându-se urât la Kyle. Nu înţeleg de ce ai nevoie de două zile libere.

— Înmormântarea e la Pittsburgh. Trebuie să iau avionul până acolo, şi să mă întorc la fel. Mi-a fost coleg de fraternitate. Şi sunt unul dintre cei care vor duce coşciugul. Va trebui să stau de vorbă şi cu familia lui. Înţelege, Doug!

— Am fost şi eu la înmormântări!

— Pentru un coleg de cameră de douăzeci şi cinci de ani, împuşcat în cap?

— Înţeleg toate astea, dar chiar două zile?

— Da. Numeşte asta drept concediu. Sau timp personal. Nu primim liber câteva zile pe an?

— Ba da, scrie pe undeva în regulament, dar nimeni nu şi le ia.

— Atunci o voi face eu. Concediază-mă, că nu-mi pasă!

Cei doi au tras adânc aer în piept, după care Doug a rostit calm:

— Bine, bine. Când e înmormântarea?

— Miercuri după-amiază, la ora două.

— Atunci, pleci mâine după-amiază târziu, şi ne vedem aici la cinci şi jumătate joi dimineaţă. Trebuie să-ţi mărturisesc, Kyle, firma stă pe un butoi de pulbere. Această ruptură produsă de Toby Roland se extinde şi devine tot mai neplăcută, iar cei care rămân vor trebui să muncească şi mai din greu.

— Dar îmi era coleg de cameră!

— Îmi pare rău.

— A, mersi de înţelegere!

Doug a făcut un semn prin care sugera că lăsa să treacă de la el ultimul comentariu, apoi a ridicat un dosar gros şi l-a împins peste masă.

— Poţi citi asta în avion?

Deşi formulate ca o întrebare, cuvintele sunau a comandă.

Kyle a luat dosarul şi a strâns din dinţi, ca să nu spună cumva: „Sigur, Doug, o să mă uit pe el în avion şi o să furişez o privire şi la priveghi, apoi voi analiza blestemăţia asta în timpul slujbei şi îmi voi analiza opinia la înmormântare, când o să-l coboare pe Baxter în ţărână, iar apoi, cât o să zbor spre LaGuardia, o să mai arunc un ochi, şi, pentru fiecare minut în care o să mă gândesc până şi în treacăt la acest dosar, voi face pontajul, dublu probabil, ori poate chiar triplu, pentru bietul client care a făcut greşeala de a alege serviciile complete oferite de această firmă pentru nevoile lui juridice”.

— E bine aşa? l-a întrebat Doug.

— Nu.

— Ascultă, îmi pare rău. Nu ştiu ce altceva aş putea spune.

— Nu e nimic de spus.

— Există bănuieli în legătură cu ucigaşul? a zis Doug, schimbând subiectul, încercând astfel să mai îndulcească puţin situaţia.

Mima, nu cu mult succes, interesul faţă de cele întâmplate.

— Nu.

„Ehei, dacă ai şti”, a gândit Kyle.

— Îmi pare rău, a zis Doug din nou, iar efortul lui de a maimuţări interesul s-a oprit aici.

Kyle a pornit spre uşă, dar s-a oprit în clipa când a auzit:

— Te-am rugat să faci estimarea orelor mele pentru cazul Ontario Bank, nu? La prânzul ăla. Am nevoie de orele acelea.

„Estimează-ţi singur orele astea blestemate, i-a venit lui Kyle să spună, sau, şi mai bine: Ţine-ţi singur socoteala orelor, ca toţi ceilalţi!”

— Aproape că am terminat-o, a zis Kyle şi a izbutit să iasă pe uşă fără să mai adauge şi altceva.

*

Înhumarea lui Baxter Famsworth Tate a avut loc într-o zi umedă şi noroasă la lotul de înmormântare deţinut de familia Tate în cimitirul Homewood din zona centrală a oraşului Pittsburgh. A urmat unei slujbe extrem de serioase, care a respectat canoanele episcopale, fiind ferită de ochii publicului şi mai ales de oamenii din domeniul presei scrise şi audio-vizuale. Baxter lăsa în urmă un frate, care a participat la slujbă, şi o soră, care nu a fost prezentă. În cursul weekendului, fratele depusese eforturi elegante de a compune un discurs ce transforma înmormântarea într-o „sărbătorire” a vieţii lui Baxter; ideea a eşuat însă lamentabil atunci când mai toţi cei prezenţi şi-au dat seama că nu prea era mare lucru de sărbătorit. Aşa că fratele a cedat iniţiativa în favoarea pastorului, care a trecut prin ritualul obişnuit de a aminti de cineva pe care el, pastorul, nu-l cunoscuse deloc. Ollie Guice, un Beta din Cleveland, care locuise cu Baxter timp de doi ani la Duquesne, s-a chinuit să ţină un panegiric care a reuşit să stârnească zâmbete răzleţe. Dintre cei opt membri ai promoţiei lui, erau prezenţi şapte. Se mai găseau acolo un număr respectabil de persoane din vechiul Pittsburgh — câţiva prieteni din copilărie şi cei cărora eticheta le cerea să participe, deoarece proveneau din clasa privilegiaţilor. Mai erau patru amici de mult uitaţi din şcoala cu internat din ciclul secundar, unde familia Tate îl expediase pe Baxter la vârsta de paisprezece ani.

Lucru rămas necunoscut lui Kyle şi celorlalţi, Elaine Keenan încercase să pătrundă în biserică, dar fusese întoarsă din drum, deoarece numele ei nu figura pe lista participanţilor.

Nimeni dintre cunoscuţii de la Hollywood nu a reuşit să ajungă la înmormântare. Niciunul dintre agenţii pentru plasarea de actori în roluri secundare nu a trimis flori. O fostă colegă de apartament a transmis prin e-mail către pastor un scurt elogiu al celui trecut în nefiinţă, rugând ca acesta să fie citit de cineva aflat la înmormântare. Tânăra respectivă era „pe platou” şi nu putea pleca. Cuvintele ei făceau referire la Buddha şi la Tibet, astfel că ele nu au fost bine primite de cei din Pittsburgh. Fără să scoată o vorbă, pastorul a întins mesajul către familie.

Cu darul persuasiunii, Fratele Manny a reuşit să pătrundă în biserică, dar numai după ce Joey Bernardo i-a încredinţat pe membrii familiei că Baxter vorbise în termeni foarte laudativi despre pastorul lui din Reno. Familia, împreună cu toţi ceilalţi îndoliaţi, l-au măsurat pe Fratele Manny cu ochi destul de sceptici. Acesta purta uniforma lui standard — blugi scrobiţi şi largi, cu o cămaşă care flutura pe deasupra lor — la care se adăuga un strai ce se voia probabil a fi o robă, greu de identificat ca provenienţă a confesiunii, însă arătând mai curând a cearşaf. Singura concesie făcută de el solemnităţii acelei ocazii o reprezenta bereta neagră din piele care îi împodobea buclele cărunte şi revărsate, dându-i un straniu aspect de Che Guevara îmbătrânit. A plâns tot timpul slujbei, vărsând mai multe lacrimi decât tot restul adunării de oameni stoici şi unşi cu toate alifiile.

Kyle nu a plâns, deşi s-a simţit profund întristat de modul cum se risipise o viaţă la o vârstă atât de crudă. Când a ajuns în faţa gropii şi a privit coşciugul din stejar, nu a reuşit să retrăiască niciunul dintre momentele frumoase petrecute împreună cu Baxter. Era mult prea frământat de analiza lăuntrică legată de ceea ce ar fi trebuit să facă pentru a preveni această dramă. Îl frământa îndeosebi întrebarea dacă ar fi trebuit să-i spună lui Baxter de existenţa înregistrării video, despre Bennie şi băieţii lui, despre tot. Dacă ar fi procedat aşa, oare Baxter şi-ar fi dat seama de pericol şi s-ar fi comportat altfel? Probabil. Sau poate că nu. În zelul lui de a-şi limpezi trecutul, Baxter ar fi înnebunit aflând că fusese filmat în timp ce îşi făcuse de cap cu Elaine. Poate că ar fi mărturisit violul sub jurământ, spunându-şi că toate se puteau duce naibii. Era imposibil de anticipat, deoarece Baxter nu mai gândea raţional. Şi era imposibil de ghicit acum, pentru că nici Kyle nu intuise anvergura primejdiei.

Dar acum o vedea cu claritate.

În jurul gropii erau adunate aproape o sută de persoane îndoliate, toate strângând rândurile ca să audă cuvintele de sfârşit ale pastorului. Reci, câteva picături răzleţe de ploaie au făcut ca lucrurile să se mişte ceva mai repede. Un cort de culoare sângerie asigura adăpost pentru sicriu şi pentru membrii familiei, care stăteau aşezaţi. Kyle a aruncat o privire spre cimitir, spre şirurile de pietre funerare unde erau înmormântaţi alţi oameni plini de bani, apoi dincolo de morminte, spre poarta de intrare în cimitir. De cealaltă parte a gardului se afla un grup masiv de oameni de presă, aşteptând ca nişte vulturi, dornici să surprindă măcar o imagine sau o vorbă care să merite calitatea de ştire. Pregătiţi cu camere de filmare, cu lumini şi microfoane, ei fuseseră ţinuţi departe de biserică de poliţişti şi de gărzi private, dar urmăriseră procesiunea ca nişte copii la paradă, iar acum doreau cu disperare măcar o fotografie a sicriului sau a mamei care se prăbuşeşte peste el în timp ce-şi ia adio. Undeva printre ei se găsea cel puţin unul dintre băieţii lui Bennie, poate erau chiar doi sau trei. Kyle s-a întrebat dacă şi ei aveau camere de luat vederi, nu pentru a surprinde imaginea coşciugului, ci pentru a înregistra care dintre prietenii lui Baxter se deranjase să vină la înmormântare. Informaţii inutile, la o adică, dar şi multe dintre lucrurile pe care le făceau acei oameni erau lipsite de sens.

Cu toate acestea, indivizii se pricepeau să ucidă. Nu încăpea nicio îndoială în privinţa asta. Poliţia statală nu avea nimic de comunicat, şi, pe măsură ce se scurgea vremea, devenea tot mai evident că tăcerea autorităţilor nu pornea dintr-o hotărâre luată de acestea. Practic, nu existau probe. O lovitură curată, o împuşcătură silenţioasă, o fugă reuşită de la locul faptei şi absenţa oricărui mobil al crimei.

Fratele Manny s-a văicărit cu voce puternică undeva la marginea cortului, iar acest lucru i-a deranjat pe toţi ceilalţi. Pastorul a pierdut o măsură, după care incantaţia lui şi-a reluat ritmul.

Kyle s-a uitat la grupul aflat la distanţă, prea departe pentru a recunoaşte vreo figură. Ştia că oamenii lui Bennie erau acolo, urmărind, aşteptând, curioşi să-i vadă mişcările, dar şi pe cele ale lui Joey şi Alan Strock, ultimul venind tocmai din Ohio, unde urma Facultatea de Medicină. Cei patru colegi de apartament, acum rămaşi doar trei.

În timp ce pastorul încheia slujba, s-au auzit câteva suspine. Apoi mulţimea a început să se îndepărteze de cortul stacojiu, apropiindu-se de groapă. Înmormântarea se terminase, iar părinţii şi fratele lui Baxter nu au mai aşteptat deloc, plecând imediat. Kyle şi Joey au mai rămas şi, vreme de un moment, au stat nemişcaţi în apropierea mormântului ultimului dus de pe lume din clanul Tate.

— Asta va fi ultima noastră discuţie; alta nu vom purta prea curând, a spus Joey încet, dar cu fermitate. Kyle, te-ai amestecat printre oameni periculoşi. Pe mine nu mă vârî în treaba asta.

Kyle s-a uitat la mormanul de pământ proaspăt săpat ce urma să fie pus deasupra coşciugului în care zăcea Baxter.

Joey a continuat, abia mişcându-şi buzele, de parcă ar fi încercat să evite eventualele microfoane:

— Pe mine să nu mai contezi, ai înţeles? Am destule pe cap. Mă aşteaptă o nuntă şi un copil în viitorul foarte apropiat. M-am săturat de jocurile tale de spionaj. Continuă să le joci, dacă vrei, dar nu mă mai amesteca şi pe mine.

— Sigur, Joey.

— Gata cu e-mailurile, cu pachetele, cu telefoanele. Gata cu călătoriile la New York. Nu te pot împiedica să vii la Pittsburgh, dar, dacă ajungi pe acolo, să nu mă cauţi. Kyle, următorul va fi unul dintre noi, iar acela nu vei fi tu. De tine au nevoie. Iar dacă noi facem vreo greşeală, ia ghici cine va încasa glonţul!

— Nu noi i-am provocat moartea.

— Eşti sigur?

— Nu.

— Tipii ăştia dau târcoale dintr-un motiv bine întemeiat, iar motivul eşti tu.

— Mulţumesc, Joey!

— Lasă, lasă. Acum o să plec. Te rog să nu mă mai amesteci, Kyle! Şi asigură-te că nimeni nu va vedea înregistrarea aia. Pe curând!

Kyle i-a permis să pornească primul, apoi a mers în urma lui.

29

Joi dimineaţa, la ora 6:30, Kyle a intrat în biroul lui Doug Peckham, pregătit să aştepte ordine. Doug stătea la masa lui de lucru care, ca întotdeauna, amintea de o groapă de gunoi.

— Cum a fost înmormântarea? a întrebat el, fără să ridice ochii de pe documentul pe care îl citea.

— Ca orice înmormântare, i-a răspuns Kyle. I-a predat foaia de hârtie pe care o adusese. Ai aici o estimare a orelor lucrate de tine în cazul Ontario Bank.

Doug a înhăţat-o, şi-a plimbat ochii pe ea şi, cu o expresie de dezaprobare, a spus:

— Doar treizeci de ore?

— Cel mult.

— Te înşeli! Dublează, şi hai să zicem că totul face şaizeci de ore.

Kyle a înălţat din umeri. „Să zicem cum vrei tu. Doar eşti partener. Dacă acest client a putut plăti 24.000 de dolari pentru o activitate nerealizată, atunci el poate plăti şi alţi 24.000 de dolari în plus."

— La ora nouă avem o înfăţişare la curtea federală. Vom pleca de aici la opt şi jumătate. Închei referatul cu Prevederea 10, şi te prezinţi aici la opt.

Perspectiva unui asociat de la Litigii de a ajunge în sala de tribunal în cursul primului său an de activitate era de neconceput; pentru Kyle, ziua care începuse sumbru, s-a înseninat brusc. Dintre cei doisprezece tineri din generaţia lui, nimeni, cel puţin din câte cunoştea el, nu participase la o înfăţişare în instanţă. S-a grăbit să ajungă la locul lui de muncă şi tocmai îşi verifica e-mailurile, când Tabor a apărut cu o cană mare de cafea slabă în mână şi având o înfăţişare cam mototolită. După ce picase examenul de primire în barou se mai redresase şi, cu toate că la început se simţise umilit, vechea lui semeţie renăscuse.

— Îmi pare rău de prietenul tău, a spus el, aruncându-şi pardesiul şi geanta diplomat pe un scaun.

— Mulţumesc, i-a spus Kyle.

Tabor rămăsese în picioare, sorbind din cafea şi arătându-se dornic de conversaţie.

— L-ai cunoscut pe H.W. Prewitt, partener de la Litigii, care lucrează cu două etaje mai sus? a întrebat el.

— Nu, i-a răspuns Kyle, continuând să citească un document.

— Un texan gras, în jur de cincizeci de ani. Când nu e de faţă, i se spune Harvey Wayne. Ai priceput? Harvey Wayne, din Texas, cu două prenume?

— Am priceput.

— I se mai spune şi Slăbuţul din Texas, deoarece atârnă aproape două sute de kilograme. Şi e rău ca naiba! A urmat un colegiu comunitar, apoi a studiat la A&M, după care a făcut dreptul la Texas şi-i urăşte pe toţi cei care au absolvit Harvardul. S-a ţinut de coada mea şi acum două zile m-a prins ca să-mi dea un proiect pe care îl putea face orice secretară cu program redus. Marţi noaptea mi-am pierdut şase ore ca să scotocesc prin nişte bibliorafturi în căutarea unor probe pentru o depoziţie ce avea loc ieri. Le-am dispersat, apoi le-am reaşezat aşa cum a vrut Harvey Wayne. Erau vreo douăsprezece bibliorafturi, fiecare de câte aproape două sute de file, o tonă de hârtii. Ieri la ora nouă, le-am pus pe un cărucior, le-am dus într-o sală de conferinţă unde se strâng în jur de-o sută de jurişti pentru această depoziţie, şi ce crezi că a făcut Harvey Wayne?

— Ce?

— Acolo există o uşă care dă într-o altă sală de şedinţe, care nu vrea să stea închisă, se cam hâţână încoace şi încolo, şi atunci curul ăla umflat de Harvey Wayne mi-a zis să stivuiesc bibliorafturile pe podea şi să le folosesc drept opritor de uşă. Am făcut ce mi-a zis şi, când ieşeam din sală, l-am auzit spunând ceva de genul: „Băieţii ăştia de la Harvard sunt cei mai buni ca ajutoare de jurişti”.

— Câtă cafea ai băut azi?

— Sunt la a doua cană.

— Eu sunt doar la prima, şi trebuie neapărat să termin referatul ăsta.

— Scuze! Ascultă, pe Dale ai văzut-o?

— Nu. Am plecat marţi după-amiază la înmormântarea care a fost ieri. S-a întâmplat ceva?

— Au căptuşit-o cu nu ştiu ce proiect nenorocit marţi seara, şi nu cred că a dormit vreo clipă de atunci. Să stăm cu ochii pe ea.

— Aşa o să facem.

La 8:30, Kyle a plecat de la birou cu Doug Peckham şi cu un asociat senior pe nume Noel Bard. Au mers grăbiţi până la un garaj-parcare aflat la câteva intersecţii depărtare, iar când băiatul de serviciu a apărut aducând Jaguarul ultimul tip deţinut de Bard, Peckham a zis:

— Kyle, conduci tu. Mergem în Foley Square.

Kyle a simţit nevoia să protesteze, dar s-a abţinut. Bard şi Peckham au urcat în spate, lăsându-l pe el, ca şofer, singur în faţă.

— Nu sunt sigur că ştiu cel mai direct drum, a recunoscut Kyle, fulgerat fiind de un sentiment de teamă atunci când s-a gândit la ce s-ar întâmpla dacă s-ar rătăci, iar cei doi mahări de pe bancheta din spate ar ajunge târziu la tribunal.

— Mergi pe Broad până când intri pe Nassau. Asta te duce până la Foley Square, i-a zis Bard, ca şi cum ar fi parcurs acel drum în fiecare zi. Şi să ai grijă. Maşinuţa asta e nouă-nouţă şi m-a costat o sută de miare. E a soţiei.

Kyle nu-şi amintea să mai fi fost vreodată la fel de agitat la volan. În cele din urmă, a descoperit cum se reglau oglinzile laterale şi a pătruns în trafic, holbându-se precipitat în toate direcţiile. Parcă pentru a-i face viaţa şi mai amară, Peckham avea chef de vorbă:

— Kyle, câteva nume, toţi în primul an de activitate. Darren Bartkowski îţi spune ceva?

Fără să se uite la Peckham în oglinda retrovizoare, Kyle a aşteptat câteva clipe şi, într-un târziu, a întrebat:

— Ce e cu el?

— Îl cunoşti?

— Sigur. Îi ştiu pe toţi asociaţii de la Litigii din primul an.

— Ce părere ai despre el? Ai lucrat cu el? E bun, e rău, vorbeşte, Kyle! Cum l-ai aprecia?

— Hm, în fine, băiat bun, l-am cunoscut la Yale.

— Dar cum lucrează, Kyle, cum?

— Păi, n-am colaborat cu el până acum.

— Se afirmă că e cam mocăit. Se fereşte de parteneri, întârzie cu predarea proiectelor, leneş în privinţa pontajului…

„Mă-ntreb dacă el e în stare să-şi estimeze orele”, a gândit Kyle, dar a rămas concentrat la trafic, mai ales la taxiurile care îl depăşeau, ţâşneau, îi tăiau calea brusc, încălcând toate regulile posibile de circulaţie.

— Kyle, ai auzit că e cam lent?

— Da, a spus Kyle fără prea multă tragere de inimă.

Acela era adevărul.

Bard a decis să contribuie şi el la criticarea lui Bartkowski.

— El a pontat cele mai puţine ore dintre toţi ceilalţi din promoţia ta.

Discuţiile despre colegi reprezentau un sport dur practicat la firmă, iar partenerii erau la fel de nemiloşi ca şi asociaţii. Un asociat care fie lua lucrurile mai cu uşorul, fie se ferea să primească proiecte era etichetat drept mocăit, iar calificativul rămânea permanent. Majoritatea mocăiţilor nu se sinchiseau. Munceau mai puţin, primeau aceleaşi salarii şi nu riscau aproape deloc să fie concediaţi decât dacă furau bani de la vreun client ori dacă erau amestecaţi într-un scandal sexual. Primele lor erau mici, dar cine mai are nevoie de prime atunci când primeşte un salariu cât se poate de consistent? Mocăiţii de drum lung puteau rămâne angajaţi şase ori şapte ani la firmă, după care erau informaţi că nu vor fi admişi ca parteneri şi li se arăta uşa.

— Dar ce spui de Jeff Tabor? a întrebat Doug.

— Îl ştiu bine. În orice caz, nu e mocăit.

— Are reputaţia de a fi un mitralior, a spus Doug.

— Da, foarte precisă descrierea. E competitiv, dar nu te înjunghie pe la spate.

— Kyle, îţi place omul?

— Da. Tabor e un băiat de treabă. Inteligent cât cuprinde.

— Evident, nu e suficient de deştept, a spus Bard. Are problema aceea cu examenul pentru barou.

Kyle nu a avut ce să-i răspundă, şi, oricum, nu a mai apucat să comenteze ceva, pentru că un taxi galben a apărut brusc în faţa lor, silindu-l să frâneze puternic şi să claxoneze în acelaşi timp. Şoferul grăbit a scos pumnul pe geam, după care i-a arătat degetul mijlociu, alegându-se astfel şi cu primul semn obscen pe ziua respectivă. „Păstrează-ţi calmul”, şi-a zis el în gând.

— La atâţia nebuni în trafic, trebuie să fii cu ochii în patru, a spus Doug.

Apoi de pe bancheta din spate s-a auzit foşnet de hârtii scoase din gentile diplomat, semn că cei doi revizuiau ceva.

— Ne alegem cu judecătorul Hennessy ori cu magistratul lui? l-a întrebat Doug pe Bard.

Kyle a rămas exclus de la acea discuţie, lucru care îi surâdea. Prefera să se concentreze asupra traficului, plus că nu avea niciun îndemn să tot evalueze performanţele colegilor lui.

După zece minute de mers prin aglomeraţia din centru, Kyle transpirase pe sub guler şi respira greoi.

— Găseşti o parcare la colţul dintre Nassau Street cu Chambers, la două intersecţii de tribunal, l-a anunţat Bard.

Kyle a încuviinţat agitat din cap. A găsit parcarea, dar era plină, iar asta a stârnit tot soiul de blesteme şi de înjurături din partea celor doi din spate.

Peckham a preluat comanda.

— Ascultă, Kyle, ne grăbim! Lasă-ne pe noi în faţa tribunalului din Foley Square, apoi dă o roată şi poate găseşti un loc să parchezi.

— Bine, dar pe ce stradă?

Doug tocmai îşi îndesa documentele în geantă. Brusc, Bard îşi găsise de lucru cu telefonul.

— Nu contează. Pe orice stradă, şi dacă nici aşa nu reuşeşti, continui să dai ocol. Lasă-ne aici.

Kyle a tras către trotuar, iar de undeva din spate a izbucnit un claxon. Ambii jurişti au coborât precipitaţi. Ultimele vorbe ale lui Peckham au fost:

— Continuă să te mişti, înţelegi? Găseşti tu un loc.

Bard a reuşit să se smulgă din conversaţia lui telefonică doar cât să-i arunce câteva cuvinte:

— Şi fii atent, bine? E maşina soţiei.

Rămas singur, Kyle s-a îndepărtat şi s-a străduit să-şi regăsească detaşarea. S-a îndreptat spre nord, pe Centre Street, a mers cale de patru intersecţii, apoi a cotit stânga pe Leonard şi a mers spre vest. Fiecare centimetru disponibil de spaţiu de parcare era ticsit de tot felul de vehicule şi de motociclete. O sumedenie de semne interziceau parcarea în apropierea locurilor ce păreau potenţial libere. Niciodată nu văzuse atâtea semne ameninţătoare de interdicţie. Nu a zărit nicio parcare cu plată, însă a trecut prin dreptul câtorva poliţişti de la rutieră care se deplasau pe jos pe stradă şi lipeau amenzi pe parbrizele maşinilor parcate neregulamentar. După ce a ocolit încet zona imediat apropiată tribunalului, a cotit stânga, pe Broadway, iar traficul a devenit şi mai sufocant. A înaintat ca melcul cale de şase intersecţii, apoi a virat stânga pe Chambers. Două intersecţii mai apoi a ajuns din nou în dreptul tribunalului în care era de presupus că trebuia să-şi facă debutul ca jurist de litigiu, fie şi numai ca rezervă.

Aşadar, stânga pe Centre, stânga pe Leonard, stânga pe Broadway, tot stânga pe Chambers, revenind la tribunal. Preocupat ca întotdeauna de pontaje, şi-a notat timpul petrecut în trafic. Cea de-a doua tură i-a luat şaptesprezece minute după ceas, iar în tot acest proces, nu a reuşit să zărească vreun loc de parcare. A remarcat aceleaşi semne, aceiaşi poliţişti puşi pe aplicat amenzi, aceiaşi vagabonzi ai străzii, acelaşi traficant de droguri care stătea pe o bancă şi dădea de zor telefoane.

S-a făcut şi ora nouă, fără niciun apel din partea lui Peckham, nici măcar un scurt: „Pe unde naiba eşti?” Audierea era în plină desfăşurare, dar fără Kyle ca jurist de litigiu. Kyle, şoferul, totuşi trudea din greu. După trei ture, s-a săturat de monotonia rutei, astfel că a adăugat câteva intersecţii spre nord şi vest. S-a gândit să oprească pentru a-şi lua o cafea din mers, dar a renunţat la idee de teamă că ar fi putut vărsa din ea pe tapiţeria din piele bej a noii maşini a soţiei lui Bard. Se instalase deja adânc în scaunul îmbrăcat în piele şi începuse să se simtă comod la volan. Avea de condus o maşină foarte bună. O sută de mii de dolari şi, fără îndoială, valora fiecare cent plătit. Doar că benzina din rezervor ajunsese pe la jumătate, iar asta îl îngrijora. Mersul cu porniri şi opriri foarte dese reprezenta un efort deosebit pentru motorul cu o capacitate atât de mare. Audierea pe care o pierdea era importantă, necesitând neîndoielnic prezenţa multor jurişti de vază, cu toţii dornici să-şi prezinte propriile poziţii, iar lucrurile puteau trena multă vreme. Părea evident că orice loc de parcare legal din centrul Manhattanului era ocupat şi, având instrucţiuni clare de a se „deplasa”, Kyle a acceptat faptul că nu avea de ales şi că trebuia să ardă în continuare combustibil. A început să caute din ochi o benzinărie. Va face plinul, va taxa clientul pentru asta, şi astfel va marca puncte în faţa lui Bard.

Imediat ce a umplut rezervorul, a început să se gândească la alte modalităţi prin care putea fi mai apreciat. Să spele maşina? Să greseze motorul? Când a trecut prin dreptul tribunalului pentru a şaptea sau a opta oară, un vânzător ambulant care avea de oferit covrigi moi s-a uitat la el, şi-a desfăcut braţele larg şi a zis ceva de genul:

— Ai înnebunit, omule?

Însă Kyle a rămas imperturbabil. A hotărât că nu era cazul să spele maşina sau să-i facă cine ştie ce alte servicii.

Devenit sigur de sine în trafic, a scos telefonul şi a sunat-o pe Dale. Ea i-a răspuns la cel de-al treilea apel şi, cu glas scăzut, a zis:

— Sunt în bibliotecă.

— Te simţi bine?

— Da.

— Nu asta am auzit de la alţii. O pauză.

— N-am dormit de două nopţi. Cred că am ajuns să delirez.

— Ai un glas obosit, e drept.

— Unde eşti?

— Acum sunt pe Leonard Street, şi conduc noul Jaguar pe care Noel Bard i l-a cumpărat soţiei. Ce-ţi închipuiai că fac?

— Îmi pare rău c-am întrebat. Cum a fost înmormântarea?

— Îngrozitoare! Hai să luăm cina împreună. Trebuie să mă descarc faţă de cineva.

— În seara asta mă duc direct acasă, în pat, să dorm.

— Dar trebuie să şi mănânci. Aduc eu ceva de la vreun restaurant chinezesc, bem un pahar de vin şi dormim. Fără sex. Am mai făcut asta şi înainte.

— Mai vedem noi. Trebuie să ies de aici. Mai târziu.

— Reuşeşti?

— Nu prea cred.

La ora 11:00 dimineaţa, Kyle s-a felicitat că acum putea să-l taxeze pe client pentru că-l făcuse să dea roată cartierului. Apoi a râs de unul singur. Redactorul-şef al *Yale Law Journal* la volan, descriind viraje elegante, executând opriri şi porniri perfecte, admirând priveliştea, ferindu-se de taxiuri — vai, ce viaţă grozavă pentru un avocat de pe Wall Street!

A, dacă l-ar fi văzut tatăl lui în acele clipe…

Apelul a venit pe la 11:40.

— Noi ieşim acum din tribunal. Ce-ai păţit?

— N-am reuşit să găsesc loc de parcare.

— Unde eşti?

— La două intersecţii de tribunal.

— Ia-ne de unde am coborât.

— Cu plăcere.

Câteva minute mai târziu, Kyle a tras la bordură ca un şofer cu experienţă, iar cei doi pasageri au sărit în maşină, ocupând bancheta din spate. A reintrat în trafic şi a întrebat:

— Încotro?

— La birou, a venit răspunsul sec din partea lui Peckham şi vreme de câteva minute nimeni nu a mai scos o vorbă.

Kyle se aştepta să fie luat la rost pentru modul în care-şi petrecuse ultimele două ore şi ceva. „Pe unde-ai umblat, Kyle? De ce ai lipsit de la audiere, Kyle?” Însă, nimic din toate astea. Cu tristeţe, a priceput că nimeni nu-i simţise lipsa. Ca să spună şi el ceva, a întrebat într-un târziu:

— Şi, cum a decurs audierea?

— N-a mers nicicum, i-a răspuns Peckham.

— Care audiere? a zis Bard.

— Păi, ce-aţi făcut de la ora nouă până acum? a întrebat Kyle.

— L-am aşteptat pe onorabilul Theodore Hennessy să-i treacă mahmureala şi să ne fericească prin prezenţa lui, a spus Bard.

— S-a dat o amânare de două săptămâni, a precizat Peckham.

Când au coborât din lift la etajul treizeci şi doi, telefonul lui Kyle a început să vibreze. Primise un mesaj text de la Tabor: „Vino repede la cub. Probleme”.

Tabor l-a întâmpinat chiar pe trepte.

— Şi, cum a fost la tribunal?

— Grozav! Îmi plac litigiile. Ce s-a întâmplat?

Au pornit repede pe coridor, trecând prin dreptul Sandrei, secretara.

— E vorba de Dale, i-a şoptit Tabor. A leşinat, s-a prăbuşit, şi-a pierdut cunoştinţa, nu-mi dau seama.

— Unde e acum?

— Am ascuns cadavrul.

În cub, Dale stătea întinsă pe un sac de dormit în parte ascuns sub pupitrul lui Tabor. Avea ochii deschişi, părea alertă, dar faţa îi era foarte palidă.

— Marţi, s-a trezit la cinci dimineaţa, şi de atunci n-a mai dormit. Asta înseamnă cincizeci şi cinci de ore, ceea ce ar putea reprezenta un record.

Kyle a îngenuncheat lângă ea, a luat-o delicat de încheietură şi a zis:

— Te simţi bine?

Ea a dat din cap în semn că da, însă gestul nu era convingător. Tabor, pe post de pândar, s-a uitat în jur şi a continuat să vorbească:

— Nu vrea să anunţăm pe nimeni, am înţeles. Am spus că o să chem o asistentă medicală. Ea, nu şi nu. Tu ce părere ai, Kyle?

— Nu spuneţi nimănui, a zis Dale, cu glas scăzut şi uşor răguşit. Am leşinat, şi gata. Acum mă simt bine.

— Pulsul ţi-e bun, a spus Kyle. Poţi merge?

— Cred că da.

— Atunci, noi trei o să ne furişăm afară ca să luăm prânzul, a anunţat Kyle. Te duc acasă, şi o să te odihneşti. Tabor, cheamă un taxi!

Luând-o fiecare de câte un braţ, cei doi au ridicat-o încet. Dale a rămas în picioare, a respirat adânc de câteva ori şi a zis:

— Pot merge.

— Oricum, rămânem alături de tine, i-a spus Kyle.

În timp ce părăseau clădirea, au surprins câteva priviri ciudate — o asociată scundă, bine îmbrăcată, cu pielea foarte palidă, braţ la braţ cu doi colegi, ieşeau pentru un mic prânz, fără îndoială, dar nimănui nu-i păsa. Tabor a ajutat-o pe Dale să urce în maşină, apoi s-a întors în cub pentru a le acoperi lipsa, dacă ar fi fost nevoie.

Kyle a dus-o mai mult pe sus cele trei etaje până la apartament, apoi a ajutat-o să se dezbrace şi a învelit-o. După care a sărutat-o pe frunte, a stins luminile şi a închis uşa. Dale nu s-a clintit ore în şir.

Rămas în camera de zi, şi-a scos haina, cravata şi pantofii. Şi-a instalat pe masa de bucătărie laptopul, telefonul FirmFone şi un dosar plin cu documente pentru un referat pe care îl neglijase. După ce s-a aşezat cum se cuvine, a simţit că pleoapele i se îngreunează tot mai mult şi s-a aşezat pe canapea ca să tragă un pui de somn. Tabor a telefonat o oră mai târziu, trezindu-l. Kyle l-a asigurat că Dale dormea dusă şi că îşi va reveni după o odihnă de durată.

— La ora patru după-amiază se va face un anunţ oficial, l-a anunţat Tabor. Marea ştire despre ruptura din firmă. Să fii atent la e-mailuri.

La ora patru fix, conducerea firmei Scully & Pershing a transmis un e-mail către toţi juriştii, anunţând plecarea a şase parteneri şi a treizeci şi unu de asociaţi din grupul de litigii. Numele lor erau înşirate în text. Plecarea acestora intra în vigoare începând cu ora 17:00, în acea zi. Acest buletin era urmat de găunoşeniile obişnuite, lăudând măreţia firmei şi asigurându-i pe toţi cei rămaşi că respectiva ruptură nu va influenţa în niciun fel capacitatea firmei de a asigura serviciile complete atât de necesare minunaţilor şi valoroşilor ei clienţi.

Kyle a furişat o privire pe uşa dormitorului. Pacienta respira normal şi nu-şi schimbase poziţia.

A mai redus luminile din camera de zi şi s-a întins pe canapea. A lăsat deoparte referatul, dar şi pontajul. La naiba cu firma, cel puţin vreme de câteva momente. De câte ori va avea ocazia să se relaxeze astfel într-o joi după-amiază? Înmormântarea părea să fi avut loc în urmă cu o lună. Pittsburghul se afla în altă galaxie. Baxter dispăruse, dar nu fusese uitat. Avea nevoie de Joey, dar şi el se mistuise.

Vibraţia telefonului l-a trezit din nou. E-mailul venea din partea lui Doug Peckham, şi suna atsfel:

> Kyle: reorganizare radicală în Departamentul Litigii. Am fost transferat la cazul Trylon. Şi tu, la fel. Ne vedem în biroul lui Wilson Rush la ora 7.00 fix, mâine-

dimineaţă.

30

Pentru un partener senior de la Litigii, totodată membru al comisiei de management a firmei, costul metrului pătrat de spaţiu nu reprezenta o problemă. Biroul lui Wilson Rush se întindea pe un colţ generos al etajului treizeci şi unu, o suprafaţă de patru ori mai mare decât oricare alta văzută de Kyle pentru o asemenea încăpere. Era evident că domnului Rush îi plăceau ambarcaţiunile de agrement. Sclipitoarea lui masă de lucru, din lemn de stejar lustruit, era instalată pe patru cârme provenite de la vechi iahturi cu vele. Pe o comodă lungă din spatele ei se înşira o colecţie întreagă de modele minuţios lucrate ale unor clipere şi goelete care de care mai zvelte. Fiecare tablou de pe pereţi înfăţişa câte un vas măreţ pe mare. După ce a intrat şi a făcut un rapid tur vizual, Kyle aproape că s-a aşteptat ca podeaua să se legene, iar picioarele să-i fie scăldate de apă sărată. A uitat însă de acel decor imediat ce domnul Rush i-a spus:

— Bună dimineaţa, Kyle! Vino aici!

Măreţul bărbat s-a ridicat de la o masă impunătoare de conferinţe aflată la capătul celălalt al biroului. În jurul ei erau deja strânşi destul de mulţi oameni, care se ridicau pe rând. Kyle s-a aşezat alături de Doug Peckham. S-au făcut prezentări sumare. Mai erau prezenţi alţi nouă jurişti, în afara domnilor Rush şi Peckham, iar Kyle a recunoscut majoritatea feţelor, inclusiv pe aceea a lui Sherry Abney, asociata senior pe care Bennie o avusese sub urmărire. Aceasta i-a zâmbit. Kyle i-a întors zâmbetul.

Aşezat în capul mesei, domnul Rush s-a lansat într-o scurtă prezentare a recentei revolte din cadrul firmei. Doi dintre partenerii care se răsculaseră alături de Toby Roland şi şapte dintre cei treizeci şi unu de asociaţi fuseseră repartizaţi la cazul Trylon contra Bartin — „mai multe amănunte despre aceasta peste câteva clipe” — şi era esenţial ca forţa de muncă a firmei să fie redirecţionată imediat, deoarece clientul, Trylon, era unul important şi pretenţios. Prin urmare, doi parteneri, Doug Peckham şi o femeie pe nume Isabelle Gaffney, intrau în luptă împreună cu opt asociaţi.

Domnul Rush a explicat cât de neliniştiţi se arătau cei de la Trylon din pricina dezertărilor şi cât de necesar era ca firma să întărească trupele, să arunce la modul propriu mai mulţi avocaţi în lupta contra celor de la APE şi Bartin Dynamics.

Isabelle, sau Izzy, cum i se spunea când nu era de faţă, se bucura de o notorietate deosebită, deoarece, odată, le ceruse unor asociaţi, doi la număr, să aştepte în sala maternităţii cât ea era temporar trasă pe dreapta, dând naştere unui copilaş. Folclorul firmei susţinea că nimeni nu o văzuse vreodată zâmbind. Şi ea nici nu avea să zâmbească, atâta vreme cât domnul Rush vorbea despre reorganizare, realiniere şi manevre abile pe care trebuiau să le execute oamenii cu talente nelimitate pe care firma îi avea la dispoziţie.

Fuseseră aduşi şi doi asociaţi din primul an de activitate, Kyle şi un tânăr misterios care absolvise Pennsylvania University, pe nume Atwater. Dintre cei doisprezece începători de la Litigii, Atwater era de departe cel mai discret şi mai singuratic. Dale îl secunda de la distanţă, dar ea se dăduse pe brazdă binişor de la o vreme, asta în opinia lui Kyle. El îşi petrecuse noaptea pe canapeaua din camera ei de zi, singur, în timp ce ea dormise pe rupte. El însă abia dacă aţipise. Avea prea multe lucruri la care să se gândească. Şocul de a fi numit în echipa ce lucra la cazul Trylon îl făcuse să se holbeze la tavan şi să vorbească de unul singur. Oroarea morţii lui Baxter, imaginile de la înmormântare, cuvintele dure rostite de Joey Bernardo — cine ar fi fost în stare să doarmă, bântuit fiind de asemenea imagini şi amintiri de coşmar?

Târziu în acea noapte, Kyle îl sunase pe Peckham ca să afle de ce fusese ales pentru un caz despre care afirmase chiar el că voia să-l evite. Peckham nu se arătase însă defel înţelegător şi nici nu avea chef de vorbă. Hotărârea fusese luată de către Wilson Rush. Şi cu asta, orice discuţie era de prisos.

Acum, domnul Rush descria elementele de bază ale procesului, materiale pe care Kyle le memorase cu săptămâni şi luni în urmă. Apoi au fost distribuite o serie de dosare. A trecut astfel o jumătate de oră, iar Kyle se întreba cum se făcea că o persoană atât de metodică şi de plicticoasă ca domnul Rush putea să aibă asemenea succese în instanţă. Procedura de strângere de dovezi era în plină desfăşurare, iar cele două părţi aflate în litigiu se băteau pentru documente. Fuseseră planificate cel puţin douăzeci de depoziţii.

Kyle a luat notiţe doar pentru că toţi ceilalţi făceau asta, însă el se gândea la Bennie. Oare Bennie ştia deja că lui Kyle i se oferise funcţia atât de mult dorită? Bennie cunoscuse numele tuturor membrilor echipei Trylon. Ştia că Sherry Abney îl superviza pe Jack McDougle. Mai exista oare un spion în cadrul firmei? Încă o victimă a lui Bennie şi a şantajelor lui? Dacă da, acea persoană îl urmărea cumva pe el şi-i raporta lui Bennie?

Deşi detesta orice întâlnire cu Bennie, următoarea întrevedere dintre ei avea să reprezinte cea mai mare provocare. Kyle va face efortul de a purta o conversaţie oarecum civilizată cu omul care comandase moartea lui Baxter Tate, şi va fi silit să procedeze astfel fără să lase loc de suspiciuni cum că bănuia ceva.

— Aveţi întrebări? a zis domnul Rush.

„Sigur, a gândit Kyle, am chiar mai multe decât acelea la care ai fi tu în stare să răspunzi.”

După o oră de prezentări şi de explicaţii, Kyle, Atwater şi ceilalţi şase asociaţi au fost conduşi de Sherry Abney în camera secretă de la etajul optsprezece. Secretă pentru unii, dar Bennie şi Nigel sigur ştiau de existenţa ei. Pe drum, au fost prezentaţi unui anume Gant, care nu era jurist, ci un soi de expert în securitate. Acesta i-a făcut să se oprească în faţa uşii şi le-a explicat că o alta nu exista. Un singur drum de intrare şi de ieşire, iar o bucăţică de plastic, ceva mai mică decât o carte de credit, era singura cheie care permitea accesul. Fiecărui jurist i s-a dat câte o asemenea cartelă, iar intrarea şi ieşirea se înregistrau. Gant a făcut semn din cap către tavan şi i-a informat că existau camere video care supravegheau fiecare unghi.

Încăperea avea dimensiuni comparabile cu cele ale biroului deţinut de Wilson Rush. Fără ferestre, doar pereţi goi, o mochetă oliv oarecare, înăuntru nu existau decât zece mese pătrate, pe fiecare aflându-se câte un computer.

Sherry Abney a preluat conducerea.

— În acest caz există deja peste patru milioane de documente, iar ele sunt în siguranţă aici, în depozitul acesta virtual, a spus ea, lovind uşor cu palma un computer, de parcă i-ar fi fost un copil cu care se mândrea. Documentele reale se află într-un depozit păzit dintr-o hală în Wilmington, dar voi puteţi să accesaţi totul de pe unul dintre aceste computere. Serverul principal este încuiat într-o cameră alăturată. Femeia continua să lovească uşor şi drăgăstos computerul. Aceste computere sunt foarte sofisticate, realizate de o companie de care nu aţi auzit şi nici nu veţi auzi vreodată. Să nu încercaţi, în nicio situaţie, repararea, examinarea sau atingerea vreunei părţi de hardware. Partea de soft se numeşte Sonic şi, de asemenea, este adaptată special pentru acest caz. În fapt, este ceva hibrid, un program pe care l-au pus la punct specialiştii noştri în computere, fiind o variantă a programului Barrister, cu o serie de alarme şi de parole adăugate din motive de securitate. Codul de intrare se schimbă săptămânal. Parola se modifică în fiecare zi, uneori chiar şi de două ori pe zi. Când se schimbă, primiţi un e-mail codificat. Dacă încercaţi accesul folosind alt cod sau vreo parolă greşită, atunci se va dezlănţui un adevărat iad aici. Şi puteţi fi concediaţi. Sherry Abney s-a uitat în jur, pe cât de ameninţător i-a stat în putinţă, după care a continuat: Acest sistem este independent şi nu poate fi accesat din altă parte a firmei, sau din afară. Este online, numai că nu se poate pătrunde. Acesta este singurul loc, singura cameră în care puteţi citi documentele, iar ea se închide de la zece seara până la şase dimineaţa. Regret, aici nu se munceşte toată noaptea, dar puteţi lucra şapte zile pe săptămână.

Sub îndrumarea ei, fiecare asociat s-a aşezat la un computer şi a primit un cod de acces şi o parolă. Pe ecran nu se vedea niciun element care să trădeze identitatea producătorului computerelor sau a creatorului părţii de software.

Sherry a trecut de la un jurist la altul, uitându-se la monitoare şi vorbind ca o profesoară:

— La început, există un program de iniţiere, şi vă recomand insistent să treceţi prin el chiar astăzi. Atenţie la indice. Documentele sunt clasificate în trei grupe de bază, având o sută de subgrupe. Categoria A conţine toate nimicurile nevinovate care au fost deja predate celor de la Bartin — scrisori, e-mailuri, rapoarte de birou, lista e nesfârşită. Categoria B cuprinde materiale care reprezintă probe, dar pe care noi nu le-am predat în totalitate. Categoria R, de la „Restricţie”, reprezintă locul unde veţi găsi materialele cu adevărat tari, circa un milion de documente ce tratează cercetarea tehnologică aflată la baza acestei mici dispute. E vorba despre lucruri strict secrete, clasificate, şi nimeni, în afară de judecător, nu ştie dacă ele vor fi prezentate vreodată celor de la Bartin. Domnul Rush socoteşte că nu. Categoria R reprezintă zona privilegiată, confidenţială, produse protejate ale activităţii avocăţeşti. Când intraţi în categoria R, accesul este înregistrat în mod automat în computerul domnului Gant, aflat în camera de alături.

Cei opt asociaţi s-au uitat lung la monitoare, gândindu-se cu toţii la acelaşi lucru: în computere existau patru milioane de documente, iar cineva trebuia să le examineze.

— Programul Sonic este uimitor, a mai spus Sherry. După ce-l veţi stăpâni, veţi putea găsi un document sau un grup de documente în câteva secunde. Eu voi rămâne aici tot restul zilei, pentru a organiza un atelier de studiu. Cu cât învăţaţi mai repede să vă descurcaţi în această bibliotecă virtuală, cu atât viaţa vă va fi mai uşoară.

Vineri după-amiază, la ora 4:20, Kyle a primit un e-mail de la Bennie. Suna aşa: „Propun o întâlnire astă-seară la ora 9:00. Amănuntele mai târziu. BW”.

Kyle i-a răspuns: „Nu pot”.

Bennie a revenit: „Mâine după-amiază, să zicem 5 sau 6?” Kyle: „Nu pot”.

Bennie: „Duminică seara la 20:00?” Kyle: „Nu pot”.

Kyle dormea dus atunci când cineva a bătut în uşa apartamentului său la ora şapte şi zece, în dimineaţa de sâmbătă.

— Cine e? a strigat el, în timp ce se împleticea năuc prin camera de zi înţesată de obiecte.

— Bennie, a venit răspunsul.

— Ce vrei? a întrebat Kyle prin uşă.

— Ţi-am adus nişte cafea.

Kyle a descuiat şi deblocat uşa, iar Bennie a trecut grăbit pe lângă el. Ţinea în mâini două pahare din hârtie cerată, cu cafea. Le-a aşezat pe blatul de la bucătărie şi s-a uitat în jur.

— Ce cocină, a spus el. Credeam că ai dat de bani.

— Ce doreşti? s-a răstit Kyle.

— Nu-mi place să fiu ignorat, i-a replicat Bennie pe acelaşi ton şi s-a răsucit pe călcâie, gata să lovească. Avea faţa încordată şi ochii îi erau aprigi. Să nu mă ignori, ai înţeles? a şuierat el.

Era prima afişare de furie pe care Kyle o vedea din partea lui Bennie.

— Păstrează-ţi calmul.

Kyle a trecut pe lângă el, umerii atingându-li-se cu putere, apoi a intrat în dormitor, de unde şi-a recuperat tricoul. Când a revenit în camera de zi, Bennie scotea capacele de la paharele cu cafea.

— Vreau o informare generală.

Cel mai apropiat lucru ce ar fi putut sluji drept armă era o lampă de masă din ceramică, pe care Kyle o găsise la un magazin second-hand. A luat cafeaua fără să mulţumească. A aruncat o privire spre lampă şi s-a gândit cât de plăcut ar fi sunat pocnetul ei la contactul cu capul chelios al lui Bennie, cât de mult s-ar bucura să le vadă plesnind în bucăţi pe amândouă, atât lampa, cât şi ţeasta, şi cât de bucuros ar continua să lovească până când ticălosul acela ar fi fost mort, dar încă sângerând pe covorul ieftin. „Salutări de la vechiul meu prieten Baxter.” Kyle a luat o înghiţitură, apoi a tras adânc aer în piept. Rămăseseră amândoi în picioare. Bennie purta obişnuitul lui trenci cenuşiu. Kyle avea pe el doar un şort roşu şi un tricou boţit.

— Ieri am fost numit în echipa de litigii pentru cazul Trylon. Ce veste mare, nu? Sau cumva deja ştii despre asta?

Ochii lui Bennie nu au clipit. A sorbit din cafea şi a zis:

— Şi camera secretă de la etajul optsprezece? Spune-mi despre ea.

Kyle i-a descris-o.

— Ce ştii despre computere?

— Producătorul, necunoscut. Modele obişnuite pentru birou, dar, din câte se pare, realizate special pentru acest proiect, toate conectate la un server încuiat într-o cameră alăturată. Memorie până la cer, şi tot soiul de alarme şi protecţii. Camere video peste tot şi un expert în securitate alături, care monitorizează totul. Dacă vrei părerea mea, vorbim de o fundătură. Nu există posibilitatea de a fura nimic de acolo.

La care Bennie s-a mulţumit să-şi dreagă glasul şi să surâdă şmechereşte.

— Am pătruns noi în camere şi mai bine puse la punct, te asigur! Orice se poate fura. Lasă-ne pe noi să ne gândim la asta. Partea de soft este Sonic?

— Da.

— Stăpâneşti programul?

— Încă nu. O să mă duc acolo în dimineaţa asta pentru încă o lecţie.

— Câte documente?

— Peste patru milioane.

Asta l-a făcut să zâmbească sincer.

— Şi cum se face accesul în încăpere?

— E deschisă şapte zile pe săptămână, dar se închide de la zece seara până la şase dimineaţa. Există o singură uşă şi cel puţin trei camere video care o au în vizor.

— Verifică cineva persoanele care intră?

— Nu cred. Dar cheia lasă o amprentă la fiecare intrare şi ieşire.

— Arată-mi şi mie cheia.

Fără chef, Kyle a adus cheia din camera lui şi i-a întins-o. Bennie a examinat-o ca un chirurg, apoi i-a înapoiat-o.

— Vreau să vizitezi camera aceea cât poţi de des în următoarele câteva zile, dar fără să creezi bănuieli. Intri la ore diferite, eşti atent la toate. Ne vedem joi seara, camera 1780, hotelul Four Seasons de pe Fifty-Seventh Street. Ai înţeles?

— Desigur.

— Să nu-mi faci vreo surpriză, te rog!

— Am înţeles, domnule!

31

Având la dispoziţie şaptezeci şi opt de mii de avocaţi în Manhattan, alegerea unuia nu ar fi trebuit să fie chiar atât de anevoioasă. Kyle a scurtat lista, a mai făcut cercetări, i-a adăugat nume şi a şters nume. La scurtă vreme după ce sosise în oraş, demarase un proiect secret, şi îl abandonase de câteva ori. Nu era chiar convins că va angaja un avocat, dar voia să aibă numele unuia bun, pentru orice eventualitate. Uciderea lui Baxter schimbase cu totul situaţia. Kyle nu dorea doar protecţie; acum voia să se facă dreptate.

Roy Benedict era un avocat specializat în apărarea cazurilor penale, având o firmă la care lucrau două sute de oameni, situată într-o clădire înaltă la distanţă de o intersecţie spre est faţă de Scully & Pershing. Ţinând seama de atenţia acordată oricărei mişcări făcute de Kyle, situarea avocatului ales era crucială. Benedict se ridica la înălţime şi din alte puncte importante de vedere. Lucrase la FBI înainte de a urma Facultatea de Drept la New York University, iar după absolvire fusese angajat al Departamentului de Justiţie timp de şase ani. Avea legături, prieteni vechi, oameni aflaţi acum de cealaltă parte a baricadei, ca să zicem aşa, dar persoane în care putea avea încredere. Infracţiunile reprezentau specialitatea lui. Era socotit între primii o sută de specialişti ai apărării în cazurile de infracţiuni comise de gulere albe, dar nu intra în top 10. Kyle avea nevoie de sfaturi bune, dar nu-şi putea permite să-şi afişeze ego-ul. Firma lui Benedict era cunoscută pentru faptul că adeseori apărea ca apărătoare a celeilalte părţi în procesele în care acuzarea era asigurată de Scully & Pershing. Cireaşa de pe tort o reprezenta cariera lui de baschetbalist de la Duquesne, în urmă cu douăzeci şi cinci de ani. La telefon, Benedict a lăsat impresia că nu prea avea timp pentru fleacuri, declarând că nu putea prelua cazuri noi, dar problema cu baschetul a reuşit să spargă gheaţa.

Întâlnirea era la ora 14:00 într-o zi de luni, iar Kyle a sosit devreme. I s-a părut imposibil să meargă prin firmă fără a face o comparaţie cu ceea ce văzuse la Scully & Pershing. Era mai mică şi cheltuia mai puţin în încercarea de a-şi impresiona vizitatorii cu artă abstractă şi cu mobilier de marcă. Iar recepţionerele nu erau la fel de frumoase.

Kyle avea în geanta diplomat un dosar privindu-l pe Roy Benedict — statistici vechi şi fotografii de la Duquesne, biografii preluate din publicaţii juridice, articole de ziar privind două dintre cazurile lui cele mai renumite. Avea patruzeci şi şapte de ani, fiind înalt de peste unu nouăzeci, şi, în ciuda vârstei, părea să fie într-o formă de zile mari, gata oricând pentru o scurtă partidă de baschet. Biroul lui arăta semne de activitate intensă, fiind mai mic decât al celor mai mulţi dintre partenerii de la Scully, dar bine utilat. Benedict s-a dovedit cordial şi sincer încântat să cunoască un alt avocat newyorkez care jucase la echipa Dukes.

Kyle i-a explicat că nu jucase multă vreme la colegiu. Discuţia despre baschet tindea să se prelungească, aşa că la un moment dat Kyle a scurtată-o, zicând:

— Să vă spun ceva, domnule Benedict…

— Mai bine Roy.

— Bine, Roy, nu pot rămâne multă vreme aici, pentru că sunt urmărit.

Au trecut câteva secunde, timp în care Roy a apreciat situaţia.

— Păi, de ce este urmărit un asociat în anul întâi de activitate de la cea mai mare firmă de avocatură din lume?

— Am câteva probleme. E complicat, şi cred că am nevoie de un avocat.

— Nu mă ocup decât de infracţiuni comise de gulerele albe, Kyle. Ai călcat strâmb undeva în zona asta?

— Încă nu. Dar sunt presat să comit o serie întreagă de asemenea infracţiuni.

Gândindu-se cum să procedeze în continuare, Roy a lovit ritmic cu pixul în masă.

— Am neapărat nevoie de un avocat, a spus Kyle.

— Garanţia iniţială este de cincizeci de mii, a zis Roy şi a aşteptat atent să vadă reacţia.

Ştia cu o marjă de 10.000 de dolari ce salariu avea Kyle ca asociat în primul an de activitate. Firma lui nu încerca să intre în concurenţă cu Scully & Pershing, dar salariile de acolo erau apropiate.

— Nu pot plăti chiar atât. Am la mine cinci mii în numerar. Kyle a scos din buzunar un plic, pe care l-a aruncat pe birou. Dacă-mi laşi ceva timp, o să plătesc şi restul.

— Ce presupune acest caz?

— Viol, crimă, furt, interceptări audio, extorcare, şantaj şi alte câteva aspecte. Nu-ţi pot preciza detalii decât dacă ajungem la un acord.

Roy a dat din cap aprobator, apoi a zâmbit.

— Acum te urmăreşte cineva?

— Da, bineînţeles! Sunt sub supraveghere de la începutul lunii februarie, de când studiam la Yale.

— Ţi-e pusă viaţa în pericol?

Kyle s-a gândit câteva momente.

— Da, cred că da.

Atmosfera devenise încordată din cauza întrebărilor la care nu se dăduse răspuns, iar Roy s-a simţit mai curios decât ar fi fost cazul. A deschis un sertar şi a extras câteva documente. Le-a verificat rapid din ochi — trei file capsate laolaltă — a adăugat câteva cuvinte cu pixul, apoi a împins hârtiile spre Kyle.

— Acesta e contractul pentru servicii juridice.

Kyle l-a citit cu iuţeală. Garanţia fusese redusă la 5.000 de dolari. Tariful orar se înjumătăţise, de la 800, la 400 de dolari. Kyle acceptase de curând ideea că încasa 400 de dolari pe oră. Acum va deveni un client care va plăti tot pe atâta. A semnat şi a zis:

— Mulţumesc.

Roy a luat plicul şi l-a aşezat în sertar.

— De unde începem? a întrebat el, iar Kyle s-a scufundat şi mai mult în scaun.

Simţea că scapă de o apăsare uriaşă. Nu era sigur dacă se încheia coşmarul pentru el, ori dacă tocmai îşi săpa o groapă şi mai adâncă, dar faptul că putea vorbi cu cineva despre asta se dovedea a fi o alinare.

Kyle a închis ochii şi a spus:

— Nu ştiu. Am aşa multe lucruri de povestit…

— Cine te urmăreşte? Agenţi guvernamentali, cumva?

— Nu. Nişte indivizi cu angajament privat. Cu o pregătire foarte bună. Şi nu am idee cine sunt.

— Ce-ar fi să o luăm cu începutul?

— În regulă.

Kyle a pornit de la Elaine, pomenind de petrecere, de acuzaţiile de viol, de anchetă. A vorbit despre Bennie şi oamenii lui, despre şantaj, despre înregistrarea video, despre misiunea lui secretă de a fura documente de la Scully & Pershing. A scos un dosar şi a prezentat fotografiile înfăţişându-l pe Bennie, împreună cu portretul-robot al lui Nigel şi cele ale agenţilor care îl urmăreau mereu.

— Bennie Wright e probabil un nume de împrumut. S-ar putea ca tipul să aibă alte douăzeci de nume. Vorbeşte cu un uşor accent străin, ce mi se pare a fi est-european. E doar o bănuială.

Roy a examinat fotografia lui Bennie.

— Există vreo modalitate de a-l identifica? a întrebat Kyle.

— Nu ştiu. Ai idee unde se află acum?

— Aici, în New York. L-am întâlnit sâmbătă, şi ne revedem mâine-seară. E instructorul meu. Iar eu sunt agentul lui.

— Continuă.

Kyle a scos un alt dosar şi a relatat generalităţi despre războiul dintre Trylon şi Bartin; făcând asta, a prezentat doar elementele care apăruseră şi în articole de presă. Cu toate că Roy era avocatul lui, fiind obligat să păstreze confidenţialitatea celor spuse de el, şi Kyle era avocat, iar clientul lui se aştepta la acelaşi tratament.

— E cel mai important contract din istoria Pentagonului, astfel că s-ar putea să avem cel mai mare proces judecat vreodată.

Vreme de câteva minute, Roy a citit pe sărite din articole, apoi a zis:

— Am auzit de caz. Continuă.

Kyle a descris modul în care era supravegheat şi ascultat, iar Roy a uitat de Trylon şi Bartin.

— Interceptările neautorizate sunt infracţiuni federale, pentru care pedeapsa e de cinci ani, a spus el.

— Interceptările sunt moft. Ce părere ai de crimă?

— Cine a fost ucis?

Kyle a povestit pe scurt despre rolul jucat de Joey în afacere, apoi despre sosirea surprinzătoare a lui Baxter şi despre dorinţa lui de a găsi fata. I-a întins lui Roy vreo zece articole de ziar privind împuşcarea fără motiv a lui Baxter Tate.

— Am văzut ceva despre asta la ştiri, a zis Roy.

— Eu am fost unul dintre cei care i-au purtat coşciugul la înmormântarea de miercurea trecută, a precizat Kyle.

— Condoleanţe!

— Mulţumesc! Poliţia nu are niciun indiciu. Sunt convins că Bennie a comandat crima, dar ucigaşii au dispărut.

— De ce ar fi vrut Bennie să-l elimine pe Baxter Tate?

Roy oscila între a-şi lua notiţe, a privi mutra lui Bennie Wright şi a frunzări dosarul, dar mare parte din timp clătina din cap, derutat şi nevenindu-i să creadă ce auzea.

— Nu a avut de ales, a spus Kyle. Dacă Baxter reuşea să se confeseze ca un dobitoc faţă de Elaine, lucru ce era cât se poate de posibil, atunci evenimentele s-ar fi desfăşurat fără putinţa de a mai fi ţinute sub control. Cred că fata ar fi înnebunit şi s-ar fi dat din nou cu fundul de pământ cum că fusese violată, iar eu aş fi fost târât până la Pittsburgh de poliţie, împreună cu Joey şi cu Alan Strock. Asta însemna că viaţa mea se schimba complet. Trebuia să părăsesc firma, New Yorkul, iar Bennie îşi pierdea omul de bază.

— Dar dacă Baxter a murit, nu cumva cazul de viol îşi pierde din actualitate?

— Ba da, dar înregistrarea video încă există. Şi, crede-mă, nu vrem nicidecum să fie vizionată şi de alţii. E groaznică!

— Dar nu te implică şi pe tine?

— Doar pentru că apar acolo ca un dobitoc ameţit de băutură. Când începe partea sexuală, eu nu mai sunt în imagine. Nici măcar nu-mi amintesc ce s-a întâmplat atunci.

— Şi nu ai idee de unde a procurat Bennie acest film?

— Asta e cea mai cumplită întrebare, şi mi-am pus-o mereu în ultimele nouă luni. Faptul că cineva a auzit cumva de acel film, apoi l-a furat sau l-a cumpărat, e ceva de neînţeles pentru mine. Nu ştiu ce e mai înspăimântător: filmul în sine, ori faptul că Bennie a pus gheara pe el?

Roy a clătinat iarăşi din cap. S-a ridicat în picioare, deşirându-şi trupul cât era de lung. Şi-a întins mădularele şi a continuat să dea din cap.

— Câţi interni a angajat Scully & Pershing acum două veri?

— În jur de o sută.

— Aşadar, Bennie şi grupul lui au obţinut numele celor o sută de interni pe durata verii, şi i-au investigat, căutându-le punctele vulnerabile. Când au ajuns la numele tău, s-au dus să adulmece pe la Pittsburgh şi Duquesne. Probabil că aşa au aflat de acuzaţia de viol, au forţat mâna cuiva de la poliţie, au obţinut dosarul respectiv, şi au decis să continue săpăturile. Dosarul e închis, astfel că poliţiştii vorbesc mai mult decât s-ar cuveni. A circulat un zvon despre un film, dar poliţiştii nu l-au găsit. Nu se ştie cum, dar Bennie a reuşit asta.

— Exact.

— Are o mulţime de bani pe mână şi mulţi oameni.

— Evident, şi atunci, pentru cine lucrează?

Roy a aruncat o privire la ceas, s-a încruntat şi a zis:

— La trei am o întâlnire. A ridicat receptorul, a aşteptat puţin, apoi a spus apăsat: Anulează-mi întâlnirea de la ora trei. Şi să nu fiu întrerupt!

S-a lăsat să cadă pe fotoliu, apoi şi-a frecat bărbia cu dosul palmei.

— Mă îndoiesc că lucrează pentru APE. Nu pot crede că o firmă de avocatură rivală ar cheltui asemenea sume de bani ca să încalce atâtea legi. E de neconceput.

— Bartin?

— Mult mai probabil. Are bani cu nemiluita, şi motive destule. Sunt sigur că oamenii de la Bartin au convingerea că documentele le-au fost furate, şi atunci, de ce să nu le fure înapoi?

— Alţi suspecţi există?

— Vai, Kyle, te rog! Aici e vorba de tehnologie militară. Chinezii şi ruşii preferă să fure ceea ce nu pot crea. Asta-i caracterul jocului. Noi ne chinuim cu cercetarea, iar ei fură roadele.

— Dar folosind o firmă de avocatură?

— Firma de avocatură e probabil o simplă piesă în acest joc de puzzle. Au spioni pretutindeni, şi există mulţi asemenea lui Bennie, care nu au nume şi domiciliu, dar posedă zece paşapoarte. Pesemne că e vreun fost agent de informaţii, bine pregătit, care acum se vinde pe cine ştie ce sume uriaşe pentru a face astfel de lucruri.

— L-a ucis pe Baxter.

Roy a ridicat din umeri.

— Crima nu-l atinge deloc pe unul ca el.

— Grozav! Şi asta, când începusem să mă simt mai liniştit.

Roy a zâmbit, dar fruntea i-a rămas încruntată.

— Ascultă, lasă-mi la dispoziţie câteva zile ca să analizez totul.

— Trebuie să acţionăm repede. Acum am acces la documente, iar Bennie a devenit mai agitat.

— Îl întâlneşti mâine-seară?

— Da. La hotelul Four Seasons de pe Fifty-Seventh

Street. Vrei să ni te alături?

— Mulţumesc de invitaţie. Cam cât durează aceste întâlniri?

— Dacă am noroc, zece minute. Ne certăm şi ne răstim unul la celălalt, apoi, la plecare, eu trântesc uşa. Mă dau dur, dar tot timpul sunt speriat de moarte. Roy, am nevoie de ajutor!

— Ai venit la omul potrivit.

— Mulţumesc! Acum trebuie să plec. Mă aşteaptă Lolek.

— Lolek?

Kyle s-a ridicat şi s-a aplecat peste birou. A ridicat unul dintre portretele-robot şi l-a aşezat deasupra.

— Fă cunoştinţă cu Lolek, probabil cea mai prostănacă râmă de pe stradă, omul care mă urmăreşte de nouă luni. Amicul lui e Bolek. Şi el e prost, dar nu la fel de tâmpit ca Lolek. M-am învăţat să mă prefac atât de bine că nu am habar de urmăritorii ăştia, încât ei îşi închipuie că s-ar putea ţine după mine şi în somn. Comit o mulţime de greşeli.

Luându-şi rămas-bun, cei doi şi-au strâns mâinile şi, multă vreme după plecarea lui Kyle, Roy a rămas cu privirea aţintită spre fereastră, încercând să înţeleagă tot acel ghem de întâmplări. Un fost redactor-şef al *Yale Law Journal,* în vârstă de douăzeci şi cinci de ani, urmărit pe străzile din New York City de un grup ucigaş de agenţi profesionişti, care îl şantajează pentru a spiona firma de avocatură unde lucrează.

Roy era uimit de acel scenariu. A zâmbit şi a ţinut să-şi amintească de ce şi cât de mult îşi iubea meseria.

În dezgustătoarea situaţie apărută prin plecarea câtorva oameni de bază din Departamentul Litigii au apărut şi câteva raze de lumină. Era nevoie de mai mulţi parteneri, iar asta cât mai curând. Existând acum atâtea posturi neocupate, s-au creat posibilităţi de promovare. Şi, lucru crucial pentru asociaţii din primul an de activitate, s-au golit şi birourile. Mutările au început imediat după dispariţia nemulţumiţilor. În cursul weekendului, Tabor a găsit un birouaş doar pentru el, astfel că duminică noaptea şi-a mutat catrafusele.

Kyle s-a gândit prea puţin la o mutare. Se obişnuise cu acel cubiculum îngrămădit, şi îi plăcea că o avea pe Dale în preajmă. În unele ocazii, atunci când se simţeau în perfectă siguranţă, se pipăiau. El aştepta cu nerăbdare apariţia ei zilnică şi ţinea să i se prezinte o listă completă a lucrurilor purtate de ea şi a creatorilor. Discuţia despre articolele ei de îmbrăcăminte era aproape la fel de plăcută ca şi operaţiunea de dezbrăcare a lor.

A rămas surprins atunci când Sherry Abney a trecut pe la cubiculumul lui spre sfârşitul după-amiezii de luni şi i-a cerut să o urmeze. Au urcat cele câteva trepte până la etajul treizeci şi patru şi, după ce au trecut prin dreptul câtorva uşi, ea s-a oprit, a pătruns într-un birou şi a zis:

— Poftim, acesta e al tău!

Avea dimensiunile de aproape patru metri pe patru; se găseau acolo o masă de lucru cu tăblie din sticlă, scaune din piele, o mochetă frumoasă şi o fereastră care dădea spre sud şi îngăduia razelor de soare să pătrundă înăuntru. Kyle era copleşit de uimire. „De ce eu?” îi venea să întrebe. Dar s-a prefăcut că acceptă totul ca şi cum ar fi meritat-o din plin.

— Cu complimente din partea lui Wilson Rush, a spus Sherry.

— Frumos, a zis Kyle, apropiindu-se de fereastră.

— O să ai o secretară în comun cu Cunningham, care are biroul alături. Dacă ai nevoie de ceva, biroul meu e tot pe acest coridor. O să mă mut şi eu aici, pentru că s-ar putea ca domnul Rush să treacă pentru o scurtă inspecţie.

Mutarea i-a luat lui Kyle un sfert de ceas. A făcut patru drumuri dus-întors, iar la ultimul, Dale i-a adus sacul de dormit şi laptopul. Era sincer fericită pentru el, şi chiar i-a dat câteva idei privitoare la decoraţii.

— Păcat că nu ai o canapea, a spus ea.

— Nu se poate la birou, draga mea!

— Atunci unde, şi când?

— Înţeleg că eşti cam dispusă.

— Simt nevoia să fiu iubită, ori măcar dorită.

— Ce zici de o cină, apoi o partidă scurtă?

— Ce părere ai de un maraton, apoi o cină scurtă?

— Of, Doamne!

S-au furişat afară din clădire la ora şapte seara şi au luat un taxi până la apartamentul lui Dale. Kyle tocmai îşi descheia nasturii de la cămaşă când aparatul său FirmFone a scos un bâzâit din cauza unui e-mail transmis de un partener recunoscut către circa doisprezece truditori. Era nevoie de toată lumea pentru a se lucra ceva urgent şi de importanţă absolut vitală pentru viitorul firmei. Kyle a ignorat mesajul şi a stins lumina.

32

Mai curând din încăpăţânare decât din alt motiv, Kyle a întârziat patruzeci şi cinci de minute la întâlnirea de marţi seara de la Four Seasons. Se aştepta să-l găsească acolo pe Nigel, astfel că nu s-a arătat deloc surprins când omul lui Bennie l-a întâmpinat la uşă şi a mimat încântarea de a-l revedea.

— Kyle, bătrâne, ce mai faci? l-a luat el, cu un zâmbet fals pe buze.

— Minunat! Dar cum te cheamă?

— Nigel.

— A, da, am uitat. Şi cel de familie?

— Regret, dar nu se poate, prietene!

— Ai un nume de familie, sau ai atât de multe că nu ţi-l aminteşti pe ăla de se potriveşte ocaziei de acum?

— Bună seara, Kyle, a spus Bennie, ridicându-se în picioare şi împăturind un ziar.

— Ce plăcere să te revăd, Bennie! Kyle şi-a aşezat geanta diplomat pe pat, dar nu şi-a scos trenciul. Cine a cerut întâlnirea asta? a întrebat el.

— Povesteşte-ne despre încăperea de la etajul optsprezece, a propus Bennie, renunţând la orice alte amabilităţi de început.

— Ţi-am descris-o deja.

— Zece monitoare pe zece mese, da, Kyle? s-a grăbit Nigel să intervină.

— Da.

— Şi computerele, în sine, unde sunt?

— Pe mese, alături de monitoare.

— Computerele, Kyle, înalte şi subţiri, scunde şi groase? Dă-ne o sugestie, te rog!

— Mai curând nişte cutii pătrate, aflate în dreapta monitoarelor.

Pe comoda aşezată lângă televizor era o agendă subţire, deja deschisă. Nigel s-a repezit spre ea şi a spus:

— Uită-te la computerele astea, Kyle. Sunt de toate dimensiunile şi formele, diferite mărci produse în toată lumea. Vezi ceva cât de cât asemănător?

Kyle s-a uitat metodic prin agendă. Fiecare pagină conţinea fotografiile color a câte opt computere, zece pagini în total, adică optzeci de aparate care se deosebeau enorm în privinţa designului şi a construcţiei. S-a orientat către unul care arăta mai curând a imprimantă cu jet de cerneală decât a computer.

— Da, mai degrabă pătrăţos, a remarcat Nigel. Câte disc drivere?

— Niciunul.

— Niciunul? Eşti sigur, Kyle?

— Da. Acestea au fost construite la comandă, pentru a se asigura securitate maximă. Nu există drivere, nici porturi, nici o modalitate de a transfera date.

— Panou de control? Comutatoare, butoane, lumini, ceva în plus, Kyle?

— Nimic. O cutie simplă de culoarea vaniliei.

— Şi serverul?

— Încuiat în camera alăturată. Nevăzut.

— Interesant! Şi monitoarele, Kyle?

— Obişnuite, cu cristale lichide şi ecran plat.

— Să aruncăm o privire, a propus Nigel şi a deschis agenda la o altă secţiune, aceasta fiind plină de diverse monitoare. Ce diagonală?

— De treizeci şi cinci de centimetri.

— Spectru complet de culori, presupun, da?

— Da. Kyle s-a oprit la pagina trei şi a arătat cu degetul. Seamănă foarte mult cu ăsta.

— Excelent, Kyle!

— Şi imprimante?

— Niciuna.

— Nicăieri în încăpere? Nici măcar una?

— Nu.

Nigel s-a oprit o vreme şi s-a scărpinat pe obraz, dus pe gânduri.

— Să zicem că lucrezi la un referat sau la o prezentare. Când vrei să scoţi materialul la lumină, cum procedezi?

— Îl anunţi pe supervizor, care intră în cameră, îl extrage, îl verifică şi aşa mai departe. Dacă trebuie prezentat instanţei, sau avocaţilor părţii adverse, se tipăreşte.

— Unde? Am înţeles că nu există imprimante.

— Există una într-o cameră alăturată, cu un om care nu e jurist; el se ocupă de imprimare. Fiecare foaie de hârtie ce se tipăreşte este codificată şi copiată. Este imposibil să tipăreşti ceva fără să laşi vreo urmă.

— Foarte inteligent, serios.

Spunând acestea, Nigel s-a retras brusc şi s-a liniştit. Bennie a preluat frâiele discuţiei:

— Kyle, de câte ori ai intrat în camera aia?

— O dată pe zi în ultimele cinci zile.

— Şi câţi oameni sunt de obicei în cameră?

— Depinde. Duminică după-amiază am rămas singur vreme de aproape o oră. În dimineaţa asta, au fost alte cinci sau şase persoane.

— Ai fost acolo seara târziu, când se încuie camera?

— Nu, încă nu.

— Să faci asta, bine? Într-o seară, să rămâi acolo până la zece.

— Bennie, nu mă pot duce acolo doar ca să-mi omor vremea. Nu e o încăpere pentru băut cafea. Supravegherea se face constant, camerele video urmăresc totul. Trebuie să ai un motiv ca să te afli acolo, altul decât verificarea felului cum poţi da o lovitură.

— Bagă cineva de seamă când vii şi pleci?

— La uşă nu există paznic. Dar cheia lasă o evidenţă privind fiecare intrare şi ieşire, şi sunt convins că totul se înregistrează prin televiziunea cu circuit închis.

— Îţi iei geanta diplomat cu tine?

— Nu.

— Sunt interzise genţile?

— Nu.

— Sacou porţi?

— Nu. Sacoul nu este articol vestimentar obligatoriu la birou.

Bennie şi Nigel s-au privit atent vreme de câteva clipe, amândoi gândind cu febrilitate diverse perspective.

— Te duci acolo mâine? l-a întrebat Bennie.

— Probabil. Acum nu am cum să ştiu. Depinde ce mi se cere să fac dimineaţă.

— Vreau să intri în camera aia mâine, îmbrăcat cu sacoul şi având la tine geanta. Imediat ce te aşezi, îţi scoţi sacoul. Iar geanta o laşi sub masă.

— Crezi că poţi face treaba asta, Kyle? s-a grăbit Nigel să-l întrebe.

— Sigur. De ce nu? Altceva, ce mai vreţi? Ce-ar fi să intru cu o cutie de cornuleţe cu caşcaval şi să scap firimituri pe tastatură? Unde vreţi să ajungeţi?

— Ai încredere în noi în problema asta, a spus Nigel cu glas mieros. Doar ştim ce facem.

— Sunteţi ultimele persoane în care m-aş încrede.

— Ei, Kyle, ia linişteşte-te.

— Ascultaţi, sunt obosit. Vreau să plec şi…

— Ce planuri ai pentru următoarele zile? l-a întrebat Bennie.

— Mâine lucrez, plec de la birou pe la cinci, iau trenul până la Philly, închiriez o maşină şi mă duc la York. Joi iau masa de Ziua Recunoştinţei cu tata. Mă întorc în oraş vineri seara, şi sâmbătă în zori reîncep munca la birou. E suficient?

— Ne vedem duminică seara, a zis Bennie.

— La tine, sau la mine?

— O să-ţi transmit detaliile.

— Sărbători fericite, băieţi, le-a spus Kyle pe când ieşea din cameră.

Pe uşa noului birou, Kyle a atârnat două trenciuri impermeabile, unul negru, iar celălalt cafeniu-deschis. Pe cel negru îl purta în fiecare zi, de acasă la slujbă şi apoi spre casă, sau atunci când umbla prin oraş. Cel cafeniu era folosit rareori, doar în cazurile în care Kyle nu dorea să fie urmărit. Miercuri, la 14:30, şi l-a pus pe acesta din urmă pe braţ şi a coborât cu liftul până la etajul doi. De acolo, a luat un lift de serviciu până la subsol, a îmbrăcat trenciul, apoi a trecut pe sub şirurile de ţevi, de cabluri electrice şi de alte instalaţii, până a ajuns la o scară de metal. A vorbit cu un mecanic, unul cu care discutase şi în alte ocazii. A ajuns la lumină pe o alee îngustă care abia reuşea să despartă clădirea firmei sale de edificiul de cincizeci de etaje de alături. Zece minute mai târziu, intra în biroul lui Roy Benedict.

Discutaseră pe scurt la telefon, iar Kyle se arăta îngrijorat de planul pus la punct.

Roy nu era deloc neliniştit. Studiase dosarul, analizase faptele şi toate aspectele, cântărise posibilele situaţii primejdioase şi era pregătit să acţioneze.

— Am un prieten la FBI, a început el discuţia. Unul în care am deplină încredere. Am lucrat împreună cu ani în urmă, înainte ca eu să devin avocat, şi, chiar dacă ne aflăm acum în tabere opuse, am şi mai multă încredere în el. E un om cu greutate la biroul FBI din New York.

Kyle şi-a adus aminte ultima lui confruntare cu FBI-ul. Nume false, insigne la fel, o noapte lungă petrecută cu Bennie într-o cameră de motel.

— Te ascult, a spus Kyle cu scepticism în glas.

— Vreau să ne întâlnim cu el şi să-i spui totul cât mai sincer. Totul.

— Şi el ce va face?

— S-au comis infracţiuni. Şi altele sunt în desfăşurare. Altele sunt plănuite. Şi nu sunt infracţiuni oarecare. Cred că va fi la fel de şocat ca şi mine. Cred că FBI-ul se va implica.

— Şi Bennie va fi săltat de agenţii federali?

— Bineînţeles! Nu vrei să-l vezi la zdup?

— Pe viaţă. Însă omul are o reţea uriaşă undeva în umbră.

— Cei de la FBI ştiu cum să aşeze capcanele. Mai dau ei rateuri din când în când, dar în general obţin rezultate foarte bune. Tratez cu ei mai tot timpul, Kyle! Ştiu cât de deştepţi sunt tipii ăştia. Dacă vorbesc acum cu ei, vor declanşa operaţiunea discret şi vor pregăti terenul. Dacă vor, sunt în stare să mobilizeze o armată întreagă împotriva vreunui duşman. Iar acum tu chiar că ai nevoie de o armată.

— Mulţumesc de încurajare.

— Am nevoie de aprobarea ta ca să discut cu FBI-ul.

— Există vreo şansă ca ei să arunce o privire şi să refuze cazul?

— Da, dar mă îndoiesc.

— Când vorbeşti cu amicul tău?

— Poate chiar în după-amiaza asta.

Kyle nu a mai şovăit.

— Bine, hai s-o facem!

33

Era aproape miezul nopţii când Kyle s-a strecurat pe uşa neîncuiată a bucătăriei de la casa familiei sale din York. Toate luminile erau stinse. Tatăl lui ştia că va ajunge târziu, dar John McAvoy nu voia să lase nimic să-i tulbure somnul. Zack, bătrânul câine collie, care încă nu descoperise vreun intrus pe care să nu-l placă, a reuşit să se ridice puţin de pe perna lui aşezată pe colţarul de bucătărie şi a părut să-l salute. Kyle l-a mângâiat pe cap, bucuros că mai apucase să vadă câinele în viaţă. Vârsta şi strămoşii exacţi ai lui Zack rămăseseră mereu un mister. Fusese primit cadou de la un client, ca plată parţială a unui onorariu, şi îi plăcea să-şi petreacă zilele sub biroul lui John McAvoy, dormind, în vreme ce în jurul lui se discutau tot soiul de probleme juridice. De obicei mânca prânzul în bucătăria firmei, împreună cu una dintre secretare.

Kyle şi-a lepădat pantofii, s-a furişat pe scări către dormitorul lui şi, după câteva minute, era sub aşternut şi visa.

După mai puţin de cinci ore, John mai că n-a scos uşa din ţâţâni intrând în cameră şi răcnind:

— Sus, leneşule! O să dormi destul când o să fii mort!

Într-un sertar, Kyle a descoperit un set de lenjerie de corp foarte călduroasă şi o pereche de şosete de lână, iar într-un dulap, din adunătura de haine vechi şi prăfuite, rămase acolo de pe vremea liceului, şi-a scos salopeta de vânătoare. În absenţa unei mâini de femeie în acea casă, praful, pânzele de păianjen şi hainele nepurtate se adunau stivă.

Ghetele lui se găseau exact unde le lăsase cu un an în urmă, tot de Ziua Recunoştinţei.

John şedea la masa din bucătărie, pregătindu-se de război. Trei puşti cu lunetă erau aşezate pe tăblie, alături de câteva cutii cu muniţie. Kyle, care deprinsese arta şi regulile vânătorii încă de copil, ştia că tatăl lui curăţase armele cu minuţiozitate în seara dinainte.

— Bună dimineaţa, i-a spus John. Eşti gata?

— Da. Unde-i cafeaua?

— În termos. La ce oră ai ajuns?

— Acum câteva ore.

— Eşti tânăr. Hai să mergem!

Au încărcat totul într-o camionetă Ford ultimul model, cu tracţiune integrală, mijlocul preferat de transport al lui John în oraş şi în jurul acestuia. La un sfert de oră după ce abia se sculase din pat, Kyle călătorea prin frigul şi întunericul dimineţii din Ziua Recunoştinţei, bând cafea fără pic de zahăr şi ciugulind dintr-un baton cu cereale. Oraşul a rămas curând în urma lor. Drumul a devenit tot mai îngust.

John trăgea cu sârg dintr-o ţigară, iar fumul se strecura afară din cabină printr-o crăpătură îngustă făcută de geamul puţin lăsat al portierei lui. De obicei, dimineaţa era mai tăcut. Pentru un om care îşi petrecea zilele într-un birou foarte activ dintr-un orăşel, unde telefoanele sunau mereu, clienţii aşteptau să fie primiţi, iar secretarele se agitau, John avea nevoie de singurătatea oferită de primele ore.

Deşi somnoros, Kyle rămăsese năucit de vederea spaţiului deschis, a drumurilor pustii, a absenţei oamenilor, a peisajului neîngrădit de clădiri. Care era, de fapt, atracţia exercitată de un mare oraş? S-au oprit la o poartă. Kyle a deschis-o, iar John a trecut cu maşina mai departe, după care au înaintat mai temeinic spre dealuri. Dinspre est încă nu se zărea nicio rază de soare.

— Şi, cum merge relaţia ta amoroasă? a întrebat Kyle, făcând în cele din urmă o încercare de a lega o conversaţie.

Tatăl lui îi vorbise despre o nouă prietenă, una foarte serioasă.

— Aşa şi aşa. În seara asta o să ne gătească cina.

— Şi cum zici că o cheamă?

— Zoe.

— Zoe?

— Da, Zoe. E grecoaică.

— Grecoaică?

— Mama ei, cel puţin. Tatăl ei este de origine anglo-saxonă. E o corcitură, ca şi noi, de altfel.

— E simpatică?

John a scuturat scrumul pe fereastră.

— Crezi că m-aş mai vedea cu ea dacă n-ar fi?

— Da. Mi-aduc aminte de Rhoda. Ce urâţenie!

— Da, dar Rhoda era aprigă. Nu te-ai priceput tu să-i apreciezi frumuseţea.

În aceeaşi clipă, camioneta a pătruns într-o porţiune denivelată, presărată cu pietriş, astfel că a început să se zgâlţâie serios.

— De unde e Zoe?

— Din Reading. De ce atâtea întrebări?

— Ce vârstă are?

— Patruzeci şi nouă, dar arată ca focul.

— Vrei să te-nsori cu ea?

— Nu ştiu. Am vorbit şi despre asta.

Drumul presărat cu piatră de râu s-a terminat, devenind unul de pământ. La marginea unui câmp, John a parcat maşina şi a stins luminile.

— A cui e proprietatea asta? a întrebat Kyle încet, în vreme ce îşi luau puştile din cabină.

— Aparţinea familiei fostului soţ al lui Zoe. A primit-o după divorţ. O sută de hectare, pline de căprioare.

— Nu mai spune!

— Serios. Totul, legal şi fără alte obligaţii.

— Tu te-ai ocupat de divorţ?

— Acum cinci ani. Dar am început să mă văd cu ea abia anul trecut. Poate să fi fost cu un an înainte, dar nu-mi amintesc precis.

— Şi vânăm pe proprietatea lui Zoe?

— Da, dar n-o să se supere.

Aha, asta însemna să practici avocatura într-un orăşel, a gândit Kyle în sinea lui. Vreme de douăzeci de minute, au mers pe liziera pădurii, fără să scoată o vorbă. S-au oprit sub un ulm exact când prima geană de lumină a căzut peste valea din faţa lor.

— Bill Henry a doborât un căprior de opt puncte săptămâna trecută, tocmai pe liziera de acolo, a spus John, arătând cu degetul. Sigur există şi vânat mai mare. Dacă el a fost în stare de isprava asta înseamnă că oricine poate.

În ulm fusese construit un loc de pândă pentru căprioare, iar la acesta se ajungea cu ajutorul unei scări cam şubrede.

— Tu stai pe platforma asta, i-a zis John. Eu o să urc într-alta aflată la o sută de paşi, în direcţia aia, a zis el şi a făcut semn. Nu doborâm decât căpriori şi cerbi, ai înţeles?

— Am priceput.

— Permisul tău de vânătoare mai e valabil?

— Nu cred.

— Nicio grijă. Paznic de vânătoare e tot Lester. Luna trecută l-am salvat pe fiu-său de la închisoare. O acuzare de posesie de droguri. Metedrină.

John s-a îndepărtat şi, înainte să dispară printre copaci, a zis:

— Nu cumva să adormi.

Kyle şi-a petrecut cureaua armei pe după umăr şi s-a căţărat pe scară. Platforma era făcută din scânduri şi două traverse, fiind fixată în ulm şi, la fel ca toate locurile de pândă pentru vânat, cel care o ridicase acolo nu se gândise nicidecum la confort. Kyle s-a răsucit într-o parte, apoi în cealaltă şi, în cele din urmă, s-a aşezat cu fundul pe scânduri, rămânând cu spinarea lipită de trunchi şi cu picioarele atârnând. Stătuse în asemenea locuri de pândă încă de când avea cinci ani, şi deprinsese lecţia nemişcării perfecte. Briza slabă abia reuşea să înfioare frunzişul. Soarele se înălţa cu repeziciune. Căprioarele aveau să apară curând din desişuri pentru a se îndrepta spre liziera pădurii, în căutare de ierburi mai bogate şi de porumb.

Puşca lui era un Remington 30.06, cadou primit atunci când împlinise paisprezece ani. A tras-o hotărât în dreptul pieptului şi a aţipit aproape imediat.

Pocnetul unei împuşcături l-a trezit din somn, şi a răsucit arma, pregătit să tragă. A aruncat şi o privire la ceas — reuşise să fure patruzeci de minute de somn. Spre stânga, din direcţia unde se afla tatăl lui, a văzut câteva căprioare săltând într-o goană rapidă. Au trecut apoi zece minute fără nicio vorbă din partea lui John. Era limpede că ratase prima împuşcătură şi se afla încă pe platformă.

S-a scurs o oră fără să mai zărească nici picior de vânat, iar Kyle s-a chinuit să rămână treaz în tot acest răstimp.

Ziua Recunoştinţei. În mod oficial, birourile de la Scully & Pershing erau închise, dar ştia că acolo se aflau câţiva mitraliori, îmbrăcaţi dezinvolt în blugi, tricouri şi ghete, pontând şi iar pontând. Se mai găseau probabil şi câţiva parteneri care trudeau, toţi având termene neiertătoare. A clătinat din cap.

A auzit apoi zgomot de paşi, făcut de cineva căruia nu-i mai păsa de vânătoare. Curând, John a ajuns la poalele ulmului.

— Hai să mergem, a zis el. Ştiu un pârâiaş, puţin dincolo de câmp, un loc preferat al lor de adăpat.

Kyle a coborât cu precauţie, iar când a atins pământul cu tălpile, John i-a zis:

— N-ai văzut căpriorul ăla?

— Nu.

— Nu-mi dau seama cum de ţi-a scăpat. A trecut exact prin faţa ta.

— Cel în care ai tras?

— Da, şi făcea cel puţin zece puncte.

— Înseamnă c-ai ratat şi tu.

Au revenit la camionetă şi s-au aruncat direct asupra termosului. În timp ce stăteau pe oblonul din spate ce fusese coborât, sorbind cafea din pahare de hârtie şi terminând batoanele de cereale, Kyle a zis:

— Tată, nu mai vreau să vânez. Trebuie să stăm de vorbă.

Tatăl lui l-a ascultat calm la început, apoi şi-a aprins o ţigară. În timp ce descria ancheta privitoare la viol, Kyle s-a aşteptat la o explozie a lui John, la o serie de întrebări dureroase şi directe privitoare la ascunderea acelei situaţii. Însă tatăl său a ascultat cu atenţie, fără să scoată o vorbă, ca şi cum ar fi cunoscut povestea, iar acum s-ar fi aşteptat la o confesiune.

Prima izbucnire de furie a apărut atunci când în poveste a apărut Bennie.

— Te-a şantajat, a spus el, apoi şi-a mai aprins o ţigară. Mare ticălos!

— Te rog, mulţumeşte-te să asculţi, i-a spus Kyle şi a continuat să povestească grăbit.

Amănuntele veneau în valuri, iar de câteva ori a ridicat o mână în semn că nu dorea să fie întrerupt. După o vreme, John a devenit stoic, ascultând totul parcă nevenindu-i a crede, dar neintervenind. Înregistrarea video, Joey, Baxter, crima, Trylon şi Bartin şi camera secretă de la etajul optsprezece. Întâlnirile cu Bennie, Nigel, planul de a şterpeli documente şi de a le preda inamicului. Şi, în cele din urmă, angajarea lui Roy Benedict şi apariţia FBI-ului.

Kyle şi-a cerut scuze în mod repetat pentru că nu avusese încredere în tatăl lui. Şi-a recunoscut greşelile, prea numeroase pentru a fi amintite în acele momente. Şi-a dezgolit sufletul, iar când a terminat, după ore întregi, aşa avea impresia, soarele urcase binişor pe cer, iar cafeaua se terminase demult, tot astfel cum uitaseră şi de căpriori.

— Cred că am nevoie de ajutor, a spus Kyle.

— Ba ar trebui să ţi se tăbăcească fundul pentru că nu mi-ai zis la vreme.

— Da, adevărat.

— Doamne, Dumnezeule! Ce mizerie, fiule!

— N-am avut de ales. M-a îngrozit înregistrarea aia, iar gândul la o altă anchetă privind violul era prea mult. Dacă ai fi văzut filmul, ai fi înţeles.

Au lăsat puştile în camionetă şi au făcut o plimbare lungă pe poteca îngustă ce ducea spre adâncul pădurii.

*

Ospăţul — curcan, garnitură şi tot ce mai trebuia — fusese pregătit de un restaurant ce oferea meniu complet celor care preferau să nu-şi mai bată capul cu gătitul. În timp ce John aşeza masa de sărbătoare, Kyle s-a dus să o aducă pe mama lui.

Patty i-a deschis uşa, apoi i-a zâmbit şi l-a îmbrăţişat îndelung. L-a condus pe Kyle prin apartament, nerăbdătoare să-i arate ultimele ei capodopere. În cele din urmă, el a reuşit să o readucă la uşă şi să o facă să urce în automobilul închiriat, după care au trecut cu rapiditate prin York. Mama se fardase şi se rujase, îmbrăcase o rochie oranj pe care Kyle şi-o amintea din adolescenţă, iar părul ei era curat, frumos aranjat şi aproape alb. I-a vorbit neîncetat, dându-i veşti despre localnici pe care ea îi cunoscuse cu ani în urmă, sărind de la un subiect la altul într-un chip aleatoriu care, în alte circumstanţe, ar fi stârnit râsul.

Kyle se simţea uşurat. Existase şi posibilitatea ca ea să nu-şi fi luat medicamentele, părând astfel ca dementă. Părinţii lui s-au salutat cu o îmbrăţişare politicoasă, iar mica familie ce se zbătea să rămână cât de cât unită a continuat seara cu mici bârfe despre fiicele gemene, care nu mai ajunseseră în York de peste un an de zile. Una locuia în Santa Monica, cealaltă, în Portland. Le-au sunat pe amândouă, trecându-şi receptorul de la unul la altul. Televizorul era deschis în camera de zi, dar fără sonor, în timp ce un meci de fotbal se afla în plină desfăşurare, aşteptând să fie urmărit. La masă, Kyle a turnat vin în trei pahare, cu toate că mama lui nu avea să se atingă de al ei.

— Văd că acum bei vin, i-a spus John lui Kyle atunci când acesta a aşezat curcanul mic pe masă.

— Nu prea mult.

Cei doi bărbaţi au servit-o pe Patty, apoi s-au agitat în jurul ei, străduindu-se din greu să o facă să se simtă bine. Ea a continuat să vorbească tot despre arta ei şi despre evenimente ce se petrecuseră în York în urmă cu ani de zile. A reuşit să-i pună câteva întrebări lui Kyle, cu referire la cariera lui din New York, iar el a vorbit astfel încât viaţa lui să pară una demnă de invidie. Încordarea provocată de evenimentele petrecute în New York era perceptibilă, însă Patty nu a observat asta. Ea nu a mâncat mai nimic, însă fiul şi fostul ei soţ au devorat ceea ce se afla pe masă cu o repeziciune ameţitoare. După plăcinta cu nuci şi cafea, ea a anunţat că dorea să se întoarcă acasă, la munca ei. Era obosită, aşa susţinea, iar Kyle nu a mai risipit deloc vremea şi a îmbarcat-o în maşină pentru călătoria de zece minute, până acasă la Patty.

Un meci de fotbal s-a contopit curând cu un altul. Kyle, pe canapea, şi John, pe un şezlong, au urmărit meciurile printre perioade de moţăiala, vorbind foarte puţin. În aer parcă pluteau lucruri nerostite, întrebări care apăreau şi dispăreau, planuri ce trebuiau discutate. Tatăl ar fi vrut să ţină predici şi să se răstească, însă, în acele momente, fiul lui era prea vulnerabil, prea dependent.

— Hai să facem o plimbare, a propus Kyle, când afară prinsese a se întuneca.

— Să ne plimbăm, unde?

— Pe stradă. Vreau să vorbim.

— Nu putem discuta aici?

— Hai să facem câţiva paşi.

S-au înfofolit şi l-au pus pe Zack în lesă. Se aflau deja pe trotuar, când Kyle a zis:

— Îmi pare rău, dar nu-mi place să discut chestiuni importante între patru pereţi.

John şi-a aprins o ţigară cu dezinvoltura fumătorului înrăit, dovedind o coordonare perfectă, fără să piardă nicio clipă sau să i se stingă bricheta în vânt.

— Aproape că mă tem să te întreb de ce.

— Microfoane, chestii, mici dispozitive care îi ajută pe unii să intercepteze convorbiri.

— Stai, că vreau să pricep şi eu. Crezi că indivizii ăştia au plasat microfoane în casa mea?

Se plimbau pe strada pe care Kyle se jucase în vremea copilăriei. Cunoştea proprietarul fiecărei case, cel puţin pe cei din acele timpuri, pentru că fiecare locuinţă avea istoria ei. A făcut semn din cap către una anume şi a întrebat:

— Ce s-a întâmplat cu domnul Polk?

— A murit, până la urmă. Asta, după ce a trăit cincizeci de ani într-un cărucior cu rotile. Foarte trist. Să revenim la întrebarea mea. Nu ne plimbăm pe-aici doar ca să depanăm amintiri, aşa-i?

— Nu. Nu cred că ai casa înţesată de microfoane, şi nici biroul, dar există posibilitatea asta. Indivizii ăştia cred în ideea de supraveghere completă, şi deţin un buget nelimitat. Iar plasarea de microfoane e o joacă. Dacă vrei să ştii, şi eu sunt expert. Aş putea confecţiona un dispozitiv artizanal de ascultare în jumătate de oră folosind doar câteva lucruri cumpărate de la un magazin obişnuit de produse electrice şi electronice.

— Dar de unde ai deprins tu asemenea cunoştinţe?

— Din cărţi. Din manuale. În Manhattan există un mic magazin cu aparatură de interceptare, şi trec pe acolo din timp în timp, când reuşesc să scap de urmăritori.

— Sună aproape imposibil de crezut, Kyle! Dacă nu te-aş cunoaşte, aş spune că eşti dus cu pluta. Pari schizofrenic, la fel ca unii dintre clienţii mei.

— Încă nu am înnebunit, dar am învăţat să mă asigur, şi să port discuţiile cu adevărat serioase în aer liber.

— Şi apartamentul ţi-e plin de microfoane?

— A, bineînţeles! Ştiu sigur că există cel puţin trei dispozitive de ascultare ascunse acolo. Unul se află în tubul de evacuare a aerului de la aparatul de aer condiţionat, chiar deasupra canapelei din camera de zi. Mai e unul ascuns în peretele dormitorului, chiar deasupra comodei, şi altul în bucătărie, într-o faţă de uşă. Nu le pot examina ca lumea, pentru că există şi trei camere minuscule de luat vederi, cel puţin trei, care mă urmăresc permanent atunci când sunt în apartament, lucru ce nu se întâmplă prea des. Am reuşit să descopăr aceste dispozitive prefăcându-mă că fac tot soiul de treburi prin apartament, curăţând tuburi, spălând ferestre sau frecând podele. Apartamentul arată ca o văgăună, dar e curat.

— Şi telefonul?

— Încă îl am pe cel vechi, de pe vremea facultăţii, care mi-este ascultat. De aceea nu l-am schimbat ca număr. Sunt convins că mi-l ascultă, aşa că le ofer destule lucruri de nimic pentru a-i face să se simtă bine. Am instalat şi telefon fix în apartament, dar sunt sigur că şi acela e interceptat. Nu am reuşit să verific, asta din cauza camerelor care veghează permanent. Folosesc telefonul ăsta doar pentru chestii nevinovate — să comand pizza, să mă răţoiesc la proprietarul apartamentului sau să apelez la servicii de transport. Kyle şi-a scos FirmFone şi a aruncat o privire la el. Acesta este telefonul pe care firma ni l-a dat din prima zi. Sunt convins că el nu este interceptat.

— Întrebarea este: de ce îl porţi în buzunar şi de Ziua Recunoştinţei?

— Din obişnuinţă. Acum e închis. Pentru treburi serioase, folosesc telefonul de birou. Mă gândesc că, dacă oamenii ăştia ar intercepta până şi telefoanele interioare ale firmei, înseamnă că am cam pus-o cu toţii.

— A, tu sigur ai luat-o în freză, n-am nicio îndoială. Trebuia să-mi spui despre situaţia asta cu luni în urmă.

— Ştiu. Multe lucruri trebuia să le fac altfel, dar nu aveam cum să anticipez ce se va întâmpla. Eram speriat. Şi încă sunt.

Zack s-a oprit cât să stropească un hidrant de incendiu. John a simţit nevoia să-şi aprindă încă o ţigară. Vântul se înteţise, iar frunzele începuseră să se răsucească şi să zboare pe lângă ei. Se întunecase de tot, şi trebuiau să meargă la cină la locuinţa lui Zoe.

Au traversat intersecţia şi au început să discute despre viitor.

34

Asociaţii care avuseseră îndrăzneala de a o lăsa mai moale plecând în acea scurtă vacanţă s-au întors hotărâţi să-şi scoată pârleala chiar de sâmbătă dimineaţă. Timpul petrecut departe de birou îi înviorase, dar încordarea călătoriei agitate de întoarcere îi făcuse să arate mai storşi de puteri decât la plecare. Iar timpul liber însemnase şi absenţa pontajului.

Kyle a pornit cronometrul la ora 8:00 fix, când a intrat în camera secretă de la etajul optsprezece şi s-a aşezat la una dintre staţiile de lucru. Se aflau deja acolo alţi patru membri ai echipei Trylon, cu toţii pierduţi într-o lume virtuală de cercetare nesfârşită. Pe doi dintre ei i-a salutat cu un gest din cap, dar niciunul nu i-a vorbit. Purta blugi şi un sacou sport, şi avea la el o geantă diplomat neagră marca Bally, una groasă de cincisprezece centimetri şi care arăta destul de purtată. O cumpărase de la un magazin de pe Fifth Avenue la o săptămână după şedinţa de iniţiere. Toate genţile de acest fel ale angajaţilor firmei erau negre.

A aşezat-o pe podea lângă el, parţial sub masă, dar direct sub computerul simplu, de culoarea vaniliei, care îl captivase atât de mult pe Nigel. Şi-a scos un blocnotes, apoi un dosar, şi, curând, staţia de lucru a început să arate autentică. După câteva minute, şi-a scos sacoul, l-a atârnat pe spătarul scaunului, apoi şi-a suflecat mânecile. Trylon plătea acum drăguţei firme Scully alte patru sute de dolari pe oră.

O scurtă privire în jur l-a convins că acolo mai exista o altă genată diplomat. Ceilalţi oameni prezenţi în cameră îşi lăsaseră hainele sau sacourile sus, în birourile lor. Orele au început să se scurgă, iar Kyle s-a cufundat până la uitare de sine în lumea futuristă a bombardierului hipersonic B-10 şi a oamenilor care îl concepuseră.

Singurul lucru de apreciat în privinţa camerei secrete era interdicţia de a se folosi telefoanele mobile. După câteva ore, Kyle a simţit nevoia unei pauze, şi a vrut să-şi verifice mesajele. Mai precis, aştepta veşti de la Dale, care nu se deranjase să apară la serviciu într-o dimineaţă atât de frumoasă. S-a dus spre biroul lui, a închis uşa, ceea ce constituia o încălcare minoră a politicii promovate de firmă, şi i-a telefonat pe mobilul personal. Ca refugiu în faţa detestatului FirmFone, fiecare asociat avea asupra lui şi un telefon personal.

— Da, i-a răspuns ea.

— Unde eşti?

— Încă în Providence.

— Te întorci la New York?

— Nu sunt sigură.

— Ţin să-ţi reamintesc, tânără doamnă, că aceasta este a treia zi consecutivă în care nu pontezi nicio oră de muncă.

— Înţeleg că te afli la birou.

— Da, acumulând ore, alături de toţi ceilalţi salahori din primul an. Toată lumea e la slujbă, mai puţin tu.

— Concediază-mă! Dă-mă în judecată. Mie nu-mi pasă.

— Dacă persişti în atitudinea asta, n-o să ajungi niciodată partener.

— S-o iau ca promisiune?

— Mă gândeam la cina de astă-seară. Am găsit un restaurant proaspăt deschis în East Village, care a primit două stele de la Frank Bruni.

— Înseamnă că-mi dai întâlnire acolo?

— Te rog! Putem împărţi plata, pentru că lucrăm pentru o firmă de genul neutru.

— Ce romantic eşti…

— Am putea trăi romantic după.

— Deci, doar asta te interesează, de fapt.

— Mereu.

— O să ajung în jur de şapte. Te sun eu.

Kyle i-a taxat pe cei de la Trylon pentru douăsprezece ore, apoi a apelat un sedan pentru drumul până la restaurant. Acesta avea douăzeci de mese, un meniu turcesc, şi nu impunea ţinută sobră, deşi blugii erau preferaţi. În urma celor două stele acordate de revista *Times,* localul era aglomerat. Kyle a reuşit să găsească masă doar pentru că îşi anulase cineva rezervarea.

La bar, Dale sorbea vin alb dintr-un pahar şi arăta aproape senină. S-au sărutat, câte un ţoc pe fiecare obraz, apoi s-au aşezat foarte aproape unul de celălalt şi s-au apucat să povestească despre felul în care îşi petrecuseră zilele de sărbătoare, de parcă ar fi stat câte o lună la plajă. Părinţii ei predau matematica la Providence College şi, cu toate că erau nişte oameni minunaţi, duceau o existenţă destul de ştearsă, înzestrată pentru matematică, Dale obţinuse relativ repede doctoratul în domeniu, dar începuse să se teamă că va sfârşi prin a semăna prea mult cu părinţii ei. Dreptul îi făcea cu ochiul. Domeniul aplicării legii, aşa cum era descris în filme şi în seriale de televiziune, drept un loc al trăirilor intense şi profunde. Dreptul, piatră de temelie a democraţiei şi motiv pentru atât de multe conflicte sociale. Avusese rezultate excelente în facultate, primind oferte din partea unor firme de vârf, iar acum, după trei luni de activitate, regreta cumplit că renunţase la cariera de profesor de matematică.

Ceva mai târziu, după ce s-au aşezat la masă şi au mai avut parte de ceva vin, Dale s-a grăbit să-i destăinuiască o ştire interesantă:

— Azi-dimineaţă am dat un interviu pentru o slujbă.

— Eu ştiam că ai o slujbă.

— Da, dar e de rahat! Eu vorbesc de o firmă mică din Providence, cu sediul în centru, într-o clădire veche şi frumoasă. Am avut o slujbă acolo într-o vară când eram în colegiu. Mă ocupam de copiator, făceam cafea şi alte activităţi obişnuite de începătoare. Sunt cam douăzeci de jurişti, jumătate dintre ei femei, şi se fac de toate. I-am convins să mă primească la un interviu sâmbătă dimineaţă.

— Dar ai o funcţie jinduită, aceea de asociat la cea mai mare firmă de avocatură a omenirii. Ce altceva ţi-ai putea dori pe lumea asta?

— Viaţă. Acelaşi lucru ca şi tine.

— Eu ţin cu orice preţ să devin partener, ca să pot dormi până la ora cinci în fiecare dimineaţă până la cincizeci de ani, când o să mor. Asta e ceea ce vreau eu.

— Uită-te în jur, Kyle! Prea puţini rămân mai mult de trei ani. Cei deştepţi pleacă după doi. Cei demenţi îşi fac o carieră aici.

— Deci vrei să pleci?

— Nu sunt croită pentru munca asta. M-am socotit mai rezistentă, dar s-a văzut deja cât pot duce.

Chelnerul a luat comanda şi le-a mai turnat vin. Stăteau alături, într-un semiseparеu îngust, de unde se vedea restul restaurantului. Pe sub masă, Kyle îşi ţinea mâna între genunchii ei.

— Şi când pleci? a întrebat-o el.

— Cât de curând posibil. Practic, am cerşit slujba azi-dimineaţă. Dacă nu primesc nicio ofertă, o să caut în continuare. Asta e o activitate nebună, Kyle, iar eu vreau să ies din joc.

— Felicitări! Vei fi invidiata promoţiei.

— Dar tu ce faci?

— Nu am habar. Mă simt de parcă abia aş fi intrat în pâine. Trăim cu toţii un şoc, dar are să treacă. E ca o tabără de instrucţie, şi încă avem genunchii juliţi după prima căzătură.

— Eu nu mai vreau căzături. M-am prăbuşit o dată. O să merg pe maximum cincizeci de ore pe săptămână şi abia aştept să-mi spună cineva ceva.

— Bine, fata mea.

Le-a sosit un platou cu măsline şi brânză de capră, şi au cochetat puţin cu mâncarea.

— Cum a fost la York? l-a întrebat ea.

— La fel. Am luat prânzul cu mama mea naturală şi am cinat cu următoarea, am participat la o scurtă vânătoare de cerbi unde nu am nimerit nimic şi am purtat o discuţie lungă cu tata.

— Despre ce?

— Lucrurile obişnuite. Viaţă. Trecut. Viitor…

Nigel era prezent la cea de-a doua întâlnire la rând, iar pregătirile se făcuseră cu multă vreme înainte de sosirea lui Kyle în apartamentul de hotel. Pe o măsuţă, Nigel aranjase un computer care semăna foarte mult cu cele de la etajul optsprezece. Alături de el se găsea un monitor identic cu acela pe care lucrase Kyle douăsprezece ore doar cu o zi în urmă.

— Seamănă? a întrebat Nigel cu glas cântat după ce i-a arătat staţia de lucru copiată parcă perfect. Te rog să iei loc!

Kyle s-a aşezat la măsuţă, iar Bennie şi Nigel i-au urmărit fiecare mişcare.

— Seamănă foarte mult, a recunoscut el.

— Aici nu avem decât partea de hardware, după cum ştii şi tu, Kyle. Nu este ceva capital, dar încercăm să identificăm producătorul, atâta tot. Doar partea de soft contează, suntem conştienţi de asta. Am greşit cu ceva?

Nici computerul, nici monitorul nu aveau însemne sau nume de model ori de producător. Erau la fel de anonime ca acelea pe care încercau să le imite.

— Astea arată foarte asemănător, a spus Kyle.

— Uită-te bine, domnule, şi descoperă ceva care arată altfel, l-a îndemnat insistent Nigel.

Stătea alături de Kyle, aplecat şi privind fix la ecran.

— Computerul e ceva mai închis la culoare, aproape de gri, e lat de patruzeci şi înalt de cincizeci de centimetri.

— L-ai măsurat, Kyle?

— Evident! Am folosit un blocnotes cu lungimea de treizeci de centimetri.

— Sclipitoare idee, a exclamat Nigel, lăsând impresia că este gata să-l îmbrăţişeze pe Kyle.

Bennie nu prea a izbutit să-şi ascundă un zâmbet.

— Trebuie să fie un Fargo, a spus Nigel.

— Un ce?

— Fargo, o firmă de computere specializate din San Diego, recunoscută pentru aparatura de acest gen produsă pentru guvern şi pentru armată, cu multe realizări pentru CIA, computere mari şi rezistente, care conţin măsuri de securitate şi tot felul de şmecherii de care nici nu ai habar, te asigur de asta. N-o să găseşti aşa ceva la vreun magazin local, nici vorbă! Iar Fargo e deţinut de Deene, un client al ştii tu cui. Drăguţii de la Scully le apără fundul la tariful de o mie de dolari ora.

În timp ce spunea toate astea, Nigel a apăsat o tastă. Pe ecran a apărut o pagină cum Kyle nu mai văzuse până atunci. Nimic care să semene cu ceva produs de Microsoft sau de Apple.

— Kyle, acum să-mi spui cum arată pagina de început. Vezi ceva cât de cât asemănător?

— Nu, nici pe departe. Pagina de start prezintă o iconiţă pentru programul de instruire, dar atât — alte iconiţe nu apar, nici mesaje, benzi de editare, opţiuni de formatare, nimic altceva în afara indexului pentru documente. Porneşti computerul, treci de codurile de intrare şi de parole, apoi aştepţi cam zece secunde şi, dintr-odată, intri în bibliotecă. Nu există profiluri de sistem, nici fişe cu specificaţii, şi nici pagină de start.

— Fascinant, a spus Nigel, încă privind la monitor. Iar indexul?

— Indexul e o adevărată provocare. Începe cu o împărţire generală a documentelor, apoi se divizează în subcategorii şi în subgrupe şi alte subdiviziuni, care mai de care. Îţi ia ceva efort până să descoperi setul de documente pe care le cauţi.

Nigel a făcut un pas înapoi şi s-a întins. Bennie s-a tras mai aproape şi a spus:

— Să presupunem că vrei să descoperi materialele de cercetare legate de motoarele care absorb aer ale avionului B-10 şi diferitele tipuri de combustibil pe bază de hidrogen care s-au testat. Cum ajungi acolo?

— Nu ştiu. Nu am intrat aşa adânc. Nu am văzut nimic despre motoarele care consumă aer.

Afirmaţia lui reprezenta adevărul, însă Kyle a decis să tragă linie în acest moment. Având în vedere cele patru milioane de documente aflate în joc, putea prea bine să pretindă că nu văzuse exact ceea ce stârnea interesul lor.

— Dar ai putea găsi materialele astea?

— Le-aş putea descoperi imediat, dar trebuie să ştiu unde să caut. Programul Sonic e foarte rapid, dar e nevoie să trec printr-o tonă de alte materiale ca să ajung la ce vreţi voi.

Bennie începuse să se mişte ceva mai agitat, iar exprimarea îi era mai repezită decât de obicei. Nigel părea de-a dreptul ameţit de informaţiile pe care i le dăduse Kyle. Era evident că progresul înregistrat de el îi făcuse să devină agitaţi.

— Ai fost acolo ieri? l-a întrebat Bennie.

— Da, toată ziua.

— Cu geantă diplomat şi sacou?

— Da, cu amândouă, şi n-am avut probleme. De altfel, am mai văzut o altă geantă. Nimeni nu le verifică.

— Când te întorci în cameră? l-a întrebat Bennie.

— Echipa se întruneşte dimineaţă, şi există şansa să primesc o nouă sarcină. Luni sau marţi, aproape sigur.

— Ne vedem marţi seara.

— Abia aştept!

35

Acum, când devenise în mod oficial membru al echipei Trylon, Kyle avea onoarea de a-şi începe fiecare săptămână de activitate la ora 7.00 dimineaţa, luni, cu o şedinţă de lucru ce se ţinea într-o sală de conferinţe pe care nu mai văzuse până atunci. După trei luni de muncă în acea clădire, încă rămânea uimit de spaţiile de discuţii, de mezaninele pitite discret şi de micile biblioteci peste care acum dădea pentru prima oară. Firma avea nevoie de un ghid turistic propriu.

Încăperea se găsea la etajul patruzeci şi unu şi era suficient de încăpătoare pentru a găzdui cu totul mici firme de avocatură. Masa din mijlocul ei părea să aibă lungimea unui culoar de bowling. Acum, în jurul ei se vedeau în jur de patruzeci de jurişti, înarmaţi cu cafele şi cu tot ce le trebuia pentru a rezista acolo chiar şi o săptămână. Wilson Rush, aflat la capătul celălalt al mesei, şi-a dres glasul şi toată lumea a amuţit, nemaiîndrăznind să se clintească.

— Bună dimineaţa! Această şedinţă va ţine doar o oră.

Nimeni nu s-a îndoit că va ieşi de acolo la ora 8.00 fix.

Kyle era cât se poate de departe de Rush. Şi-a ţinut capul plecat şi a luat cu nervozitate notiţe pe care nimeni, nici măcar el însuşi, nu le-ar fi putut citi după aceea. Rând pe rând, fiecare dintre cei opt parteneri s-a ridicat în picioare şi a făcut câte o prezentare succintă a problemelor arzătoare, precum ultimele moţiuni prezentate în cadrul cazului, ultimele certuri privind documentele şi experţii, şi cele mai recente acţiuni întreprinse de APE şi Bartin. Doug Peckham şi-a prezentat primul său raport privind o moţiune legată de descoperirea unei probe foarte importante. Asta aproape că l-a făcut pe Kyle să adoarmă, dar nu numai pe el.

Cu toate acestea, Kyle a reuşit să rămână treaz şi, cât a mâzgălit în blocnotes, şi-a tot transmis mintal îndemnul de a nu zâmbi în faţa absurdităţii acelui moment. Era un spion, perfect introdus în sistem de instructorul lui, iar acum ajunsese în preajma unor secrete atât de importante, încât nici nu era capabil să le perceapă valoarea. Cu certitudine, se dovedeau suficient de valoroase cât să-i determine pe unii să comită crime.

Kyle a ridicat privirea atunci când i-a venit rândul lui Isabelle Gaffney să facă o prezentare şi, ignorând vorbele ei, s-a uitat spre capătul opus al culoarului de bowling, unde Wilson Rush părea să se uite urât spre el. Poate că nu era adevărat, pentru că el şi Wilson stăteau foarte departe unul de celălalt, iar bătrânul purta ochelari de citit, astfel că era greu de spus la cine se încrunta el.

Ce ar face domnul Rush dacă ar şti adevărul? Ce ar face echipa Trylon şi celelalte sute de parteneri şi asociaţi de la Scully dacă ar afla adevărul despre tânărul Kyle McAvoy, fost redactor-şef la *Yale Law Journal?*

Consecinţele erau îngrozitoare. Gândindu-se la anvergura conspiraţiei, Kyle a simţit cum inima îi duduie nebuneşte în piept. Gura i s-a uscat, motiv pentru care a sorbit din cafeaua călduţă. Îi venea să facă un salt până la uşă, să coboare în goană cele patruzeci şi unu de etaje şi să alerge pe străzile New Yorkului ca un dement.

În timpul pauzei de prânz, a folosit ieşirea prin subsol şi s-a furişat până la biroul lui Roy Benedict. Au discutat preţ de un minut sau două, după care Roy i-a zis că va trebui să stea de vorbă cu doi domni. Primul era legătura lui Roy din cadrul FBI, al doilea, un avocat cu experienţă de la Departamentul de Justiţie. Oarecum agitat, Kyle a fost de acord, astfel că s-au dus în sala de conferinţe alăturată.

Omul de la FBI era Joe Bullington, un tip afabil şi zâmbitor, etalându-şi dinţii mari; acesta i-a strâns mâna cu putere. Drew Wingate, cel de la Justiţie, era un tip cu o faţă acră, care se purta de parcă ar fi preferat să nu strângă mâna nimănui. Cei patru s-au aşezat la o mică masă de conferinţe, Kyle şi Roy de o parte, iar funcţionarii guvernamentali, de cealaltă.

Cum Roy organizase acea întrunire, el a şi preluat conducerea.

— Kyle, în primul rând, cât timp ai la dispoziţie acum?

— Cam o oră.

— Am prezentat situaţia în toate detaliile. Am discutat de câteva ori cu domnii Bullington şi Wingate, şi este important să analizăm situaţia în care ne aflăm. Joe, povesteşte-i despre trecutul domnului Bennie Wright.

Mereu zâmbitor, Bullington şi-a împreunat mâinile şi a început:

— Da, aşa, ei bine, am verificat fotografia acestui individ în toate sistemele noastre de evidenţă. N-o să vă plictisesc cu amănuntele, dar avem nişte computere foarte performante, care deţin imaginile faciale a milioane de oameni. Când introducem fotografia unui suspect, computerele caută şi scanează şi, în general, îşi fac treaba. În cazul domnului Wright, sau cine este acest bărbat, nu am obţinut nici un rezultat. Nici o potrivire. Nici un indiciu. Apoi am trimis poza la CIA, iar ei au efectuat o cercetare similară, pe alte computere, cu altă parte de software, dar cu acelaşi rezultat. Nimic. Am rămas surprinşi, sincer vorbind. Eram foarte convinşi că îl vom putea identifica pe acest individ.

Kyle nu s-a arătat surprins. Numai dezamăgit. Citise despre super-computerele folosite de serviciile de informaţii, şi, după ce avusese de a face cu Bennie, în cele câteva luni ce i se păruseră a fi o veşnicie, chiar dorea să ştie cine era el.

Bullington s-a luminat puţin la faţă şi a continuat:

— Cu Nigel e altă poveste. Am introdus portretul-robot făcut de tine în sistemul nostru şi nu am găsit ceva asemănător. Însă cei de la CIA au găsit o posibilă similitudine.

Bullington a deschis un dosar, a scos o fotografie în alb-negru şi i-a întins-o lui Kyle, care a zis imediat:

— El e!

— Bun. Numele lui real este Derry Hobart, născut în Africa de Sud, crescut la Liverpool, instruit ca tehnician în cadrul serviciilor de informaţii britanice, un individ dat afară acum zece ani pentru că pătrunsese ilegal în fişierele confidenţiale ale unor bogătaşi din Elveţia, considerat în general drept unul dintre cei mai sclipitori hackeri din lume. Sclipitor, dar un ticălos fără pereche, un mercenar împotriva căruia au fost emise ordine de reţinere în cel puţin trei ţări.

— Cât de multe lucruri le-ai spus acestor oameni? l-a întrebat Wingate.

Aşa cum îi era adresată, reprezenta mai curând o acuzare decât o întrebare. Kyle s-a uitat la avocatul lui, care a dat din cap aprobator şi a spus:

— Hai, Kyle! Nu eşti supus niciunei investigaţii. Nu ai făptuit nimic ilegal.

— Le-am prezentat planul de organizare al camerei computerelor, chestiuni generale legate de ea. Îndeajuns pentru a le satisface curiozitatea, dar nu le-am oferit nicio informaţie reală.

— În orice caz, a spus Bullington, celelalte două portrete-robot nu au scos nimic la iveală. Dacă înţeleg cum stau lucrurile, aceşti doi băieţi constituie doar o echipă de supraveghere şi nu prezintă o importanţă prea mare.

— Adevărat, a spus Kyle.

— Portretul-robot pe care l-ai făcut domnului Hobert e remarcabil, a afirmat Bullington.

— Am apelat la ajutorul unui site. Se cheamă QuickFace.com. Oricine ar fi reuşit.

— Ce urmează să faci? l-a întrebat Wingate.

— Mâine-seară ne întâlnim pentru o discuţie. Planul este ca eu să pătrund cumva în sistem, pentru a descărca sau deturna documentele, şi să le predau lor. Nu am idee cum se va face acest lucru. Sistemul computerizat mi se pare unul extrem de sigur.

— Când se va întâmpla asta?

— Nu mi-au spus, dar am impresia că în curând. Am şi eu o întrebare.

Nici Bullington, nici Wingate nu s-au oferit să preia întrebarea, astfel încât Kyle a adresat-o la modul general:

— Cine sunt aceşti oameni? Pentru cine lucrează?

Bullington a zâmbit arătându-şi toţi dinţii şi a spus ridicând din umeri:

— Cu toată sinceritatea, nu ştim, Kyle. Hobart e ca o târfă care călătoreşte în întreaga lume vânzându-se cui dă mai mult. Nu avem idee de unde vine Bennie. Spuneai că nu e american.

— După vorbă, nu pare.

— Fără a avea idee cine e, nici măcar nu putem emite supoziţii în privinţa celor pentru care lucrează.

— La prima noastră confruntare, din februarie, anul trecut, atunci când l-am văzut prima oară pe Bennie, au mai fost implicaţi cel puţin cinci agenţi. Toţi erau sigur americani.

Bullington a clătinat din cap.

— Probabil nişte mercenari, Kyle, oameni aduşi doar pentru treaba respectivă, plătiţi şi apoi puşi pe liber. Există şi o lume obscură, alcătuită din foşti poliţişti, agenţi, foşti soldaţi şi oameni proveniţi din serviciile de informaţii, care, dintr-o mulţime de motive, au fost daţi afară. Mai toţi, nişte inadaptabili. Au fost instruiţi în secret şi atâta ştiu să facă. Se lasă angajaţi de oricine e în stare să-i plătească. Cei cinci probabil că nu aveau habar ce punea Bennie la cale.

— Ce şanse sunt de a-i prinde pe cei care l-au ucis pe Baxter Tate?

De pe feţele tuturor a dispărut orice urmă de zâmbet. Au apărut în schimb expresii de tristeţe şi perplexitate. Într-un târziu, Bullington a spus:

— Întâi trebuie să-l prindem pe Bennie, după care vom ajunge la şefii care îl plătesc, şi abia după aceea vom afla numele nemernicilor care au făcut această treabă murdară. Dacă Bennie e profesionist, şi mi-este foarte clar că aşa se prezintă situaţia, şansele de a stoarce de la el nişte nume sunt foarte firave.

— Şi cum îl prindeţi pe Bennie?

— Asta e partea uşoară a lucrurilor. Ne vei conduce tu până la el.

— Şi-l veţi aresta?

— A, desigur! Avem destule capete de acuzare cât să-l arestăm de zece ori: interceptarea convorbirilor, extorcare, conspiraţie, şi câte altele. Îl azvârlim în temniţă, împreună cu Hobart, şi niciun judecător federal din lume nu-l va elibera sub niciun motiv. Probabil că-l vom transfera într-un loc sigur, departe de New York, pentru a putea începe interogarea lui.

Imaginea lui Bennie, legat de un scaun, în vreme ce doi anchetatori răcnesc la el, era una destul de plăcută.

Roy şi-a dres glasul, a aruncat o privire spre ceas şi a spus:

— Vă rog să ne iertaţi, dar trebuie să discut ceva cu Kyle. Vă voi chema imediat după aceea.

La auzul acelor cuvinte, Kyle s-a ridicat, le-a strâns mâinile celor doi oficiali guvernamentali şi l-a urmat pe avocat în biroul lui. Roy a închis uşa şi a spus:

— Care e părerea ta?

— Ai încredere în oamenii ăştia? a ripostat Kyle drept răspuns.

— Da. Tu, nu?

— Le-ai încredinţa şi viaţa?

— Da.

— Să ne gândim la următorul scenariu. În prezent, există cel puţin optsprezece agenţii de informaţii în Statele Unite, şi astea sunt doar cele recunoscute în mod oficial. Probabil că există şi unele despre care nu ştim. Ce facem dacă Bennie lucrează pentru vreuna dintre acestea? Nu cumva sarcina lui este aceea de a procura şi proteja toate secretele? Dacă supercomputerele nu-i găsesc mutra tocmai pentru că nici nu trebuie s-o găsească?

— Kyle, ăsta-i un scenariu ridicol! Un agent rău intenţionat care lucrează pentru Statele Unite, spionând o firmă americană de avocatură şi ucigând cetăţeni americani? Nu cred!

— Bineînţeles că sună ridicol, dar faptul că propria ţeastă ar putea deveni următoarea ţintă face minuni în cazul imaginaţiei oricui.

— Linişteşte-te! Asta e singura cale de salvare ce există.

— Nu văd niciuna.

— Ba da, există. Să luăm lucrurile pas cu pas. Nu intra în panică!

— Nu m-am panicat vreme de nouă luni, dar acum sunt cât pe ce.

— Nu e adevărat. Ia-o uşurel! Trebuie să avem încredere în cei doi.

— O să te sun mâine.

Şi Kyle şi-a luat trenciul cafeniu şi a părăsit biroul.

36

Aparatul Cessna 182 aparţinea unui doctor pensionar, care zbura cu el doar pe vreme bună şi niciodată noaptea. Îl cunoştea pe John McAvoy de peste patruzeci de ani şi îl transportase de câteva ori în interiorul statului pentru rezolvarea unor chestiuni juridice. Micile lor călătorii îmbinau afacerile cu plăcerea, existând momente în care John îşi punea căştile pe urechi şi prelua comenzile, bucurându-se din plin de calitatea de pilot. Întotdeauna se ciorovăiau în privinţa plăţii. John dorea să plătească ceva mai mult decât costul carburantului, iar doctorul cerea mai puţin, pentru că zborul era pasiunea lui şi, practic, nu avea nevoie de bani. După ce s-au pus de acord asupra costului călătoriei, stabilindu-l la 250 de dolari, s-au întâlnit marţi dimineaţă la aeroportul din York şi, pe o vreme perfectă, au decolat. Şaptezeci şi unu de minute mai târziu, au aterizat la Scranton. John a închiriat o maşină, iar doctorul a plecat cu avionul pentru a-i face o vizită fiului său, care locuia în Williamsport.

Biroul de avocatură al lui Michelin Chiz se găsea la etajul întâi al unei clădiri vechi de pe Spruce Street, din centrul oraşului. John a ajuns exact la ora nouă şi a fost primit cu răceală de o secretară. Nu o întâlnise niciodată pe doamna Chiz, nici nu auzise de ea, dar acest lucru nu era neobişnuit într-un stat care avea mai bine de şaizeci de mii de avocaţi. Un avocat localnic pe care îl cunoştea îi spusese că ea conducea o firmă în care lucrau doar femei, având două asociate, două femei care nu absolviseră dreptul şi numărul obişnuit de secretare şi de ajutoare care lucrau în regim de program redus. Niciun bărbat nu-i era client. Doamna Chiz se specializase în divorţuri, în acordarea custodiei copiilor, în cazuri de hărţuire sexuală şi de discriminare la locul de muncă, toate privite din perspectiva femeii. Avea foarte mult de lucru. Se bucura de o reputaţie solidă. Era o avocată dură în numele clientelor ei, o bună negociatoare, şi nu se temea să apară în instanţă. Şi nu arăta deloc rău, îl informase acelaşi avocat pe John.

Omul avusese dreptate în această privinţă. Când John a intrat în birou şi a salutat-o, doamna Chiz îl aştepta. Purta o fustă din piele neagră, nu prea scurtă, un pulover strâmt de culoare violet şi o pereche de pantofi negru cu violet, cu tocuri cui, atât de înalţi, încât şi o prostituată s-ar fi ferit săi poarte. Avea până în patruzeci şi cinci de ani şi, potrivit sursei lui John, trecuse prin cel puţin două divorţuri. Purta multe bijuterii şi era machiată abundent, mult prea intens ca să fie pe gustul lui John, însă el nu venise până acolo ca să-i aprecieze farmecele.

În ceea ce-l privea, purta un costum cenuşiu din lână, foarte plictisitor, şi o cravată roşie fără model, astfel că vestimentaţia lui nu atrăgea atenţia prin nimic.

S-au aşezat la o măsuţă de lucru dintr-o cameră alăturată biroului ei, iar secretara a ieşit pentru a le aduce cafea. Vreme de câteva minute, au schimbat o serie de amabilităţi despre eventuale cunoştinţe comune, menţionând numele câtorva avocaţi din zona cuprinsă între Philadelphia şi Erie. După ce li s-a servit cafeaua, iar uşa sa închis, doamna Chiz a spus:

— Să trecem la treabă!

— Bună idee, a zis domnul McAvoy. Te rog să mi te adresezi cu John.

— Bine, iar eu sunt Mike. Nu ştiu dacă e prescurtarea potrivită de la Michelin, dar aşa mă ştie lumea de multă vreme.

— Atunci, Mike să fie!

Până în acel moment, ea nu radiase decât calm şi ospitalitate, însă John îşi dăduse deja seama că dincolo de zâmbet se ascundea o avocată foarte bătăioasă.

— Vrei să începi tu? a invitat-o el.

— Nu. Tu m-ai căutat. Şi ai făcut călătoria până aici. Înseamnă că vrei ceva, aşa că te ascult.

— Prea bine! Clientul e fiul meu, nu reprezintă situaţia cea mai fericită din lume, dar asta este. După cum ştii, lucrează la o firmă de avocatură din New York. A urmat dreptul la Yale, după ce a absolvit Duquesne. Sunt convins că ştii detaliile acelui presupus viol.

— Bineînţeles. Elaine lucrează aici cu program redus, şi suntem foarte apropiate. Şi ea vrea să urmeze dreptul într-o bună zi.

— Sper să reuşească. După cum ştii, poliţia din Pittsburgh a închis dosarul la scurt timp după ce l-a deschis. Sincer să fiu, am aflat despre acest lucru abia recent.

Surpriza ei era evidentă, iar John a continuat:

— Nu, Kyle nu mi-a spus atunci când s-a întâmplat. Voia s-o facă, dar investigaţia deja se încheiase. Acest lucru este supărător, pentru că suntem foarte deschişi unul faţă de celălalt, dar nu asta contează. Înţeleg că tu şi domnişoara Keenan l-aţi întâlnit pe Joey Bernardo acum câteva săptămâni, iar discuţia nu a decurs deloc bine, după cum a povestit Joey. Ştiu că şi Baxter Tate a contactat-o pe clienta ta, şi era sigur în drum spre Scranton atunci când a fost asasinat.

— Corect.

— Plănuiau să se întâlnească?

— Da.

— Aşadar, Mike, se pare că episodul petrecut acum cinci ani şi jumătate nu trece în uitare. Clientul meu ar dori să rezolve lucrurile, să închidă acest subiect. El atârnă ca un nor negru deasupra capetelor acestor tineri, iar eu am venit ca să explorez modalităţile în care s-ar putea rezolva problema. Îl reprezint numai pe fiul meu. Ceilalţi nu au cunoştinţă despre această întâlnire. Familia Tate nu ştie nimic, desigur, şi vă imaginaţi prin ce trec membrii ei în aceste momente. Joey aşteaptă un copil şi e pe punctul de a se căsători. Şi, din câte ştim, Alan Strock a uitat acest episod.

Mike încă nu ridicase pixul de pe masă. Asculta cu atenţie şi îşi bătea ritmic între ele buricele degetelor. Pe mai fiecare deget avea câte un inel, iar la încheieturile mâinilor îi atârnau tot soiul de podoabe nu foarte scumpe. În tot acest timp, ochii ei migdalaţi nu l-au slăbit nicio clipă pe John.

— Sunt convinsă că ai o propunere, a spus ea, mulţumindu-se să asculte.

— Nu mi-este clar ce vrea clienta ta. Poate că ar fi încântată să-i vadă pe toţi cei trei supravieţuitori, foşti colegi de apartament, recunoscând că a fost vorba de viol, pentru ca apoi să fie condamnaţi şi trimişi la închisoare. Poate că s-ar mulţumi cu scuze prezentate în mod discret. Ori poate agreează ideea unei înţelegeri financiare. E posibil să mă lămureşti în această privinţă?

Mike şi-a trecut limba peste buzele rujate şi a făcut câteva brăţări să zornăie.

— O cunosc pe Elaine de doi ani. A avut un trecut agitat. E fragilă, vulnerabilă, iar uneori e predispusă unor dispoziţii foarte sumbre. Ar putea fi vorba despre depresie. Nu a mai consumat băuturi alcoolice de aproape un an, dar încă luptă cu tentaţia. Îmi este ca o fiică, şi a spus insistent încă din prima zi că a fost victima unui viol. Eu o cred. E convinsă că familia Tate s-a amestecat în acel caz, că au exercitat presiuni asupra unor prieteni care, prin alte presiuni, i-au determinat pe poliţişti să retragă imediat acuzaţiile.

John a clătinat din cap.

— Nu este adevărat. Niciunul dintre cei patru băieţi nu a mărturisit familiei lui ce s-a întâmplat.

— S-ar putea, dar nu ştim asta cu certitudine. În orice caz, multe dintre problemele pe care le are Elaine au apărut din cauza acelui episod. Era o fată sănătoasă, iubitoare de distracţii şi dornică de învăţătură, căreia îi plăcea viaţa la colegiu şi care îşi făcea planuri mari de viitor. La scurt timp după viol, a abandonat totul şi de atunci încoace se zbate să supravieţuiască.

— I-ai văzut notele obţinute la Duquesne?

— Nu.

— În primul semestru, a picat un curs, a abandonat un altul şi a obţinut note foarte proaste la celelalte trei.

— Cum de ai obţinut acces la rezultatele academice din studenţia ei?

— În al doilea semestru, situaţia notelor a fost ceva mai bună şi a obţinut la mai toate cursurile note de C. După presupusul viol, a luat toate cele patru examene, apoi a plecat acasă şi nu a mai revenit.

Mike a ridicat din sprâncene şi spinarea i-a devenit ţeapănă.

— Cum ai intrat în posesia acestor informaţii? s-a răstit ea.

Aha, deci femeia aceea avea un temperament vulcanic, până la urmă.

— Nu am avut acces, şi oricum nu prezintă importanţă. Cât de des îţi spun clienţii adevărul gol-goluţ?

— Sugerezi cumva că Elaine minte?

— Mike, adevărul e ceva nesigur în cazul de faţă. Certitudinea este că nu vom şti niciodată cu adevărat ce s-a petrecut în acea noapte. Puştii ăia băuseră şi fumaseră marijuana vreme de opt ore neîntrerupt, şi erau mai promiscui decât ne face nouă plăcere să credem. Se ştia prea bine că Elaine avea obiceiul să se culce cu oricine.

— Toţi făceau amor pe apucate. Dar asta nu e o scuză pentru viol.

— Sigur că nu.

Mirosea a bani. Mai existau câteva obstacole de trecut, dar amândoi avocaţii erau conştienţi că, până la urmă, vor discuta posibilitatea unei „soluţionări financiare”.

— Clientul tău ce părere are despre acest episod? a întrebat Mike, recăpătându-şi tonul calm.

Explozia de iritare se stinsese, însă resursele unei noi răbufniri existau.

— Petrecuseră toată după-amiaza lângă piscină, apoi distracţia se mutase înăuntru, în apartamentul băieţilor. Erau în jur de cincisprezece, mai mulţi băieţi decât fete, dar Elaine nu făcea parte din acest grup. Evident, ea era în apartamentul alăturat, la o altă petrecere. În jurul orei unsprezece şi jumătate noaptea, au apărut poliţiştii şi au pus capăt petrecerii. N-a fost nimeni arestat, oamenii legii s-au mulţumit să-i avertizeze.

Mike a dat răbdătoare din cap în semn de încuviinţare. Toate acestea erau consemnate în raportul poliţiei.

— După plecarea poliţiştilor, a continuat John, a apărut şi Elaine. Ea şi Baxter s-au apucat să facă sex pe canapea, iar lucrurile s-au precipitat. Clientul meu urmărea o emisiune la televizor, în aceeaşi încăpere, împreună cu Alan Strock. Clientul meu era beat, asta în cel mai bun caz, iar la un moment dat a adormit. Sigur nu a avut relaţii sexuale cu Elaine în acea noapte, iar în acele momente nici nu ştia prea bine dacă în apartament se făcea sex sau nu. Era prea beat pentru ca a doua zi de dimineaţă să-şi aducă aminte cine ştie ce şi, aşa după cum eşti la curent, clienta ta nu a făcut acuzaţii decât patru zile mai târziu. Poliţiştii au făcut investigaţia de rigoare. Toţi cei patru băieţi erau pe punctul de a sta de vorbă cu familiile lor, dar anchetatorii şi-au dat seama că pur şi simplu nu puteau strânge probe pentru finalizarea cazului. În ultimele săptămâni, clientul meu a discutat cu Baxter Tate şi cu Joey Bernardo, şi amândoi au recunoscut că făcuseră sex cu Elaine în seara cu pricina. Amândoi sunt — au fost — ferm convinşi că totul s-a petrecut cu consimţământul fetei.

— Atunci de ce era atât de dornic Baxter Tate să-şi ceară scuze?

— Nu pot răspunde la întrebarea asta. Nu vorbesc în numele lui.

— Dar Joey de ce şi-a cerut scuze? A făcut asta în prezenţa mea, ştiai?

— Joey şi-a cerut scuze pentru că a violat-o pe Elaine ori şi-a cerut scuze pentru acea neînţelegere?

— Şi-a cerut scuze. Asta contează!

— Cu toate astea, cazul nu se susţine, iar scuzele lui nu aduc nimic nou ca probă. Nu se poate dovedi că s-a produs un viol. Sigur, a fost vorba despre sex, dar altceva nu se poate dovedi.

În cele din urmă, Mike a scris ceva. Pe un blocnotes albăstrui, cu mişcări elegante, etalându-şi încheietura mâinii pline de nerv. A inspirat adânc şi a părut că priveşte lung pe fereastră.

Pentru echipa McAvoy sosise momentul celei mai importante manevre. John nu avea să dezvăluie toate elementele, deoarece reuşita oricăror negocieri nu are la bază dezvăluiri complete. Însă singura bombă ce putea anula orice înţelegere trebuia să fie abordată.

— Ai discutat vreodată cu detectivii din Pittsburgh? a întrebat-o John.

— Nu, dar am citit întregul dosar.

— Se menţionează ceva despre o înregistrare video?

— Da, existau nişte notări în dosar. Însă poliţiştii nu au reuşit să descopere filmul. Până şi Elaine a auzit acel zvon.

— Nu e un zvon. Există o asemenea filmare.

Ea a primit vestea fără să tresară deloc. Nimic din ochii, din mâinile sau din postura ei nu a lăsat impresia de surprindere. „Ce talent are la disimulare”, a recunoscut John în sinea sa. Femeia aceea aştepta, nimic mai mult.

— Nu am văzut filmul, a spus el. Dar clientul meu l-a vizionat în februarie, anul acesta. Nu ştiu unde se află el în prezent, şi nici câţi alţii l-au mai văzut, probabil foarte puţine persoane. Există posibilitatea ca el să apară undeva, probabil pe internet, poate chiar în cutia ta poştală.

— Şi ce-ar putea dovedi acest film?

— Ar dovedi că, la ora aceea, clienta ta era beată şi fuma marijuana, după care s-a aşezat pe canapea cu Baxter Tate, cei doi sărutându-se şi pipăindu-se. Unghiul din care a fost făcută filmarea nu permite o imagine completă a celor doi tineri făcând sex, dar, de la genunchi în jos, se constată că se simt bine. Baxter a fost urmat de Joey. În acel moment, Elaine nu e deloc activă; în alte momente însă, participă intens la acţiune. Clientul meu crede că asta dovedeşte că fata ba era conştientă, ba nu era, dar nu este sigur. Nimic nu poate fi afirmat cu certitudine, decât că el şi

Alan Strock nu au făcut sex cu ea.

— Şi unde se află acest film?

— Nu ştiu.

— Dar clientul tău are cunoştinţă?

— Nu.

— Cine deţine filmul?

— Nu ştiu.

— Bine, atunci cine i l-a prezentat clientului tău?

— Nu cunoaşte numele real al respectivei persoane. Nu a întâlnit-o până la data când aceasta i-a prezentat înregistrarea.

— M-am prins! Înţeleg astfel că, dincolo de toate astea, e vorba de o poveste complicată.

— Extrem de complicată.

— Deci, apare un necunoscut, îi arată fiului tău filmul, după care dispare.

— Adevărat, doar că nu dispare. Necunoscutul menţine legătura cu fiul meu.

— Extorcare?

— Ceva pe acolo.

— De aceea ai venit la mine? Clientului tău îi este frică de film? Vrei să faci pace cu noi pentru ca planul privitor la extorcare să nu mai funcţioneze?

— Ai intuit perfect cum stau lucrurile.

Ea încă nu clipise până în acel moment. Deocamdată părea să-i fi ghicit gândurile.

— Cred că e un film dat naibii, a spus Mike.

— Clientului meu i s-a părut tulburător, deşi el nu a fost prezent în porţiunea care cuprinde scenele de sex. Filmul o prezintă limpede pe clienta ta implicându-se cu dragă inimă într-o partidă de sex pe canapea. Cel puţin pe film, nu rezultă cu claritate dacă ea şi-a pierdut cunoştinţa la un moment dat.

— Poate fi văzută plimbându-se, vorbind şi mişcându-se prin apartament?

— Evident! Băieţii ăştia nu au târât-o până acolo din stradă, Mike! Călcase în apartamentul lor de multe ori, şi trează, şi beată sau drogată.

— Sărmana fată, a spus Mike, un prim semn că demarau negocierile.

— Sărmana fată se distra de minune! Avea poşeta plină de droguri, împreună cu o colecţie întreagă de false identităţi, şi se afla mereu în căutarea câte unei petreceri.

Mike s-a ridicat încet şi a zis:

— Scuză-mă o clipă.

S-a deplasat către biroul ei, iar John a putut admira mişcarea fustei de piele pe tot acel drum. A auzit apoi glasul ei coborât răzbind de dincolo, vorbind probabil la telefon, după care avocata a revenit, având pe faţă un zâmbet forţat.

— Am putea discuta asta vreme de ore în şir, a spus ea. Şi tot n-am rezolva nimic.

— De acord. Baxter a fost la New York acum exact trei săptămâni, ca să-l întâlnească pe clientul meu. În cursul îndelungatei discuţii cu privire la cele petrecute atunci, el i-a mărturisit clientului meu că avea impresia că o cam forţase pe Elaine. Îl apăsa sentimentul de vinovăţie. Poate a avut loc un asalt sexual.

— Iar violatorul e mort.

— Exact. Cu toate acestea, clientul meu se afla în acelaşi apartament atunci când s-a petrecut totul. Era apartamentul lui, erau prietenii lui, petrecerea lui, tot el dăduse şi băutura. Vrea să scape de toate aceste amintiri, Mike!

— Cât?

John a reuşit să scoată un mic hohot de râs nervos. Incredibil cât de directă era Mike! Cu toate acestea, ea nici măcar nu a surâs. John a notat ceva, apoi a întrebat:

— Ar fi posibil să se ajungă la o înţelegere financiară în urma căreia clienta ta să renunţe la orice alte pretenţii civile şi să promită că nu va mai intenta acţiune în justiţie?

— Da, presupunând că suma înţelegerii este satisfăcătoare.

A urmat o pauză, cât John şi-a notat alte câteva cuvinte, după care a zis:

— Clientul meu nu are prea mulţi bani.

— Ştiu ce venit anual are. Practic avocatura de douăzeci de ani, iar el câştigă mai mult decât mine.

— Şi decât mine, după treizeci şi cinci de ani. Însă are de achitat împrumuturi contractate în studenţie, iar viaţa în New York City nu e deloc ieftină. Probabil că va trebui să pun de la mine o parte din bani, iar eu nu sunt un om bogat. Nu am datorii faţă de nimeni, dar practicarea avocaturii pentru cetăţenii din York nu reprezintă şi drumul spre prosperitate.

Onestitatea lui a dezarmat-o pe Mike pentru o vreme, îngăduindu-şi să surâdă şi să se relaxeze întru câtva. Au petrecut câteva minute plăcute făcând schimb de istorioare despre aventura de a practica avocatura într-un orăşel din America. După această pauză de destindere, John a spus cu căldură în glas:

— Povesteşte-mi câteva lucruri despre Elaine. Slujbă, salariu, stare financiară, familie, şi aşa mai departe.

— Mda, aşa cum am spus, lucrează cu program redus aici mai mult pe degeaba. Câştigă 24 000 de dolari pe an ca adjunct de director al parcurilor şi zonelor recreative din oraş, ceea ce nu reprezintă neapărat o slujbă în care să faci carieră. Locuieşte cu chirie într-un apartament modest, pe care îl împarte cu prietena ei Beverly, şi are un automobil Nissan, pentru care plăteşte rate lunare. Familia ei este din Erie, şi nu ştiu cât de prosperă era aceasta cândva, dar lucrurile au luat o întorsătură neplăcută în ultimii ani. Aşa se face că Elaine se descurcă singură, iar la douăzeci şi trei de ani reuşeşte să supravieţuiască. Încă visează ceva mai presus de situaţia în care se află acum.

John şi-a mai notat câte ceva, apoi a zis:

— Ieri am stat de vorbă cu un avocat al familiei Tate, o firmă puternică din Pittsburgh. Baxter avea un cont personal în care primea şase mii de dolari pe lună, care niciodată nu-i erau de ajuns. Această sumă trebuia să crească în decursul timpului, dar, în prezent, toate conturile

Tate sunt ţinute sub un control strict de un unchi care conduce totul cu o mână de fier. În proprietatea lui se află prea puţine lucruri, astfel că orice contribuţie din partea familiei lui ar intra în categoria ofertelor caritabile. Aceşti oameni nu sunt recunoscuţi pentru actele lor de caritate, şi mi-e greu să-mi imaginez că ei ar accepta ideea de a scrie cecuri pe numele fostelor prietene ale lui Baxter.

Mike a dat din cap în semn de aprobare.

— Dar ce se întâmplă cu Joey? a întrebat ea.

— Lucrează din greu, străduindu-se să asigure traiul familiei lui în devenire. Probabil că e angajat financiar pe restul vieţii. Clientul meu ar prefera să-i ţină pe Joey şi pe Alan Strock departe de acest caz.

— Lucru demn de admiraţie.

— Noi propunem două plăţi. Una acum, iar cealaltă peste şapte ani, atunci când expiră perioada de prescriere privind acuzaţiile de viol. În cazul în care clienta ta ar reuşi să facă uitată acea întâmplare de tinereţe, renunţând la ideea de a-i trimite în justiţie pe aceşti tineri, atunci va primi o sumă frumuşică la sfârşit. Douăzeci şi cinci de mii de dolari acum, iar în următorii şapte ani clientul meu va adăuga câte zece mii la o investiţie ce va ajunge la 100 000 de dolari când Elaine va avea treizeci de ani.

Mike a rămas imperturbabilă.

— Douăzeci şi cinci de mii într-o primă fază reprezintă o sumă ridicolă, a spus ea.

— Fiul meu nu are cei douăzeci şi cinci de mii. Banii vor veni de la mine.

— Pe noi nu ne interesează sursa banilor. Ne preocupă mai mult care este suma.

— Ei bine, în acest moment, suma e zero, iar dacă nu reuşim să ne punem de acord, este posibil ca ea să rămână la zero. Şansele voastre de recuperare sunt slabe, asta în cel mai bun caz.

— Şi atunci, de ce faci această ofertă?

— Ca să ne recâştigăm liniştea cugetului. Mike, te rog, hai să liniştim apele, pentru ca aceşti tineri să-şi poată vedea de viaţa lor! Kyle aproape că uitase de acest incident, ce naiba, doar lucrează o sută de ore pe săptămână, apoi Joey o întâlneşte accidental pe Elaine, după care apare şi Baxter, doborât de sentimentul vinovăţiei, pentru că, la un moment dat, şi-a adus aminte mai multe amănunte decât pe vremea când era alcoolic. E o demenţă! La o adică, erau cu toţii o adunătură de puşti doborâţi de băutură.

Da, aşa erau, iar Mike nu putea respinge acea afirmaţie. Şi-a pus din nou picior peste picior, iar John n-a rezistat ispitei de a arunca o privire spre tocurile înalte ale pantofilor ei, doar o căutătură de jos în sus, însă ei nu i-a scăpat acest lucru.

— Permite-mi să stau de vorbă cu Elaine, după care vom veni cu o contraoferta, a spus ea.

— Bine, dar te rog să înţelegi că nu prea am loc de negociere, Mike! Banii de avans vor reprezenta un împrumut acordat de mine clientului meu, iar el, evident, este îngrijorat de ideea de a-şi lua o obligaţie pe durata de şapte ani. Are douăzeci şi cinci de ani, şi îi vine greu să anticipeze ce se va întâmpla până şi peste trei ani.

— O voi suna pe Elaine, iar ea va dori probabil să vină pentru a discuta totul faţă în faţă.

— Nu plec din oraş decât după ce ajungem la o înţelegere. Acum o să mă duc până la cafeneaua din colţul străzii ca să omor vremea.

O oră mai târziu, John a revenit. Şi-au ocupat amândoi aceleaşi poziţii, au pus iarăşi mâna pe pixuri şi au continuat negocierile.

— Să înţeleg că nu eşti dispusă să accepţi oferta, a spus John.

— Şi da, şi nu. Planul acela pe şapte ani e acceptabil, dar Elaine are nevoie de mai mulţi bani ca avans. Mai are doi ani până să obţină diploma la University of Scranton. Ea visează să urmeze dreptul, şi, fără ajutor, acest lucru îi va fi imposibil.

— Şi cât înseamnă acest ajutor?

— O sută de mii chiar acum.

Şoc, tăgăduire a celor proaspăt auzite, uimire, respingere. John s-a strâmbat, a protestat din tot trupul, a făcut ca aerul expirat să-i treacă printre dinţi, scoţând un şuierat. Totul reprezenta un simplu joc actoricesc, o prefăcătorie îndelung exersată prin care îşi exprima uluirea atunci când cealaltă parte îşi prezenta primele pretenţii. Exasperarea, aproape sentimentul înfrângerii.

— Ascultă, Mike, noi încercăm să ajungem la o înţelegere. Dar voi vă străduiţi să jefuiţi o bancă.

— Peste doi ani, Elaine va câştiga tot 24 000 de dolari pe an. Pe de altă parte, clientul tău va primi un salariu de aproape 400 000 de dolari, având un spor garantat. Asta nu reprezintă un impediment pentru el.

John s-a ridicat ca pentru a pleca, un gest ce însemna sfârşitul negocierii.

— Trebuie să-l sun.

— Bine. Aştept.

John a ieşit din clădire, a dus telefonul mobil la ureche, dar fără a suna pe nimeni. Suma pe care aveau să o plătească avea mai puţin de a face cu banii de care avea nevoie Elaine şi mai mult cu dorinţa de a-şi asigura tăcerea ei. În situaţia aceea, o sută de mii de dolari reprezenta o adevărată afacere.

Revenit la masa tratativelor, John a spus:

— Oferim cel mult şaptezeci de mii de dolari, nimic mai mult.

În timp ce Mike i-a întins mâna, brăţările de la încheieturi au zăngănit.

— S-a făcut, a spus ea.

Şi-au strâns mâinile, consfinţind astfel acordul, după care au petrecut două ore pentru a se pune de acord asupra formulării documentului. După ce au terminat, John a invitat-o pe Mike la masă, iar ea a acceptat fără nicio rezervă.

37

Cea mai recentă staţie de lucru reuşită de Nigel fusese asamblată în pripă pe masa elegantă din mahon aflată în mijlocul camerei de zi a unui apartament spaţios din hotelul Waldorf-Astoria de pe Park Avenue. Având dimensiunile de patruzeci pe cincizeci de centimetri, computerul reprezenta o replică exactă a celor zece modele de la etajul optsprezece. Şi monitorul era perfect identic. Alături de acesta se găsea o cutie de culoare bleumarin cu aspect ameninţător, de mărimea unui laptop.

În timp ce, plin de mândrie, Nigel făcea o descriere amănunţită a rolului jucat de diferitele cordoane şi cabluri, spaghete, cum le numea el, Bennie şi Kyle s-au mulţumit să-l urmărească în tăcere. Exista un cablu de alimentare, unul pentru sistemul audio, altul pentru monitor şi cablurile de conectare la imprimantă.

— Kyle, are şi sistem audio? Avem şi zgomot de la băieţeii cei răi?

— Nu, nimic audio, i-a răspuns Kyle, iar Nigel a strâns grijuliu cablul pentru conectarea audio şi l-a pus deoparte.

Apoi s-a aplecat în spatele computerului şi a făcut semn către un punct magic.

— Uite, Kyle, aici e ţinutul făgăduinţei, adică portul USB. E aproape ascuns, dar ştiu că există, pentru că am un amic la Fargo. Trebuie să existe, crede-mă!

Kyle şi-a dres numai glasul, preferând să tacă.

— Uite care-i planul, Kyle, a spus Nigel cu un aer agitat, fascinat total de opera lui. Din trusa lui de hacker, foarte bine dotată cu dispozitive de înaltă performanţă aşezate ordonat, Nigel a scos două obiecte, identice ca formă şi lungime, late de aproape doi centimetri şi lungi de patru. Acesta este emiţătorul USB fără fir, nou-nouţ, ultimul răcnet, încă nepus în vânzare pentru marele public, nici vorbă, domnule, a zis el, apoi l-a înserat în portul care se afla sub racordul de alimentare.

După introducere, din el se mai vedea doar o porţiune de un centimetru şi ceva.

— Îl vâri acolo, uite aşa, şi, gata, am trecut la treabă! Practic, rămâne invizibil. Nigel a fluturat în aer celălalt dispozitiv şi a explicat: Iar drăcuşorul ăsta mic este receptorul USB care intră în cutia asta albastră. Eşti atent, Kyle?

— Am priceput.

— Cutia albastră intră în geanta diplomat. Îţi aşezi geanta pe podea, direct sub computer, acţionezi un comutator şi documentele se descarcă într-o clipită.

— Cât de repede?

— Şaizeci de megabytes pe secundă, adică aproape o mie de documente, presupunând că plasezi receptorul la mai puţin de trei metri de emiţător, lucru ce va fi uşor de realizat. Cu cât e mai aproape, cu atât mai bine, Kyle. Mă urmăreşti?

— Ei, pe naiba, a spus Kyle, aşezându-se pe scaun în faţa monitorului. Va trebui să am cumva acces la partea din spate a computerului, să înserez emiţătorul, să-l las acolo, să descarc, şi aşa mai departe, asta în vreme ce în încăpere sunt şi alte persoane, iar camere video urmăresc tot ce se petrece. Cum anume să reuşesc aşa ceva?

— Scapi un pix pe jos, i-a zis Bennie. Verşi nişte cafea. Arunci nişte hârtii în jur. Creezi o diversiune. Du-te când nu este nimeni acolo şi stai cu spatele la camera video.

Kyle a clătinat din cap.

— Prea riscant! Să ştiţi că oamenii ăştia nu sunt proşti. În camera alăturată există un tehnician de securitate. Îl cheamă Gant.

— Dar lucrează şaisprezece ore pe zi?

— Nu ştiu cât şi când lucrează. Tocmai asta-i problema. Nu ştii niciodată cine urmăreşte din camera respectivă.

— Ne pricepem la securitate, Kyle, iar amărâţii care sunt plătiţi să urmărească toată ziua ecranele cu imagini de televiziune cu circuit închis sunt de obicei pe jumătate adormiţi. E o activitate îngrozitor de plicticoasă.

— Dar acolo nu e sala de băut cafea, Bennie! Se presupune că intru în camera aia ca să lucrez. Chiar dacă pentru voi furtul reprezintă o prioritate, firma vrea ca eu să verific documentele. Asta însemnând că am de realizat un proiect pe care îl aşteaptă un partener.

Nigel a intervenit imediat:

— Kyle, ai putea termina totul în două ore, cu condiţia să găseşti documentele repede.

Bennie a expus preocuparea principală:

— Prioritatea numărul unu o reprezintă motoarele ce aspiră aer, pe care Trylon şi Bartin le-au elaborat împreună. Tehnologia este atât de complicată, încât cei de la Pentagon sunt şi acum în stare de orgasm. Prioritatea următoare este amestecul de combustibil. Dai căutare pe „combustibil criogenie pe bază de hidrogen” şi după aceea treci pe „jet de propulsie”. Trebuie să existe foarte multe elemente de cercetare în fişierele acelea. Iar prioritatea a treia se numeşte „alunecare pe undă”. Faci o cercetare. Acestea sunt proiecte aerodinamice folosite pentru sporirea raportului dintre sustentaţie şi rezistenţa la înaintare în cazul aparatului B-10. Ai aici un referat.

Şi Bennie i-a întins un rezumat de două pagini.

— Îţi sună familiar ceva din toate astea? l-a întrebat Nigel.

— Nu.

— Există acolo, a insistat Bennie. Reprezintă miezul cercetării, esenţa procesului din instanţă, iar tu poţi descoperi asta, Kyle!

— Vai, mersi!

Pentru a face instruirea, Nigel a extras emiţătorul şi i l-a întins lui Kyle.

— Hai să te văd cum procedezi.

Kyle s-a ridicat încet în picioare, s-a aplecat deasupra computerului, a dat deoparte nişte cabluri şi, cu oarecare efort, a reuşit în cele din urmă să introducă emiţătorul în portul USB. Apoi s-a aşezat şi a spus:

— Nu se poate.

— Ba se poate, a zis Bennie pe un ton batjocoritor. Foloseşte-ţi creierul!

— E mort.

Nigel şi-a făcut de lucru cu cutia albastră.

— Partea de software e gândită de mine. După ce introduci emiţătorul, te apleci şi apeşi comutatorul ăsta mic, iar programul localizează computerul în mod automat şi începe să descarce baza de date. Totul se desfăşoară cu o rapiditate deosebită, Kyle, şi, dacă vrei, poţi face o pauză, poţi părăsi încăperea, te duci la toaletă, te porţi ca şi cum nimic nu s-ar întâmpla, iar în tot acest timp jucărioara mea suge un document după altul.

— Al naibii de sclipitor, a spus Kyle.

Bennie a scos la iveală o geantă diplomat marca Bally la fel ca aceea a lui Kyle, având un capac scurt din piele care se închidea pe o parte. Înăuntru existau trei compartimente, cel din mijloc fiind căptuşit pentru protejarea laptopului. Designul genţii înlocuitoare era desăvârşit prin prezenţa câtorva semne de lovituri şi a cărţii de vizită a lui Kyle, având logoul Scully & Pershing imprimat pe ea, prinsă bine într-o protecţie din piele.

— Vei folosi asta, a spus Bennie, în timp ce Nigel lua cu băgare de seamă cutia albastră şi o plasa în compartimentul central al genţii.

— Când tragi fermoarul acestui compartiment, a zis Nigel, receptorul este deja la locul lui. Dacă, din cine ştie ce motiv, trebuie să abandonezi misiunea, închizi geanta şi apeşi butonul ăsta, iar totul se blochează automat.

— Să abandonez misiunea?

— În eventualitatea că…

— Haideţi să lămurim lucrurile. Dacă se întâmplă ceva, însemnând fie că mă observă cineva, fie că, imediat ce mă apuc eu să scormonesc în baza de date dintr-un supercomputer, se declanşează vreo alarmă despre care nu avem habar, atunci eu, potrivit planului vostru, trebuie doar să închid capacul genţii, să înşfac emiţătorul care este aproape ascuns şi, pe urmă, ce să fac? O rup la sănătoasa din camera aia ca un hoţ din magazine care a fost prins asupra faptului? Unde mă duc, Nigel? Bennie, ai vreo idee ce trebuie să fac?

— Calmează-te, Kyle, i-a zis Bennie cu un zâmbet prefăcut. Totul e simplu ca bună ziua. O să te descurci de minune!

— Kyle, nu vor exista alarme. Softul conceput de mine e prea bun pentru aşa ceva. Ai încredere în mine!

— Vă rog, încetaţi să-mi tot spuneţi să am încredere!

Kyle s-a apropiat de o fereastră şi a privit peisajul Manhattanului. Era marţi seara, în jur de 21:30. Nu mâncase de la 11:30, când el şi Tabor luaseră un prânz scurt, de vreo cincisprezece minute, în bufetul cu autoservire al firmei. Cu toate astea, foamea era cea mai măruntă dintre grijile sale, ce alcătuiau o listă întreagă.

— Kyle, eşti pregătit? a spus Bennie, aflat de cealaltă parte a camerei.

Nu suna a întrebare, ci a invitaţie.

— Cât se poate de pregătit, a răspuns el, fără a întoarce capul.

— Când?

— Cât de curând posibil. Vreau să se termine odată. O să trec mâine prin cameră de câteva ori, ca să văd cum merg lucrurile pe acolo. Cred că o să reuşesc ceva mâine-seară pe la opt, spre sfârşitul zilei, dar cât să-mi las timp suficient pentru a descărca, presupunând că nu voi fi împuşcat până atunci.

— Ai întrebări privind echipamentul? l-a întrebat Nigel.

Kyle s-a întors cu paşi rigizi până la staţia de lucru şi a privit lung la aparate. În cele din urmă, a ridicat din umeri şi a zis:

— Nu, e destul de limpede.

— Excelent! Încă un lucru, Kyle! Cutia albastră are un semnal fără fir, astfel că voi şti precis momentul în care descarci.

— De ce este necesar aşa ceva?

— Monitorizare. Vom fi pe aproape.

Kyle a înălţat iarăşi din umeri.

— Mă rog.

Cutia albastră se afla tot în compartimentul central, iar Nigel manevra geanta de parcă ar fi fost o bombă. Apoi Kyle a transferat în ea lucrurile din propria geantă, iar când a apucat-o de mâner şi a ridicat-o de pe masă, a rămas surprins de greutatea ei.

— Cam grea, nu? l-a întrebat Nigel, urmărindu-i fiecare mişcare.

— Da, cam aşa e.

— Nu-ţi face griji. Am ranforsat fundul genţii. Nu va cădea când o să mergi cu ea pe Broad Street.

— Îmi plăcea mai mult cealaltă. Când o capăt înapoi?

— Curând, Kyle, curând!

Kyle şi-a pus trenciul şi s-a îndreptat spre uşă. Bennie l-a însoţit câţiva paşi, zicându-i:

— Noroc! Totul se reduce la asta, Kyle! Credem în tine.

— Du-te dracului, i-a răspuns Kyle şi a ieşit din încăpere.

38

Geanta diplomat a devenit şi mai grea în urma nopţii scurte şi insomniace, iar a doua zi, miercuri dimineaţă, când a coborât cu ea de pe bancheta din spate a unui taxi, Kyle aproape că îşi dorea ca fundul întărit al ei să cadă, iar cutia albastră să se facă mii fărâme de asfaltul de pe Broad Street, astfel ca programul cel isteţ al lui Nigel să ajungă undeva în canalizare. Nu era sigur ce s-ar fi putut întâmpla după aceea, dar un astfel de scenariu suna mult mai bine decât ceea ce se plănuise.

La douăzeci de minute după ce Kyle a ajuns cu liftul la etajul treizeci şi patru, Roy Benedict a urcat în acelaşi lift împreună cu doi tineri care, neîndoielnic, erau asociaţi la Scully & Pershing. Toate semnalmentele dovedeau aceasta. Aveau sub treizeci de ani. Era ora 6:35 dimineaţa. Păreau obosiţi şi amărâţi, dar purtau haine scumpe şi aveau cu ei genţi diplomat elegante, de culoare neagră. Roy era pregătit să vadă vreo figură cunoscută, deşi socotea că asemenea întâmplare ar fi fost cu totul improbabilă. Nu era deloc lucru neobişnuit să vezi avocaţi ai altor firme în acea clădire. Roy cunoştea vreo şase parteneri de la Scully, dar, la o oră când la slujbă soseau aproape o mie cinci sute de oameni, gândea că şansele de a întâlni pe cineva cunoscut erau minime. Şi avea dreptate. Cei doi avocaţi ameţiţi de somn reprezentau doar o pereche de suflete fără de chip, care aveau să dispară de acolo peste un an sau doi.

Geanta diplomat din mâna lui Roy era tot un Bally negru, la fel ca aceea pe care Kyle şi-o cumpărase în august, cea de-a treia care era necesară pentru acea misiune. A coborât singur din lift la etajul treizeci şi patru şi a trecut prin dreptul pupitrului recepţionerei, acum absentă, a mers apoi pe hol în dreapta, cale de patru, cinci, şase uşi, zărindu-şi într-un final clientul care, stând la birou, bea cafea şi aştepta. Schimbul a fost rapid. Roy a înlocuit o geantă cu alta şi s-a pregătit să iasă.

— Unde sunt agenţii federali? a întrebat Kyle foarte încet, deşi pe coridor nu se afla nimeni, iar secretarele abia coborau din pat la ora aceea.

— După colţ, într-o furgoneta. Vor face o scanare de rutină, ca să se asigure că nu conţine dispozitive de urmărire. Dacă descoperă aşa ceva, ţi-o voi aduce imediat înapoi şi inventăm o poveste justificativă. Dacă nu, o vor duce la un laborator de-al lor din Queens. Dar văd că e grea!

— Cutia albastră e de vină. E proiectată special de nişte genii rele.

— Când ai nevoie de ea?

— Să spunem pe la şapte seara. Ai la dispoziţie douăsprezece ore. Cred că e de ajuns, nu?

— Aşa mi s-a spus. Potrivit lui Bullington, au acolo o mică armată de genii informatice care mor de nerăbdare să vadă ce-i înăuntru.

— Nu trebuie să lase urme.

— Nu vor lăsa. Tu te simţi bine?

— Minunat. Au mandate de arestare?

— A, sigur! Pentru interceptare de convorbiri, extorcare, conspiraţie şi multe alte infracţiuni.

— Dacă Bennie va fi arestat, atunci voi fi un tânăr motivat.

— Mult noroc!

Roy a plecat, lăsând în birou geanta diplomat care avea aceleaşi semne de lovituri şi rosături, dar şi eticheta cu logoul firmei. Grăbit, Kyle a îndesat în ea dosare, blocnotesuri şi pixuri şi s-a dus să-şi mai ia cafea.

După douăsprezece ore care au părut interminabile, Roy a revenit cu cea de-a doua geantă diplomat. S-a aşezat, iar Kyle a închis uşa biroului său.

— Ei bine? a întrebat el.

— E aşa cum ţi s-a spus. Un computer de comandă, construit în mare la fel ca acelea folosite de armată, totul extrem de rezistent şi performant. Proiectat doar pentru descărcare. Două hard diskuri, fiecare de 750 de gigabytes. În esenţă, suficient spaţiu de stocare pentru tot ce conţine clădirea asta, dar şi alte trei de pe stradă. Un software extrem de complicat, pe care băieţii-minune de la FBI nu l-au mai întâlnit până acum. Tipii ăştia sunt buni, Kyle!

— Mie-mi spui?

— Şi, într-adevăr, există un semnal fără fir pentru a te putea monitoriza.

— La naiba! Deci tot va trebui să descarc ceva?

— Regret, dar trebuie. Semnalul transmis nu poate constata ce anume descarci şi nici cât. Doar le indică acelor oameni că te afli în cameră şi că ai început să transferi baza de date.

— La dracu'!

— Poţi s-o faci, Kyle!

— Cam asta pare a fi opinia generală.

— Ştii unde îi vei întâlni pe indivizi?

— Nu. Mă vor anunţa în ultima clipă. Presupunând că descarc fără să declanşez cine ştie ce alarmă, o să-i telefonez lui Bennie ca să-i anunţ vestea cea mare, iar el îmi va spune unde ne vom întâlni. O să mă duc în camera computerelor peste vreo oră şi plănuiesc să plec de acolo la nouă, indiferent cât reuşesc să descarc. Prin urmare, dacă am noroc, pe la nouă şi un sfert ar trebui să mă aflu în stradă.

— Eu rămân la birou. Dacă găseşti prilejul, dă-mi un telefon. Lucrurile sunt foarte interesante, Kyle!

— Interesante? Mie mi se par înspăimântătoare.

— Te descurci tu.

Spunând acestea, Roy a făcut din nou schimb de genţi şi a plecat.

Timp de o oră, Kyle s-a mulţumit să se uite la ceas şi să ponteze în gol pentru Trylon, după care, într-un târziu, s-a clintit din loc. Şi-a slăbit nodul la cravată, şi-a suflecat mânecile, străduindu-se să pară cât se poate de detaşat, după care a luat liftul până la etajul optsprezece.

În cameră se afla Sherry Abney, astfel că a trebuit să o salute. După felul cum arăta masa ei, lucrase ore în şir, iar cercetarea nu ieşise tocmai conform aşteptărilor. Kyle şi-a ales staţia de lucru cea mai îndepărtată. Iar Sherry stătea cu spatele la el.

În ciuda protestelor şi văicărelilor sale anterioare, Kyle şi-a dat seama că risca destul de puţin să fie observat de vreun alt membru al echipei Trylon. Toate cele zece scaune stăteau îndreptate spre pereţi, cu spatele spre centrul încăperii, astfel că, în timp ce lucra la cercetare, nu putea vedea decât monitorul, computerul şi peretele de dincolo de acesta. Primejdia venea de sus, pândind din ochii sticloşi ai lentilelor camerelor video. Cu toate acestea, ar fi preferat să rămână singur în încăpere.

După un sfert de oră, a decis să se ducă până la toaletă. În drum spre uşă, a întrebat-o pe Sherry:

— Vrei să-ţi aduc o cafea?

— Nu, mulţumesc! Nu mai stau mult.

Perfect. Ea a plecat la 20:30, un moment convenabil de întrerupere a activităţii, care făcea pontarea mai lesnicioasă. Kyle şi-a plasat un blocnotes pe computer, apoi două pixuri, lucruri ce puteau să alunece şi să se rostogolească, trebuind să fie apoi recuperate de pe jos. A împrăştiat câteva dosare pe lângă monitor şi, în general, a făcut masa să arate foarte încărcată şi dezordonată. La 20:40, a ciocănit în uşa metalică şi încuiată ce dădea spre cămăruţa unde se găsea imprimanta, şi nu a primit răspuns. Apoi a încercat cea de-a doua uşă de metal, despre care nu ştia unde ducea, dar bănuia că în încăperea unde-şi făcea veacul Gant, asigurând securitatea. Îl văzuse uneori pe acesta, aşa că îşi închipuia că omul lucra în apropiere. Nu a primit răspuns. La 20:45, a hotărât să intre în acţiune, înainte de eventuala sosire a vreunui alt asociat care ar fi dorit să mai ponteze o ultimă oră de muncă. S-a dus spre masa lui şi a lovit ca din întâmplare blocnotesul aflat pe computer, făcând pixurile să zboare direct în perete. A azvârlit un braţ în sus, a scăpat un „Drace!” cât a putut de tare, apoi s-a aplecat ca pentru a-şi recupera lucrurile. A descoperit un pix, nu l-a dibuit pe celălalt, dar a continuat să caute. Pe podea, în spatele monitorului, sub scaun, apoi iarăşi în spatele computerului, unde a înfipt cu pricepere micuţul emiţător în portul USB, în exact acelaşi moment în care a găsit şi pixul lipsă, ridicându-l în aer, astfel încât să fie văzut şi de cameră. De-acum calmat, s-a aşezat fără să mai blesteme şi s-a apucat să tasteze câteva comenzi. Şi-a tras geanta diplomat mai aproape sub masă, chiar dedesubtul computerului, după care a apăsat pe comutator.

Nu s-a declanşat nicio alarmă. Nici vreo alertă de virus care să ţipe de pe ecran. Iar Gant nu a dat buzna în cameră însoţit de gărzi înarmate. Nimic. Kyle, hackerul, descărca fişiere, furând cu o viteză ameţitoare. În doar nouă minute, a transferat toate documentele din Categoria A — scrisori, rapoarte, o sută de varietăţi de informaţii inofensive care fuseseră deja prezentate către APE şi Bartin. După ce a încheiat cu documentele din Categoria A, a repetat procesul şi le-a mai descărcat o dată. Apoi a luat-o de la capăt, reluând iar şi iar procedura.

La o oră după ce intrase în cameră, a jucat din nou parodia cu căutarea pixurilor căzute pe jos şi, cât se prostea pe acolo, a reuşit să extragă emiţătorul din portul USB. În cele din urmă, a făcut curăţenie la locul de muncă, luându-şi lucrurile, şi a plecat. S-a grăbit să ajungă la biroul lui, a îmbrăcat sacoul şi trenciul şi s-a îndreptat spre lifturi fără să întâlnească pe cineva. În timp ce cobora până la parter fără ca liftul să mai oprească la vreun alt etaj, şi-a dat seama că ajunsese la momentul de care se temea cel mai mult. Părăsea biroul ca un hoţ, având în geanta diplomat suficiente fişiere furate cât să fie condamnat pentru numeroase infracţiuni şi să ajungă a fi exclus din barou pe viaţă.

Imediat ce a ieşit afară, în aerul rece de decembrie, l-a sunat pe Bennie.

— Misiune reuşită! a spus el cu mândrie.

— Bravo, Kyle! Hotelul Oxford, la intersecţia dintre Lexington Avenue şi Thirty-Fifth Street. Camera 551, peste un sfert de oră.

— Am plecat.

Kyle s-a îndreptat spre un sedan negru, unul înregistrat pe numele unei companii bine-cunoscute din Brooklyn, a deschis portiera şi s-a aşezat pe bancheta din spate. Micuţul şofer de origine asiatică l-a întrebat:

— Încotro?

— Cum ziceai că te cheamă?

— Al Capone.

— Unde te-ai născut, Al?

— Tutwiler, Texas.

— Tu eşti acela. Hotelul Oxford, camera 551.

Agentul Al a telefonat imediat cuiva şi a repetat informaţia. A ascultat vreme de câteva minute, răstimp în care a condus foarte încet, apoi a zis:

— Iată care este planul, domnule McAvoy. Avem o echipă în alertă, iar ea va ajunge la hotel peste zece minute. Nu trebuie să ne grăbim. După ce supervizorul va ajunge în hotel, mă va suna să-mi transmită instrucţiuni. Vrei o vestă?

— Ce anume?

— O vestă, una antiglonţ. Am una în portbagaj, dacă doreşti.

Pe Kyle îl frământase prea mult ideea că furase ca să se mai gândească la evenimentele ce se legau de arestarea lui Bennie, şi spera el, a lui Nigel. Era convins că îi va duce pe oamenii FBI-ului la instructorul lui, dar nu se gândise mai deloc la amănuntele privitoare la trădarea sa. De ce anume ar fi avut nevoie de o vestă antiglonţ?

Ca să oprească gloanţele, desigur. În mintea lui înfierbântată a apărut chipul lui Baxter.

— Trecem peste asta, a spus Kyle, dându-şi seama cât de nepregătit era ca să ia asemenea decizii.

— Am înţeles, domnule.

Al a condus vădind multă atenţie la trafic, făcând şi un ocol, doar pentru a trece timpul. La un moment dat i-a sunat telefonul mobil, după care el a spus:

— Gata, domnule McAvoy. O să opresc în faţa hotelului, şi vei intra singur în hol. Te duci la lifturile din dreapta şi apeşi butonul pentru etajul patru. Coborî acolo, coteşti stânga şi te duci spre uşa care dă spre scări. Pe casa scării îi vei găsi pe domnul Bullington şi pe alţi câţiva agenţi. Din acel moment, te preiau ei.

— Se pare că o să mă distrez de minune.

— Noroc, domnule McAvoy!

Cinci minute mai târziu, Kyle intra în holul hotelului Oxford, urmând apoi instrucţiunile primite. În casa scărilor dintre etajul patru şi etajul cinci, i-a întâlnit pe Joe Bullington şi pe alţi doi agenţi, toţi fiind îmbrăcaţi aidoma celor care îl încolţiseră cu aproape zece luni în urmă, după meciul de baschet al echipei de juniori din New Haven. Doar că aceştia erau agenţi adevăraţi, aşa că nu şi-a exprimat dorinţa de a le verifica documentele. Starea de încordare era mare, iar inima obosită a lui Kyle bătea într-un ritm furios.

— Sunt agentul Booth, iar el e agentul Hardy, a spus unul din ei.

Kyle a rămas impresionat de statura lor.

— Te duci la uşa camerei 551, i-a spus Booth. În clipa când începe să se deschidă, o loveşti tare cu piciorul şi te tragi imediat deoparte. Noi ne vom afla chiar în spatele tău. Nu ne aşteptăm la un schimb de focuri. Presupunem că oamenii ăştia sunt înarmaţi, dar habar nu au că venim. După ce pătrundem, vei fi îndepărtat de aici.

Cum? Fără schimburi de focuri? Kyle a dat să facă o glumă, dar, brusc, şi-a simţit genunchii înmuindu-se.

— Ai înţeles? a mârâit Booth spre el.

— Da. Să mergem!

Kyle a pătruns pe hol şi a mers cât se poate de încrezător către camera 551. A apăsat butonul soneriei, a tras adânc aer în piept şi a privit în jur. Booth şi Hardy erau la vreo cinci metri depărtare, pregătiţi de asalt ţinând în mâini pistoale negre şi lucioase. De la capătul celălalt al coridorului se apropiau alţi doi agenţi, tot cu armele scoase.

„Poate că era bine să fi luat o vestă din aia”, a gândit Kyle.

A apăsat din nou butonul. Nimic. Nicio voce dinăuntru, niciun sunet.

A simţit că rămâne fără aer, stomacul ajungându-i în gâtlej. Geanta diplomat cântărea o tonă, părând mult mai grea acum, când conţinea fişierele furate.

S-a încruntat spre Booth, care părea să fie la fel de nedumerit ca şi el. Kyle a apăsat butonul soneriei pentru a treia oară, după care a bătut în uşă şi a strigat:

— Hei, Bennie! Sunt Kyle!

Niciun semn. A apăsat pentru a patra oară soneria, apoi încă o dată.

— E o cameră single, a şoptit Booth. A făcut apoi un semn, cerând alcătuirea unei formaţii ce presupunea antrenament prealabil, şi i-a zis lui Kyle: Te rog să te tragi deoparte. Stai acolo şi aşteaptă.

Hardy a scos o cheie electronică şi a introdus-o în fantă. S-a aprins luminiţa verde, iar cei patru agenţi FBI au năvălit înăuntru, aplecându-se şi dispersându-se în stânga şi-n dreapta, strigând ordine, ţintind cu pistoalele în toate direcţiile. Având în urma lui alţi agenţi, Joe Bullington a venit în goană spre ei.

Camera era goală, de suspecţi măcar, iar dacă fusese cineva acolo recent, nu lăsase nicio urmă a trecerii lui. Bullington a reapărut în hol şi, vorbind în microfonul unui telefon sau al unui aparat de radio-emisie, a dat ordinul de blocare a tuturor ieşirilor. I-a aruncat o privire nedumerită lui Kyle, care rămăsese ca prostit. Agenţii se agitau în jurul lui, neştiind cum să acţioneze în acea stare de confuzie generală. Câţiva au fugit spre scară, alţii, spre lift.

O bătrână, cazată în camera 562, a ieşit pe coridor şi a cerut să se facă linişte, dar şi-a pierdut pe dată orice curaj atunci când a văzut doi agenţi încruntaţi răsucindu-se către ea cu armele în mâini. S-a retras imediat, nevătămată, dar probabil prea speriată ca să mai doarmă în acea noapte.

— Kyle, vino aici, te rog, i-a zis Bullington, făcându-i semn să intre în camera 551.

Kyle a strâns la piept geanta diplomat şi s-a conformat.

— Stai aici câteva minute, i-a zis Bullington. Aceşti doi agenţi vor rămâne cu tine.

Kyle s-a aşezat pe marginea patului, ţinând geanta între picioare, iar cei doi paznici ai lui au închis uşa şi au vârât pistoalele în tocuri. Minutele treceau, timp în care prin mintea lui Kyle s-au derulat zeci de scene şi de scenarii, însă nimic atrăgător. S-a gândit la Roy, aşa că i-a telefonat. Acesta era încă la birou, aşteptând veşti.

— Au fugit, i-a spus Kyle, rar şi cu voce pierită.

— Cum adică?

— Suntem în camera de hotel, care e pustie. Au dispărut, Roy!

— Unde te afli acum?

— Hotelul Oxford, camera 551, sub pază, aşa cred. Cei de la FBI caută prin hotel, dar sigur nu vor găsi pe nimeni.

— Ajung acolo în cincisprezece minute.

Cât se efectua căutarea în hotel, trei agenţi FBI au pătruns în apartamentul lui Kyle, în Chelsea. Folosindu-se de cheia lui, au intrat discret şi au efectuat o cercetare ce le-a luat patru ore şi în urma căreia au descoperit trei camere video ascunse, un microfon în telefonul de perete şi alte şase dispozitive de ascultare. Suficiente dovezi pentru a se putea aduce acuzaţii. Un caz foarte clar pentru agenţii federali, dar ei aveau de fapt nevoie de suspecţi.

39

Roy a sosit la ora 11:00. A fost întâmpinat de Joe Bullington la uşa de intrare şi condus prin hol. Hotelul era încă blocat, iar în acele momente se desfăşura o percheziţie din cameră în cameră, ceea ce stârnise nemulţumire în rândul oaspeţilor, aşa că la recepţie domnea un adevărat haos.

Prima întrebare a lui Roy a fost:

— Cum se simte Kyle?

— Cam dat peste cap, i-a răspuns Bullington. Să mergem pe scări. Lifturile au fost oprite. La dracu', am fost daţi cu toţii peste cap!

Cea de-a doua întrebare era de aşteptat:

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, Roy. E foarte derutant.

Kyle stătea pe marginea patului, ţinând în continuare geanta între picioare. Rămăsese cu trenciul pe el şi privea fix în podea, ignorându-i pe cei doi agenţi care îl păzeau. Roy şi-a lăsat o mână pe umărul lui, apoi a îngenuncheat ca să îl privească în ochi şi i-a zis:

— Kyle, eşti teafăr?

— Sigur.

Se simţea cumva uşurat văzând figura cunoscută a cuiva în care avea încredere.

Bullington avea telefonul la ureche. L-a închis şi a zis:

— Avem un apartament gol la etajul doi. E mai uşor de protejat, şi mult mai spaţios. Să ne mutăm acolo.

În timp ce ieşeau, Kyle a murmurat către avocatul lui:

— Roy, ai auzit? Mai uşor de protejat. Am ajuns să fiu apărat.

— Nu-i nimic, Kyle.

Apartamentul avea trei camere, una dintre ele putând sluji drept birou: se găseau acolo o masă de lucru, fax, internet wireless, câteva scaune confortabile şi o mică masă de conferinţe la capătul celălalt.

— Asta o să ne fie de ajuns, a spus Bullington, apoi şi-a scos trenciul, după care sacoul, de parcă aveau să petreacă acolo o bună bucată de vreme, astfel că Roy şi Kyle i-au urmat exemplul.

S-au aşezat pe scaune şi s-au făcut comozi. La uşă au rămas doi agenţi tineri.

— Iată ce ştim până acum, a început Bullington, confirmând astfel că el era şeful acţiunii. Camera a fost rezervată astăzi după-amiază de un anume domn Randall Kerr, care s-a folosit de un nume fals şi de o carte de credit falsă. În jur de 20:45, domnul Kerr a apărut pentru a se caza, singur, având cu sine doar o valiză mică şi o geantă diplomat de culoare neagră. Cât a flecărit cu recepţionera, i-a zis că tocmai sosise de la Mexico City. Am urmărit înregistrarea video. Era Bennie, fără niciun efort de a se deghiza. S-a dus în cameră şi, potrivit grilei electronice de acces, a deschis uşa camerei 551 la 20:58. A deschis-o iar, optsprezece minute mai târziu, părăsind încăperea, evident, pentru că uşa nu a mai fost folosită ulterior. Nimeni nu-şi aminteşte să-l fi văzut ieşind din hotel. Există câteva camere video pe coridoare şi în hol, dar deocamdată nu a fost identificat pe vreo înregistrare. A dispărut.

— Bineînţeles că a dispărut, a spus Kyle. Şi nici că-l veţi găsi.

— Ne străduim.

— Kyle, ce ai descărcat? l-a întrebat Roy.

— Documente din Categoria A. De cinci sau şase ori. Nu m-am atins de altceva.

— Şi totul a mers ca uns?

— Din câte mi-am dat seama, da. În cameră, cel puţin, nu au existat probleme.

— La ce oră ai început să descarci? l-a întrebat Bullington.

— Pe la 20:45.

— Şi când l-ai sunat pe Bennie?

— Cu puţin înainte de 22:00.

Bullington a stat o clipă pe gânduri, apoi a dat glas evidenţei:

— Aşadar, Bennie a aşteptat până a primit semnalul tău, iar după ce a ştiut că descărcai fişiere, s-a cazat în cameră. Optsprezece minute mai apoi a fugit. Ceva nu se leagă.

— Ba se leagă, dacă îl cunoşti mai bine pe Bennie, a spus Kyle.

— Nu înţeleg, a zis Bullington.

— Cineva l-a informat în legătură cu planul nostru, asta este evident. Nu am făcut-o eu. Şi nici avocatul meu. Şi singurii care mai ştiau au fost tu, domnule Bullington, FBI-ul şi domnul Wingate, cu oamenii lui de la Justiţie. În clipa de faţă nu avem cum să ne dăm seama cine a dat planul de gol, şi poate că nici nu vom afla vreodată. Cu toate astea, Bennie a primit pontul şi a decis să se distreze. Ştia că vă voi conduce aici ca să-l prindeţi, aşa că şi-a luat măsuri. Probabil că, la ora asta, Bennie e undeva peste drum, uitându-se la zecile de agenţi ce se agită în jurul hotelului, şi râde să se prăpădească.

Obrajii lui Bullington s-au făcut stacojii. Brusc, şi-a dat seama că trebuia să telefoneze cuiva şi a plecat din cameră.

— Ia-o uşurel, Kyle, i-a zis Roy pe un ton scăzut.

Kyle şi-a împreunat degetele pe după ceafă şi s-a aplecat în faţă. Geanta era încă prinsă între picioarele sale. A închis ochii şi a încercat să-şi stăpânească gândurile, lucru imposibil. Roy l-a urmărit cu privirea, fără a spune nimic. S-a dus la minibar şi a scos două sticle de apă.

— Trebuie să stăm de vorbă, a spus Roy, întinzându-i o sticlă de apă lui Kyle. E nevoie să luăm rapid câteva hotărâri.

— De acord. Ce facem cu blestemăţia asta? a întrebat Kyle, lovind geanta cu palma. Cei de la Scully nu au nevoie de ea, pentru că documentele nu sunt confidenţiale. N-am furat decât acte lipsite de valoare. Firma nu a pierdut nimic. Fişierele lor vor părea neatinse.

— Sunt convins că cei de la FBI le vor dori drept probă.

— Probă, împotriva cui?

— A lui Bennie.

— Bennie? Omul a dispărut, Roy, ascultă la mine! Nu-l vor descoperi niciodată, pentru că e cu mult mai inteligent decât ei. Nu va fi arestat. Şi nici nu va ajunge vreodată în instanţă. La ora asta, el se află într-un avion, probabil unul privat, uitându-se la cel de-al cincisprezecelea paşaport şi hotărându-se pe care să-l folosească în continuare.

— Nu fi atât de sigur.

— De ce nu? Bennie ne-a păcălit în seara asta, nu? Bennie are amici în locuri sus-puse, poate că nu aici, la New York, ci poate că tocmai la Washington. Au fost amestecaţi prea mulţi oameni, Roy. FBI-ul, Departamentul de Justiţie, iar reţeaua bârfelor a câştigat. Planuri aici, aprobări de colo, şedinţe la înalt nivel, alţi şi alţi oameni din serviciile de informaţii vârâţi în treaba asta. Totul a fost o greşeală.

— Nu ai avut de ales.

— Ba da, numai că opţiunile îmi erau limitate. Şi se pare că n-am ales deloc bine.

— Care vor fi acum relaţiile cu firma?

— Sunt sigur că o să o dau în bară şi aici. Tu ce mă sfătuieşti să fac? Dumnezeu mi-e martor că plătesc pentru faptele mele, chiar dacă e vorba să mi se facă o reducere.

Amândoi au reuşit să zâmbească, însă numai fugar.

Roy a băut din sticla de apă, s-a şters cu mâneca la buze, după care s-a aplecat şi mai aproape de Kyle. Cei doi paznici se aflau încă în camera vecină, putând să le audă discuţia.

— Ţi-ai putea ţine gura. Te prezinţi mâine la slujbă ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Fişierele sunt în siguranţă. Nu s-a compromis nimic. Ascultă, Kyle, nu ai avut niciun moment intenţia de a-i preda ceva lui Bennie. Ai fost silit să descarci o serie de fişiere ca să facilitezi arestarea lui. Numai că reţinerea individului nu a mai avut loc. Nimeni de la firmă nu are habar de cele petrecute. Presupunând că nu se va înregistra nicio punere sub acuzare, cei de la firmă nu vor afla niciodată.

— Dar planul era să-l dăm în gât pe Bennie, să declarăm firmei totul, apoi să cerşim îndurare. Ceva de genul spărgătorului care se-ntoarce cu banii şi declară că-i pare rău, propunând ca totul să fie trecut sub tăcere. Plus alte câteva înflorituri, desigur.

— Kyle, vrei să rămâi la firmă?

— Plecarea mea de la Scully & Pershing era o certitudine din chiar ziua în care am păşit în biroul tău.

— Ar putea exista o cale pentru a-ţi salva slujba.

— Am acceptat slujba acolo doar pentru că Bennie stătea cu pistolul la tâmpla mea. Arma aceea a fost acum înlocuită de o alta, dar măcar ameninţarea cu şantajul a dispărut. Există posibilitatea ca respectiva înregistrare să provoace o oarecare jenă, dar nimic mai mult. Aş vrea să ies de aici.

Din camera vecină s-a auzit ţiuitul unui aparat de radiorecepţie, ceea ce i-a făcut pe agenţi să tresară. Discuţia în staţie s-a încheiat fără să apară veşti importante.

În cele din urmă, Kyle a abandonat geanta diplomat, întinzându-şi picioarele. S-a uitat la avocatul său şi a zis:

— Eşti partener majoritar la o mare firmă. Ce-ai face dacă vreun asociat ţi-ar juca o astfel de festă?

— L-aş concedia imediat.

— Exact. Pe loc, fără să manifeşti vreun pic de răbdare pentru o posibilă explicaţie. Cum ar putea cei de la firmă să mai aibă încredere în mine? Există o mie de începători dornici să-mi ia locul. Şi mai e ceva, Roy, ceva ce trebuie cunoscut de cei de la Scully. (Kyle a aruncat o privire spre camera vecină, acolo unde paznicii lui începuseră să se uite la televizor.) Nu sunt singurul spion din firmă. Bennie ştia prea multe. Mai are pe cineva infiltrat acolo, care îi strecoară informaţii. Trebuie să-i anunţ pe cei din conducere.

Deodată, la uşă s-a iscat agitaţie, iar cei două paznici au redus sonorul televizorului şi au sărit în picioare, luând poziţia de drepţi. Kyle şi Roy s-au ridicat la rândul lor, atunci când Bullington a apărut în încăpere alături de un grup restrâns de persoane, cu un aer de importanţă; în mijlocul grupului se afla un bărbat de aproape şaizeci de ani cu păr cărunt, purtând un costum elegant şi având mina cuiva care ştie că deţine controlul asupra tuturor lucrurilor ce se petrec în jurul lui. Bullington l-a prezentat drept domnul Mario Delano, director al biroului FBI din New York. Acesta li s-a adresat lui Kyle şi lui Roy:

— Domnilor, e limpede că domnul Bennie Wright a părăsit clădirea, iar noi ne confruntăm cu o problemă gravă. Nu am idee cum s-a produs scurgerea de informaţii, dar vă asigur că nu de la biroul meu a avut loc. Nu cred însă că asta vă linişteşte prea mult acum. Efectuăm căutări în tot oraşul: gări, aeroporturi, metrou, heliporturi şi drumuri cu taxă obligatorie. Toţi agenţii de sub comanda mea sunt pe străzi.

Chiar dacă ar fi trebuit să rămână impresionat, pe Kyle l-au lăsat rece acele veşti. S-a mulţumit să ridice din umeri, ca şi cum ar fi spus: „Mare scofală. Atât ţi-a mai rămas de făcut”.

Delano a continuat:

— Domnule McAvoy, trebuie să te scoatem de urgenţă din oraş. Îţi sugerez să accepţi protecţia noastră vreme de câteva zile, până se liniştesc cât de cât apele, ca să avem şi noi ceva timp să descoperim ascunzătoarea acestui Bennie Wright.

— Iar dacă nu-l găsiţi? a întrebat Kyle.

— Vorbim mai târziu despre asta. Deocamdată, un mic avion cu reacţie ne aşteaptă pe aeroportul Teterboro. Te vom duce acolo în treizeci de minute. Vei beneficia de protecţie permanentă până când se schimbă ceva în starea de fapt.

Precizia de cronometru a planurilor gândite de Delano nu lăsa nicio umbră de îndoială cu privire la existenţa unei primejdii reale. Kyle nu avea cum să protesteze. Acum devenise un agent dublu, dar şi martorul-cheie al guvernului, în eventualitatea că Bennie era prins. Dacă oamenii aceia fuseseră în stare să-l lichideze pe Baxter pentru a-l împiedica să ajungă în preajma lui Elaine, era lesne de imaginat ce l-ar fi aşteptat pe Kyle.

— Să mergem, a spus Delano.

— Vreau să stau un minut de vorbă cu clientul meu, a zis Roy.

— Desigur, a consimţit Delano, apoi a pocnit din degete, astfel că încăperea s-a golit de agenţi.

Roy a închis uşa şi, după ce au rămas singuri, a zis:

— O să le telefonez celor de la Scully ca să-i calmez.

Kyle a scos la lumină aparatul FirmFone, spunând:

— Nu e nevoie. Vorbesc eu cu Doug Peckham şi-l anunţ că sunt bolnav. Bennie nu a pus mâna pe telefonul ăsta.

— Foarte bine. E preferabil ca eu să păstrez geanta diplomat şi computerul.

— Te rog să nu ajungă în mâinile celor de la FBI.

— Nu vor ajunge.

Şi-au strâns apoi mâinile.

— Ai făcut cum e mai bine, i-a spus Roy.

— Bine sau rău, nu a mers.

— Nu le-ai transmis niciun secret, Kyle! Nu ai încălcat principiul confidenţialităţii.

— O să analizăm aspectul ăsta altă dată.

— Ai grijă.

40

Stând la biroul său, John McAvoy se bucura de o dimineaţă liniştită de joi, când una dintre secretare l-a sunat pentru a-l anunţa că doi domni de la FBI veniseră într-o vizită neanunţată. Au fost conduşi imediat în biroul lui. După ce s-au prezentat, agenţii şi-au fluturat legitimaţiile şi au refuzat cafeaua.

— Fiul meu este bine? a întrebat John.

— Da, a răspuns agentul care se numea Halsey.

Celălalt, Murdock, a confirmat, dând cu convingere din cap.

— Ce s-a întâmplat?

— Kyle ne-a informat că sunteţi la curent cu planurile sale de a ne ajuta la prinderea omului care-l controla din umbră, a spus Halsey.

— Da. Cunosc situaţia de fond şi ştiu ce avea de gând să facă. Ce s-a întâmplat?

Cei doi agenţi s-au codit. Murdock a preluat iniţiativa:

— Hm, cum să spun, lucrurile nu au decurs conform planului. Kyle a făcut rost de documente, şi trebuia să-l întâlnească pe instructor seara trecută la zece, într-un hotel din centru. Omul nu a mai apărut, fugind în ultima clipă. Nu am reuşit să-l reţinem nici până la ora aceasta.

John a strâns din pleoape, şi-a scos ochelarii de citit şi a aprins o ţigară.

— Şi unde este Kyle?

— E la noi, sub custodia noastră. E în siguranţă şi abia aşteaptă să stea de vorbă cu dumneavoastră. Însă acest lucru nu e posibil în acest moment.

Dinspre latura de birou a lui John s-a ridicat un nor de fum.

— Sub custodie? a repetat el.

Norul de fum a plutit de cealaltă parte a biroului, coborând asupra celor doi agenţi.

— Regret, dar aşa stau lucrurile. Ar putea fi în primejdie.

— Cine a ratat operaţiunea?

— Nu suntem siguri că s-a ratat, şi nu ştim nici motivul sau modul în care s-ar fi putut întâmpla asta. Să spunem doar că în prezent se desfăşoară o serie de investigaţii foarte amănunţite.

— Şi când pot vorbi cu el?

— Cât de curând, l-a asigurat Halsey.

— Noi suntem de la biroul din Philly, a spus Murdock. Dar vom rămâne în York vreme de câteva zile. Avem sarcina de a vă transmite mesaje.

Ambii agenţi şi-au scos cărţile de vizită.

— Numerele de telefon mobil sunt pe verso. Vă rog să nu ezitaţi dacă simţiţi nevoia să telefonaţi.

Kyle a dormit până târziu, iar la trezire a auzit sunet de valuri rostogolindu-se pe o plajă. Se simţea plutind printre nori — o pilotă albă, groasă, perne pufoase, albe, o cuvertură groasă, de culoare albă, făcută grămadă la picioarele lui. Patul de dimensiuni respectabile avea un baldachin tot de culoare albă. Ştia unde se afla, dar i-au trebuit câteva minute până să se convingă de realitate.

Pereţii erau împodobiţi cu acuarele ieftine prezentând scene de plajă. Podeaua era din lemn vopsit. A ascultat zgomotul valurilor şi a ajuns până la el ţipătul îndepărtat al pescăruşilor. Nu se auzeau alte sunete, ceea ce reprezenta un contrast faţă de vuietul din Chelsea de la orele dimineţii. Nu exista un deşteptător care să-l facă să sară din pat la cine ştie ce oră neomenească. Nici nu trebuia să se repeadă la duş, iar apoi să se îmbrace şi să alerge într-un suflet pentru a ajunge cât mai devreme la birou. Nimic din toate astea, cel puţin, nu în ziua aceea.

Era un fel nu tocmai neplăcut în care să-şi înceapă noua viaţă.

Se găsea într-unul din cele trei dormitoare ale unei case modeste de închiriat, cu un etaj, situat la o oră de mers spre est de Destin, Florida, în zona Golfului, oraş aflat la două ore şi cincizeci de minute de zbor cu un avion Learjet plecat de pe aeroportul Teterboro din New Jersey. Kyle şi noii lui amici aterizaseră la Destin cu puţin înainte de ora patru dimineaţa. O furgonetă cu un şofer şi însoţitor, ambii înarmaţi, îi preluaseră şi-i duseseră în viteză pe Autostrada 98, trecând prin dreptul numeroaselor vile, case de vacanţă şi mici hoteluri, înşirate pe kilometri întregi. Judecând după aspectul parcărilor, erau puţini vilegiaturişti, şi multe dintre maşini aveau plăcuţe de înmatriculare din Canada.

Cele două ferestre erau pe jumătate deschise, iar briza făcea perdelele să fluture uşor. Abia după vreo trei minute şi-a adus aminte de Bennie, dar a alungat acel gând şi s-a concentrat asupra ţipetelor stridente ale pescăruşilor. Apoi a auzit o ciocănitură discretă la uşă.

— Da, a spus Kyle cu glas scârţâitor.

Uşa s-a crăpat puţin şi Todd, noul lui prieten, şi-a strecurat faţa rubicondă prin deschizătură şi a spus:

— Ai dorit trezirea la ora zece.

— Mulţumesc!

— Te simţi bine?

— Bineînţeles.

Todd făcea parte din echipa care se formase la Destin, iar acum avea misiunea de a păzi martorul, ori informatorul, ori ceea ce era considerat a fi Kyle în acele momente. Tânărul provenea de la biroul din Pensacola, transferat de la Auburn, fiind doar cu doi ani mai în vârstă decât Kyle şi dovedindu-se mai guraliv decât orice alt agent FBI, real ori fals, pe care îl cunoscuse în decursul acelor luni nebune.

Doar în chiloţi, Kyle a părăsit moliciunea norilor între care dormise şi a trecut în camera alăturată, o bucătărie spaţioasă ce se unea cu camera de zi. Todd fusese la magazinul alimentar din apropiere. Masa de bucătărie era doldora de cutii de cereale, gustări pentru micul dejun, prăjituri, cartofi prăjiţi şi tot soiul de alimente preambalate.

— Cafea? l-a întrebat Todd.

— Desigur.

Pe masa de bucătărie se vedeau şi câteva articole de îmbrăcăminte. Celălalt amic al lui Kyle era Barry, un individ ceva mai puriu şi mai liniştit, cu păr încărunţit prematur şi cu mai multe riduri decât s-ar fi cuvenit să aibă cineva în vârstă de patruzeci de ani.

— Bună dimineaţa, i-a spus Barry. Am fost la cumpărături. Ţi-am luat două tricouri, un şort, o pereche de pantaloni kaki, pantofi sport. Chestii foarte frumoase, de la magazinul Kmart din partea locului. Nu-ţi face griji, Unchiul Sam suportă toate cheltuielile.

— Sunt convins că o să arăt fantastic, a spus Kyle, luând o ceaşcă de cafea de la Todd.

Purtând pantaloni kaki şi tricouri polo, Todd şi Barry erau neînarmaţi, dar nu se aflau departe de pistoalele lor. Undeva în preajmă, se mai găseau doi agenţi, Nick şi Matthew.

— Trebuie să sun la birou, a zis Kyle. Să dau raportul, înţelegeţi, să anunţ că sunt bolnav şi că nu pot lucra astăzi. Deja cred că mă caută.

Todd i-a înmânat FirmFone, spunându-i:

— Chiar te rog! Mi s-a spus că e absolut sigur. Dar te rog să nu dai de înţeles unde te afli. De acord?

— Bun, şi atunci unde mă aflu?

— În emisfera vestică.

— Bine şi aşa.

Cu ceaşca de cafea într-o mână şi cu telefonul în cealaltă, Kyle a ieşit pe o terasă spaţioasă care dădea către nişte dune de nisip. Plaja era lungă şi frumoasă, dar pustie. Aerul, curat şi rece, se dovedea mult mai plăcut decât cel din New York. Cu un sentiment apropiat silei, Kyle s-a uitat la telefon. E-mailuri, texte şi mesaje vocale de la Doug Peckham, Dale, Sherry Abney, Tim Reynolds, Tabor şi alţi câţiva colegi, dar nimic alarmant. Le-a parcurs în grabă, constatând că reprezentau barajul zilnic de comunicaţii ce venea de la oameni prea tensionaţi, care stăteau prea mult unul în preajma celuilalt. Dale îl întreba de două ori dacă se simţea bine.

L-a apelat pe Doug Peckham, a intrat pe mesageria vocală şi a anunţat că era doborât de gripă, zăcând în pat, fiindu-i rău de moarte etc. Apoi a sunat-o pe Dale, care era însă într-o şedinţă. A lăsat acelaşi mesaj. Un avantaj inutil atunci când colaborai cu oameni împătimiţi de muncă îl reprezenta faptul că ei nu aveau timp să-şi facă griji reale în legătură cu suferinţele minore ale celorlalţi. „Ai gripă? Ia nişte pastile, dormi până-ţi trece, dar nu veni la birou să ne dai şi nouă boala.”

Roy Benedict părea să aştepte lângă telefon.

— Kyle, unde eşti? a întrebat el pe nerăsuflate.

— În emisfera vestică. Sunt bine. Dar tu?

— Bine. Eşti în siguranţă?

— În siguranţă. Sunt ascuns, pus la păstrare şi păzit de un grup de cel puţin patru oameni, cu toţii dornici să împuşte pe cineva. Ai vreo veste despre amicul nostru Bennie?

— Nu. Până la amiază vor fi puse la punct capetele de acuzare, adăugând încă unul, pentru asasinat. Vor transmite aceste acuzaţii în întreaga lume, în speranţa că se va reuşi prinderea lui. Ai avut dreptate. Apartamentul tău avea mai mulţi paraziţi decât o groapă de gunoi orăşenească. Şi încă dispozitive de calitate, ultimul răcnet în tehnica de interceptare.

— Sunt onorat!

— Şi au găsit un emiţător în bara de protecţie spate a jeepului tău.

— La asta nu mă gândisem.

— În orice caz, toate acestea sunt prezentate marelui juriu chiar în timp ce noi stăm de vorbă, astfel că, dacă va face vreo greşeală de acum înainte, Bennie va avea de dus în spate o sumedenie de acuzaţii.

— Nu te bizui pe asta.

— Ai vorbit cu cei de la firmă?

— I-am transmis un mesaj lui Peckham, chestia cu gripa. O să înghită situaţia vreme de câteva zile.

— Nu s-a dat nicio alarmă, nu s-a înregistrat nicio situaţie ciudată.

— Nu. Lucru bizar, Roy! Acum sunt la o mie cinci sute de kilometri distanţă şi, privind în urmă, nu-mi vine să cred cât de uşor a fost să pătrund cu aparatura potrivită şi să ies cu geanta plină de fişiere. Aş fi putut lua toate documentele din baza de date, peste patru milioane, şi să i le dau lui Bennie, ori altui ticălos. Şi m-aş fi putut întoarce la birou în dimineaţa asta ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Cei de la Scully trebuie preveniţi.

— Şi cine să le-o spună?

— Eu. Trebuie să-mi iau o piatră de pe inimă.

— Hai să discutăm mâine despre asta. Toată dimineaţa am stat pe telefon cu Bullington. A adus vorba de două ori de programul de protecţie a martorilor. Cei de la FBI insistă mult asupra acestui lucru. Ai devenit un motiv de îngrijorare pentru ei, Kyle.

— Şi pe mine mă preocupă soarta mea, bineînţeles, dar să se ajungă până la programul de protecţie a martorilor?

— Desigur. Tu eşti convins că nu vor da de Bennie. Ei sunt convinşi de contrariu. Dacă reuşesc să-l prindă şi să-l aducă în faţa instanţei, cu o listă incredibilă de acuzaţii, atunci tu vei deveni marea vedetă. Dacă însă n-o să mai fii în viaţă, ca să depui mărturie, atunci toată construcţia asta a autorităţilor se năruie.

Dimineaţa care începuse atât de plăcut tindea să devină una complicată. Şi de ce nu? De multă vreme lucrurile încetaseră să fie simple.

— Asta impune o gândire şi o analiză serioase, a spus Kyle.

— Atunci gândeşte-te.

— Te sun mai târziu.

Kyle a îmbrăcat o pereche de pantaloni kaki şi un tricou, care i se potriveau destul de bine, apoi a mâncat două castroane cu cereale. A citit câte ceva din *Pensacola News Journal* şi din *New York Times.* Acesta din urmă nu conţinea nicio ştire legată de agitaţia din noaptea precedentă de la hotelul Oxford. „Sigur că nu, şi-a zis Kyle. S-a întâmplat mult prea târziu, iar acţiunea a fost una clandestină.” Atunci, de ce căuta o asemenea ştire?

După micul dejun şi lectura ziarelor, Todd s-a aşezat alături de el la masa de bucătărie.

— Noi avem câteva reguli, a spus agentul pe un ton jovial, dar cu un zâmbet rece.

— Vai, ce surpriză!

— Ai voie să vorbeşti la telefon, evident, dar numai folosind aparatul acela. Nu trebuie să dezvălui locul în care te afli. Ai voie să te plimbi pe plajă, dar trebuie să te urmărim de la distanţă.

— Glumeşti? Adică eu mă plimb pe plajă, iar un tip cu mitraliera în mână se ţine după mine. Efect foarte calmant asupra nervilor…

Todd a apreciat umorul şi a început să râdă.

— Fără mitralieră, şi ne vom purta cu discreţie.

— Toţi săriţi în ochi prin prezenţa voastră. Sunt în stare să depistez un agent FBI de la o poştă!

— În orice caz, te rog să stai aproape de casă.

— Cât timp voi rămâne aici?

Todd a înălţat din umeri.

— Nu am idee, i-a răspuns agentul.

— Sunt ţinut în custodie în scopul protecţiei, sau am devenit martor protejat?

— În custodie, cred.

— Cum, Todd, nu ştii? Hai să fim serioşi! Custodia presupune că aş fi suspectat de ceva, nu?

Încă un gest din umeri.

— Dar eu nu sunt suspect, ci martor, dar nu am convenit să fiu inclus în programul de protecţie a martorilor. Aşadar, potrivit avocatului meu, cel cu care tocmai am vorbit, sunt liber să ies pe uşa casei oricând am chef. Ce părere ai de treaba asta, Todd?

— Ştii, pomeniseşi de o puşcă automată mai devreme. Ei bine, avem cel puţin şase în casă.

— Deci, trebuie să stau aici, adevărat?

— Da.

— Bine, acum e amiază. Ce facem ca să treacă timpul?

Barry îşi făcuse de lucru prin apropiere, fără a scăpa un cuvânt. S-a dus la masa unde se găsea un coş mare cu jocurile obişnuite pe care le lasă la vedere proprietarii caselor de închiriat.

— Avem Monopoly, Risk, Rook, Scrabble, dame chinezeşti, aşa că tu hotărăşti, Kyle, a zis Barry.

Kyle a examinat coşul.

— Scrabble.

41

Gripa a continuat cu aceeaşi severitate şi în ziua de vineri. Deşi la nivel declarativ s-a arătat înţelegător şi plin de compasiune, Doug Peckham era curios să afle dacă nu cumva se produsese vreo „ameliorare” a stării lui Kyle. Se vedeau bombardaţi de moţiuni în cazul Trylon, şi era nevoie de fiecare membru al echipei. Compasiunea lui nu ajungea însă la stadiul de curiozitate privind locul unde se trata Kyle, persoana care îl îngrijea, ce medicamente i se administrau şi aşa mai departe. Kyle apelase la o stratagemă, dând un diagnostic descurajam pentru oricine, afirmând că acel virus contractat de el era „extrem de contagios”. Cum New Yorkul traversa în fiecare an, în luna decembrie, o perioadă de avertismente privind epidemiile de gripă, povestea însăilată de Kyle era uşor de înghiţit. Şi Dale îi dăduse crezare, dovedind totuşi mult mai multă compasiune decât Doug Peckham.

Temperatura ajunsese la douăzeci şi şapte de grade la începutul după-amiezii, iar Kyle se plictisise în casa de pe plajă, aşa că i-a spus lui Todd:

— Aş vrea să fac o plimbare. Vrei să pregăteşti plaja?

— Cu plăcere! În ce direcţie mergi?

— Spre est, către Miami.

— Anunţ echipa. S-au plictisit şi ei de tine.

Kyle s-a plimbat vreme de o oră, trecând în acest răstimp pe lângă un număr redus de turişti — sub zece — care mergeau în sens contrar celui ales de el. La treizeci de metri în urma lui se găseau şi paznicii, un bărbat şi o femeie, o pereche fericită, cu receptoare în ureche şi pistoale în buzunarul pantalonilor.

A auzit muzică şi a văzut o mică mulţime strânsă sub un acoperiş chipurile acoperit cu stuf. Era Gator Hotel, un motel pentru familişti în stilul anilor cincizeci, cu o mică piscină şi preţuri mici, un locşor deprimant, însă nicăieri altundeva pe plajă nu se zăreau semne de viaţă. Doar de-al naibii, şi ca să-şi chinuiască urmăritorii, Kyle s-a îndepărtat de apă, a mers printre două dune scunde şi a ocupat un scaun la barul Pedro’s. Din difuzoare se auzea Jimmy Buffett cântând moale despre viaţa dintr-o republică bananieră. Barmanul pregătea punciuri speciale cu rom. Clienţii, în număr de şapte, toţi trecuţi de şaizeci de ani, toţi supraponderali, toţi vorbind cu accent specific celor din nord. Păsările mai grăbite ale iernii.

Kyle a sorbit alene un punci cu rom şi a comandat şi un trabuc. Printre dune, a văzut perechea urmăritoare oprindu-se şi privind atent, încercând să decidă cum să procedeze. După câteva minute, un alt agent a apărut pe uşa principală a motelului. A trecut prin barul în aer liber, i-a făcut semn cu ochiul lui Kyle, şi s-a dus mai departe. „Suntem aici, amice!”

Kyle a băut şi a fumat câtva timp, străduindu-se să se convingă că era relaxat. Că nu avea nicio problemă. Era doar un angajat suprasolicitat de atâta activitate, care se bucura de câteva zile libere, la plajă.

Însă la New York rămăseseră prea multe lucruri neterminate.

După trei zile de protecţie neîntreruptă, Kyle se săturase. Sâmbătă, 6 decembrie, puţin înainte de ora şase după-amiază, avionul Lear a aterizat la Teterboro. La insistenţele lui Kyle, i s-a rezervat un apartament la Tribeca Grand Hotel, între Walker Street şi White Street, din apropiere de Village. Iar la solicitarea lui, toţi agenţii FBI au rămas jos, în hol şi în atrium. Se săturase de regulile lor ridicole şi de protecţia exagerată — lucruri stupide, după părerea lui.

Dale a sosit exact la opt. A fost adusă cu maşina de doi agenţi şi strecurată în hotel pe o intrare de serviciu. După ce au rămas singuri, Kyle i-a povestit ce era cu aşa-zisa lui gripă şi a derulat apoi toată istoria, în sens invers. Părea ca o călătorie lungă, iar ea a ascultat cu aceeaşi mină uluită ca Roy Benedict şi John McAvoy. Au comandat să li se aducă în cameră homar şi un vin alb şi bun de Burgundia, toate achitate de acelaşi Unchi Sam. Kyle părăsea firma şi nu ştia încotro urma să o apuce. Dale părăsea firma, ducându-se la o viaţă mai bună undeva în centrul oraşului Providence. El voia să discute despre viitorul ei, însă ea era hotărâtă să termine cu trecutul lui. I se părea fascinant, incredibil, înspăimântător, repetând mereu:

— Mie de ce nu mi-ai spus?

Singurul răspuns pe care Kyle i-l putea da era:

— N-am spus nimănui.

Au stat de vorbă până după miezul nopţii. Întrevederea a fost o conversaţie purtată mai curând între doi prieteni buni decât între doi amanţi de ocazie. Şi-au luat la revedere cu un sărut lung, promiţându-şi ferm să se revadă peste câteva săptămâni, imediat ce Kyle rezolva o serie de probleme.

La ora 1:00 dimineaţa, el le-a telefonat agenţilor pentru a-i anunţa că se culcă.

Duminică la amiază, Kyle McAvoy a pătruns pentru ultima oară în sediul opulent al firmei de avocatură Scully & Pershing. Era însoţit de Roy Benedict, de domnul Mario Delano, de la FBI, şi de domnul Drew Wingate de la Departamentul de Justiţie. Au fost conduşi într-o sală de conferinţe de la etajul treizeci şi cinci, o altă încăpere pe care Kyle nu o mai văzuse până atunci. Au fost întâmpinaţi de şase dintre partenerii firmei, toţi cu feţe foarte sumbre. Au urmat prezentările reci şi oficiale. Doar Doug Peckham i-a arătat puţină căldură lui Kyle, însă doar preţ de o clipă. S-au aşezat de o parte şi de alta a mesei, ca nişte inamici care se fixează cu ochi crunţi peste câmpul de bătălie: Howard Meezer director partener; Peckham; Wilson Rush, care părea deosebit de iritat; un pensionar de legendă al firmei, pe nume Abraham Kintz; şi doi parteneri ceva mai tineri din comisia de conducere a firmei, oameni pe care Kyle nu-i văzuse până atunci.

Sâmbătă seara târziu, Roy Benedict le trimisese un rezumat de douăzeci şi cinci de pagini referitor la aventurile lui Kyle, şi nu încăpea nicio îndoială că fiecare cuvânt fusese citit cel puţin o dată de toţi cei şase parteneri. Acestei poveşti i se anexase cererea de demisie a lui Kyle.

Meezer a început şedinţa cu un plăcut:

— Domnule McAvoy, demisia dumitale este acceptată în unanimitate. Nu doar acceptată, ci chiar în unanimitate.

Kyle a dat din cap în semn că pricepuse, dar nu a zis nimic.

— Am citit cu toţii rezumatul pregătit de avocat, a spus Meezer rar, pe un ton apăsat. E fascinant şi tulburător, astfel că dă naştere unei serii de întrebări. Sugerez să le analizăm în ordinea priorităţii lor.

Foarte bine, sigur, da, toată lumea prezentă la masă a fost de acord.

— Prima problemă are legătură cu dumneata, domnule McAvoy. Înţelegem explicaţia furtului, dar gestul rămâne totuşi un furt. Ai luat documente confidenţiale ale unui client valoros pentru scopuri ce nu au fost autorizate de această firmă. Se impune să depunem o plângere penală, nu eşti de acord?

Lui Kyle i se spusese să-şi ţină gura, cu excepţia situaţiei în care Roy îi permitea să dea un răspuns.

— O plângere penală este posibilă, a admis Roy. Însă prin aceasta nu se poate câştiga nimic. Firma nu a suferit nicio pierdere.

— Nu este obligatoriu să fi pierdut ceva, domnule Benedict.

— De acord, din punct de vedere tehnic. Să fim însă practici. Kyle nu a avut nicidecum intenţia de a preda documentele pe care le copiase. A procedat astfel pentru a împiedica o conspiraţie care putea aduce pierderi grave acestei firme şi clientului ei.

— Domnule Meezer, FBI-ul nu va coopera în cazul unei plângeri penale, a spus Delano, omul cu greutate din partea guvernului federal.

— Şi nici Departamentul de Justiţie, a adăugat Wingate.

— Vă mulţumesc, a spus Meezer. Însă noi nu avem nevoie de ajutorul dumneavoastră. Furtul poate fi o infracţiune statală, iar noi avem legături bune cu autorităţile din acest oraş. Cu toate acestea, noi nu suntem tentaţi să socotim această faptă drept infracţiune criminală — şi Meezer a apăsat pe cuvântul „criminală”. Avem puţine lucruri de câştigat şi multe de pierdut. Nu dorim ca unii dintre clienţii noştri să-şi facă griji în privinţa confidenţialităţii, deoarece acest episod ar constitui un subiect minunat pentru un articol de presă.

Wilson Rush s-a uitat urât la Kyle, însă Doug şi-a făcut de lucru cu un blocnotes pe care îl ţinea în faţă. Se afla acolo deoarece Kyle se simţea sub imediata supraveghere a lui, şi pentru că firma avea nevoie de cadavre, de o demonstraţie de forţă în faţa acestui moment nefericit. Kyle l-a privit Doug, l-a ignorat pe Rush şi s-a întrebat câţi dintre cei şase parteneri taxau firma Trylon la tarif dublu pentru că fuseseră siliţi să vină la birouri într-o duminică.

Pontajul. Tarifarea. Spera să nu mai vadă în faţa ochilor vreo fişă de pontaj, dar niciodată, să nu mai fie obligat să arunce o privire la ceas şi să împartă ora în zecimi, să nu mai trebuiască să aranjeze lucrurile la sfârşitul lunii pentru a se asigura că trecuse de două sute de ore, adăugând câte ceva ici şi colo dacă ar fi constatat că lipsesc orele necesare.

— În ceea ce priveşte etica, tocmai spunea Meezer, această faptă reprezintă o încălcare gravă a încrederii clientului. Trebuie să anunţăm comisia disciplinară a statului.

A făcut o pauză suficient de lungă pentru a permite cuiva din cealaltă tabără să răspundă.

— Credeam că doriţi să evitaţi publicitatea, a spus Roy. Se presupune că aceste chestiuni sunt private, dar noi ştim că au existat deseori scurgeri de informaţii. Iar dacă domnul McAvoy primeşte vreo atenţionare sau este scos din barou, acest fapt devine de domeniu public. Un asociat al Scully & Pershing care este scos din barou pentru sustragerea de fişiere confidenţiale. Asta este povestea care trebuie servită pe larg în *New York Lawyer?*

Cel puţin patru dintre cei şase au clătinat din cap, iar Kyle şi-a dat seama că acei oameni erau la fel de agitaţi ca şi el. Reputaţia lor mult lăudată era în primejdie. Se putea întâmpla ca un client important să caute altă firmă de avocatură care să-l reprezinte. Şi exemplul lui putea fi urmat de alte companii. Concurenţii lui Scully & Pershing se vor sluji de acea încălcare a regulilor de securitate pentru a o răspândi ca pe o bârfă încântătoare în tot cuprinsul Wall Streetului.

— Domnule McAvoy, intenţionezi să rămâi la New York? l-a întrebat Meezer.

Roy a făcut un semn din cap, dându-i aprobarea să răspundă, iar Kyle a zis:

— Nu, nu mai pot rămâne aici.

— Prea bine. Dacă te declari de acord să nu mai practici avocatura în statul New York, vom fi de acord să facem uitate încălcările eticii.

— De acord, a spus Kyle, poate chiar prea grăbit, pentru că abia aştepta să părăsească oraşul.

Meezer a frunzărit câteva notiţe, ca şi cum ar mai fi rămas cel puţin o duzină de subiecte grave de discutat, însă şedinţa era practic încheiată, întrunirea prezenta importanţă doar în măsura în care firma îl putea concedia în mod oficial pe Kyle, poate chiar să-l şi bată puţin la tălpi, să-i asculte scuzele, pentru ca apoi ambele părţi să aibă prilejul de a-i ura celeilalte călătorie sprâncenată.

— Unde este acea cutie albastră? a întrebat Wilson Rush.

— E încuiată în biroul meu, a spus Roy.

— Şi nu cuprinde decât fişiere din Categoria A?

— Întocmai, a spus Roy.

— Aş dori ca ea să fie verificată de oamenii din serviciul nostru de securitate.

— Oricând doriţi.

— Dar am vrea să fim prezenţi şi noi, a intervenit Delano.

În cazul în care acest Bennie este prins, cutia devine proba numărul unu.

— S-a înregistrat vreun progres în privinţa căutării acestui individ? a întrebat Meezer, îndepărtându-se de la scenariul pe care şi-l propusese.

Delano nu ar fi putut afirma în veci că nu se înregistrau progrese în cazul depistării unui suspect, astfel că a dat răspunsul standard pentru astfel de situaţii:

— Verificăm toate pistele existente. Suntem încrezători că-l vom găsi.

Cu alte cuvinte, nu.

Au urmat alte foşnete de hârtii, alte foieli pe scaun.

— Domnule McAvoy, în rezumatul prezentat nouă, faci aluzii la chestiuni de securitate din cadrul firmei Scully & Pershing. Poţi prezenta mai pe larg astfel de aspecte?

Roy i-a făcut un semn de încuviinţare din cap, iar Kyle a început:

— Da, dar mai întâi aş dori să-mi cer scuze pentru acţiunile întreprinse. Sper că înţelegeţi raţiunile care m-au îndemnat să acţionez astfel, dar răul tot rău rămâne. De aceea, vă cer scuze. În ce priveşte măsurile de securitate, m-am întâlnit cu aceşti indivizi de zece ori în perioada cât am stat în New York. Prima întâlnire s-a desfăşurat în februarie, cea de-a zecea s-a petrecut joia trecută. Am luat notiţe amănunţite referitoare la fiecare întâlnire — data, locul, durata, cine a fost prezent, ce s-a discutat, tot ce mi-am putut aminti după aceea. Aceste însemnări se află în posesia avocatului meu. Iar FBI-ul deţine o copie. În trei ocazii, mi s-au transmis informaţii ce nu puteau fi cunoscute decât de cineva din cadrul firmei. Cred că mai există un spion. De exemplu, Bennie, şi detest să folosesc acest nume, pentru că e fals, dar e tot ce cunoaştem acum, în sfârşit, Bennie ştia de depozitul plin de documente din sudul îndepărtat, aşa cum s-a exprimat el. În cursul unei întâlniri, el şi Nigel, alt nume fals, au făcut aluzie la faptul că înregistrau progrese în dejucarea măsurilor de securitate luate la acel depozit. Pe de altă parte, deţineau numele tuturor partenerilor şi asociaţilor care lucrau la pregătirea acestui proces. Tot Bennie a ştiut că un tânăr avocat pe nume McDougle va părăsi firma, că acesta lucra, sub conducerea unei asociate senior pe nume Sherry Abney, la cazul Trylon, şi tot el mi-a zis să încerc să joc squash cu ea, ceea ce demonstra că era la curent cu preferinţa ei pentru acest sport. Bennie mi-a prezentat copii de pledoarii, de moţiuni, de hotărâri — deţin peste şase sute de pagini dintr-un dosar de tribunal care, după cum ştiţi, se păstrează de obicei sub cheie şi departe de ochii publicului.

De cealaltă parte a mesei, trei dintre cei şase parteneri au rămas cu gura căscată, nu cât să le intre musca, nu ca şi cum ar fi primit vreun pumn sub centură, sau vreo ştire groaznică, dar, în orice caz, ca şi cum ar fi încasat o lovitură care îi lăsase o clipă fără suflare. Coşmarul creat de asociatul începător care trecuse cu atâta uşurinţă de măsurile de securitate gândite de ei era oricum unul destul de neplăcut. Iar acum să se confrunte cu încă un spion în cadrul firmei?

Şi, de parcă ar fi ţinut să le mai creeze o problemă, Kyle a adăugat ceva ce credea cu adevărat, dar nu avea cum să dovedească.

— Nu-mi închipui că este vorba despre vreun asociat, a spus el, după care s-a tras deoparte din acea încăierare şi s-a rezemat de spătar ca să se relaxeze.

Cei şase parteneri au gândit la unison. Dacă nu era un asociat, însemna că se făcea aluzie la un partener.

Doug Peckham şi-a înghiţit cu greu nodul din gât şi a încercat să spună ceva:

— Vrei să sugerezi că…

Aflat alături de el, Wilson Rush s-a grăbit să ridice mâna dreaptă în aer, punând-o aproape în faţa lui Doug. Asemenea unui rege care cere să se facă tăcere, a fost de-ajuns o uşoară ridicare a mâinii şi liniştea s-a lăsat în sala de şedinţe vreme de un moment.

În cele din urmă, Roy a zis:

— Altceva?

— Cred că asta este tot, a spus Meezer.

După câteva secunde de stânjeneală, Roy s-a ridicat, urmat de Kyle, de Delano şi de Wingate. Cei şase parteneri nu s-au clintit. Au rămas ca îngheţaţi, posomorâţi cu toţii, în vreme ce Kyle şi micul grup ieşeau din sală.

42

În holul clădirii au fost întâmpinaţi de aceiaşi trei tineri masivi care îl conduseseră pe Kyle de la hotel. Grupul a ajuns cu bine afară, pe Broad Street, după care s-a deplasat cale de o intersecţie spre est, către clădirea alăturată, unde lucra Roy, urcând la etajul şaisprezece. Cei trei agenţi, în realitate pază de corp, s-au instalat într-o porţiune a recepţiei şi s-au pus din nou pe aşteptat. Ajunşi în biroul lui Roy, Drew Wingate a socotit că misiunea lui se încheiase. S-a scuzat şi a promis că va oferi tot sprijinul posibil. După plecarea lui, Kyle, Roy şi Delano s-au strâns în jurul micii mese de conferinţe a lui Roy. Zâmbind, o secretară chemată la slujbă duminica le-a servit cafea.

— Kyle, ce planuri ai? l-a întrebat Delano.

— Păi, s-ar părea că nu voi putea practica avocatura în statul New York, asta este clar. O să stau acasă câteva săptămâni, o să mă odihnesc, şi mă voi bucura de sărbători.

— Nu am convingerea că e lucrul cel mai înţelept pe care-l poţi face.

— Mulţumesc, domnule Delano. Îţi apreciez preocuparea, dar nu am de gând să mă ascund. De asemenea, mulţumiri pentru oferta de a pătrunde în lumea îngustă şi întunecată a protecţiei martorilor, însă nu am nevoie de aşa ceva. Am douăzeci şi cinci de ani, m-am împleticit o dată, dar nu m-am prăbuşit, şi o să mă descurc şi singur.

Roy a rămas cu ceaşca de cafea la jumătatea drumului spre buze.

— Kyle, nu cred că vorbeşti serios.

— Ba al dracu’ de serios! Scuze pentru exprimarea nu tocmai elegantă. Abia am supravieţuit celor trei zile de protecţie, înconjurat doar de paznici, ascunzându-mă şi stând în alertă ca să descopăr cine-mi vrea răul. Mulţumesc, dar nu-mi trebuie aşa ceva. Vreau ca viitorul meu să însemne ceva mai mult decât nume false şi jocuri nesfârşite de Scrabble.

— Scrabble?

— Să nu intrăm în amănunte. Iată, am fost sub supraveghere vreme de zece luni. Ştii ce înseamnă asta? Devii de-a dreptul paranoic. Suspectezi pe oricine. Reţii orice chip nou, pentru că ar putea fi acela al unui tip care-ţi vrea răul. Observi orice colţ de stradă, orice alee, fiecare vagabond care stă pe vreo bancă din parc, fiecare individ care poartă un trenci de culoare închisă. Pui mâna pe telefon şi te întrebi cine te ascultă. Transmiţi un e-mail şi schimbi formularea, pentru că s-ar putea ca el să fie citit de cine nu trebuie. În propriul apartament, îţi schimbi hainele în fugă, cu spatele spre camere, încercând să-ţi ascunzi părţile intime. Intri într-o cafenea şi te duci direct la vitrină, ca să vezi cine se află pe trotuar în spatele tău. Deprinzi tot soiul de trucuri ridicole pentru că, deşi cunoşti destule lucruri, trebuie să ştii şi mai multe. Iar zidurile par să te înăbuşe. Lumea devine un loc tot mai mic, pentru că mereu te urmăreşte cineva. M-am săturat de situaţia asta. Nu vreau să trăiesc fugind de colo-colo.

— Indivizii ăştia l-au ucis pe Baxter Tate fără nicio şovăială, a spus Roy. Ce te face să crezi că nu vor proceda la fel şi în cazul tău?

— Operaţiunea era încă în desfăşurare atunci când Baxter a intervenit, riscând să o compromită. Iar această operaţiune, cel puţin partea în care sunt eu implicat, s-a sfârşit acum. Bennie a dispărut. Totul s-a dus de râpă. S-ar putea întoarce, folosind un alt plan…

— Sunt convins că va încerca, a spus Delano.

— Dar fără mine. Ce-ar câştiga Bennie eliminându-mă?

— Îndepărtează un martor incomod, a spus Roy.

— Doar dacă va fi prins, lucru de care mă îndoiesc foarte tare. Dacă Bennie este adus în faţa instanţei, atunci mai putem vorbi de protecţie.

— Kyle, atunci va fi prea târziu, a spus Delano. Crede-mă! În momentul în care Bennie va fi prins, alţi câţiva indivizi vor porni spre tine.

— Să încerce numai! Acasă avem cel puţin cinci puşti de vânătoare. Iar eu voi purta în geantă un pistol Luger. Dacă vor apărea acolo, vom avea parte de un adevărat război.

— Fii serios, Kyle, l-a rugat Roy.

— Am hotărât deja. FBI-ul nu mă poate obliga să accept programul de protecţie a martorilor, astfel că acum, în mod oficial, spun nu. Mulţumesc, domnule Delano, dar răspunsul meu este nu!

— Sper să nu regreţi, a spus Delano.

— Şi eu sper asta, a zis Kyle. Şi vă rog să staţi cu ochii pe mine. S-ar putea să o iau razna şi să împuşc prima persoană pe care o văd pândind în întuneric.

— A, nu-ţi face griji! Avem destul de multe alte lucruri de rezolvat. Delano s-a ridicat, după care le-a strâns mâna lui Kyle şi lui Roy, căruia i-a zis: Voi reveni săptămânal cu o actualizare a situaţiei.

Roy l-a condus până la uşă, apoi FBI-ul a dispărut din viaţa lui Kyle. După ce uşa s-a închis, Roy s-a aşezat şi l-a privit pe Kyle de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

— Eşti incredibil de curajos.

— Curajos sau prost. Demarcaţia e uneori greu de făcut.

— Ce-ar fi să dispari câteva luni, poate chiar un an? Până se aşază lucrurile.

— Un an nu înseamnă nimic. Oamenii ăştia au memorie bună. Dacă Bennie vrea să se răzbune, mai devreme ori mai târziu mă va găsi, şi nu va avea importanţă unde m-aş afla.

— Nu ai încredere în FBI?

— Nu. Am încredere în tine, în mine, în tata, într-o fată pe nume Dale şi cam atât.

— Aşadar, crezi că a fost vorba de o trădare din cadrul firmei?

— Nu vom afla niciodată, greşesc? Am impresia că Bennie lucrează pentru guvernul căruia şi eu, şi tu îi plătim impozite. Aşa a scăpat. De aceea nu va fi găsit niciodată.

— Eu tot nu cred aşa ceva.

Kyle a înălţat din umeri şi, o vreme, au rămas tăcuţi. În cele din urmă, Kyle a aruncat o privire la ceas.

— Ascultă, Roy, e duminică după-amiază, iar tu ai familie. Du-te acasă.

— Dar tu?

— Eu? Eu o să plec şi o să merg pe jos până la apartamentul meu, fără să privesc măcar o dată peste umăr, iar când voi ajunge acolo, o să-mi încarc hainele şi cât mai multe dintre celelalte lucruri în jeepul meu, care are 300.000 de kilometri la bord, şi voi pleca spre casă. Sper să ajung acolo la vreme pentru a mai prinde o cină târzie cu tata. Mâine, eu şi el vom încheia un acord de parteneriat — casa de avocatură McAvoy & McAvoy — şi voi deveni partener mai repede decât orice absolvent din istoria Facultăţii de Drept de la Yale.

— Îmi place cum sună asta! Redactorul şef al revistei *Yale Law Journal* făcând avocatură pe strada mare din York, Pennsylvania.

— Şi mie-mi place! Clienţi adevăraţi. Oameni în carne şi oase. Cazuri reale. Vânătoare de căprioare sâmbăta, iar duminica, vizionarea meciurilor jucate de Steelers. Asta da, viaţă!

— Cred că glumeşti.

— Niciodată n-am vorbit mai serios.

— Vino. Dă-mi voie să te conduc.

Au coborât cu liftul până în holul de intrare şi au ieşit din clădire. Şi-au strâns mâinile, luându-şi rămas-bun, iar Roy l-a urmărit pe clientul său păşind nepăsător pe Broad Street şi dispărând după primul colţ.

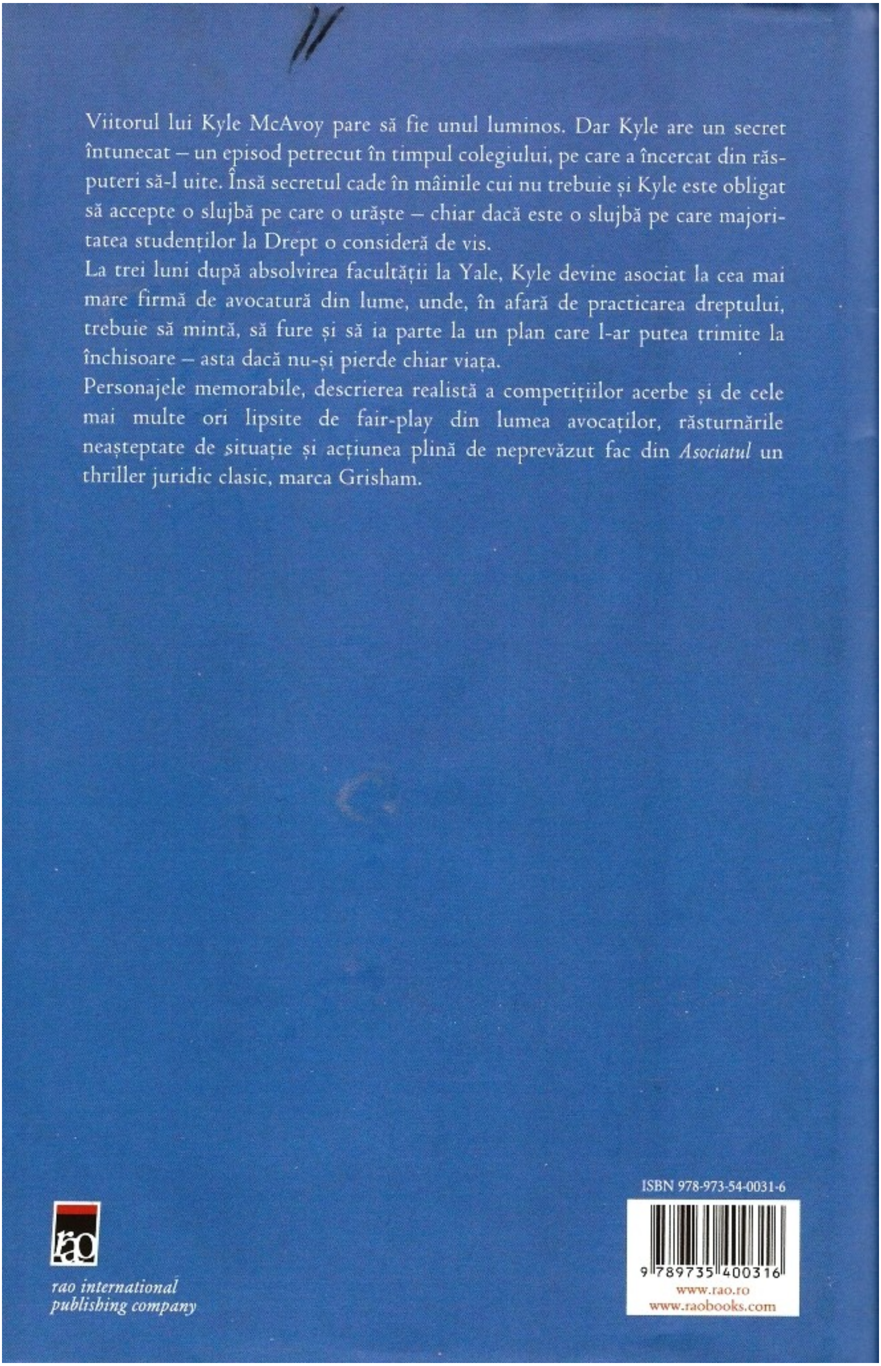

Viitorul lui Kyle McAvoy pare să fie unul luminos. Dar Kyle are un secret întunecat – un episod petrecut în timpul colegiului, pe care a încercat din răsputeri să-l uite. Însă secretul cade în mâinile cui nu trebuie și Kyle este obligat să accepte o slujbă pe care o urăște – chiar dacă este o slujbă pe care majoritatea studenților la Drept o consideră de vis.

La trei luni după absolvirea facultății la Yale, Kyle devine asociat la cea mai mare firmă de avocatură din lume, unde, în afară de practicarea dreptului, trebuie să mintă, să fure și să ia parte la un plan care l-ar putea trimite la închisoare – asta dacă nu-și pierde chiar viața.

Personajele memorabile, descrierea realistă a competițiilor acerbe și de cele mai multe ori lipsite de fair-play din lumea avocaților, răsturnările neașteptate de situație și acțiunea plină de neprevăzut fac din *Asociatul* un thriller juridic clasic, marca Grisham.

rao international
publishing company

ISBN 978-973-54-0031-6
9 789735 400316
www.rao.ro
www.raobooks.com